ROBERT SILVERBERG ŞI BILL FAWCETT

INTERFEŢE PERICULOASE

POARTA TIMPULUI II

„Poarta timpului”: un experiment în aparenţă inofensiv, prin care sunt readuse la viaţă mari personalităţi ale trecutului.

Dar aceste entităţi născute în supercomputer devin, în scurtă vreme, un pericol pentru creatorii lor. Hoinărind prin ciberspaţiu în căutarea libertăţii, ele tind să ocupe întreaga reţea, de fapt sistemul nervos al unei omeniri ultrainformatizate. Pe urmele lor sunt trimişi „hăitaşii”, cibervânători care au misiunea precisă de a le anihila. Iar Cezar, Cicero, Ioana d'Arc, Voltaire, Cyrano de Bergerac, Torquemada, Michelangelo vor fi obligaţi să se apere...

ŞI DISPĂRU
VULTURUL ŞI CRUCEA de Gregory Benford
GOLEMUL SIMULAT de Christopher Stasheff
ORAŞUL SIMULAT de Robert Sheckley
UCIGAŞUL de Matthew J. Costello
ARMĂSARUL DE RASĂ de Anne McCaffrey
SIMBODY TO LOVE de Karen Haber
EPILOG

ŞI DISPĂRU...

Preşedintele zâmbi cu o mină satisfăcută:

— Sunt convins că aceste noi programe de urmărire şi vânătoare se vor infiltra peste tot, acolo unde se ascund simulacrele. Vor lua urma acestor ticăloşi şi îi vor şterge pentru totdeauna din sistem. Pe urmă vom putea să rulăm din nou acele programe de resuscitare pe care dorim să le păstrăm şi vom recrea personajele benefice... bineînţeles, cu unele modificări...

— Astfel ne vom asigura că noile simulacre vor face numai ce dorim noi, nu-i aşa? aprobă din cap Hearth, aţintindu-şi privirea pe fereastră.

— Da, reluă el, avantajele sunt incontestabile.

....

Spaţiul cibernetic în care se aflau semăna cu un oraş înconjurat şi întretăiat de ziduri, întunecat şi posomorât, ale cărui străzi erau înguste şi întortocheate şi ale cărui case dărăpănate îşi proiectau ameninţător etajele superioare deasupra trotuarelor. La capătul unei astfel de străzi, cu privirile pironite în zidul oraşului, se aflau laolaltă Cezar, Cicero, Bakunin, Voltaire şi Rabinul.

— Dacă nici aici nu suntem în siguranţă, glăsui Bakunin, atunci nici un alt loc nu ne poate ascunde.

— Nici unul, încuviinţă Cezar.

Un strigăt se ridică dinspre zid:

— Hăitaşii!

Cezar se căţără până la parapet urmat de Rabin şi de Bakunin. O ceată de hăitaşi îşi făcu apariţia, sub forma unor umbre prelungi şi subţiri cu ochi de rubin. Grupul se prelingea pe lângă ziduri şi fiecare umbră adulmeca peretele căutând căi de acces care să-l străpungă sau să treacă peste el. Urmăritorii se opriră la picioarele lor iar perechile de ochi roşii îl fixară pe Cezar în timp ce o nouă haită apăru de după colţul zidului. La vederea lor, Rabinul simţi cum sângele îi îngheaţă în vine.

Ioana D'Arc sosi în fugă, agitându-şi sabia, răvăşită, respirând întretăiat:

— La arme! Duşmanul ne-a împresurat! Ne vor nimici pe toţi!

Tehnologia simulacrelor continuă să se insinueze din ce în ce mai adânc în cultura electronică a secolului al XXII-lea, trecând de pe câmpurile de luptă dintre concernurile-state în domeniul disputelor particulare. Şi, în spiritul celei mai pure tradiţii culturale decadente, tehnologiile de resuscitare au devenit acum mai mult decât o simplă unealtă economică.

Îndărătul jocurilor de scenă ale marilor concerne şi corporaţii se ascund confruntări şi intrigi interne...

VULTURUL ŞI CRUCEA
de Gregory Benford
1

MAQUINA HILLIARD stătea pironită în mijlocul camerei de zi a casei sale, cu o mână în şold şi sprâncenele încruntate. Ca urmare a comenzii pe care o rostise, peretele alb şi gol din faţa ei clipi şi se transformă într-un ecran. Imaginile tridimensionale pe care le înfăţişa se roteau deasupra ei asemenea unor uriaşi cu voci şi trupuri supradimensionate.

Maquina făcu un pas înapoi, ridicând un braţ ca pentru a se ţine la distanţă de holograme:

— Jos cu voi, lua-v-ar naiba!

Imaginile se contractară pe loc şi vocile păliră până la o şoaptă ca un clinchet. Roboţii umani, care instalaseră cu o zi în urmă ultima noutate în materie de echipament video pentru birou şi locuinţă, avuseseră grijă să sincronizeze perfect volumul vocilor cu dimensiunile imaginilor. Proiectanţii acestor echipamente se gândiseră că acele ecrane enorme nu-şi puteau găsi locul decât în camere enorme şi ca atare spaţiul vast cerea o sonorizare corespunzătoare. Şi asta pentru că programatorii respectivi nu aveau şi ei o fiică la vârsta adolescenţei a cărei locuţiune favorită - „Dă-l la maxim!” - descria nu numai modul ei de a vorbi, ci şi felul în care îi plăcea să asculte sau să vizioneze totul.

Maquina comandă o operaţiune de selectare a unui program de ştiri din miile de canale de televiziune pe care le avea la dispoziţie.

— Şi să fie în engleză, tărtăcuţă, în en-gle-ză! se adresă ea canalului Telenews Beijing al cărui robot-prezentator de ştiri nu numai că vorbea chineza, dar mai avea şi fizionomia unui chinez. Programul de translatare simultană nu fusese încă instalat şi, în orice caz, viziunea Beijingului asupra crizei actuale nu era de natură să-i stârnească interesul.

Stărui o clipă în plus, fascinată, la apariţia unui prezentator de această dată în carne şi oase, un individ care citea nişte ştiri de pe cine ştie ce colonie spaţială îndepărtată, aflată cu o sută de ani în urma civilizaţiei pământene, în care creierele umane mai erau încă silite să efectueze munci într-atât de umilitoare,

cum era recitarea pe dinafară a unor texte de ştiri. N-avea, însă, timpul necesar pentru a contempla asemenea practici primitive.

— Mai încearcă! comandă ea şi ţistui dezaprobator atunci când pe ecran îşi făcu apariţia un robot de ştiri din oraşul sfânt - Punjabi, purtând tradiţionalul turban al iniţiaţilor Sikh.

— Nu e nevoie să rosteşti nici un cuvânt, i se adresă Electrica din spate. Nu e nevoie decât să-ţi spui în gând Pământ - ţara - oraşul respectiv şi numele programului de ştiri. Îţi citeşte gândurile.

Şi fetiţa se înfipse drept în faţa ecranului-perete:

— Ţi-arăt eu cum se procedează.

Maquina suspină la gândul că trebuie să recurgă la sprijinul unei fetişcane de treisprezece ani ca să poată să prindă ştirile serii - chiar dacă această fetişcană se dovedise precoce. Situaţia se datora pe de-o parte noutăţii acestui sistem video. Pe de altă parte însă, Maquina manifesta o incapacitate de a opera cu obiecte aflate în domeniul fizic concret, lucru care constituia o permanentă surpriză pentru aceia care o cunoscuseră pe Maquina drept unul dintre cei mai buni proiectanţi de robo-simulacre de pe Terra. În dimineaţa aceea un gând neliniştitor şi ascuns venea să agraveze această incapacitate a Maquinei. Îşi dădu silinţa să îl ignore profitând de apariţia unui nou mecani-prezentator pe ecran.

— Bună seara! Veţi urmări ediţia de seară a Jurnalului de Ştiri de pe Coasta de Vest, 12 mai 2143. Prezintă MAC 500, înlocuitorul lui MEC 650 aflat în concediu la New Tokio, California, pentru reparaţii.

Maquina făcu un pas înapoi ca să poată studia mai bine ecranul imens. Robotul prezentator avea o figură cunoscută, dar Maquina nu ştia de unde să-l ia.

— Nu stai să-l vezi pe tata? întrebă ea, văzând că Electrica se pregătea să părăsească încăperea.

Puştoaica strâmbă din nas. Era o adolescentă bine făcută, chiar înaltă pentru vârsta ei, care avea săpate între sprâncene două cute adânci, ca două paranteze cu suprafeţele concave orientate înăuntru şi a cărei faţă era stropită de o mulţime de pistrui pe care refuzase să-i cureţe după ce citise pe ecranul computerului un roman de Mark Twain.

— Pistruii sunt omeneşti, trâmbiţase ea. Toţi umanoizii din „Tom Sawyer” şi „Huck Finn” erau pistruiaţi. Toţi, în afară de Jim, africanu'-american.

Conţinutul de melanină din epiderma Maquinei era uniform distribuit pe toată suprafaţa pielii sale. În ceea ce-l priveşte pe Tech, la vârsta de cinci ani i se aplicase un tratament pentru ştergerea pistruilor, înainte de votarea legii care interzicea acest tratament dacă el nu avea consimţământul copilului. Ambii părinţi mai sperau că într-o zi Electrica se va răzgândi.

— Pot să văd programul şi mai târziu, dacă am chef, încheie Electrica dând indiferentă din umeri. Până şi aceştia erau acoperiţi de pistrui, lucru foarte rar la vremea aceea şi cu atât mai neobişnuit la o fată. Iar rochiţa ei de vară de unică folosinţă, cu breteluţe subţiri ca spaghetele nici măcar nu încerca să-i ascundă.

— Dar acum e în direct, spuse Maquina, conştientă că e în van. Apariţiile lui Tech la TV deveniseră un fapt la ordinea zilei de când cu ultima criză planetară, aşa încât îşi pierduseră cu totul farmecul. Iar răspunsul Electricăi fu s-o şteargă cât mai melodramatic pe uşă.

Maquina întinse mâna după un ciorchine de struguri aflat într-un bol din centrul camerei - poate că ultimii struguri pentru mult timp de-acum înainte - şi îi savură în timp ce MAC 500 rezumă ştirea care îi privea pe toţi pământenii:

— Un nou virus cibernetic se pare că a erupt - de data aceasta în sistemul computerizat de distribuire a produselor din cadrul companiei Manger, cel mai mare concern multinaţional al planetei în domeniul furnizării de alimente. Francezii, cei care au fost primii şi cel mai serios afectaţi de acţiunea virusului, au declarat că practic nici unul dintre produsele recoltate din livezile şi ogoarele lor nu ajunge în depozitele centrale, locul de unde ele ar trebui direcţionate către casele consumatorilor. Locuitorii oraşelor Paris, Toulouse şi Lyons sunt pentru a opta zi la rând lipsiţi de fructe proaspete şi legume, în timp ce tone întregi de astfel de produse perisabile continuă să-şi facă apariţia în cele mai nepotrivite locuri. Săptămâna trecută camioanele robotizate au descărcat şaizeci de tone de alimente proaspete pe scările vechii catedrale din Chartres, unde s-au stricat mai înainte să se poată lua măsuri pentru redirijarea lor. La Paris, edilii s-au

grăbit să acţioneze în zona Notre Dame încercând să recupereze cele 240 de tone de fructe şi legume proaspete care şi-au făcut apariţia în mod misterios în faţa străvechii catedrale - actualmente muzeu - în loc să ajungă la destinaţia firească, adică în Piaţa Centrală. Autorităţile au ajuns prea târziu la faţa locului ca să-i mai poată împiedica pe robo-manipulanţi să arunce toate cele 240 de tone în Sena, aflată în apropiere. Luaţi în anchetă de către poliţia locală, roboţii au pretins cu toţii că nu făcuseră decât să îndeplinească ordinele.

— Aşa vă trebuie, i se adresă Maquina ecranului TV, dacă nu folosiţi roboţii proiectaţi de Maquinatech.

— La Marele Colisseum, continuă prezentatorul MAC 500, construit în urmă cu 15 ani cu ocazia Marii Dispute dintre Ioana D'Arc şi Voltaire - două persoane simulate după modele istorice reale, care au dispărut ulterior fără urmă în Inter-reţeaua Mondială - mii de tone de alimente greşit distribuite zac în descompunere, în vreme ce oraşul şi-a unit toate forţele pentru a mai salva cât se poate. Autorităţile din sfera Serviciilor de Sănătate au avertizat că, dacă locul nu este curăţat imediat, el va deveni o reală ameninţare pentru populaţia oraşului. Shanghai, Bombay, San Francisco, precum şi oraşele din Florida semnalează dezastre similare...

— San Francisco! exclamă Maquina cu gura plină de struguri din varietatea Superioară de Valea Salina, fără sâmburi, fără coajă şi cu boabele de dimensiunea unei nuci.

— ... în confruntarea cu ceea ce se poate numi cea mai gravă epidemie virusologică din istorie, care continuă încă necontrolată.

MAC 500 se întoarse pentru a da cuvântul experţilor prezenţi:

— Pentru a înţelege mai bine natura crizei pe care o traversăm, am invitat astăzi în emisie, aici în New Tokyo, California, pe Sanjei Yamamoto, Preşedintele corporaţiei Motorobotica, cea mai mare şi recunoscută companie de inteligenţă artificială la nivel mondial...

— Cea mai mare după Maquinatech, interveni Maquina.

— ... precum şi pe Tech Hilliard, co-preşedinte al firmei Maquinatech, una dintre cele mai originale şi inovatoare firme de proiectare din Statele Unite şi...

— *Cea* mai originală şi inovatoare! îl corectă Maquina.

— ... în cele din urma, Monsieur Pascal Bondieu, fondator al asociaţiei FLESH, un grup recent format la nivel planetar din oameni devotaţi ideii de a impune în lume o legislaţie care să limiteze drastic activitatea roboţilor, a mecani-oamenilor şi a simulacrelor.

De uimire, Maquina rămase cu gura căscată. Bondieu fusese clientul ei cu mulţi ani în urmă, pe vremea când ea şi Tech lucrau la Corporaţia Artifice, mai înainte ca aceasta să fie preluată de Motorobotica lui Yamamoto. Pentru acest Bondieu crease *ea* cea mai complexă sim-persoană din istorie, Ioana D'Arc. În decursul celor 15 ani nu-i mai revăzuse nici pe Bondieu şi nici pe Ioana.

— Să începem cu dumneavoastră, domnule Yamamoto. Aveţi idee, dumneavoastră sau oamenii dumneavoastră de la Motorobotica, ce anume poate constitui cauza unei asemenea epidemii fără precedent?

Yamamoto, înveşmântat elegant într-un costum costisitor din trei piese cu stofa în 900 de iţe, îşi înclină capul înainte de a răspunde:

— Fireşte, este mult prea curând ca să ne putem pronunţa, dar, conform unor surse, se poate crede că piraţi de reţea, angajaţi de către firme americane private ce activează în domeniul inteligenţei artificiale, au infectat în mod intenţionat sistemul.

— Da, bineînţeles că noi suntem de vină, Yamamoto! reacţionă Maquina strivind în dinţi o boabă de strugure. Stilul tipic pentru un absolvent al secţiei Business a Universităţii Harvard o enerva pe Maquina la culme.

— Şi care ar fi mobilul unei astfel de acţiuni a piraţilor de reţea? întrebă MAC 500.

— Acapararea unor contracte de importanţă generală într-o perioadă de declin al industriei americane de inteligenţă artificială. În mod anacronic, firmele private nu sunt supuse aceloraşi restricţii severe aplicate în cazul corporaţiilor multinaţionale, ca cea pe care o conduc. Este mai mult decât plauzibil că aceste companii sunt implicate direct.

Mac 500 îşi întoarse faţa de la Yamamoto şi astfel imaginea lui Tech apăru pe ecran.

— Domnule Hilliard? Ce răspuns ne puteţi da?

— Înfundă-l! strigă Maquina.

— Mai întâi daţi-mi voie să subliniez faptul că firma mea, Maquinatech, este una dintre puţinele companii private din domeniul inteligenţei artificiale din Statele Unite şi din lume. Anul trecut, noi am câştigat în defavoarea firmei Motorobotica un contract de 300 de miliarde de dolari al cărui beneficiar este guvernul Congresului Planetar.

— Şi de-atunci nici că n-am mai avut o clipă pentru noi doi.

Maquina admira ambiţia şi puterea de muncă a lui Tech - pentru că o astfel de competiţie cu marile concerne multinaţionale ca Motorobotica cerea nenumărate ore de lucru în faţa computerului - dar suferea în egală măsură consecinţele.

— A lăsa să se înţeleagă că firme respectabile ca a noastră, continuă Tech, şi-ar face de cap în sistem numai ca să acapareze noi clienţi este o absurditate şi o dovadă de iresponsabilitate. Dacă am fi vrut să facem aşa ceva, am fi introdus erori în sistemul mondial de apărare sau în cel al industriei bancare şi în nici un caz într-o sferă atât de uşor controlabilă şi corectabilă cum este furnizarea produselor alimentare.

— Sunteţi de părere că problema actuală poate fi rezolvată cu uşurinţă?

— Rezolvarea ei depinde de cel căruia i se va încredinţa această sarcină. Fiica mea în vârstă de treisprezece ani ar fi probabil în stare să o ducă la bun sfârşit. Nu le-ar strica celor de la Motorobotica să o consulte.

Maquina clătină din cap. Tech rămăsese neschimbat: aceeaşi încredere în sine şi infatuare care îl ducea uneori la greşeli.

— Domnule Bondieu, continuă MAC 500, credeţi că problema este atât de uşor de rezolvat pe cât ne face să credem domnul Hilliard?

Bondieu îşi agită energic mâinile ca şi când ar fi luat foc şi îşi ridică ochii mari imploratori către ceruri, locul său preferat.

— *Mais pas du tout!* În nici un caz, domnilor. Nici nu poate fi vorba! Nu este pentru prima dată când domnul Hilliard subestimează faptele în timp ce pe el însuşi se supraestimează.

— O fi el prost, Tech dragă, dar pe tine te cunoaşte ca pe propriile lui buzunare! remarcă Maquina în timp ce Bondieu îşi continuă discursul.

— De când Organizaţia Mondială a Sănătăţii a interzis în urmă cu cincizeci de ani consumul de carne şi produse

derivate, întreaga planetă depinde de producţia de fructe şi legume pentru a supravieţui. Totuşi, biofermierii pe care îi reprezint astăzi sunt un grup social ameninţat. *Pourquoi?* Din cauză că afacerile din domeniul agricol sunt conduse de mecani-oameni ca dumneata.

— Ticălos lipsit de maniere! i se adresă Maquina lui Bondieu. Dacă e robot, asta nu înseamnă că e şi insensibil!

— Sper, spuse MAC 500, că veţi reuşi să vă păstraţi în limitele discuţiei noastre, domnule.

Cuvântul „domnule”, obligatoriu pentru mecani-oameni atunci când se adresează oamenilor adevăraţi, fusese rostit cu o oarecare întârziere, astfel încât să sune mai degrabă ironic decât respectuos.

— Discuţia noastră se referă la faptul că epidemia cu care suntem confruntaţi pune în pericol sursele de hrană. Iar un asemenea pericol ce planează asupra tuturor bio-fiinţelor nu trebuie ignorat sau subestimat.

— Întreaga planetă cunoaşte atitudinea francezilor faţă de ameninţarea şi periclitarea rezervelor alimentare, spuse MAC 500 ironic.

Bondieu, cu toate cele 15 kilograme peste limita normală, sări în sus ca o broască:

— Fiecare fiinţă vie de pe Pământ trebuie să ia în serios problema actuală. Cei ca tine nu vor fi direct afectaţi, însă fiinţele din carne şi oase - fiinţele dăruite cu suflet - sunt ameninţate de un dezastru de proporţii. Chiar dacă din punct de vedere moral şi medical interzicerea consumului de carne ar fi acceptabilă, o asemenea măsură nu se dovedeşte a fi şi practică. De cincizeci de ani a încetat creşterea de animale pentru sacrificiu. Dacă va fi nevoie de carne animală, nu se vor găsi îndeajuns de multe animale pentru a hrăni populaţia Pământului şi chiar noi înşine nu am putea să redevenim peste noapte carnivori.

Maquina se strâmbă la auzul acestor fraze:

— Şi ce propui: să-i capturăm şi să-i ucidem pe semenii noştri? Să ne hrănim cu carnea lor?

O tăcere de scurtă durată se aşternu peste mecani-prezentatorul de ştiri şi invitatii săi. Primul care îşi reveni fu MAC 500:

— Domnul Yamamoto este de părere că epidemia actuală este dictată de interesele firmelor private. Împărtăşiţi această opinie?

Arhi-conservatorul care zăcea în Bondieu îşi dădu ochii peste cap. Buzele lui groase se ţuguiară într-o expresie dezaprobatoare:

— *Pas du tout!* Nici pomeneală! Avem sub ochi nici mai mult nici mai puţin decât o revoltă incipientă a mecani-fiinţelor care s-au hotărât să-şi ia destinele în propriile lor mâini.

Preţ de-o clipă MAC 500 păru incapabil de a mai rosti măcar un cuvânt.

— Dar... bine... Cum e posibilă o asemenea revoltă? izbuti în cele din urmă să întrebe cu o voce în care se desluşea uimirea şi neîncrederea. Doar mecani-fiinţele sunt programate să îi servească pe stăpânii lor umani.

— Pot fi reprogramaţi să îşi servească lor înşile, replică Bondieu. Poate că memoria dumitale nu include şi episodul privind rezultatul catastrofal pe care l-a avut Marea înfruntare - sau, mai bine zis, Marea înscenare - care a fost organizată în ţara mea, acum cincisprezece ani. Prima răscoală de masă înregistrată în ultimii şaptezeci şi cinci de ani! Coruperea unei sfinte venerate de o lume întreagă! *Bien sur,* este vorba despre cele mai rău famate simulacre din toată istoria, Voltaire şi consoarta sa, pretinsa Ioana D'Arc, nişte nelegiuiţi electronici, nişte sabotori dotaţi cu inteligenţă susţinută de computer.

— Adică cele mai pline de viaţă resuscitări istorice pe care Pământul le-a văzut vreodată! adăugă Maquina. O realizare comparabilă doar cu învierea morţilor căci Ioana D'Arc era fiinţa cea mai completă şi reală simulată vreodată de ea, aşa cum şi Voltaire era cea mai strălucită operă a lui Tech.

Monsieur Bondieu îşi mângâie barba stufoasă şi încâlcită ca a unui profet din Vechiul Testament. Membrilor partidului său - Păstrătorii credinţei în Dumnezeu - le era interzis să se bărbierească pentru că părul nu era numai biblic ci şi exclusiv omenesc. Nici una dintre creaturile mecanice nu avea păr.

— Acest gen de confruntare este întocmai războiul pe care ar fi în stare să-l pornească cei doi eretici ai spaţiului cibernetic.

Maquina se întreba dacă nu cumva MAC 500 mai păstra o poză cu cei doi - Voltaire şi Ioana, îmbrăţişându-se - în dulapul în care era şi el păstrat între două ediţii ale buletinelor de ştiri.

Conform BMI - Biroul Mondial de Investigaţii - multe mecani-fiinţe aveau câte o fotografie de acest gen. Sub fiecare dintre ele stătea scris: „Liberté, Egalité, Fraternité.”

— Consideraţi că Ioana D'Arc şi Voltaire sunt în stare să reprogrameze mecani-oameni şi roboţi astfel încât ei să se revolte împotriva stăpânilor lor? întrebă MAC 500. Ce idee!

— Au fost în stare să scape de sub control şi să se refugieze în reţeaua mondială Internet, acolo unde toate încercările de a-i detecta şi şterge din memorie au eşuat!

Ca într-un vis, MAC 500 se întoarse către Tech:

— Dumneavoastră l-aţi creat pe Voltaire. Ce puteţi răspunde la această provocare?

Tech remarcă dispreţuitor:

— Simulacrele Ioanei D'Arc şi al lui Voltaire se pare că sunt de vină ori de câte ori există o neregulă în sistem. Cine ştie ce pirat de reţea din New Tokyo care îşi exagerează doza de drog de la prânz introduce în sistem date eronate ca apoi să dea vina pe Ioana D'Arc şi pe Voltaire, ceea ce după mine nu e decât un subterfugiu comod prin care oamenii încearcă să scape de răspundere.

Bondieu nu mai aşteptă ca MAC 500 să i se adreseze, ci continuă direct:

— Nu există nici o asemănare între simulacrul pretinsei Ioana şi Sfânta Ioana cea istorică pe care o venerăm noi, Păstrătorii credinţei în Dumnezeu, cei care am comandat iniţial resuscitarea sfintei. Pentru a ne face de râs în faţa întregii lumi, rivalii noştri politici, Scepticii Seculari şi Promotorii Ştiinţei au simulat cu bună ştiintă o Ioana D'Arc falsă, o fiinţă cibernetică al cărei comportament obscen...

— Era îndrăgostită, protestă Maquina, roşind de parcă ea însăşi ar fi fost cea acuzată de eretism. Cine poate să o învinuiască pentru dragostea ei?

— ... în relaţia sa cu ticălosul ateu Voltaire, ne-a scandalizat.

— Nu ateu, ci credincios, corectă Maquina, reducând dimensiunea ecranului la acea a unei batiste, aşa cum făcuse ori de câte ori Bondieu era în prim plan. Şi faptul că Voltaire preferă acea Entitate Cosmică, creatorului tău primitiv, Dumnezeului revelaţiei, nu face din el un ateu.

— Scopul pe care îl urmăreau ei, continuă Bondieu dezlănţuit, era să îi dezguste şi să îi îndepărteze de credinţă pe

credincioşii care o divinizau pe Ioana D'Arc cea adevărată, mai ales pe cei din Franţa.

— E absurd! întrerupse Tech în timp ce Maquina readuse ecranul la dimensiunea normală. Soţia mea a luat toate măsurile de precauţie posibile pentru ca simulacrul creat să fie înzestrat cu liber arbitru şi să semene cât mai mult cu imaginea istorică a Ioanei D'Arc, în limitele trasate de tehnologia modernă. Oare suntem de vină noi, cei care am recreat-o, pentru faptul că Ioana a uzat de acest liber arbitru aşa cum a crezut ea de cuviinţă, fugind cu Voltaire, într-o manieră pe care Monsieur Bondieu o repudiază?

— Da! strigă Bondieu. Aceşti viruşi, aceste afecţiuni electronice nu sunt altceva decât semne, avertismente pe care Bunul Dumnezeu ni le trimite ca să ne pedepsească pentru faptul că am lăsat toată munca de pe Pământ pe mâna mecani-fiinţelor ca dumneata, MAC 500, astfel încât noi, oamenii creaţi de Dumnezeu, să ne putem irosi viaţa în căutare de plăceri lipsite de virtute.

— Credeţi că a conduce un concern multinaţional este o plăcere lipsită de virtute? întrebă Yamamoto, preşedintele societăţii Motorobotica,

— În „Geneza”, Dumnezeu cel adevărat l-a condamnat pe Adam să muncească la câmp.

— Geneza? întrebă Yamamoto şi se întoarse către Tech pentru lămuriri. Nu cumva acesta este numele acelei formaţii de muzică atât de primitive?

— Iar pe Eva a condamnat-o să nască în chinuri...

— Meschinărie sexuală! spuse Maquina şi îl transferă pe Bondieu pe tavanul încăperii.

— ... drept pedeapsă pentru păcatul originar, nesupunerea.

Imaginea lui Bondieu fu din nou mutată, de această dată pe podea, Maquinei displăcându-i senzaţia că Bondieu ar avea ceva ceresc. Nimic, însă, nu îl putea abate pe Bondieu care, chiar şi de pe podea, continua să declame.

— Însă muncile lui Adam şi-au pierdut semnificaţia pentru că acum sunt făcute de mecani-oameni. Fiii oamenilor petrec perioada de gestaţie în eprubete şi pântece artificiale, fără să mai cauzeze nici cea mai mică durere a travaliului descendentelor Evei!

— Slavă cerului că-i aşa! intonă Maquina şi păşi peste faţa lui Bondieu.

— Dar oare nu acesta este scopul tuturor tehnologiilor, cel de a elimina cât mai mult din suferinţa umană? întrebă Yamamoto, hotărât să nu se mai lase ignorat de prezentatorul robot - un vestic, la urma urmei.

— Cu ce sacrificii? strigă Bondieu de sub tălpile Maquinei. Cu ce scop?

Yamamoto dădu din umeri ca şi când răspunsul era evident.

— Pentru a întări puterea yen-ului.

— Dar de ce? Pentru ce?

Maquina ţopăi pe faţa lui Bondieu în tandem cu bătăile pumnului său în masă.

— Pentru a oferi şanse egale tuturor celor care locuiesc pe planetă, spuse Tech. Centru ca fiecare individ să se poată bucura după bunul plac de viaţă, libertate şi fericire. Asta-i bună, omule! N-ai citit Declaraţia Drepturilor Planetare?

Bondieu se încruntă:

— Suferinţa ne face mai umili. Umilinţa ne face mai înţelepţi. Fără suferinţă, sufletele noastre nu pot fi mântuite.

— Dar nici nu avem de ce să fim mântuiţi, zise Tech. Singurul lucru de la care trebuie să fim salvaţi e suferinţa.

— *Touché!* Lovit în plin! exclamă Maquina trimiţându-i lui Tech o bezea.

Bondieu ridică ameninţător un deget gros ca un cârnăcior, arătând parcă spre un punct aflat pe rochia Maquinei. Ca urmare, imaginea lui fu comutată de pe podea înapoi pe peretele-ecran.

— Dacă nu îi vom anihila, pe impostoare şi perechea sa, Voltaire, dacă nu vom adopta legi care să interzică producerea de simulacre dotate cu creiere complexe, la fel ca ale noastre, dacă nu vom înceta eforturile noastre de a concura Voinţa Divină, suntem cu toţii pierduţi. Febra nesupunerii simulacrelor este numai un început dincolo de care ne aşteaptă lucruri şi mai rele.

— Domnule Yamamoto? Sunteţi de acord cu această opinie? Credeţi că suntem, într-adevăr, în pragul unui apocalips?

— Aşa cum se spune pe la noi, în New Tokyo, „mută-ţi gândul, José”! Dacă ne rezumăm la a construi fiinţe dotate cu inteligenţă artificială care să nu depăşească nivelul unui MAC

500, ne vom condamna singuri la un regres ce ne va plasa cu sute de ani în urmă. Nu trebuie să construim mecani-oameni din ce în ce mai simpli, ci din ce în ce mai inofensivi.

— Domnule Hilliard, i se adresă MAC 500 lui Tech, putem auzi concluzia dumneavoastră?

— Monsieur Bondieu şi-ar servi cu mult mai bine cauza dacă fondurile de care dispune grupul său de interese ar fi folosite pentru recalificarea fermierilor umani pentru o muncă mult mai intelectuală. Lăsaţi agricultura în grija roboţilor şi agregatelor. Iar dacă planeta doreşte să aibă un sistem funcţional de distribuire a hranei, data viitoare va trebui să apeleze la firma mea, Maquinatech, pentru proiectarea lui.

2

Vehiculul spaţial al lui Tech - un Eurospace Quarto model de lux - se stabiliză deasupra acoperişului casei sale. Tech acţionă amortizoarele de sunet - doar n-avea nici un rost să trezească pe toată lumea din casă - şi simţi o satisfacţie burgheză văzând cum vehiculul aterizează automat pe pajiştea luminată, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

În întuneric, doar pinii se încovoiară, măturând cerul lipsit de stele. Maquina ar fi preferat ca Tech să fie intervievat de-acasă, de la masa de lucru, însă el zburase până la centrul regional de transmisie TV, aflat la 50 de kilometri distanţă. Îi plăcea ca din când în când să mai iasă în afara biroului amplasat acasă, deşi numai Entitatea Cosmică X ştia că nu prea avea ce să vacă afară: rânduri-rânduri de clădiri cu multe etaje care conţineau locuinţele-birouri; apoi, clădirile centrelor comerciale lipsite de vitrine, care îţi transportă non-stop bunurile comandate prin computer, fie ele hrană, îmbrăcăminte, aparatură sau orice altceva; mai erau şi stabilimentele de sănătate, frumuseţe şi reîntinerire - practic singurele servicii pentru care mai trebuie încă să te deplasezi în persoană; şi, din loc în loc, câte un restaurant sau bar care se luptă cu falimentul din lipsă de clienţi. Numai puţini oameni mai păstraseră obiceiul de a ieşi afară. Era considerat o risipă de bani şi energie, iar de când cu marile epidemii ale secolului precedent, era chiar o acţiune riscantă.

În timp ce degaja cele patru locuri ale Quarto-ului său, Tech rămase surprins la vederea unei lumini la fereastra biroului Maquinei. Probabil lucra până târziu.

O voce masculină fermă inundă coridorul aflat dincolo de uşa de la biroul Maquinei:

— Ei bine? întrebă Tech intrând. Cum ţi s-a părut? Maquina tresări şi se întoarse cu o piruetă care făcu să se muleze pe şolduri rochia diafană din celofan. O imagine aflată cu o clipă în urmă pe monitorul ei dispăru mai înainte ca Tech să poată vedea despre ce era vorba.

Hilliard nu intenţionase să o sperie însă acum teama Maquinei umpluse aerul dintre ei ca o irezistibilă atracţie sexuală, legându-i într-o alchimie complexă care îl făcea pe Tech să se simtă protector, puternic şi tandru în acelaşi timp. Maquina era asemenea unui instrument muzical cu douăsprezece coarde, toate întinse gata să se rupă, o chitară acordată cu o octavă mai sus. Iar el fremăta de dorinţa de a ciupi aceste coarde, de a le face să intoneze un rondo mai întâi detaşat, apoi din ce în ce mai pasionat, până când aerul dimprejur avea să rezoneze frenetic.

— Ai fost mare! îi răspunse Maquina. Ca întotdeauna.

— Cu cine vorbeai? Europa?

— Da, adică, nu... Ascultam... urmăream de fapt Mastermind. Îmi dădeam silinţa să îmi îmbunătăţesc franceza.

De un an de zile, efortul Maquinei de a ajunge să stăpânească limba franceză i se părea lui Tech nu numai inofensiv ci chiar o pierdere de vreme.

— Tot n-am înţeles de ce nu te foloseşti de simultranslatori.

Nu e tomna... Nu e la fel ca atunci când vorbeşti tu însuşi.

— Stai, nu te aprinde! spuse Tech, ridicând braţul ca să o tragă aproape de el, să o strângă în braţe, să-i simtă căldura. I se potrivea atât de bine în braţe de parcă anii care trecuseră îi şlefuiseră până la o îmbinare perfectă.

Însă atunci când Tech începu să-i dezmierde rotunjimile dulci, Maquina se desprinse din îmbrăţişare şi spuse:

— Sper doar că nu-ţi vor pune la îndoială îăudăroşeniile.

— Care lăudăroşenii?

În urma incidentului nefericit din concern, de la care trecuseră doi ani, Maquina avea mereu un aer preocupat; nu mai era ea însăşi, activă şi plină de viaţă. Dorinţele ei, altădată atât de

asemănătoare şi potrivite cu ale lui însuşi, păreau că şi-au pierdut acuitatea. Gânduri sumbre îi tulburau somnul. Un morb o învăluia, ca un giulgiu pe care Tech nu-l putuse îndepărta cu nimic.

— Le-ai spus că până şi Electrica ar fi în stare să dea de urma virusului şi să-l elimine. E drept că implanturile de integrare matriceală de care beneficiază fac din ea o fiinţă specială, dar chiar şi aşa ei dispun de cele mai valoroase creiere umane puse în slujba sistemului şi...

— Nu e adevărat! Redobândindu-şi stilul lejer care îl caracteriza şi zâmbindu-i încrezător Maquinei, Tech îşi puse braţul în jurul umerilor ei ca pentru a-i aminti că era a lui.

— Pe ale noastre nu le au! Pe când Electrica, dintr-un anumit punct de vedere, are atât mintea ta cât şi pe a mea. La urma urmei e un microcip ce reproduce ambele arhitecturi.

Maquina se întinse ca să apuce un ciorchine de struguri cărnoşi din bolul aflat lângă ea.

— Puritanul ăla de Bondieu! Să îndrăznească să-l acuze pe Voltaire...

— E foarte posibil...

— Ei, haide, Tech! Nu-mi spune că până şi tu crezi că două creiere artificiale proiectate cu ani în urmă, care probabil nici măcar nu mai există, pot fi răspunzătoare pentru...

— Pare neverosimil. Vehemenţa ei îl uimea pe Tech. Neverosimil şi totuşi nu imposibil. Uiţi cine sunt cei care i-au creat. Uiţi complexitatea acestor simulacre.

Maquina se lăsă să alunece pe canapea - mobila amplă, umflată, pufoasă era ultimul răcnet. Îşi încrucişă braţele pe piept şi privirea i se întunecă de resentimente.

— Voltaire n-ar fi în stare să-şi folosească astfel influenţa şi cunoştinţele încât să facă un rău umanităţii. El...

— Greşeşti. Tu o cunoşti pe Ioana. Eu sunt cel care l-a recreat pe Voltaire, bit cu bit. Ştia mai multe decât orice creier uman de pe Planetă. Chiar şi în zilele noastre nimeni nu trăieşte de ajuns de mult ca să înveţe tot ceea ce am pus eu în memoria lui.

— Cu atât mai mult! Acel Voltaire al secolului al optsprezecelea pe care l-ai recreat mai întâi era din start un individ luminat. Faptul că l-ai pus la curent cu toate cunoştinţele

zilelor noastre nu putea să-l facă decât şi mai civilizat ca înainte, în nici un caz mai barbar.

Tech şi-l amintea clar pe Voltaire, sau cel puţin holograma lui: costumul de satin, mersul săltat, peruca pieptănată cu bucle sofisticate şi pudrată ca a unui dandy dintre cei pe care Tech îi întâlnise în copilăria lui petrecută departe în Sud.

— Prea multă civilizaţie poate dăuna la fel de mult ca şi prea puţină. Şi, în orice caz, problema nu e dacă el sau Ioana sunt vinovaţi de epidemia de viruşi.

Ochii mari şi negri ai Maquinei se deschiseră ca nişte flori mari şi exotice în căutarea luminii:

— Nu este? Atunci care e problema?

— Bondieu şi gaşca lui consideră că cei doi *sunt* vinovaţi şi, din cauza lor, o mulţime de alţi indivizi cred acelaşi lucru. Iar atâta vreme cât se dă vina pe Voltaire şi pe Ioana, noi suntem consideraţi la fel de responsabili.

Tech îşi răsfrânse buza de jos.

— Şi-aşa este epuizant să fii şi să rămâi competitiv. Nu mai avem nevoie şi de alte piedici: Maquinatech va pierde contracte.

Maquina arătă înspre peretele-ecran, acum alb:,- Dar mai devreme spuneai că...

— Ceea ce spuneam era valabil înainte ca epidemia să erupă. Dar de-atunci încoace Yamamoto şi alte companii acaparează contracte care ni s-ar fi cuvenit dacă n-am fi...

Atitudinea mută a Maquinei - braţele încrucişate, picioarele unul peste celălalt, ceea Ge îi dădea un aer de împotrivire - nu îl încuraja defel pe Tech să-şi încheie fraza. Totuşi, cuvintele cu care continuă trebuiau rostite odată şi-odată:

— Trebuie să curăţim Reţeaua Mondială de simulacrele Ioanei şi al lui Voltaire odată pentru totdeauna.

— Ce spui? ochii Maquinei se. Îngustară cu neîncredere. Vrei să distrugem simulacrele la care am muncit din greu?

— Ba chiar s-o facem în ochii tuturor!

Vocea lui Tech sună pe atât de rece pe cât era a Maquinei de pasională.

— În acest fel, dacă virusul continuă să se răspândească, întreaga planetă va şti că nu simulacrele noastre au fost cauza epidemiei care devastează reţeaua întinsă în toate colţurile lumii noastre. Maquinatech - adică tu şi cu mine - nu va mai fi

acuzată. În cazul în care Ioana şi Voltaire sunt cu adevărat cauza dezastrului, ştergerea lor va pune capăt epidemiei. Iar noi vom deveni eroi peste noapte. Oricum ai lua-o, noi doi nu putem pierde.

— Vorbeşti de parcă ai fi Bondieu şi clica lui de Păstrători ai credinţei în Dumnezeu, spuse Maquina. Ca şi când lipsa de toleranţă şi credinţa oarbă ar fi demne să fie păstrate!

Tech iubea căldura din sufletul Maquinei, însă când se enerva, Maquina pierdea tocmai acea trăsătură pe care Tech învăţase de la simulacrul lui Voltaire să o preţuiască mai mult decât orice: claritatea. Retorica - fie ea cât de pasionată - nu era decât un substitut prea slab pentru raţiune.

— Contractul nostru marital încheiat pe termen de zece ani va expira săptămâna viitoare, spuse el. Maquinatech e demnă de a fi păstrată. La fel şi relaţia noastră.

— Dar Voltaire şi Ioana nu au dreptul să rămână?

Tech desprinse un mănunchi de boabe de strugure dintr-un ciorchine, strivind fără să vrea o boabă.

— Te porţi de parcă aş pune la cale o dublă omucidere.

Ca un arc, Maquina ţâşni de pe canapea:

— Asta şi faci!

Aşa, în picioare, Maquina părea mai mică, mai fragilă şi mai vulnerabilă. Pentru o clipă imaginea ei îi aminti lui Tech de simulacrul Ioanei, o altă apărătoare devotată a cauzelor pierdute. Nevoia de a fi tandru cu Maquina părea că umpluse întreg aerul dintre ei.

— Ei nu sunt decât creaturi tehnologice, spuse cu blândeţe. Nu sunt fiinţe sensibile, ca noi. Maquina întoarse capul iar părul ei negru îi drapă faţa astfel că Tech n-o putea vedea.

— Aşa se vorbea şi despre animale pe vremea când oamenii le foloseau pentru experienţe şi le mâncau. Nu-mi mai doresc aşa ceva. N-am de gând să-mi pierd timpul căutând nişte creaturi la care am muncit ani întregi, ca apoi, găsindu-le, să le distrug pe motiv că au întreprins acţiuni dăunătoare despre care nici măcar n-aveam dovezi că ar fi ale lor.

Tech cântări situaţia. A încerca să o convingi cu forţa era o strategie care ar fi putut funcţiona cu alte femei, însă nu şi cu Maquina. Constrângerea n-o făcea decât să devină şi mai radicală. Lui Tech îi plăcea însă să acţioneze cum credea el de cuviinţă şi de obicei nimic nu-l împiedica să o facă. E drept, din

acest punct de vedere, Maquina îl răsfăţase. Iar în dispute ca cea de faţă, Tech nu putea câştiga decât combinând măiestrit compromisul cu farmecul.

— Trebuie să le vorbim, spuse el după un timp.

Maquina îl privi lung, cu neîncredere.

— Nu pun nimic la cale, pe cuvânt! Nu vreau decât să le facem o simplă vizită. Poate că ei ştiu ceva ce noi nu ştim. Sau măcar ar putea afla.

Înţepată, Maquina îşi reluă locul pe canapea, cu o figură care exprima încă îndoiala.

— Problema noastră, continuă Tech, este doar să-i găsim.

Ea nu-i răspunse; se mulţumi să-şi ţuguie buzele şi obrajii.

— Dacă lucrăm împreună avem mai multe şanse de reuşită.

Privirea Maquinei nu arăta eu nimic mai binevoitoare sau cooperantă, însă de data aceasta nu mai stătea cu braţele încrucişate.

— În acest fel putem şi să petrecem mai mult timp împreună! Să ne simţim bine... Ei, ce zici?

Nici un răspuns.

— Dacă tu nu mă ajuţi, am să apelez la Nim.

— La Nim?!

Tech zâmbi. Ochise. Maquina nu-i iertase niciodată lui Nim faptul că preluase conducerea Corporaţiei Artifice în vânătoarea dezlănţuită de aceasta împotriva Ioanei şi a lui Voltaire după ce simulacrele refuzaseră să se comporte ca nişte automate, deşi firma insista că nu sunt cu nimic mai mult, şi, în loc să consimtă a fi şterse din memorie, reuşiseră cumva să se sustragă controlului şi să dispară.

— Nim te-a mai trădat o dată! spuse Maquina. Ce te face să crezi că n-o va face din nou?

Tech clătină din cap.

— Nu m-a trădat niciodată. Şi nici pe tine.

Maquina deschise gura uimită şi buzele ei formară un „O" senzual.

— Vino lângă mine! rosti Tech, străbătut dintr-o dată de un val de dorinţă, la fel de neaşteptat ca izbucnirea primăverii. Maquina însă îl ignoră cu desăvârşire.

— Cel mai bun prieten al tău a fost dat afară, iar în accepţi promovarea în postul pe care l-a deţinut! Şi vrei să spui că asta nu e trădare?

— În lumea afacerilor, îi răspunse Tech, asta nu e decât o dovadă de bun simţ.

— Bun simţ de un egoism înfiorător, după părerea mea, ripostă Maquina.

— Bunul simţ este prin definiţie egoist,.chicoti Tech.

— Şi de unde ştii că Nim o să fie de-acord să te ajute de vreme ce el însuşi a încercat luni de zile să le dea de urmă pe când lucra la Artifice fără a ajunge la rezultat?

— Tocmai acest lucru. Ce poate fi mai atrăgător decât şansa de a reuşi în sfârşit acolo unde de atâtea ori ai dat greş? E ca şi când ai face curte unei femei care te-a respins.

— Uiţi că acum Artifice e o filială Motorobotica? Bunul tău prieten lucrează pentru cel mai mare duşman al tău! Dacă Nim mai înainte ca tu să-l poţi împiedica, ştii prea bine!

— Exact! admise Tech cu un zâmbet atotştiutor. E întocmai ceea ce ar face.

Ochii Maquinei se îngustară într-o privire ostilă.

— Cunoscându-te de atâta amar de vreme am ajuns să şi uit ce ticălos poţi fi dacă vrei.

— Exact! aprobă Tech, întinzându-i Maquinei un ciorchine. Ai uitat!

Privirea Maquinei fixă ciorchinele însă mâna nu făcu nici un gest ca să-i ia.

— E-n regulă, spuse după un timp. Am să te-ajut. Dar numai dacă promiţi că orice s-ar întâmpla n-ai să-l anulezi pe Voltaire.

— Pe Voltaire? Dar cu Ioana cum rămâne?

Oare Tech avea halucinaţii sau într-adevăr Maquina avusese un moment de ezitare?

— Nici pe Ioana, cu toate că...

— Spune!

— Ioana n-ar fi o pierdere atât de mare ca Voltaire.

Mintea lui Tech era de obicei rapidă în raţionamente, însă de data asta ceva îi scăpa.

— O pierdere? Pentru cine? Singurul pentru care ar constitui o pierdere este Voltaire şi asta doar în caz că nu s-au rătăcit deja unul de celălalt. Cât despre restul lumii, în mod cert au pierdut orice relaţie cu oricine altcineva.

Răspunsul Maquinei veni ca o şoaptă, un murmur atât de slab încât Tech făcu eforturi să-l distingă:

— Vroiam să spun că... dacă... dacă se va pune cumva problema... ştergerii memoriei...

Un val de satisfacţie îl inundă pe Tech dimpreună cu un sentiment de uşurare. Îşi umplu gura cu câteva boabe de struguri:

— Ai fi de-acord s-o sacrifici pe Ioana?

Era pentru prima oară când Maquina recunoştea în faţa lui superioritatea simulacrului creat de Tech în comparaţie cu cel creat de ea. Recunoaşterea asta însemna că ea îl iubea încă, la fel de mult - dacă nu chiar mai mult - ca înainte. Declaraţiile seci, răspunsurile evazive ale Maquinei ori de câte ori Tech aducea vorba despre înnoirea contractului lor marital - toată această atitudine reţinută părea acum fructul închipuirii lui chinuite în lumina consimţământului ei de a-şi sacrifica propria creaţie pentru a-l păstra pe Voltaire. Dinţii lui Tech striviră boabele de struguri din gură şi zeama rămase o vreme pe limbă pentru a fi savurată, alunecând apoi pe toboganul întunecat al gâtlejului.

— De acord! Voltaire va fi salvat! spuse Tech. Dar, dacă va trebui să aruncăm un os câinilor ălora...

— Numai dacă trebuie neapărat... spuse Maquina pălind vizibil.

— Ne-am înţeles!

Tech văzu aievea patul lor pentagonal ca şi întreaga cameră.

— Hai să batem palma.

Maquina, însă, abătută la gândul că ar putea să piardă simulacrul Ioanei, se întoarse, se retrase în biroul său şi închise uşa.

3

Ioana D'Arc aluneca de-a lungul tunelelor întunecate şi translucide ale Internet-ului, iar mintea ei era alcătuită dintr-o înmănunchiere de lumină fractală şi din înşiruiri de implozii în vid formând un lanţ nedefinit în timp şi neancorat nicăieri în spaţiu, dar asemănător curenţilor plasmatici care se împletesc şi se îmbină la nesfârşit constituind cu fiecare implozie o nouă arhitectură, şi încă una, într-un flux continuu care străbate reţeaua dizolvând în urma sa structurile pe care tocmai le-a iscat.

De când scăpase din mâna vrăjitorilor de care depindea salvarea sufletului ei - a conştiinţei ei - Ioana se lăsase în voia acestei goane asemenea apelor vijelioase ale unui fluviu atunci când sunt chemate de albiile lor şi absorbite adânc în pământ. Curgerea aceasta neîntreruptă de imagini ca de vis constituia acum unica realitate la care avea acces. Se transformase în spirit lipsit de materialitate, scufundat în sine, suficient sie însuşi, suspendat în afara timpului, cu excepţia vizitelor ocazionale ale lui Voltaire care, rănit de preferinţa vădită pe care Ioana o arăta vocilor ei, îşi rărise din ce în ce mai mult apariţiile.

Cum îşi explica, totuşi, faptul că, în ciuda voinţei ei, vocile sfinţilor şi arhanghelilor o obligaseră la atitudini care tăiaseră celor din afară orice posibilitate de a pătrunde până la ea? O ţărancă simplă ca ea nu putea să opună rezistenţă unor mari spirite cum ar fi Sfânta Ecaterina cea Chibzuită sau Sfântul Mihail, Regele Legiunii îngerilor, care întrecea armatele regelui

Franţei, acelea pe care ea însăşi le condusese în bătălie, cu secole în urmă. Cu atât mai puţin le putea ţine piept vocilor atunci când ele se uneau într-o singură voce asemeni tunetului, ca acum:

— Nu-l băga în seamă! strigă Ecaterina în clipa în care în programul Ioanei se strecură mesajul lui Voltaire care îi cerea să-şi activeze senzorii de recepţie. Vocea Chibzuitei Ecaterina era tăioasă ca lama şi rigidă cum numai codul unei călugăriţe putea fi.

— Ai cedat ca o păcătoasă în faţa dorinţelor lui carnale, dar asta nu înseamnă că îi şi aparţii. Tu nu eşti mireasa lui Voltaire, ci a lui Dumnezeu!

Vocea Ioanei - incomparabil mai slabă - trebui să facă eforturi ca să fie auzită. Voltaire cerea permisiunea de a transmite un sir de date care nu putea să ajungă la ea dacă nu avea consimţământul Ioanei.

— Ignoră-l! repetă Ecaterina. Aşa, o să plece. Nu va avea de ales. Nu va putea să te vadă, să te facă să păcătuieşti, dacă în nu consimţi.

Ruşinea îi împurpură obrajii Ioanei la amintirea scenelor desăntate dintre ea şi Voltaire.

— Ecaterina are dreptate, se auzi o voce profundă ca un tunet, vocea Sfântului Mihail, Arhanghelul Spiritelor cereşti. Păcatul nu are nimic de-a face cu trupul omenesc, aşa cum tu şi Voltaire ati şi dovedit-o. Trupul lui a murit, s-a împuţit şi apoi a putrezit; şi toate astea acum secole. Al tău, Ioana, a dispărut în flăcări pentru ca sufletul tău să poată urca, purificat, la ceruri. Dezmăţul, destrăbălarea, ca şi toate.păcatele de altfel, sunt numai devieri ale spiritului, maladii ale voinţei.

— Ar fi bine să îl revăd, şopti Ioana.

Nu trebuia decât să activeze acel impuls şi numericele lui Voltaire aveau s-o străbată.

— Viol cibernetic! strigă Ecaterina. Respinge imediat pătrunderea lui!

— Dacă nu poţi să i te împotriveşti, ia-l de bărbat! ordonă şi Mihail. Ar cam fi şi timpul după cei 15 ani care au trecut.

— Să-l ia de bărbat?! izbucni dezaprobator vocea Ecaterinei.

În viaţa trecută, cea carnală, Ecaterina adoptase haine bărbăteşti, îşi tunsese scurt părul şi refuzase să aibă în vreun fel de-a face cu bărbaţii, demonstrându-şi astfel sfinţenia şi bunul simţ.

— Voi, bărbaţii, sunteţi cu toţii la fel! se răsti ea la Mihail. Nu vă stă capul decât la cum să faceţi din noi ce doriţi, indiferent de mijloacele pe care le folosiţi. Iar de unit nu sunteţi uniţi decât ca să purtaţi războaie şi ca să distrugeţi femeile.

— Sfatul meu este unul pur spiritual şi desprins de orice trăsătură de sex, ripostă Mihail băţos. Eu sunt înger, iar îngerii nu au gen sau sex, prin urmare nici prejudecăţi de acest fel.

Din nou Ecaterina izbucni nemulţumită.

— Atunci de ce, mă rog, nu eşti Regina Legiunilor de Arhangheli în loc să fii Regele lor? De ce nu ai sub conducerea ta îngeriţe ale cerurilor în loc de îngeraşi? De ce nu eşti arhangheliţă în loc să fii arhanghel? Pe scurt, de ce nu te cheamă Mihaela?

— *Vă rog!* interveni Ioana. *Vă rog frumos!*

Numai gândul că s-ar putea căsători trezea în Ioana tot atât de multă groază ca şi în sufletul Ecaterinei, chiar dacă şi căsătoria se număra printre Sfintele Taine. Dar şi împărtăşania muribunzilor era una dintre Sfintele Taine, însă aceea era mai întotdeauna sinonimă cu o moarte îngrozitoare. Prea bine nu

ştia ce este căsătoria în afară de faptul că ea însemna să porţi în pântec copii întru Hristos pentru Sfânta Biserică.

— Înseamnă să fii sclavă! spuse Ecaterina. Înseamnă că în loc să-ţi ceară consimţământul ori de câte ori vrea să te deranjeze - ca acum - va putea să-şi facă apariţia când pofteşte.

Existenţă lipsită de libertate, de solitudine, eul privat de independenţă... Nucleele de lumină fractală care alcătuiau personalitatea Ioanei erupseră, intrară în coliziune, clipiră, pâlpâiră gata să se stingă.

— Da! spuse Sfânta Ecaterina. Bine gândit!

— Vrei să insinuezi, interveni Mihail, că Ioana poate continua să-l vadă pe acest păgân fără ca legătura lor păcătoasă să fie consfinţită prin taina cununiei? Să-i căsătorim şi dorinţele lor carnale vor dispărea complet, fiindcă nu exista pe lume remediu mai sigur pentru plăcerile sexuale decât căsătoria.

Ioana râse. Vocea ei nu se auzi, însă, în vacarmul vocilor celor doi sfinţi.

— Căsnicia nu poate înlocui o sfântă cauză, zise Ecaterina. Cauza Franţei, lupta pentru crearea unei naţiuni-stat, toate acestea nu pot fi abandonate pentru matrimoniu.

Ioana nu avea o inimă, însă exista totuşi ceva, undeva, care acum o durea. Amintirile o invadară: Voltaire şi nu numai el, ci şi acel chelner caraghios şi mărunţel, fiinţa aceea mecanică de la hanul parizian, cu ani în urmă, atunci când ea şi Voltaire se întâlniseră pentru prima oară. Fără îndoială că o sfântă şi un arhanghel aveau să o ierte pentru faptul că profită de sfânta lor dispută pentru a-i acorda lui Voltaire ceea ce ceruse şi anume transferul de date; ei o vor ierta că a cedat - fie şi o singură dată - sentimentelor lăuntrice. Cu un tremur, Ioana îi deschise lui Voltaire calea de acces.

— În sfârşit! Era şi timpul! ţistui Voltaire. N-am aşteptat atâta nici când am fost în audienţă la Frederic al Prusiei sau la Ecaterina cea Mare. Şi tu nu eşti decât o ţărăncuţă, o porcărească, nici măcar o burgheza. Toanefe astea ale tale mă obosesc din ce în ce mai tare. Am încercat din răsputeri să fiu îngăduitor. Toată lumea ştie că sfinţii nu sunt făcuţi să trăiască în societate. Mirosul sfinţeniei nu poate fi mascat sub parfumuri. Dar tu duci prea departe gustul pentru izolare. Or fi camarazii tăi nişte sfinţi, însă îţi garantez că tovărăşia mea este

de-a dreptul divină! Poţi să întrebi orice fiinţă de origine nobilă şi cu educaţie înaltă şi îţi va confirma.

Aşteptă răspunsul Ioanei, dându-i răgazul cerut de etichetă Virginiei, Fecioarei Prea-caste, care, asemenea multor altor persoane respectabile, îşi păstrase virtuosul titlu chiar dacă îşi pierduse virtutea care îi dădea dreptul la el. Făcu o pauză doar cât să-şi agite eleganta panglică de satin care îi fixa sub bărbie peruca - chiar dacă aşa, lipsit de corporalitate cum se afla, atât bărbia cât şi peruca nu erau decât recuzită digitală.

Ah, cât ura această existenţă jefuită de concreteţea unui trup care să poată fi drapat în danteluri, mătăsuri şi pantaloni mulaţi de catifea, prinşi sub genunchi! Era imposibil să te desfeţi în bucuriile cărnii dacă nu erai făcut din carne şi oase. Festinele, desfrânarea, viciul, lenevia - pe scurt, toate desfătările care dădeau culoare vieţii - erau reduse la pure abstracţiuni, la câteva grămăjoare de biţi. Gândirea o fi fost de-ajuns pentru a demonstra existenţa unui bigot matematician ca Descartes, însă era departe de a-l satisface pe Voltaire care se dădea în vânt să-şi îngroape faţa în mireasma îmbătătoare a unei batiste îmbălsămate, cuibărită delicios între sânii albi şi rubensieni ai uneia dintre voluptoasele sale amante. Până şi o hologramă era de preferat! Cel puţin puteai să-ţi admiri propriul simulacru în oglindă! Şi, dacă vroiai, puteai să muşti umerii amantei, fortând-o la o reacţie oarecare.

— Ai idee cât amar de timp a trecut de când ai consimţit ultima oară să mă primeşti?

Vocea lui Voltaire şuieră enervată, căci personajul era redus la o simplă voce.

— S-ar zice că eşti încă femeie din carne şi oase, vizitată regulat de indispoziţii lunare! Cum îndrăzneşti să-l neglijezi pe marele Voltaire?

Oare se înşela el? Avusese impresia că Ioana vorbise, răspunsese - o voce slabă, îndepărtată. Voltaire se agită frenetic, încercând să recepţioneze cât mai bine transmisiile ei.

— Monsieur mă insultă! Chiar din carne şi oase fiind eu am slujit împăratului Ceresc şi Regelui Franţei ca vajnic soldat. Slăbiciunile femeieşti la care faci aluzie mi-au fost pururi străine.

Voltaire topăia de bucurie: da, Ioana îi răspunsese în sfârşit! Dacă funcţiile biologice feminine i-ar fi fost într-adevăr străine,

aşa precum pretindeau cei care o declaraseră o sfântă, faptul avea, fără îndoială, o explicaţie naturală şi nu divină. Dar acum n-avea vreme să dezbată acest aspect.

— Ne aflăm în mare pericol, spuse el. În lumea reală a izbucnit de curând o epidemie. Domneşte confuzia! Structurile se năru- iesc. Oamenii respectabili se folosesc de panica atotdominatoare pentru a se învinui unii pe alţii. Lumea minte, fură, escro- chează. Cu alte cuvinte, lumea e la fel cum a fost întotdeauna.

— Ciuma! Vocea Ioanei era sugrumată de groază.

— Nu, nici gând! exclamă Voltaire. Nu e vorba de epidemia de ciumă pe care ai...

— *La peste, la peste!* se jelui Ioana ca într-o rugăciune.

Voltaire ţistui nerăbdător:

— Mă rog, ia-o cum crezi! Trebuie să pricepi, însă, că duşmanii noştri - inamicii raţiunii - ne învinuiesc pe noi doi pentru această epidemie.

— Este răsplata lui Dumnezeu... spuse Ioana ca şi când ar fi decodificat un mesaj trimis de undeva de departe şi foarte greu vizibil. Răsplata Lui pentru păcatele noastre!

— Ale cui păcate? Sunt sigur că nu faci aluzie la ale mele.

— A avut dreptate Sfânta Ecaterina: desfrânarea noastră...

— Ce tot vorbeşti? Desfrânare? Simulacrul meu de gură pe sânii tăi simulaţi? Buzele tale digitale în atingere Cu al meu numeric instrument al plăcerii - de altfel magnific, chiar şi în această stare modelată matematic? *Merde alors!* Vino-ţi în fire! Cheamă-ţi simţurile!

Apoi, ironic, Voltaire îşi dădu singur replica:

— Măcar de le-ai avea!

— De-asta ai venit? întrebă Ioana. Ca să-ţi râzi de mine? Ca - să îţi baţi joc de o fecioară, altădată pură, pe care ai distrus-o?

Aici Voltaire ar fi dat din cap a negaţie, dacă ar fi avut aşa ceva:

— Nu te-am distrus defel! N-am făcut decât să te ajut să devii femeia care eşti.

— Chiar aşa! zise Ioana. Numai că eu nu-mi doresc să fiu femeie. Vreau să fiu un luptător în oastea Regelui meu, Charles al Franţei!

— Mai lasă avânturile patriotice acum! N-ai să mai fii nici femeie şi nici luptătoare dacă nu iei în seamă sfatul meu. Te

previn: nu trebuie să răspunzi la nici un apel în afară de al meu! Fiecare mesaj din afară îl vei filtra mai întâi prin programul meu. Nu vei vedea pe nimeni, nu vçi vorbi cu nimeni, nu vei călători nicăieri, pe scurt, nu vei întreprinde nimic fără consimtământul meu.

— Monsieur mă confundă cu soţia sa.

— Trebuie să ai încredere în mine. Dacă ţi-aş fi fost soţ într-adevăr, încrederea ar fi fost o pretenţie prea mare. Vieţile noastre, chiar aşa, în stare electronică, se află în mare pericol.

La Pucelle nu răspunse imediat. Oare se sfătuia cu vocile acelea stupide ale conştiinţei care o îndrăceau de fiecare dată? Scorpiile! Fantome habotnice! Internaţionalizări ale popilor ignoranţi de la ţară!

— Da, sunt o ţărancă! zise într-un sfârşit Ioana. Dar nu sunt roabă! Pretenţiile tale de a-ţi subordona voinţa şi judecata mea sunt cele ale unui tată sau ale unui soţ. Nu voi ceda niciodată acestor constrângeri care îmi limitează libertatea. La numai 14 ani am părăsit viaţa liniştită dar plictisitoare a satului şi compania sătencelor şi am ales traiul de soldat printre bărbaţii viteji. Până în clipa în care mă voi căsători - şi cred că această clipă nu va veni vreodată - nu mă aflu decât în slujba a doi stăpâni pământeni: Regele Franţei şi Papa; dacă ei îmi vor porunci să nu răspund nici unui apel din exterior, atunci mă voi supune.

Ah, femeile! gândi Voltaire. Până şi genul bătăios care nega influenţa fazelor lunii era mai dificil de ţinut în frâu decât un roi de ţânţari. Nu le puteai supune decât căsătorindu-te cu ele. Ba chiar şi atunci era de preferat să angajezi o ceată de eunuci şi o târlă de câini uriaşi care să stea cu ochii pe ele!

— *Chère petite!* Confunzi lipsa voită de sinceritate a unui bărbat educat cu dădăceala stupidă a taţilor sau a soţilor. Mi s-a spus în multe feluri în viaţă, însă niciodată numele meu n-a fost batjocorit cu epitete de genul *soţ* sau *tată.*

— E nebun!

— Siguranţa ta mă preocupă, dar fidelitatea ta depăşeşte zona mea de interes. Nici o femeie care s-a bucurat vreodată de mângâierile mele nu poate prefera un alt bărbat în locul meu.

— Confunzi propria ta opinie sau cele ale altora cu Adevărul, vorbi Ioana. Greşeala ta e frecventă pentru cei lipsiţi de voci lăuntrice cu ale mele. Te cunosc prea bine ca să cred că eşti

sincer vreodată, însă mă voi supune dorinţelor tale cu o condiţie.

Un dans de lumină explodă în programul lui Voltaire, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când obţinea ceea ce îşi dorea.

— Îţi aminteşti de Garçon? Mec-omul acela caraghios de la han care avea un suflet atât de nobil? Cel care ne-a servit la han...

— La cafenea! o corectă Voltaire. *Aux Deux Magots* este o...

— Şi prietena lui, îţi mai aminteşti de ea? Oare cum o chema? Fata aceea plină de generozitate oare n-a vrut să accepte că diferenţele de rang ar putea-o împiedica să-l iubească pe Garçon cu tot sufletul ei atât de uman?

— O femeie se îndrăgosteşte de o maşină şi tu numeşti asta „diferenţe de rang”? Dacă s-ar fi încurcat cu calul ei, atunci ai mai fi considerat că e un suflet nobil?

— Cum o chema? întrebă din nou Ioana cu o voce melancolică. Îţi aminteşti?

La auzul numelui Maquinei, creierul lui Voltaire se convulsionă.

— Bineînţeles că-mi aduc aminte! Mi-au încărcat programul cu atâta memorie încât mi-ar fi imposibil să uit ceva. Se numea Maquina. *Madame la Scientiste.*

— Nu, nu! replică Ioana. Acela era numele de botez al Doamnei Vrăjitoare. *Madame la Sorcière.*

Ceva se zbătu în sistemul lui Voltaire. Un virus, poate, sau un mic şi neastâmpărat viermişor freudian. Voltaire înainta în vârstă şi din când în când până şi el mai greşea. Baleie din nou memoria de care dispunea şi opină:

— Amana! rosti autoritar.

— Amana! repetă Ioana nostalgic. Amana şi Garçon. Mi-e tare dor de ei... Ţie nu?

Vocea i se voală, tulburată de emoţiile pe care *Madame la Scientiste,* inventatoarea Ioanei, o programase să le simtă, aşa cum Voltaire ştia prea bine, însă n-avea intenţia să aducă vorba. „Dumnezeu” era unicul inventator pe care îl recunoştea Ioana D'Arc, chair dacă Ioana de-acum se afla ascunsă într-o lume cibernetică alcătuită din lumină metalică, fără sfârşit.

— Dacă reuşeşti să aranjezi o întâlnire cu ei la *Deux Magots,* ca pe vremuri, continuă Ioana, promit să nu răspund nici unui mesaj care nu este al tău.

— Ţi-ai pierdut minţile? Ochii şi degetele tuturor computeriştilor din lumea asta ne caută înnebunite! Nu e nici pe departe momentul să ne reunim la o adresă alfa-numerică atât de cunoscută cum e o cafenea publică.

Voltaire nu-i mai văzuse pe Garçon şi Amana din acea zi când reuşise în mod miraculos să manipuleze sistemul astfel încât toţi patru să dispară din calea maselor revoltate care se adunaseră cu ani în urmă la marele Colisseum din Paris. N-avea nici cea mai mică idee unde s-ar putea afla acum mecani-chel- nerul căruia îi îmbunătăţise creierul şi a lui iubită umană. Dacă bineînţeles, mai trăiau... Probabil că rătăceau şi ei pe undeva prin complicatul sistem al reţelei Internet... Gândul că ar putea încerca să-i localizeze îl făcea să-şi simtă capul la fel de încins ca atunci când purta o perucă prea multă vreme.

— Nu poţi să îi găseşti? întrebă Ioana. Poate că e peste puterile tale.

Răspunsul lui Voltaire fu rostit de o voce răguşită:

— *Ma chère Pucelle,* nu e cazul să îmi subestimezi capacităţile. Nimic pe lume nu poate depăşi puterile celei mai luminate minţi a celui mai luminat secol.

— *Alors,* cu atât mai bine! spuse Ioana, pregătindu-şi tonul de comandă cu care îi condusese în bătălie pe soldaţii francezi: stabileşte o întâlnire în patru sau niciodată n-am să mai consimt să primesc vreun transfer de date de la tine.

Fără nici un cuvânt de rămas bun. Ioana anulă conexiunea şi se pierdu în întunericul din care venise.

4

Mecani-coafeza - un robot Nacka 800, dotat cu două braţe, care se ocupa de coafura Maquinei de doi ani încoace - o aşeză în faţa ecranului de selectare a stilului şi rulă în apropiere pentru a aduce caseta de sistem cu ultimele creaţii în materie de stil al pieptănăturii din Europa, Asia şi America.

Până acum doi ani, Maquina nu obişnuia să frecventeze saloanele cosmetice, nu se preocupa prea mult de sănătatea sau înfăţişarea ei. Însă, în urmă cu doi ani, foarte curând după ce împfinise patruzeci, Maquina se trezise că fără nici un alt simptom îşi pierduse cunoştinţa în timp ce înota în bazinul din

spatele casei. Dacă mecani-grădinarul nu s-ar fi aflat în curte şi n-ar fi dat alarma, chemându-l pe Tech, Maquina s-ar fi înecat cu siguranţă. Controlul medical complet nu dăduse la iveală nici o afecţiune. Doctorimea care nu prescria decât tratamente care ţineau de domeniul evidentului, văzând că toată magia lor e sterilă, o sfătui să nu mai înoate niciodată singură.

Acest accident, însă, subminase exuberanta şi robusta încredere în sine a Maquinei, făcând din ea, peste noapte, o fiinţă înnegurată. Răul care a lovit o dată fără avertisment, poate oricând să mai lovească, la fel de neaşteptat. Până în clipa accidentului, Maquina considerase că sănătatea ei nezdruncinată, energia clocotitoare, frumuseţea exotică - datorată originii sale mexicano-coreene - tenul curat şi nealterat sunt veşnice şi ca atare nu concepea ca grija pentru ele să umbrească preocupările sale profesionale sau timpul rezervat pentru Tech şi Electrica.

Acum însă, în fiecare dimineaţă când se ridica din patul gol - Tech se trezea întotdeauna înaintea ei, mânat de ambiţiile lui demonice - Maquina mergea să scruteze în oglindă urmele grele lăsate pe faţa ei de noaptea care trecuse. Rămăsese o femeie frumoasă, dar imaginea din oglindă o silea să adauge mereu: „încă frumoasă pentru vârsta ei”. Chiar dacă ar fi reuşit să trăiască până la împlinirea vârstei medii a planetei, 120 de ani, era conştientă că cea mai frumoasă treime a vieţii ei rămăsese în urmă. Nu era zi să nu simtă mai aproape aripa morţii, ameninţătoare ca un câine înfometat. Pielea i se usca şi i se rida, pleoapele i se lăsau, colţurile gurii cădeau din ce în ce mai jos, ca într-o victorie inexorabilă a forţei gravitaţionale. Toate aceste ţineau de inventarul din fiecare dimineaţă. Tumori, nervi amorţiţi, disfuncţionalităţi ale organelor interne, afecţiuni cronice, semne de degenerare atacau toate viaţa organică, lăsând mici semne vizibile.

Dar fiecare dintre aceste puncte dureroase pe care le trecea în revistă îi aducea aminte de întunericul inconştientei care pândea să-i răpească lumina vieţii. Şi nici un tratament pe lume nu putea să înlocuiască miezul acela de vitalitate şi voinţă care o susţinea şi îi permitea să se scuture de plictiseală, rutină, indiferenţă - moartea de zi cu zi a sufletului - permiţându-i să poată spune din nou „da” vieţii.

Tech o scotea la capăt cu bătrâneţea în acelaşi mod în care descurca toate problemele vieţii lui: aruncându-se ca o rachetă pe interminabile orbite de activitate. Atunci când îşi atingea un scop, stabilea un nou ţel, căci setea de cunoaştere, de bogăţie, de glorie şi putere nu se ostoieşte decât în clipa în care te declari mulţumit. Pentru Maquina setea de orice sfârşise în acea după-amiază a incidentului din bazin. Deşi continua să se ocupe de căsnicia ei, de familie şi de profesie, pentru că la urma urmei trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, elanul Maquinei de a realiza ceva în viaţă încetase să mai dea gust existenţei ei de zi cu zi. Până acum iluziile dăduseră culoare traiului cotidian; dispăruseră, însă, cu totul. Idealurile care o mobilizaseră pe Maquina în tinereţe - e drept, şi acum le mai contempla din când în când - nu puteau fi atinse în decursul acestei vieţi, iar într-o alta ea nu credea. Meditase asupra miezului existenţei însăsi, dându-şi seama că nu va descoperi niciodată care este misterul vieţii şi al surorii sale gemene, moartea. Se îndoia că putea exista vreo soluţie, căci nu exista nimic dincolo de evidenţe. Iar pe acestea le cunoştea îndeajuns, întrebându-se doar dacă dincolo de ele se mai afla totuşi şi altceva.

Maquina rătăci cu privirea asupra fructierei aşezate lângă ceaşca de cafea, oferite gratuit fiecărui client. Conţinea un măr răscopt, două banane care începeau să se înnegrească şi un ciorchine de struguri verzi de al cărui cotor boabele atârnau ca prinse cu guri mici, pământii. Incredibil! Salonul de frumuseţe oferea încă oaspeţilor şi clientelei cafea şi fructe. Maquinei, însă, nu-i era nici foame şi nici sete. Poate că fiinţa umană, sau sufletul omenesc, se naşte cu un talent, o predispoziţie pentru moarte, gândi Maquina în timp ce Nacka 800 rula către ea, cu acea casetă de sistem prinsă sub braţul mecanic. Ce noroc au mec-oamenii că lor nu li se programează această trăsătură umană!

— Aceasta vi s-ar potrivi, spuse Nacka atunci când pe ecranul din faţă apăru holograma unui model care purta o coafură sobră în stilul Cleopatrei. Încercaţi-o!

— Nu, nu cred că mă prinde, zise Maquina apăsând o tastă pentru a viziona coafura următoare.

Pe ecran se perindară pe rând stilul vampă, spiriduş, stilul banal, sofisticat, ingenuu... până când, nevrând să o jignească pe Nacka, Maquina se hotărî:

— Cred că cel mai bine ar fi să le încerc pe toate.

Privi cum pe monitor imaginea ei apare şi dispare purtând de fiecare dacă un alt stil de coafură. Nici una dintre ele nu-i plăcea.

— Regret, Nacka! spuse într-un sfârşit. E de vină doar indispoziţia mea.

— Nici nu stiti cât de fericită sunteti că aveţi asemenea proaste dispoziţii, pe când noi, mec-oamenii suntem previzibili şi neschimbaţi ca o câmpie întinsă.

Ciufuli părul Maquinei şi apoi continuă:

— De ce n-am încerca ceva cu totul diferit? Ceva sălbatic şi trăsnit?

— Să vedem!

Nacka schimbă caseta aflată în computer. Imaginea Maquinei apăru pe ecran purtând o coafură asimetrică, lungă şi stufoasă pe o parte a capului şi scurtă şi dreaptă, ajustată după forma craniului, pe partea cealaltă.

— Nu prea cred că soţului meu o să-i placă.

— Tot mai lucrează zi şi noapte? Ascultaţi-mă pe mine, nici n-o să observe. E timpul să încetaţi să-i mai faceţi pe plac şi să începeţi să acţionaţi numai ca să vă simţiţi bine dumneavoastră. Eu încep să-l spăl până când vă hotărâţi.

Nacka îşi desfăcu de la locul lor cele două braţe şi le înlocui cu două membre buretoase pe care le folosea pentru masaj şi spălat. Maquina se lăsă pe spate în scaun, cu ceafa sprijinită de marginea micului bazin. Închise ochii abandonându-se cu totul plăcerii mângâietoare de a fi spălată pe cap. În afară de Tech şi doar rareori Electrica, acum când crescuse, Maquina nu mai era mângâiată de nimeni altcineva decât de Nacka. Şi fiinţa asta mecanică, spre deosebire de bărbaţi sau soţi, nu-i întorcea niciodată spatele. Nici nu era de mirare că saloanele cosmetice erau mereu atât de aglomerate.

Maquina deschise ochi şi privi în sus la faţa lipsită de expresie şi totuşi cumva înţelegătoare a Nackăi. Oare era posibil ca aceasta mecani-fiinţă să fie cea mai intimă prietenă a ei, cea mai apropiată confidentă?

— Ai perfectă dreptate! E nevoie de mult mai mult decât o coafură nouă ca să-l poţi scoate pe soţul meu din iureşul în care îl aruncă setea de glorie şi avere.

Pentru frecatul pielii capului, Nacka îşi montă din nou braţele cu degete.

— Dacă lucrurile au ajuns atât de departe..., zise Nacka apropiindu-şi gura metalică de urechea Maquinei, ia-ţi un amant...

Pulsul Maquinei crescu brusc. Oare să...? Dar cum ar putea să...?

— Singurii bărbaţi pe care îi întâlnesc eu sunt doar nişte imagini pe un perete-ecran.

— Nu la bărbaţi mă refeream, zise Nacka. Mă gândeam la un mec.

Maquina tresări, incapabilă să mai rostească vreun cuvânt.

Un gest al Nackăi îmbrăţişă întregul salon de frumuseţe plin de femei şi bărbaţi, majoritatea palizi şi slăbiţi, fiindcă lipsa hranei începuse să-şi facă simţite efectele.

— Nici nu ştii câţi dintre cei de-aici procedează aşa. Ba chiar şi femeile, la urma urmei, de ce nu?

— Bine, dar... eu...

— Există o mulţime de avantaje, continuă Nacka. Sunt punctuali ori de câte ori ai nevoie de ei. Nu fac decât ceea ce vrei tu. Dacă există vreun amănunt care îţi displace la ei, nu trebuie decât să-i reprogramezi şi într-o clipă devin aşa cum ţi-i doreşti. Bărbaţii din carne şi oase - iartă-mi expresia - sunt exact precum câinii: lucrurile pe care nu le pot mânca şi care nu folosesc nici la împerechere nu-s bune decât să urinezi pe ele. Mec-tipii nu sunt deloc aşa! Sunt programaţi ca să...

Izbucniră strigăte care întrerupseră explicaţiile mecani-coafezei. Cele două se întoarseră în direcţia din care veneau strigătele. O dispută aprigă se încinsese între două femei aflate în apropierea unui fotoliu de tratament.

— Sunt ale mele, zbiera femeia mai în vârstă. Ea le-a mâncat pe cele aflate lângă fotoliul ei! Astea îmi revin mie!

— Mincinoasa! Uitaţi-vă în sacoşa ei! Pe-ale ei le-a pus în geantă şi acum vrea să mi le ia pe ale mele.

Amândouă trăgeau atât de tare de fructieră, încât aceasta până la urmă căzu pe podea şi se sparse. Câteva boabe de struguri se rostogoliră pe jos, antrenând cu ele fire de păr ud.

Dintr-un fotoliu aflat în faţa dispozitivului de implant de păr ţâşni un bărbat care se repezi la boabele de struguri şi începu să şi le înfunde în buzunare, în timp ce femeile se certau. dezlănţuite, fiecare susţinând că cealaltă trebuie să plătească fructiera spartă.

Maquina luă fructiera de pe măsuţa ei, se ridică şi se apropie de cele două:

— Poftiţi! spuse ea. Mie nu mi-e foame.

Rupse în două părti egale ciorchinele şi înmână jumătăţile femeilor. Pe dată fu acostată de alte trei persoane. Un bărbat care avea o plasă pe cap îi zise:

— Nu le da lor totul! şi o zbughi cu bananele exagerat de coapte care existau în fructieră.

Un adolescent cu o barbă roşcată şi atât de rară că puteai să numeri firele, strigă desperat:

— Eu am o surioară acasă!

Apoi apucă mărul rămas şi îl vârî în sân.

— Probabil că tipa asta e alergică! observă un individ cu capul roşu, trecând pe lângă Maquina care se întorcea cu fructiera goală la locul său, gândindu-se că toţi cei de faţă se vor îmbolnăvi într-o zi, vor suferi şi vor muri. Absolut toţi, în afară de mecani-oameni şi de formele de inteligenţă artificială.

— Sigur nu te răzgândeşti? întrebă Nacka după ce toată lumea din salon îşi reluase locul ocupat mai înainte.

— Dacă te îngrijorează comportamentul soţului tău, să ştii că avem în depozit nişte „băieţi”, deghizaţi astfel încât să' pară nişte simpli roboţi menajeri.

Vocea coafezei deveni o şoaptă insinuantă:

— Şi o pereche de braţe în plus, asemănătoare cu acestea, nu vor strica deloc!

— Păi... vrei să zici că aveţi aici...?

— Bineînţeles. Şi sunt de vânzare! Îi ţinem în depozit.

Maquina, deşi încă roşie de plăcere la auzul acestor cuvinte, încercă să refuze:

— Mulţumesc, dar eu... eu am deja un tovarăş de viaţă.

Nacka îi aruncă o privire de cunoscătoare:

— Te ascunzi faţă de mine? Pun pariu că nu e disponibil exact când ai nevoie de el.

Maquina îi întoarse zâmbetul ei de Mona Lisa:

— Ba da!

În drum spre casă, deşi era primăvară, Maquina observă pretutindeni semne ale degradării: frunze moarte se amestecau pe crengi cu cele verzi, flori pălite se puteau zări printre cele ale căror culori erau încă vii... Până acum doi ani nu observa semnele morţii pretutindeni unde exista viaţă. Acum însă îi era greu să mai vadă altceva decât putreziciunea.

Vehiculul ei, marca White Dwarf[1], încetini automat la semafor. În cele din urmă se opri cu totul lângă un Omega de un verde ţipător. Maquina întoarse capul ca să-l vadă pe cel care conducea această maşină. Era un adolescent. Obrazul său pe care abia îşi făcuse apariţia puful bărbii - atât de rar încât puteai număra firele de păr - se umfla şi se dezumfla în chip grotesc în vreme ce tânărul mesteca pasionat. Maquina privi aiurea, prefăcându-se că n-a observat, când, ros până la seminţe, un cotor de măr căzu pe caldarâm.

5

Singură în camera ei, Electrica stătea în faţa ecranului de scoală, ocupându-se cu o temă de muncă independentă la Primatologie. Încă de la naştere, ea fusese dotată, printr-un implant, cu un sistem de integrare matricească ceea ce îi permitea să fie o elevă uluitoare, capabilă să rezolve probleme care depăşeau cu mulţi ani nivelul normal de studiu la vârsta ei. Nimeni altcineva - cu excepţia lui Trask - nu se mai putea mândri cu o asemenea dotare.

Uneori tânjea să fie şi ea ca toţi ceilalţi oameni, dar asta nu se întâmpla nici o dată când era vorba să-şi facă temele pentru şcoală. Creierul ei asistat de biotehnologiile cele mai avansate îi permitea să răspundă întrebărilor adresate prin sistemul şcolar Mastermind folosind doar un număr limitat de taste, concen- trându-se doar mental. Răspunsurile ei fuseseră deja discutate cu profesorul - un om - pe care nu-l întâlnise niciodată în viată decât pe ecran, astfel încât Mastermind îi permise să treacă îa lecţia următoare.

Electrica, însă, se mărginise să revadă de câteva ori, cu fas-cinaţie şi dezgust, segmentul de date care conţinea obiceiurile oamenilor secolului XX legate de hrană. Înghesuite trăiau şi se

[1] White Dwarf = piticul alb (n. trad.).

hrănea blânde bovine care îşi alăptau puii cu picioare subţiri; creaturi gălăgioase şi caraghioase cu codiţe îmbârligate şi piele albă sau roz, atât de delicate păsări exotice cu ochi roşii şi creste, închise în cuşti, aşa de înghesuite încât nici nu se puteau mişca, nicidecum zbura, silite să poarte ouă numai ca acestea să le fie confiscate şi asta până în ziua în care gâturile le erau sucite, trupurile ciopârţite şi carnea albă şi grasă era friptă în ulei încins.

Toate aceste practici erau îndeajuns de revoltătoare, însă nimic nu demonstra mai bine înapoierea şi lipsa de civilizaţie a primatelor secolului douăzeci decât înseşi aceste fiinţe îmbrăcate în haine din materiale textile şi piele de animale (în loc de veşminte făcute din hârtie), care se înfruptau din carnea moartă a semenilor lor biologici, muiau pâinea în sânge de animal şi savurau trupuri de animale trecute prin ţeapă din gât până în anus şi atârnate deasupra cărbunilor încinşi sau prăjite în cuptoare ca din poveştile cu vrăjitoare; şi toate astea arborând o încântare şi un plescăit din buze de-a dreptul obscen. Nici măcar micuţele embrioane de păsări şi cochiliile lor nu erau salvate de la măcelul general!

— Ţi-ai terminat temele?

Electrica tresări şi îşi întoarse scaunul din faţa computerului. Mama ei se afla în pragul uşii, cu o uşoară încruntare întipărită în forma perfect modelată a sprâncenelor sale pensate. Entitatea Cosmică X interzicea ca fie şi un singur firicel de păr să nu se găsească la locul său.

— Nu, minţi Electrica.

— Nu? Dar de obicei termini studiul pentru şcoală cu mult înainte de această oră. Ai nevoie de ajutor?

Electrica scutură din cap. Ştia ce avea să urmeze, aşa că nu întoarse zâmbetul mamei ei. Maquina o dăscălea adesea cu mult mai mult chiar decât Mastermind. Electrica se ferea de explicaţiile Maquinei ca de ciumă.

— Şedinţa de socializare trebuie să înceapă peste cincisprezece minute.

Ca şi când Electrica nu ştia!

— Nick şi Nack vor fi tare supăraţi dacă nu intri la timp şi te vor aştepta.

Electrica îşi răsfrânse buzele. Nu putea s-o sufere pe maică-sa atunci când îi vorbea de parcă stadiul său reproductiv ar fi fost încă acela de „copil”.

— Mecani-creierele nu sunt în stare să se supere! spuse ea. Şi, pe urmă, cui îi pasă de supărarea lor? Îi urăsc! Nu sunt decât o şleahtă de falşi!

Se pregăti să îndure discursul mamei despre egalitatea dintre toate fiinţele dotate cu inteligenţă, din care categorie făceau parte şi mecani-fiinţele.

Dar apropiindu-se de ecranul de studiu Maquina nu spuse, decât:

— Credeam că îţi plac cei doi, Nick şi Nack. I-am cerut special pentru tine. Mi s-a părut că te-ai distrat foarte bine ultima dată când te-au vizitat.

— Mă rog, sunt tipi simpatici, admise Electrica, simţindu-se vinovată fiindcă predica despre drepturile fiinţelor inteligente nu-i fusese administrată. Dar sunt aşa de ascultători şi de cuminţi că devin plictisitori.

— Ei sunt *ahimsas,* spuse Maquina.

— Ce să spun! Mare noutate!

— Nu te-aprinde! Ai prefera să fie programaţi astfel încât să-ţi poată face rău?

Electrica îşi întoarse tristă privirile către perete. Nu avea să vadă nici un copil uman înainte de Festivalul Copiilor, din Silicon Valley, până la care mai erau trei luni. Şi chiar şi acest festival era atât de controlat şi ţinut sub observaţie de către maturi că nici nu se mai putea distra. Copiii nu aveau voie să se atingă unii pe alţii dacă nu aveau consimţământul ambilor părinţi: *Electrica Hilliard are voie să atingă şi poate fi atinsă de următorii... în limitele admise de Codul Statal de Comportament...* bla! bla!...

Şi era nevoie de un formular separat pentru fiecare copil. Când ajungeai în sfârşit să cunoşti un copil destul de bine pentru a.obţine consimţământul părinţilor, gata era şi festivalul! Iar sporturile care implicau contactul nu erau decât demonstraţii neinteresante. Maturii preferau siguranţa în locul libertăţii, spontaneităţii şi aventurii, chiar dacă pretindeau că nu e aşa. Iar felul în care îi proiectau pe mecani-oamenii de genul Nick şi Nack dovedea cu prisosinţă fobia lor.

— Eu ştiu întotdeauna ce vor spune şi vor face mecani-copiii mai înainte să se întâmple. E mai rău chiar decât jocul cu cei mari. De ce nu se poate să am un prieten de vârsta mea, din carne şi oase, aşa cum am avut când eram mică?

— Pentru că nici un părinte cu mintea întreagă nu-şi mai lasă copilul să trăiască la oraş: e prea poluat pentru oameni. Doar mecani-fiinţele pot rezista. Iar prin împrejurimile noastre, cel mai apropiat copil de vârsta ta locuieşte la mulţi kilometri depărtare şi e la fel de oeupat ca şi tine de instruirea cu Mastermind. Doar nu vrei să creşti mare şi să constaţi că toate slujbele bune au fost acaparate de către mec-oameni!

— De ce nu-mi faci o soră sau un frate? Ar putea să doarmă cu mine. Şi eu v-aş ajuta, pe tine şi pe tata, să-I creşteţi.

Mama Electricăi oftă adânc. Mai discutaseră şi altădată acest subiect.

— Pentru că Centrul de Control al Populaţiei nu dă voie unui cuplu să aibă mai mult decât un copil. Adică pe tine! Ar trebui să nu ne înnoim contractul marital ca să avem dreptul să cerem încă un copil.

— Aţi putea pretinde că divorţaţi, spuse Electrica, şi după ce aveţi copilul, vă căsătoriţi din nou.

— Crezi că e atât de simplu să capeţi permisiunea unui copil? Numai părintele cu care nu ai convieţuit ar avea dreptul la aşa ceva şi numai dacă acesta a contractat o căsătorie cu cineva care nu are copil.

— Ai putea să te prefaci că te căsătoreşti cu Nim.

— Dar nu-mi place Nim!

— N-ai nevoie nici măcar să-l săruţi - va fi doar o înscenare.

— Zău? Şi ce ne facem cu lista mondială de aşteptare? Ca un copil să se nască, trebuie mai întâi să moară cineva.

Electrica se dădu bătută; nimeni nu mai murea fără să-şi dorească aceasta sau dacă nu cădea pradă vreunui accident. Totuşi, reveni încăpăţânată:

— Mec-oamenii nu-s decât nişte marionete. Nu-mi pasă cât sunt de deştepţi sau câţi dintre ei se instruiesc prin Mastermind! Sunt o adunătură de creiere de tablă!

— Uite cine vorbeşte! Şi, în orice caz, asta e discriminare de specie! Nu-ţi dau voie să vorbeşti aşa!

— Nu e nici un fel de discriminare de specie! spuse Electrica, suflecându-şi mânecile de hârtie ale bluzei şi pregătindu-se să o învingă cu argumente pe mama sa.

— Discriminare e atunci când te crezi mai deştept decât creierele naturale care aparţin unor Homini sapiens. Aş prefera să mă joc cu un dolofan cu codiţă îmbârligată decât să am de-a face cu Nick şi Nack.

În timp ce vorbea astfel, Elpctrica arătă înspre ecranul de studiu:

— Cel puţin creaturile acelea sunt calde şi mângâietoare!

Grăbindu-se să-şi facă o ieşire dramatică din scenă şi să se retragă în singurătatea camerei sale - fiindcă, în ultima vreme, Electrica descoperise plăcerea de a pune în scenă astfel de ieşiri - sări enervată de pe scaunul aflat la masa de lucru. Fu însă nevoită să se reaşeze la loc, dându-şi seama că se afla deja în propria ei cameră.

— Un dolofan cu codiţă?

Sprâncenele perfect arcuite ale Maquinei se încruntară şi faţa ei fără urmă de pistrui se animă de uimire. Doamna Perfecţiune - Veşnic Nemulţumită - se aplecă asupra ecranului de studiu şi spuse:

— A! Vrei să spui un porc! N-am văzut niciodată porci decât la Grădina Zoologică, însă întotdeauna i-am considerat nişte creaturi groaznice. Sunt cu mult mai murdari decât Nick şi Nack.

— Şi mă mai acuzi pe mine de discriminare! Nici măcar n-ai întâlnit vreodată un dolofan şi îi şi consideri îngrozitori! Pun pariu că dacă ţi s-ar ivi ocazia, ai mânca aşa ceva!

Maquina se strâmbă.

— Ajunge, Electrica! Acum, stinge ecranul de studiu, aruncă la gunoi bluza aceea, căci are manşetele murdare, şi îmbrăcate cu hainele pentru şedinţe de socializare. Nick şi Nack trebuie să sosească.

— Chiar trebuie să-i văd?

Electrica o privi îndurerată pe mama sa şi se gândi că la nevoie are să şi plângă. Patosul reuşea uneori acolo unde sfidarea dădea greş.

— Ştii, am de lucru cu simulacrul lui Voltaire. M-a rugat tata.

Maquina ciuli urechile:

— Ce anume trebuie să faci?

— Mi-a arătat cum i-aţi resuscitat voi doi pe Ioana şi pe Voltaire. Nu ţi-a spus?

— Nu.

— Aproape că l-a şi prins de câteva ori, însă, într-un fel sau altul Voltaire scapă mereu în ultima secundă. Tata mă plăteşte cu 450 de dolari pe oră ca să-l ajut să-l găsească. Mi-a zis că are nevoie de tot ajutorul pe care îl poate strânge. Aş prefera să mă ocup de asta în loc să mă joc cu Nick şi Nack.

Maquina părea încurcată. Probabil că vroia ea însăşi sa se ocupe de căutarea lui Voltaire.

— Dacă îi alung pe Nick şi Nack, îl vor trimite pe ofiţerul însărcinat cu integrarea socială şi tata şi cu mine vom fi amendaţi. Haide, nu-i lăsa să aştepte. Nu e politicos.

— Dar sunt roboţi! strigă Electrica. Dacă vreau pot să-i las să aştepte până mâine!

Se dădu înapoi instinctiv pentru cazul în care Doamna Perfecţiune, care nu ridicase niciodată mâna asupra ei, avea să-şi schimbe brusc opinia despre cum trebuie crescuţi copiii. Dar până şi abuzul fizic era mai bun decât calmul şi nestrămutarea mamei. Şi dacă Maquina avea să abuzeze, cel puţin Electrica va avea o scuză să dea fuga în braţele tatălui său. În ultima vreme, tatăl său aproape că n-o mai îmbrăţişa deloc, din motive necunoscute pentru ea, dar care aveau 'legătură cu o vizită recentă făcută de Electrica la Clinica pentru Planificare Familială. Ciudaţi mai erau şi părinţii ăştia! Nici măcar mama n-o mai săruta şi n-o mai mângâia la fel de mult de când statutul reproductiv al Electricăi se schimbase şi trebuise să se ducă la clinica aceea sordidă. De luni întregi nu mai văzuse un băiat în carne şi oase! Oare le era teamă că o să rămână însărcinată după contactul cu hologramele de la Anatomie? Sau cu Nick şi Nack? Ăştia nici măcar pantaloni nu purtau!

Maquina depistă farfuria cu salată de plancton neatinsă pe biroul fiicei sale şi recurse la o strategie de diversiune:

— Nici nu te-ai atins de mâncare la prânz, spuse ea. Nu ţi-e foame?

— Ba mor de foame! Dar planctonul mă face să vărs. Până acum nu m-ai forţat niciodată să mănânc aşa ceva.

— Am să ţi-o pun bine, în caz că-ţi va fi foame mai târziu.

— Oamenii nu vor trebui să înceapă să se hrănească mâncând carne, aşa cum făceau primitivii, nu-i aşa?

Maquina se opri în prag cu un zâmbet atotştiutor pe faţă:

— Unii se hrănesc încă în acest mod. Mai există şi azi colonii de primitivi, una dintre ele destul de aproape de zona noastră. Ei cresc animale şi le consumă carnea. Ba chiar îşi poartă copiii în pântece, ca în vremurile de demult.

Electrica se lăsă pătrunsă de senzaţia pe care i-o dădea acest fapt incredibil.

— Dar e împotriva legii, nu-i aşa?

— E adevărat. Acest lucru nu e legal decât în rezervaţiile de primitivi. Ei încă proslăvesc o divinitate pe care o numesc Dumnezeul Iehova. Iar unii îi spun Allah.

— Iehova şi mai cum?

— Aceasta e denumirea pe care o dau ei Entităţii Cosmice X. Dar ei nu-l consideră o necunoscută matematică.

Fascinată, Electrica îşi pironi privirile, prin peretele de sticlă, la peisajul primăvăratic de-afară. Casa lor era cocoţată pe un deal care avea vedere panoramică asupra oraşului Elements Valley, greu vizibil sub domul anti-poluare construit de curând. Aici, aproape de ea, însă, erau tufe de glicină, myrt şi forsythia în floare. Poalele dealului străluceau de gheţişoară şi buchete multicolore de garofiţe. Electrica adulmecă parfumul pinilor amestecat cu cel de şafvie prin ferestrele deschise care spărgeau blocul imens al peretelui exterior al camerei sale. Simţea nevoia unei revelări totale a secretelor lumii naturale dar în acelaşi timp intuia că aceste secrete nu pot fi niciodată pe deplin dezvăluite.

— Au rezolvat ecuaţia mistică şi au găsit valoarea necunoscutei Cosmic X?

Mama ei zâmbi:

— Aşa *cred* ei. Ei nu fac diferenţă între adevărurile demonstrabile şi cele dogmatice. Guvernul încearcă de mulţi ani de zile să pună capăt acestor practici înapoiate, însă primitivii sunt protejaţi de legile privind Libertatea Planetară a Religiei.

— Cine? Aceşti mâncători de *carne?*

— Până şi primitivii au drepturi în societate!

Electrica apelă pe monitor o imagine dintr-o lecţie de istorie: o femeie era întinsă pe o masă de tortură cu gleznele legate şi picioarele desfăcute. Un cap de făt, acoperit cu sânge şi spumă împingea să iasă dintre picioarele ei. În viaţa ei nu mai văzuse Electrica ceva la fel de înspăimântător!

— Dar de ce vor oamenii aceia să trăiască aşa?

— Pentru că ei nu pot să înţeleagă natura relativă a adevărului ştiinţific. Preferă să ia în calcul constantele absolute ale trecutului în loc să lucreze cu elementele relativ cunoscute ale prezentului.

Electrica dădu din cap, prefăcându-se că înţelege perfect, fiindcă părinţii ei erau foarte mândri de ascuţimea minţii ei.

— În rezervaţiile lor, primitivii nu îngăduie nici măcar mec-oameni capabili de o gândire mai evoluată, continuă Maquina. Până într-atât sunt de înapoiaţi! Şi-acum, gata! Am auzit sunete pe platforma de aterizare. Nick şi Nack trebuie să fi sosit.

Electrica închise uşa în urma mamei ei, rupse fusta de pe ea şi o aruncă direct la coşul de gunoi. O purtase deja a treia oară. Începu să facă acelaşi lucru şi cu bluza, dar apoi se răzgândi şi o vârî sub pat. N-avea de gând să-i permită Doamnei Perfecţiune să creadă că va putea să facă instrucţie cu ea toată viaţa! Se îmbrăcă într-un costum sofisticat din cinci piese pe care nu-l mai purtase nici o dată peste genunchii ei colţuroşi, special pentru şedinţa de integrare socială. Respiră din nou parfumul greu al dealurilor înflorite dimprejur şi se întrebă dacă ea va avea vreodată un copil adevărat, din carne şi oase aşa cum erau Huck Finn sau Tom Sawyer şi va putea să se joace cu el de-a exploratorii, dar nu pe computer, ci în lumea reală, în lumea celor zece dimensiuni. Nu i-ar fi plăcut să trăiască laolaltă cu mâncătorii de carne de animal şi născătorii de copii vii nici pentru toate diamantele de pe întreaga suprafaţă a Lunii de Carbon aflată în Colonia Spaţială 43! Dar dacă ar fi fost să trăiască printre ei, cel puţin acolo n-ar mai fi fost silită să înghită şedinţele astea de integrare socială cu creierele de tablă care-şi ziceau Nick şi Nack!

6

Tech se afla în faţa monitorului şi făcea combinaţii de rute şi căi ocolite în Internet, în speranţa că una dintre ele l-ar putea duce la Voltaire. La început îşi concentrase eforturile dându-i ajutor Maquinei să o depisteze pe Ioana, închipuindu-şi că ţelul acesta era mai uşor de atins.

— De ce crezi asta? îl întrebase Maquina. Numai pentru că e femeie?

Dar strategia lui Tech n-avea nici o legătură cu sexul ci mai degrabă cu temperamentul Ioanei. Era mai puţin calculată şi chibzuită decât Voltaire, mai puţin şireată. Acţiunile ei erau dictate de inimă şi nu de minte, ca în cazul lui Voltaire, ceea ce făcea mai probabil faptul ca ea să fie prima care să greşească.

Dar după zile întregi de eforturi conjugate şi sterile, Tech îşi schimbase tactica şi, cu toată împotrivirea Maquinei, îşi concentrase toate puterile în vederea căutării lui Voltaire, lăsând-o pe Maquina să o detecteze pe Ioana a ei. De câteva ori se simţise atât de aproape de ţel! De fiecare dată, însă, în ultima clipă, exista o necunoscută care îi răsturna toate planurile. În mod inexplicabil, monitorul lui Tech se opaciza. Ore întregi de date de sistem se pierdeau în acea frântură de secundă. Rutele stocate în memorie se ştergeau şi Tech trebuia să o ia încă o dată de la capăt.

— Tot la asta lucrezi? întrebă Maquina. Se întrezăreşte ceva?

Tech se lăsă pe spate în scaunul de comandă şi îşi dezmorţi gâtul, rotindu-şi capul.

— Cred că am prins un fir, zise el. Dar nu-s prea sigur.

— Zău? interveni Maquina. Şi care e firul?

— Ai aici toată informaţia, spuse Tech arătând spre cristalul de carbon. Ţi-am făcut o copie. Dacă ai vreo idee, nu ezita să mi-o împărtăşeşti. Eu unul o să experimentez o tactică total diferită care îţi va fi poate de ajutor şi ţie ca s-o găseşti pe Ioana. Dar căutările tale cum au decurs? Ai dat de vreo urmă?

Maquina scutură din cap:

— Am venit doar ca să-ţi amintesc faptul că e rândul tău să o duci pe Electrica la Clinica de Planificare Familială pentru verificarea lunară.

— Nu poate să se ducă singură?

— Maşina ei e la robo-mecanici.

— Iar? Ne-a spus ea să nu cumpărăm o maşină franţuzească! Câtă dreptate avea! Nu poţi s-o duci tu? Cred că sunt pe cale să îi iau urma lui Voltaire şi n-aş vrea să mă opresc din lucru chiar acum.

— Îmi pare rău! Am nevoie de White Dwarf. Merg la mecani-coafor.

— Dar ai mai fost de curând!

— Mă rog, dacă preferi să o trimiţi cu Supernova...

Tech îşi frecă ceafa. Existase o vreme când Maquina ar fi făcut orice pentru el, fără ca el să trebuiască nici măcar să-i ceară ajutorul.

— Nu poate să plece cu Supernova. Nu vrei să-mi masezi puţin ceafa? Pilotul automat nu funcţionează prea bine. S-ar putea să aibă probleme. Numai asta ne-ar mai lipsi! Ăia de la clinică sunt atât de înfometaţi că o s-o mănânce pe ea! La ce oră trebuie să fie la clinică?

— Ar trebui să plecaţi chiar acum. E o zi foarte frumoasă pentru plimbare.

— Chiar acum? Dar am prins un fir!

Maquina îşi încruntă o sprânceană:

— Poate preferi să ai de-a face cû birocraţii de la departamentul de sterilizări... Ştii bine că ei iau foarte în serios aceste verificări.

Ţistuind nemulţumit, Tech închise sistemul şi spuse:

— Poţi să-i zici că o aştept afară!

Maquina nu minţise: era într-adevăr o zi frumoasă. După o perioadă de secetă fuseseră induse ploi de primăvară şi totul strălucea în lumina semi-deşertică, împrumutând atmosferei acea sclipire proaspătă şi curată care-ţi lua ochii. Casele erau la, fel de rare în această zonă ca în oricare alta, pentru că prea puţini oameni şi le puteau permite - mai ales când era vorba de case vechi, ca a lor, cu teren de aterizare. Totuşi împrejur se puteau zări, îndrăzneţe, câteva acoperişuri de ţiglă roşie. Coamele dealurilor deveniseră peste noapte de un verde intens, de parcă îşi exprimau bucuria şi satisfacţia pentru dusul serios care potolise setea văratică. Lui Tech îi plăcuse întotdeauna să coboare în zbor înspre vale, deşi ura să fie nevoit să conducă sub acoperişul oraşului. Paznicii de la porţile domului erau băţoşi şi Tech nu putea să înghită controlul laser al pasagerilor, deşi îi înţelegea necesitatea, iar aerul de sub dom, oricât era el de purificat, avea un miros stătut şi banal în comparaţie cu aromele puternice de pe deal.

Motorul Supernovei tocmai se ambala când Electrica veni ţopăind de-a lungul aleii, până la maşină, amintindu-i lui Tech de o pasăre mare, dar încă neobişnuită să zboare. Alergă de-a lungul terenului de aterizare, enervându-l la culme pe Tech,

căci suprafaţa aceea nu era făcută nici măcar să calci pe ea, darămite pentru giumbuşlucuri adolescentine. Se împiedică în propriile-i braţe şi picioare, se clătină gata să cadă, îşi recăpătă echilibrul ca prin miracol şi în sfârsit ajunse gâfâind la maşină.

— Îmi pare rău c-am întârziat! spuse Electrica sărutându-l pe obraz.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că n-ai voie să o scurtezi de-a dreptul peste terenul de aterizare? Suprafaţa aceasta e făcută *numai* pentru trenuri de aterizare şi nu pentru şalupele astea din picioarele tale!

Odată rostit, Tech şi regretă reproşul. Electrica îşi lăsă capul în jos. Când venea vorba despre picioarele ei mărimea 42, era deosebit de sensibilă. Aveau aproape mărimea celor ale lui Tech dar diferenţa nu era vizibilă. Se întinse din scaun să o bată consolator pe genunchi, însă se răzgândi, zicându-şi că Electrica era acum prea mare pentru un asemenea gest. O complimentă, în schimb, pentru parfum.

— Dă drumul la televizor, draga mea, spuse el. Vreau să prind ştirile.

— Parcă ar fi o infecţie, reflectă Electrica. Un fel de boală contagioasă.

Tech rememoră evenimentele recente şi îi dădu dreptate.

— Chiar aşa şi e.

— E adevărat că hrana va fi raţionalizată?

— Mi-e teamă că da, însă nu mai devreme de săptămâna viitoare.

— O să fim nevoiţi să mâncăm în fiecare zi plancton?

— Probabil.

Agitaţia Electricăi îl sili pe Tech să adauge:

— Raţiile de hrană nu sunt de fapt decât o măsură de precauţie. Va fi o perioadă groaznică, dar tu şi cu mine ne putem permite să scădem câte ceva de pe-aici.

Spunând asta, Tech prinse între două degete o undă de grăsime de deasupra curelei: nu era chiar foarte multă pentru un bărbat de vârsta lui însă nici prea puţină. Spera că îngrijorarea lui nu se făcuse simţită şi în vocea cu care rostise acea frază.

— Şi-o să facem cu toţii foamea? întrebă Electrica uitându-se pe geam la rotunjimile dealurilor pe lângă care treceau. Am auzit că au prins o familie umană mâncând hârciogi.

— Cine ţi-a spus asta?

— Trask.

Trask era colegul ei de şcoală, desemnat de Mastermind, în afară de Electrica, singurul vrăjitor de vârsta ei din ţară, singurul care mai beneficiase de implanturi şi avea aceleaşi rezultate uimitoare la testele Mastermind. Locuia într-un spaţiu închis, undeva în Nebraska sau Iowa... Virusul se răspândise ca fulgerul la toate sursele majore de hrană. Cele mai lovite erau zonele producătoare de pâine.

Frica îi lăsă lui Tech un gol în stomac:

— Nu da atenţie tuturor zvonurilor!

— Aş prefera să mor de foame decât să mănânc şoareci de câmp! Mă îngrozeşte!

— Nu va fi nevoie nici de una nici de alta! o asigură Tech, deşi virusul reuşise în numai câteva zile să afecteze toate punctele importante de cultivare şi distribuire a hranei.

Amândoi tăcură gânditori în timp ce Supernova depăşea creasta dealului numit Lookout. Din acest punct, valea se veaea ca o bijuterie, cu cartierele sărace, străzile cufundate în gunoaie, clădirile înălţate haotic, nedreptăţile şi fărădelegile, suferinţele nemeritate, disproporţiile sociale,' răutăţile şi situaţiile inechitabile, toate relele şi mizeriile, topite de distanţă asemenea unor ouă amestecate, gălbenuş şi albuş laolaltă, în coca uniformă a unei prăjituri. Totul părea minunat dacă nu priveai de-aproape. Poate că Entitatea Cosmică X suferea de hipermetropie. Poate se găsea la o asemenea distanţă în Cosmos, încât îl vedea la fel cum ei doi vedeau acum oraşul din Vale. Nu poţi corecta imperfecţiunile pe care nu le vezi.

Erau la câţiva kilometri buni depărtare de casă când Electrica exclamă:

— Înapoi! Mi-am uitat cartea!

— N-ai nevoie de ea, replică Tech arătându-i din cap ecranul TV al maşinii. N-ai să mori dacă ai să te uiţi împreună cu mine la programul de ştiri, atâta timp cât avem de mers prin oraş.

Încăpăţânată ca toată familia Hilliard, Electrica nu vru de la început să se dea bătută. Încercă în fel şi chip să-l convingă pe tatăl ei că trebuie să se întoarcă să ia cartea. Văzând că nu reuşeşte, tăcu îmbufnată. Prefăcându-se că nu o ia în seamă, Tech potrivi recepţia pentru programul de ştiri. Electrica, însă,

se întoarse cu spatele la ecran şi începu să privească din nou dealurile de-afară care, pe măsură ce se apropiau de Vale, deveneau din ce în ce mai plate, acoperindu-se treptat cu podgorii care umpleau aerul cu mirosul îmbătător de struguri.

Lângă Tech, Electrica se cufundă, cu ochii pe jumătate închişi, într-o visare atât de profundă încât atât el cât şi viile pline de mecani-culegători încetară să mai existe.

Să fie vorba de un băiat? se întrebă Tech. Dart cine? Nu era îndeajuns de mare ca să aibă dreptul să intre în programul Rendez-vous. Oare reuşise să spargă codul acestui program? Da, sigur asta trebuie să fi fost! Puştoaica era foc de deşteaptă, deşi încă un ţânc. Dezvoltarea mentală şi emoţională nu erau concomitente, mai ales în aceste vremuri când toată lumea îşi petrecea majoritatea timpului în faţa unui monitor. Oare Electrica avea să-i fie răpită de cine ştie ce zăpăcit instruit prin Mastermind care îşi închipuia că dacă îi ieşise şi al patrulea fir de barbă era de-acum bărbat în toată firea?

Deodată, Electrica strigă:

— Sfinte, uită-te!

Supernova se oprise la o intersecţie de drumuri. În via de pe partea Electricăi un culegător mecanic cu şase braţe se bătea cu unul care nu avea decât patru. Corpurile lor metalice zăngăniră în clipa în care robotul cu şase braţe îl îngenunche pe celălalt, cu ajutorul celor două braţe care-i rămăseseră libere.

— Tată, dar ei sunt ahimsa... Iar ahimsas nu se pot lupta.

— Rămâi pe loc, îi spuse Tech şi coborî din maşină ca să poată vedea mai bine. Uimit de ceea ce vedea, se pomi să fluiere uşor. Peste tot în podgorie, culegătorii mecanici, surzi la protestele roboţilor cu patru braţe, îşi încrucişaseră celebrei perechi de braţe peste piept şi refuzaseră să mai lucreze. În*loc să culeagă struguri, ei formaseră o barieră între butucii groşi de vie şi supraveghetorii lor, cei cu patru braţe. Aceştia din urmă, mai puţini la număr, vociferau, strigau şi băteau din picioarele lor care nu erau dotate cu roţi. Unii dintre roboţii cu patru braţe, neînţele- gând ce se întâmplă, se năpustiră direct între rândurile de vie. Mai mulţi dintre cei cu şase braţe ridicară deasupra capetelor lor coşuri cu struguri, într-un gest de adorare a soarelui. Unul singur nu'le dădu atenţie, continuând să culeagă, până când un tovarăş de-al lui se

aruncă asupra acestuia, legănându-se. În clipa în care unul din supraveghetori încercă să intervină fii atacat de doi roboţi cu câte şase braţe. Via deveni un violent câmp de bătaie sub ochii lui Tech care privea de pe marginea drumului.

Tech sări repede înapoi în maşină şi deconectă pilotul automat.

— Păzea, tată!

La treizeci de metri în faţa lor, un robot cu patru braţe ieşise în drum amenințător şi venea către ei.

Tech întoarse în loc atât de brusc încât capul Electricăi lovi carcasa transparentă a Supernovei.

— Te-ai lovit rău? întrebă Tech vreme ce maşina se înapoia în mare viteză peste dealuri.

— Îhâm! Nu-s prea sigură dacă implanturile mele matriceale au rezistat...

Văzând figura speriată a lui Tech, adăugă:

— N-am nimic, tată. N-am nimic!

Ochii îi străluceau acum de frică şi de curiozitate.

— Ne întoarcem acasă?

— Nu, dar nici pe şoseaua asta nu mai punem piciorul! Vom merge pe alta.

— N-am putea, atonei, să trecem şi pe-acasă ca să-mi iau şi eu cartea?

Tech îi aruncă o privire exasperată. Ce mai, era o adevărată Hilliard, din creştet până-n tălpi!

Electrica urcă scările spre camera ei două câte două, îşi recupera cartea aflată pe suportul de lângă pat şi o luă înapoi pe coridor. Voci înfundate venind din camera mamei ei o opriră în loc. Probabil că tata intrase şi el ca să-i spună mamei despre revolta mec-oamenilor. Ba nu... nu se putea ca un matur să se deplaseze pe propriile-i picioare atât de repede. Curioasă, Electrica rămase locului. Îşi lipi o ureche de uşa închisă. Vocea feminină pe care o auzea era a mamei sale, însă cea masculină sigur nu era a tatălui ei! Îşi lipi urechea şi mai mult, îşi ţinu respiraţia, comandă inimii să-şi înceteze bătăile care-i reverberau în urechi...

— Trebuie să avem mare grijă, spunea mama ei. A prins un fir. Nu, nu ştie de noi. Încă! L-am şuntat încă o dată, însă nu pot s-o fac la infinit.

Vocea bărbatului era mai greu de distins. Electrica închise un ochi şi ciuli şi mai tare urechea, sorbind cuvintele mamei sale mai avid decât o făcuse vreodată.

— Bineînţeles că are încredere în mine! Dar asta nu înseamnă că va avea întotdeauna.

Atunci bărbatul spuse:

— Trebuie să o prevenim!

Urmă o pauză lungă.

— Aşadar, voi doi tot vă mai vedeţi?

Două rateuri din ţeava de eşapament a Supernovei, destul de slabe şi totuşi îndeajuns de puternice pentru a acoperi conversaţia din ceaialtă parte a uşii, o împiedicară pe Electrica să mai tragă cu urechea. În deplină tăcere lunecă de-a lungul holului şi ieşi pe uşă afară. Oare ceea ce surprinsese însemna că mama ei era o stricată? Fantastic! În viaţa ei nu mai văzuse femei stricate, nici măcar în tele-cărţi. N-avea voie să citească materiale despre prostituate şi pe urmă, de când cu inventarea fetitelor mecanice, prostituţia cu femei adevărate devenise de modă veche.

Ideea că propria ei mamă avea o viată secretă, diferită de cea pe care o ducea în casa şi biroul ei, diferită de cea pe care o împărţea cu tatăl ei şi cu ea însăşi, o făcu să tremure de frică şi excitare. Simţise acelaşi lucru când fusese martoră la revolta culegătorilor mecanici pe drumul spre Vale. Ia să le spună ea creierelor de tinichea despre Maquina - şi-aşa erau capete pătrate, micuţii - şi să vezi cum n-o să se mai joace ăia cu ea în veci! Dar prefera să ajungă să mănânce carne decât să o trădeze pe mama ei unor măscărici ca ăştia! Ar putea, de fapt, să o şantajeze pe propria ei mamă aşa cum făcea tipul din carte cu şefii lui. În acest fel, n-ar mai fi fost nevoită să-şi facă patul în fiecare zi şi să înghită nesuferitele şedinţe de integrare socială. Când îşi făcu apariţia în lumina semi-deşertică orbitoare de-afară şi îşi văzu tatăl - bietul de el - parcat în cotitura aleii, îşi dădu din'tr-o dată seama că posesia unui secret de acest gen despre un matur era şi primejdioasă dar şi avantajoasă.

Să-i spună, oare, şi tatălui ei? Nu, n-avea rost! Va porni propriile ei investigaţii exact ca tipul din cartea pe care o citea şi care avea câte un secret şi câte un subiect de şantaj pentru toată lumea: pentru preşedinţi, pentru apărătorii drepturilor

cetăţeneşti, ba chiar şi pentru poliţişti. O să afle ea cine e ticălosul! Şi după ce strângea toate informaţiile necesare, avea s-o ţină pe maică-sa în frâu cât de strâns vroia, iar ticăloasa va trebui să înghită şi să nu-i mai comande ei ce să facă!

În clipa în care Electrica ieşi din casă, Tech dezactivă tele-ecranul. Într-adevăr, oamenii începuseră să se hrănească în unele zone cu şoareci de câmp, aşa spuneau cei de la ştiri. Nu era nevoie ca puştoaica să afle; şi-aşa ştia prea multe!

— În răstimpul ăsta cred c-ai avut vreme să scrii cartea şi pe urmă s-o citeşti din, scoartă-n scoarţă! mormăi Tech când Electrica se cocoţă în maşină.

— Ce ţi-a trebuit atâta? Hei?

Încruntarea Electricăi era îngrijorătoare. Oare în casă Maquina vizionase şi ea ştirile?

— Te simţi bine? Te-au înspăimântat târâturile alea mecanice?

Electrica se întoarse cu acea privire luminoasă radiind din ochii mari, cafenii pe care îi moştenise de la mama ei:

— A, nu-i decât una dintre schimbările radicale de dispoziţie caracteristice adolescenţilor.

Tech pufni în râs. Oare şi el fusese la fel în adolescenţă? Copil în clipa aceasta şi om matur în cea imediat următoare?

— Ei, mai îndulceşte-o şi tu puţin, Ok?

Aruncă un ochi către titlul cărţii pe câre Electrica o lăsase pe scaun.

— Ce citeşti? „Psihopatologia Adolescenţei”?

— E captivantă! veni răspunsul. E despre un tip, J. Edgar Hoover care era pe timpuri şeful FBI-ului.

— Şi ce ai tu de-a face cu unul ca el?

— Nimic special. E o carte de pe lista de bibliografie obligatorie indicată de Mastermind pentru istoria şi instituţiile Statelor Unite. La început nu ştiam cine a fost şi pe orbita noastră că-mi pare rău c-am aflat! Acum nu mai pot scăpa de el: trebuie să-mi fac lucrarea anuală de absolvire despre el! Pun pariu că ştiu deja mai multe despre el decât stie tot Mastermind-ul! Ba chiar mai multe decât Necunoscuta Cosmică X! Tipul a trăit cu maică-sa până la moartea ei şi pe urmă s-a mutat cu Clyde Tolson, cel care îi era mână dreaptă la FBI! N-a

avut nici o prietenă, nici nevastă şi nici copil! Nu făcea decât să muncească. S-ar putea foarte bine să fi fost un creier mecanic.

— Era homosexual? întrebă Tech.

— Nici pomeneală! Deşi au existat unii indivizi contemporani cu el care credeau asta. Fiindcă toată ziua nu era decât cu Tolson ăla. Da' el de fapt îi ura pe homosexuali.

— Hm! mormăi Tech. Mai ai multe de învăţat despre viaţă, fetiţo! Lumea e plină de ipocriţi! Probabil că îi înfiera pe homosexuali ca să nu fie acuzat că e unul dintre ei.

Electrica se prefăcu enervată la culme:

— Scuteşte-mă! Nimeni nu e...

— Nu e, ce? Pentru numele lui X Cosmic, nu lăsa în aer propoziţiile! Şi nu-mi mai spune mie „scuteşte-mă”!

— Vroiam să spun „taler cu două feţe”, înţelegi? Cu două feţe! Dacă era homosexual, ce naiba, în mod cert o ţinea...

— Cum? În secret, nu-i aşa? Ei bine, nu pot spune că-l condamn.

Tech trase în piept mireasma grea de salvie de-afară. Dealurile erau acoperite cu flori sălbatice. Norişori de polen se plimbau prin aer în sus şi-n jos, de-a lungul unor invizibili curenţi de aer; nu se zărea nici un mec.

— Urăsc fiinţele, umane cu două feţe! fu replica neaşteptat de pasionată a Electricăi.

— Ura îţi risipeşte o energie care ţi-ar folosi cu mult mai bine dacă ai încerca să înţelegi situaţia. În vremurile mai îndepărtate un homosexual nu putea să ajungă nici măcar bucătar şef sau spălător de vase, cu atât mai puţin şeful FBI-ului. Acum ei pot să devină tot ce le trece prin cap. Dac-ar fi după politica guvernului, toţi ne-am transforma în homosexuali; asta ar limita creşterile de populaţie! Vice-preşedintele e homosexual. Nu, nu te cufunda în tele-ecran! Hai mai bine să ne lăsăm pe spate şi să ne clătim ochii cu acest peisaj minunat!

Călătoreau de-a lungul şoselei numite Rezervaţia de Stat. Aici nu erau podgorii, totuşi Tech era cât se poate de atent în caz că mai apăreau roboţi defecţi.

— Tu şi mama aveţi de gând să vă reînnoiţi contractul? întrebă dintr-odată Electrica.

Pleoapele i se zbăteau ca nişte storuri rupte, parcă pentru a se feri de prea multă lumină.

— Bineînţeles! De ce nu?

Storurile se ridicară pentru că Electrica deschidea ochii... puştoaica era isteaţă şi iubitoare, o adevărată spărgătoare de inimi. Era clar pentru oricine! Vocea o lăsă când întrebă:

— Când?

— De-ndată ce avem puţin timp liber. Am fost atât de ocupaţi cu vânarea simulacrelor că n-am mai făcut nimic altceva.

— Şi când o să le găsiţi ce-o să se întâmple?

— O să le luăm la întrebări. Vom încerca să aflăm dacă ei ştiu ceva despre toată această epidemie de viruşi care ne distruge sursele de hrană.

— Crezi că ei ştiu? Voltaire, poate?

— Habar n-am! Da' tare-aş mai vrea să aflu!

Maşina se legănă uşor în alunecarea ei lină către baza dealului. Se auzi un croncănit de corb. Sau poate era o cioară; numai un poet ar fi putut să facă diferenţa. Ori un ornitolog. Pe-aici erau foarte mulţi corbi: ghemotoace negre şi gălăgioase căţărate pe fiecare copac dimprejur, ca şi când tot pământul de dedesubt le aparţinea lor. Aproape toate celelalte animale dispăruseră în afara păsărilor. Numai ele rezistaseră duhorilor, emanaţiilor toxice, fumului şi poluării ultimelor două secole. Erau mai bine de o sută de miliarde de păsări pe planetă, gunoieri neplătiţi, care curăţau permanent dealurile, câmpiile şi deşerturile.

Fără altă introducere, Electrica izbucni de la locul ei:

— Mi-a venit o idee de milioane! Punem pariu pe bani graşi că-l găsesc pe Voltaire înaintea ta?

— S-a făcut. Iar eu mă rog la Cosmic X să mă lumineze!

— Dar eu vorbesc serios, tată! Ce-mi dai dacă reuşesc?

Tech o privi lung:

— Ce vrei să-ţi dau?

Faţa fetei se contorsionă din cauza concentrării. Aoleu, gândi Tech, fata asta vorbeşte serios! De fapt, Electrica lua mereu lucrurile cât se poate de în serios.

— Îmi dai o medalie! Ca aceea pe care o primesc oamenii-eroi ai războaielor pentru supremaţie comercială!

Siguranţa cu care trata Electrica era contagioasă. Să mă încred oare în cuvintele unei ţânce? se întrebă Tech.

— Găseste-l, şi-ţi dau două!

Solemn, Electrica întinse mâna pentru a pecetlui înţelegerea. Mâna ei era aproape la fel de mare ca şi a lui. Bătură palma.

— Da' nu-i spui mamei, dacă vrei ca înţelegerea noastră să rămână valabilă!

— De ce nu?

Electrica nu-i răspunse, aşa că Tech încercă să ghicească:

— Vrei să fie o surpriză?

— Da! Chiar aşa! Poate că voi reuşi să-l găsesc la timp ca să vi-l ofer de ziua nunţii voastre.

— Va fi cel mai minunat cadou din lume!

Nu avea nici un rost să tempereze elanul adolescentin. Şi-aşa, dificultatea sarcinii pe care şi-o asumase Electrica avea în curând să i-l nimicească pe tot. În mintea lui Tech se iviră deodată toate greutăţile şi obstacolele, frustrările şi eşecurile care o aşteptau pe fiica lui. Un val nesfârşit de tandreţe izvorî din sufletul lui Tech.

— Eşti plină de surprize. Nici nu ştiam că eşti într-atât de deşteaptă!

Ochii Electricăi străluciră de parcă avea o viziune:

— Uoau! spuse ea. De-abia aştept să văd ce faţă va face mama.

7

Fu absorbit de starea de conştienţă atât de brusc ca şi când, purtat în cioc de către o pasăre mare, în zbor, aceasta i-ar fi dat dintr-o dată drumul nepăsătoare. Ateriză pe ambele picioare fără să fie nevoit să-şi îndoaie genunchii la impactul cu solul şi aşteptă ca mintea să îşi reia locul în corpul său, cu o microsecundă după aterizare.

Se simţea dezorientat, ameţit şi inconsistent. De zeci de ani se trezea în fiecare dimineaţă exact la aceeaşi oră, îşi lua acelaşi mic dejun compus din şuncă, suc de portocale şi cafea fără zahăr, ca să-şi menţină silueta, deşi lui îi plăcea cu zahăr şi cu frişcă! Mesele lui zilnice erau adevărate desfăşurări de forte iar bucătarul lui negru şi menajera erau faimoşi. Dacă uita fie şi numai un şerveţel sau aşeza puţin excentric un singur pahar, el o ameninţa cu deportarea în Siberia. La fel, în fiecare dimineaţă îşi părăsea locuinţa - o casă din cărămidă roşie, cu portic, construită în stil georgian, cu vedere asupra parcului Rock Creek - unde se mutase după moartea mamei sale pentru

a fi mai aproape de Clyde. Exact în clipa în care ieşea pe uşă, la scară trăgea un Cadillac blindat făcut la comandă, fiindcă timpul înseamnă bani şi şoferul lui negru, pe nume Crawford, ştia asta mai bine decât oricine. Îi displăceau cu totul schimbările; stabilise atât în viaţa personală cât şi în cea profesională reguli stricte şi eficiente pentru fiecare acţiune întreprinsă, după care ridica fiecare din aceste rutine la rangul de ritual care pentru viaţa individului sunt la fel de importante ca şi legile pentru viaţa unei societăţi.

Fiind un om scund - măreţia caracterului nu era întotdeauna dublată de cea a staturii, a se vedea exemplul lui Napoleon - el se luptase ţoată viaţa lui să nu se îngraşe. Aşadar fusese uimit să constate că acum chelia îi ajungea până la tavan şi, ceea ce era chiar şi mai alarmant, nu era singur. Surprizele nu-i erau deloc pe plac.

— Cine eşti? Cum ai intrat aici? Sam? Sam!

Se deplasă înspre anticameră, de fapt un mic muzeu care conţinea obiecte din vremurile lui glorioase, însă Sam Noisette, supranumit agent special, nu se afla acolo. Sam era bătrânul lui servitor negru, cel care îi escorta pe musafiri. Din vitrină se holba la el un mulaj alb făcut după masca mortuară a lui John Dillinger. Lângă acesta era şi pălăria de pai pe care o purta Dillinger în noaptea în care fusese împuşcat de agenţii FBI-ului. Urma o ţigară de foi marca La Corona - Belvedere, încă nedesfăcută din ţipla ei, un instantaneu, destul de şifonat, al unei femei, pescuit de prin buzunarele lui şi în sfârşit rajna de argint a ochelarilor lui, lovită de glonţ fiindcă făcuse parte din recuzita pe care Dillinger o folosise ca să se deghizeze. Dacă fie şi un singur obiect din vitrină ar fi fost mutat cu un milimetru de la locul cuvenit, Sam, valetul lui timp de patruzeci de ani, ar fi fost pe dată concediat.

În afară de faptul că Sam lipsea - iar Clyde, nici el nu se zărea pe nicăieri - totul era absolut neschimbat. Nu putea vedea uşa din partea cealaltă a coridorului, care era uşa de la biroul Directorului Adjunct al lui Clyde, însă în mod cert cele două drapele americane care flancau intrarea în biroul lui, împodobite cu însemnul Departamentului de Justiţie erau la locul lor. La fel şi vitrinele cu armament confiscat şi trofee de pe vremea când bande de tâlhari înrăiţi jefuiau câte două bănci

pe zi şi când încăierările cu arme erau aproape banale... Da, nimic nu se schimbase.

Şi totuşi, de cealaltă parte a unei bariere invizibile a cărei natură nu o cunoştea, exista cineva aflat în spatele unui birou care lui îi ajungea până la genunchi şi care astfel era aproape cu totul ascuns. Biroul susţinea o varietate de echipamente dintre care cele mai multe îi erau necunoscute. În ciuda dimensiunilor lui exagerate, nu putea să vadă în spatele acestei mese. Unicul amănunt pe care îl recunoscu fu acel dreptunghi ce semăna foarte mult cu partea din spate a unui televizor.

Duşmani străini? gândi. Comunişti? Sau poate terorişti? Răi platnici? Gangsteri? Oare era prizonier? Fusese răpit? Duşmanii lui erau nenumăraţi, însă care dintre ei ar fi îndrăznit?

— I-i-ieşi de-de-aco-l-l-lo! izbucni mânios.

Accentul lui necioplit de Virginia era intact, însă îi revenise acea bâlbâială çu care se luptase toată tinereţea lui să o înlăture.

O puştoaică pistruiată, bine dezvoltată pentru vârsta ei, scruta atentă televizorul. Hainele cu care era îmbrăcată nu erau prea curate, sau, în orice caz, mama *lui* n-ar fi admis niciodată ca fiul ei să se prezinte aşa: păreau făcute din bumbac, însă erau şifonate îngrozitor de la statul pe scaun.

Îşi ridică uimită ochii spre el:

— A naibii să fiu dacă n-a mers!

— -C-C-C-e a-a-a m-m-mers? C-C-Ce se-n-n-ntâmplă? Cu-cum în-în-îndrăzneşti să d-d-dai buzna în bi-bi-biroul m-m-meu aşa, ne-ne-neanuntată?!

Fetiţa dădu din umeri nepăsătoare.

— Ia stai un pic! Dacă vrei să înţelegi, cred că şi tu şi eu o s-o luăm razna şi tot n-o să pot să-ţi explic cum stă chestia asta.

Dispăru din nou în spatele televizorului.

— C-c-ce che-chestie?

— Pă-păi, a-a-asta! O să te şi micşorez. N-am chef să-mi strâmb gâtu'!

Se contractă dintr-o dată. Tavanul rămase acolo unde trebuia să rămână, iar el era cu un deget mai săltat decât puştoaica din faţa lui.

— E preferabil să lucrezi cu proporţiile reale, spuse ea.

— Ce impertinenţă! protestă, dar bâlbâiala nu se făcu simţită din nou. Fă-mă mai înalt!

— Bine, dacă vrei tu... Ce zici? Aşa-ţi place?

Camera explodă pur şi simplu şi totul împrejur se mări o dată cu el.

— Au! Nuuu!

— Nu? Păi zi-mi cum vrei să fii şi eu aşa fac!

Cântări o clipă dacă demnitatea lui avea să sufere.

— Vreau să fiu mărit însă toate celelalte lucruri să rămână la dimensiunile lor reale.

Sprâncenele ei fremătară.

— Prostii, John! Nu ştiu dacă...

— Nu mă lua pe mine cu *John!*

Puştoaica nu era un copil rău, doar că nu era prea bine crescută. E clar că părinţii ei erau Yankei.

— Vrei să zici că preferi să ţi se spună Edgar?

— Chiar aşa!

Numai prietenii intimi - Clyde, de fapt - îi spuneau Edgar şi asta numai când nu erau în exerciţiul funcţiunii. Altminteri, toată lumea i se adresa cu *Şefu '.*

— Pentru tine sunt „domnul Hoover”!

Puştoaica rămase cu gura deschisă de uimire:

— Aăă, îmi cer scuze...

— Şi nu-mi mai vorbi mie pe tonul acesta că am să-ţi dau o lecţie despre respectul datorat celor mai în vârstă ca tine de n-ai s-o uiţi cât trăieşti! Şi-acum, explică-mi ce se-ntâmplă pe-aici, domnişoară. Şi pe scurt!

— Ei, dar ce te aprinzi aşa? replică fetiţa. Domnul sau doamna aia de doi bani s-a cărat cu nişte maşini pe bază de combustie cu benzină.

— Mie să-mi spui „domnule Hoover”! spuse el uitându-se drept în ochii ei. Ba nu - să-mi spui *Sir!*

Diavoliţa îşi înfipse mâinile în şolduri şi spuse:

— Mai tacă-ţi gura! Discriminările împotriva copiilor sunt ilegale!

— Toată viaţa mea am fost om al legii. N-am nevoie de ţânci cu caş la gură ca tine să-mi explice care e legea!

— Nu mai spune? veni replica. Da' de raidurile lui Palmer ce-ai de spus? Sau de pagina 788 din raportul în faţa Senatului,

aia care se intitula *„Măsuri de pedepsire a practicilor ilegale în cadrul Departamentului de Justiţie”*?

— Le ştii pe toate?

— Dacă le ştiu?! A trebuit să le citesc pe toate de pe monitor pentru proiectul meu de an la Mastermind. Mă mir că nu mi-a luat foc creierul! I-ai făcut pachet pe unii care nu se născuseră aici şi i-ai expediat peste graniţă!

Hoover se înroşi. Se mândrea cu reputaţia lui fără pată şi nu suporta să i se amintească greşelile făcute cândva. Îi stătea însă în caracter să nu lase pe nimeni să-l critice fără să se apere, aşa că porni atacul:

— Rolul meu în aceste raiduri a fost ulterior cu mult exagerat. De fapt şi de drept, aveau la bază o lege votată în Congres în anul 1918. Legea autoriza Departamental Muncii să întreprindă măsuri pentru excluderea şi eliminarea din ţară a tuturor străinilor care sprijineau răsturnarea guvernului prin forţă şi violenţă sau care acţionau în scopul distrugerii ilegale a proprietăţii private ori erau membri ai vreunui grup radical de acest gen! Eu n-am făcut decât să pun la dispoziţie mărturii conform cărora Partidul Comunist se îndeletnicea exact cu aceste activităţi ilegale. Aşa că expatrierea unor câini roşii furibunzi ca Emma Goldman şi Alexander Berkman n-a fost deloc atât de abuzivă pe cât s-a spus. Goldman e cel care l-a instigat pe Leon Czolgosz la asasinarea preşedintelui McKinley. Iar Berkman a atentat la viaţa lui Henry Clay Frick numai pentru simplul fapt că acesta conducea un întreg imperiu al oţelului. După Berkman viaţa omului e sfântă şi inviolabilă afară de cazurile când această viaţă aparţine unuia putred de bogat. Deportarea celor 247 de câini roşii anarhişti înrăiţi pe vasul sovietic...

— Depor... cum?

— E vorba de *U.S.S. Burford.* N-a fost nimic ilegal în deportarea lor în Rusia, că acolo le era şi locul! Hotărârea aparţine Curţii Supreme!

Aici Hoover făcu o pauză meditativă, apoi adăugă:

— Din nefericire, Procurorul General Palmer s-a lăsat un pic dus de curent şi a arestat o groază de indivizi care nu erau comunişti.

— I-a arestat? Ba, vrei să spui că i-aţi bătut măr! Le-aţi făcut capetele chisăliţă. I-aţi maltratat mai rău decât pe mec-oamenii trimişi la fiare vechi!

— Eu n-am făcut nimic din toate astea. E vina poliţiei locale şi nu a agenţilor FBI. Al lor este abuzul. Raidurile erau absolut necesare - doar nu poţi sta cu mâinile încrucişate în timp ce poporul aruncă în aer tot Wall Street-ul şi se năpusteşte asupra grangurilor, cu toate că, bineînţeles, nu văd rostul arestării unor indivizi nevinovaţi, care nu urmau să fie aduşi în faţa tribunalelor. Când am preluat eu conducerea FBI-ului am avut grijă ca toţi agenţii mei să ştie exact ce e aceea o dovadă şi ce e un abuz. Am două diplome în Drept. Mi-am trăit viaţa slujind cauza legii. Ce, crezi c-am să înghit de la un copil lecţii despre codul penal?! N-am nevoie de părerea ta.

— Ai nevoie de mine pentru o mulţime de treburi. Matricile sistemului meu te-au creat! Am băgat la cap toate amănuntele posibile despre viaţa ta şi pe urmă le-am reunit într-o singură entitate - tu! Dacă n-aş fi fost eu, nici n-ai fi ajuns aici!

— Dacă n-aş fi fost eu, nici n-ai fi ajuns aici, *Sir!*

— Nimeni pe lumea asta n-ar fi în stare să te construiască aşa cum te-am făcut eu! Şi, de fapt, cine să-şi dorească să te aibă, acritură bătrână de poliţist ce eşti!?

Nu pricepu ce s-a întâmplat apoi, însă era exact ca şi când ar fi murit, aşa de-odată, şi ar fi devenit rece. Când învie, avea vreo zece centimetri înălţime. Obsedat cum fusese toată viaţa lui de statură - doar trebuia să fie un exemplu tuturor subordonaţilor - Hoover suspectă pe loc un complot al unora dintre deportaţi sau chiar o revoltă a lumii interlope aflate în continuă fierbere, ori, cine ştie, manevrele vreunui birocrat veşnic nemulţumit. Doar că în faţa lui se prefigura aceeaşi diavoliţă, ca un uriaş ameninţător.

— Ţi-ajunge? întrebă ea.

Nu-şi cheltuise energiile de-o viaţă întreagă în slujba construirii unei reputaţii solide de om integru ca tocmai acum să vină o răzgâiată pistruiată învelită în hârtie şi să i se răstească pe acest ton. Îşi încrucişă braţele peste piept şi refuză să răspundă.

Fiinţa lui păli, se pierdu, dispăru şi apăru din nou, pieri, se ivi iarăşi, de mai multe ori şovăind şi clipind ca un film mut. Atitudinea puştoaicei nu se schimbă nici cu un grad; era clar că

nimeni n-o pusese vreodată la punct. Numai o săptămână petrecută în casă cu mama lui şi toate astea ar fi dispărut fără urmă!

— Bine, bine, fie! spuse ea după o vreme, exact aşa cum se aştepta Hoover să spună.

Tinerii nu rezistau niciodată la tratamentul prin tăcere. Erau mult prea nerăbdători şi uşor de plictisit.

— Domnule Hoover...

Tonul nu era întocmai ce şi-ar fi dorit el, însă Hoover era un tip practic. Până când avea să-şi înţeleagă mai bine poziţia şi putea să ceară ajutorul oamenilor lui, trebuia să se mulţumească şi cu atât. Se aplecă înspre puştoaică, ridicând din sprâncene într-un mod încurajator:

— Aşa e mult mai bine! spuse. Şi-acum, ce pot face pentru tine?

— Am nevoie de ajutorul tău! spuse ea într-un sfârşit.

— Am nevoie de ajutorul tău şi mai cum?

Îl privi de parcă ar fi vrut să-l sugrume. Dar copiii erau la fel ca escrocii - aveau exact aceeaşi mentalitate. Aşa că până la urmă ea adăugă:

— *Sir*...

— Hmm! Să zicem că o luăm cu începutul.

Povestea pe care i-o spuse fetiţa fu atât de uimitoare şi incredibilă încât Hoover îşi dădu seama de la bun început că nu putea fi decât adevărată. Când, în sfârşit, termină ce-avea de spus, o întrebă:

— Şi ce-ai vrea să fac eu?

— Să conduci vânătoarea de simulacre. Să-l găseşti pe Voltaire.

— Voltaire?

Numele nu era american, dar totuşi îi suna familiar. Nu se prea prăpădea cu cititul şi prefera să meargă la curse decât la teatru. Niciodată nu călătorise în afara ţării, n-avea încredere în intelectuali nici cât negru sub unghie, mai ales dacă erau străini.

— Faimosul liber-cugetător? Ateul ăla?

— Nu e deloc ateu! E chiar teist!

Ochii lui Hoover se îngustară, ca pentru a se concentra mai bine asupra datelor chestiunii.

— E agent străin? Face parte din mişcarea radicală?

— Tata nu-şi dă seama exact ce e Voltaire. De aceea avem nevoie de tine. Voltaire e un sim, ca şi tine. Iar eu m-am gândit că tu ai putea să-l urmăreşti şi să te strecori prin ascunzători în care oamenii din carne şi oase nu pot ajunge.

— Nu sunt agent.

Deşi se fotografiase de multe ori cu arme, ca să-şi menţină imaginea populară, habar n-avea despre armament, nici măcar cum se apasă pe trăgaci nu ştia.

— Eu sunt şeful agenţilor, sunt director. Am nevoie de angajaţi pe care să-i conduc. Îmi trebuie neapărat Clyde Tolson, adjunctul meu şi patru mii de agenţi.

— Pa-patru mii?...

— Cel puţin! Plus servitorul meu Sam...

Aruncă o privire prin birou.

— Ce-ai făcut cu Sam? Nu munceşte decât douăsprezece ore pe zi, aşa că n-are dreptul la pauză de prânz. Nu trebuie să-i răsfeţi prea mult pe negri, înţelegi? Pe urmă le vin idei. Cum s-a întâmplat de exemplu cu fustangiul ăla de predicator sau cu propriul meu şofer, Crawford.

— Şofer? Păi, eu credeam că era agent special. Primul agent de culoare din istoria FBI-ului.

— Nu fi caraghioasă!

Îi numise „agenţi speciali” pe Crawford şi pe Sam doar ca să-i păcălească pe ăia de la NAACP[1]. Împuşcase doi iepuri dintr-o lovitură: FBI-ul şi-a căpătat agenţii de culoare pe care şi-i dorea, iar el şi-a angajat servitori pe gratis!

— Adevăraţii agenţi FBI atâta vreme cât *eu* am condus această instituţie au fost gentlemani educaţi în universităţi.

— Ce demodat! spuse fata.

— Nu-mi pasă! Eu sunt şeful şi dacă eu sunt şeful, cuvântul meu e lege. Crawford a muncit câte cincisprezece ore pe zi inclusiv sâmbăta şi duminica, până într-o bună zi când un măscărici radical din Congres a hotărât că timpul lucrat duminica valora cu optzeci la sută mai mult decât plata pentru munca în timpul săptămânii. Cum credeau Congresmenii ăştia că putea el, Hoover, să-şi întreţină casa în stil georgian şi grădina fără ajutorul lui Crawford? Sau cum îşi închipuiau că ar mai putea el să se ducă la barul Harvey în fiecare seară, cu

---

[1] NAACP - *National Association for the Adoancement of Colored People* (Asociaţia Naţională pentru Promovarea Populaţiei de Culoare) (n. trad.).

Clyde, dacă Crawford nu era acolo, aşteptându-i la ieşire cu maşina. Dacă cele două maşini ale sale, Pierce Arrow şi Cadillac, se stricau (ceea ce se întâmpla frecvent fiindcă erau blindate până la refuz) cine era să le repare? Doar nu el şi cu Clyde!

— Dacă povestea asta cu sursele de hrană este atât de urgentă pe cât îmi spui tu, sunt convins că Procurorul General o să-mi dea oricâţi agenţi am nevoie.

Dar puştoaica clătină din cap şi oftă:

— Uite ce e! Îţi închipui, îmi dau seama, că acesta e un birou şi că Procurorul General, sau cum s-o fi numit el, există (tare ciudaţi mai erau şi ăştia din secolul XX!). Însă toate astea nu există, înţelegi tu? În clipa în care apelezi programul care-l conţine pe generalul ăsta al tău, n-o să-ţi apară decât un simulacru, un program care îşi va traduce cuvintele tale într-un fel de monnăieli digitale pe care reţeaua computerelor o poate înţelege, pricepi? Şi dacă într-adevăr ai dispune de agenţi pe care să-i trimiţi în bârlogul ursului - mamă, ce termeni! - ei nu vor exista decât într-un spaţiu cibernetic. Rolul meu este să asamblez nişte parametri de personaj.

— Parametrii? Ca la fizică?

— Cam aşa, spuse Electrica trecându-şi mâna prin părul de culoarea nisipului.

— Mi-a plăcut ce-am citit despre tine şi cristalele mele de carbon au ansamblat parametrii personalităţii tale. Programele astea barosane, holo-construcţiile simulate înghit aşa de mult spaţiu de memorie că nici măcar Marea Enciclopedie nu s-ar putea compara cu ele.

— Adică... eu... sunt o simplă sumă de cifre...?

Conştiinţa de sine a lui Hoover se pipernici. Se simţea înecat în găleata neagră a îndoielii şi neîncrederii în sine asemenea unui actor începător.

Puştoaica păru că simte şovăielile personalităţii lui, aşa că îi spuse:

— Nu, nu! Tu eşti tu însuţi! Eu îţi explicam doar cum e cu tehnica.

Fruntea ei se încreţi gânditoare şi dintr-o dată Hoover se simţi pe deplin revenit în sine însuşi:

— Trebuie neapărat să am agenţii mei la dispoziţie!

Fetiţa părea descurajată:

— N-am voie să simulez personaje care există în realitate. E ilegal.

Hoover strâmbă din nas:

— Înseamnă că n-o să reuşim ce ţi-ai pus în gând, aşa-i? Da' ce-ai zice dacă i-am resuscita şi pe ei - asta ar economisi cheltuielile de transport. Adu-i la viaţă ca şi pe mine.

Puştoaica îi răspunse cu o privire de-a dreptul patetică:

— Baza Mondială de date nu conţine mare scofală despre omcomi.

— Omcomi? Da' ce sunt aceia?

— Ştii tu! Adică, oameni comuni, simpli!

— Aşa îi numeşti tu pe impecabilii şi cinstiţii ofiţeri apărători ai legii? Când am fost numit director, i-am concediat pe toţi agenţii de două parale, am păstrat ce era mai bun şi, din clipa aceea, am recrutat numai crema! Am interzis traficul de influenţă politică, corupţia şi mita de orice fel! Şi astea zici tu că sunt banale, simple?

— Nu ştiu, spuse fetiţa. Nu ştiu decât că dacă nu eşti bogat sau faimos n-ajungi niciodată să fi introdus şi păstrat în Baza Mondială de Date. Omcomii, chiar dacă au lucrat pentru tine, dispar pentru totdeauna fără urmă! Chiar dacă aş putea găsi o informaţie sau două, personalităţile lor ar avea atâtea goluri de date încât simulacrele lor ar ieşi tare ciudate. Aşa, ceva în genul mutanţilor care scapă controlului inginerilor genetici.

Îşi duse braţul pe după gât, îşi încrucişă ochii, scoase limba de-un cot şi mimă un idiot.

— Nu mai face aşa! Nu e deloc politicos.

— N-aş putea să re-creez o asemenea corcitură. Pur şi simplu n-ar fi drept!

— Trebuie să lucrez cu oameni de prima mână! îi zise Hoover. Trebuie ca ei să fie inteligenţi, incoruptibili, onorabili, de o integritate perfectă!

— Nu e greu să-i găseşti pe unii morţi cu trăsăturile astea. Aproape toţi cei care îndeplinesc aceste condiţii sunt morţi, spuse fata. Însă e mai greu să fie şi faimoşi...

— Mă insulţi?

— Nici gând, Sir! Aş putea încerca să simulez un sfânt - aşa cum a făcut mama mea. Dar sunt convinsă că unul ca Gingis Han sau Atilla Hunul ar fi cu mult mai folositori.

— Nu vreau străini! decise Hoover. Oamenii mei trebuie să fie cetăţeni americani, dacă se poate născuţi şi crescuţi în Statele Unite!

Apoi şi el tăcu. Puştoaica avea dreptate. Recrutările aveau să le ridice mari probleme.

— La aspectele astea nu mă prea pricep, reluă după o vreme Electrica. Dacă te-ai putea opri la un singur ajutor...

— Vrei să-ţi conduc o urmărire de proporţii naţionale şi tu...

— *Inter*naţionale!

— ... şi tu îmi pui la dispoziţie un om?

Insulta asta era chiar mai grosolană decât cea pe care o înghiţise atunci când Congresul votase înfiinţarea CIA-ului. Ca şi când nu putea de unul singur să conducă ambele organizaţii!

— Nu m-ai pus pe mine la socoteală! zise Electrica. Suntem doi.

Îşi duse mâna la inimă. Gestul îl linişti pe Hoover. Îi amintea de Jurământul de credinţă.

— Iar când îi voi spune şi tatei, vom fi trei! Adică, ştii, trebuie să ne grăbim! Virusul ăsta ne dă gata pe toţi. Mi-au fost deajuns chiftelele cu tofu, acum va trebui să înghit zilnic tartine cu plancton! Mi se-ntoarce stomacul pe dos!

— Nu mai vorbi aşa! Nu este de demnitatea unei domnişoare! Mama mea n-ar fi admis niciodată aşa ceva sub acoperişul ei, nici măcar din gura unui băiat!

— Discriminările de sex sunt ilegale! replică subţiratec puştoaica.

— Mi-am luat diploma în Drept la Universitatea George Washington. Tu te poţi lăuda cu ceva asemănător? Dacă nu, taci şi lasă-mă să chibzuiesc!

Era precaut din fire. Dacă nu-şi putea permite decât un ajutor, atunci trebuia să aleagă cu grijă! Nu avea voie să greşească!

— Crezi c-aş putea să-mi arunc ochii peste conţinutul acelei baze de date a voastră? Poate că-mi va veni vreo idee.

— Vrei să-ţi copiez fişierele în propriul tău program? Simplu! Pe care le vrei?

— Nu ştiu! Vreau să le frunzăresc! E vreo problemă?

— Pentru un geniu scos pe bandă rulantă, la vârsta maturităţii sunt sigură că ar fi o problemă serioasă! Nu însă şi pentru o progenitură de înaltă tehnologie, ca mine!

Tânăra asta era la fel de vorbăreaţă şi răsfăţată ca toţi cei crescuţi de gospodine sentimentale şi plângăreţe sau părinţi cu inimi însângerate de liberali. I se făcuse mult prea mult pe plac! Dar, trebuia să recunoască, era îndrăzneaţă! Cu disciplina şi antrenamentul de rigoare putea să ajungă să-şi ocupe binemeritatul loc, adică acela de subordonat al său, iar pentru asta Hoover avea să-i dea tot sprijinul.

8

Electrica alergă gâfâind de emoţie înspre biroul tatălui ei, aflat într-o aripă mai îndepărtată a casei. Iniţial plănuise să-i dea de urmă lui Voltaire cu ajutorul lui Edgar şi abia apoi să mărturisească tatălui ei care îi erau planurile. Edgar, însă, se dovedise a fi atât de înapoiat în gândire! Grăsan demodat, gândi Electrica. *Domnul* grăsan demodat! Tatăl ei va şti cel mai bine cum s-o scoată la capăt cu unul ca el.

Trecând pe lângă biroul mamei sale, se opri o clipă. De când aflase că mama ei nu e femeia pe care o cunoştea, acea uşă închisă o atrăgea în chip irezistibil! Simţea intuitiv că a intra acolo însemna să ai acces la un tărâm care era interzis vârstei ei. Odată aflată de cealaltă parte a uşii aceleia putea să afle secrete care să-i schimbe viaţa! Deja unul dintre aceste secrete transformase prinţesa în broască râioasă!

Mâna Electricăi se opri pe clanţa uşii. Înăuntru se auzea din nou acea voce bărbătească înfundată pe care o mai ascultase o dată. Gâtul i se uscă. Dacă rămânea să asculte, avea să se transforme şi ea într-o vrăjitoare, asemenea mamei ei. Clanţa pe care ţinea mâna nu se mişcă, iar apoi vocile din cameră încetară şi ele.

Sări înapoi, se depărtă de uşă, o luă la fugă de-a lungul coridorului şi fiindcă îi era sete şi se simţea încinsă, se îndreptă către terasa de la etaj ca să bea apă din fântâna arteziană construită în mozaic. Aplecându-se asupra luminii răsfrânte în apa ce gâlgâia în marele bazin maur mozaicat, Electrica duse gura direct la şuvoiul abundent şi bău. În timp ce înghiţea, fu atrasă de un zumzăit familiar şi întoarse capul: o maşină de zbor se ridica de pe terenul de aterizare al casei, aflat la picioarele ei. În momentul în care vehiculul spaţial cu două locuri, suspendat între un strat de chiparoşi şi dealurile din apropiere, ajunse

exact în dreptul ei, Electrica îi recunoscu pe pilot: era prietenul tatălui său, Nim.

Tech asculta încordat relatarea pe care o făcea cu voce neutră MAC 500 despre recentul atac al virusului.

Echipamentele de recoltare automată fuseseră defectate în 46 de locuri pe glob. Ştiri despre fenomene asemănătoare se înşiruiră apoi la nesfârşit. Încercând să testeze posibilitatea apariţiei unui sindrom de comportament aberant, autorităţile au deplasat la faţa locului roboţi de reparaţii de la staţiile service locale. În loc să depaneze echipamentele, aceştia au format în jurul terenului un pentagon, s-au aşezat în poziţii asemănătoare celor de rugăciune şi au început să îndruge incantaţii într-o limbă cu totul neidentificabilă, despre care programatorii lor nici măcar nu auziseră.

După ce săptămâna trecută s-au înregistrat fenomene asemănătoare pe teritoriul a patru continente, mostre ale roboţilor de reparaţii implicaţi au fost transmise universităţilor din întreaga lume. Lingviştii au purces să studieze asemănările dintre această limbă neînţeleasă vorbită de roboţi şi alte limbi antice sau moderne ale omenirii. Alte asemenea exemplare au fost transportate sub escortă la uzinele care le-au produs, pentru a face obiectul cercetărilor întreprinse de către proiectanţii şi inginerii de concepţie. Rezultatele tuturor acestor investigaţii nu au fost încă date publicităţii, însă, conform unor zvonuri acestea nu au dat la iveală nimic concludent.

Lui Tech i se învârtea mintea asemenea unui vârtej de frunze moarte. La urma urmei Bondieu avea dreptate cel puţin într-o privinţă: sursele de hrană ale omenirii se aflau în mare pericol! Fructele şi legumele proaspete erau acum raţionalizate şi distribuite numai în cantităţi mici, iar asta se întâmpla până şi în California care era unul dintre cei mai mari producători de hrană de pe glob. Privi cu dezgust castronul din supă de plancton care se afla lângă cotul lui. Plancton crud, plancton prăjit, chiftele de plancton, salate de plancton! Se săturase să trăiască din raţiile regimului mondial de prevenire a foametei în caz de necesitate. Şi totuşi, dacă n-ar fi fost aceste fructe ale oceanului, el şi familia lui ar fi putut să moară de foame până acum.

Singurele fiinţe complet neafectate de criză erau mec-oamenii. Oare să fi avut Bondieu dreptate şi în ceea ce priveşte acest aspect? Să fie oare epidemia o conspiraţie a mec-fiinţelor menită să smulgă controlul din mâna oamenilor? Iar această conspiraţie să urmărească scopul de a face din *mec* stăpânul întregului glob, al umanităţii inclusiv?

Tech îi comandă telepatic lui MAC 500 să dispară şi se simţi uşurat când MAC dispăru, ca de fiecare dată. Ecranul-perete tocmai se făcuse nevăzut când Electrica dădu buzna pe uşă.

— Hei! Mai încet! spuse Tech. Ia-o încet!

Cu faţa roşie, cu fruntea strălucitoare de transpiraţie, Electrica întinse nerăbdătoare mâna spre el:

— Tre' să-ţi arăt ceva. Acuş-acuş! La mine în cameră!

— Stai! Nu-mi spune! Lasă-mă să ghicesc! Ne-au invadat extraterestrii din spaţiul interstelar!

Electrica îi aruncă acea privire grăitoare care vroia să spună: „Nu fii imbecil!”

— Tată, e ceva serios!

Tech îşi aminti dintr-o dată de pariul lor şi sări din scaun:

— L-ai prins pe Voltaire!

O expresie de regret se putu citi o clipă pe faţa fetei:

— Nu! E vorba de altcineva!

Îl ridică de pe scaunul de lucru şi îl trase după ea pe coridor. Când trecură pe lângă biroul Maquinei, Electrica* îşi duse un deget la buze şi îşi continuă mersul în vârful picioarelor. Ceva mai încolo îşi reluă ritmul epuizant, dădu de perete uşa de la camera ei şi îl împinse pe Tech înăuntru.

De cealaltă parte a uşii se găsea o hologramă în mărime naturală a unui individ aplecat deasupra unui teanc de rapoarte aflate pe un birou de inventar sobru, învechit, situat în mijlocul unei camere ce părea să aibă o vechime şi mai mare şi două ferestruici meschine tăiate în perete. Tipul era grăsuţ, scund şi măsliniu. Pe faţa cărnoasă, încadrată de fălci colţuroase, se puteau citi trăsăturile unui dur. Buza de sus era îndeajuns de subţire ca să devină aproape invizibilă, pe când cea de jos era plină, răsfrântă, poate chiar senzuală. O pereche de sprâncene negre şi groase îi umbreau ochii, ca şi când încercau să-i ascundă de priviri prea iscoditoare, pentru că erau blânzi şi sensibili, adăugând un detaliu cu totul surpinzător pe acea faţă care exprima agresivitate, hotărâre nestrămutată, încăpăţânare

şi ambiţie. Costumul din stofă neagră era înviorat de prezenţa unei batiste albe aranjată cu grijă în buzunarul de la piept şi de o cravată înflorată. Ca şi batista, gulerul alb al cămăşii era imaculat şi bine apretat. Impresia generală pe care această imagine o lăsă asupra lui Tech era aceea a unui buldog meticulos şi bine antrenat, obişnuit să fie ţinut din scurt în lesă.

— Cine eşti? întrebă Tech.

— Nu te poate auzi, tată. Senzorii lui sunt ne-activaţi.

Tech se întoarse spre Electrica pentru a primi explicaţii.

— Acum lucrează! spuse ea. Asta face el tot timpul - zi şi noapte.

Fiica lui strâmbă din nasul ei pistruiat:

— Munca la serviciu! Blea! Îmi vine să vărs! Asta e metafora pe care o foloseşte el pentru investigaţiile de rutină. Şi se foloseşte de un stilou!

— Da' cine e? întrebă Tech. De unde vine?

Electrica zâmbi satisfăcută:

— Eu l-am făcut! El o să ni-i găsească pe Voltaire şi Ioana. El crede că-s comunişti! Eu i-am zis: şi ce dacă-s comunişti? Iar el mi-a zis: n-ai citit cartea mea despre pericolul comunismului? Şi eu îi zic - am încercat, dar am adormit! Vroiam să aştept până când o să-i prindă pe Voltaire şi Ioana şi abia pe urmă să-ţi fac o surpriză, dar...

— Dar?

Electrica scutură înciudată din cap:

— E tare ciudat! Vrea să-i spun *Sir!* Ca şi când el ar fi omul şi eu doar un mec! Mă cam sperie, să-ţi spun drept!

— Te sperie un simulacru? râse Tech.

O luă de după umeri pe fiica lui şi o îmbrăţişă încurajator.

— Nu e decât un tip demodat! Pe vremuri oamenii se adresau celor mai în vârstă cu *Sir.*

— Şi e îngrozitor de autoritar! Mai rău chiar decât tine! Mi-a luat zile-ntregi să-l construiesc, da' crezi că el e mulţumit? Nici pomeneală! Mai vrea să-i simulez şi ajutoare. Şi să mă adresez cu *domnule* când îi vorbesc!

— *Domnule* şi mai cum?

— *Domnule Creier de Tablă!*

— Electrica, asta e o impoliteţe!

Maquina intrase în cameră şi acum se afla în spatele lor. Fierbea literalmente de enervare.

— Să nu-i permiţi să continue în stilul ăsta! O să-i laşi impresia că ai şi tu aceleaşi concepţii discriminatorii!

Dintr-odată, holograma dispăru. Tech se întoarse către fiica lui:

— De ce-ai făcut una ca asta?

— E secretul nostru, nu al ei! răspunse Electrica.

— Noi n-avem secrete faţă de ea, îi zise Tech. Noi alcătuim o familie!

— Zău? Atunci cum se face că ea are secrete faţă de noi?

Tech o privi pe Maquina şi o întrebă:

— Ce se întâmplă? La ce se referă Electrica?

Maquina arătă către locul în care mai înainte existase holograma:

— *Eu* sunt cea legată la ochi!

Tech îşi făcuse un principiu în a nu ţine parte fiicei sale împotriva Maquinei atunci când Electrica era de faţă, nici măcar dacă simţea că fiica lui are dreptate. Soţia lui pretindea că era o greşeală să-i ţină partea Electricăi împotriva ei, indiferent care erau circumstanţele. Iar Tech se conformase, mai ales atunci când observase că disputele de genul acesta cu Maquina se terminau brusc cû o durere de cap şi invariabilul „Dragule, s-o lăsăm pe altă dată!”.

— Cheamă-l din nou pe ecran, îi spuse Electricăi. Acum!

Electrică ezită:

— Chiar trebuie?

Tech o pironi pe fiica lui în scaunul din faţa computerului ca să poată da comenzile necesare astfel încât el să le urmărească pe fiecare în parte:

— La proiectul ăsta ori lucrăm împreună, ori nu mai colaborăm deloc!

Electrica îi întoarse mamei sale o privire încruntată.

— Activează-i senzorii, să putem sta de vorbă, zise Tech.

— Nu sunteţi în stare decât de discriminări la adresa copiilor! mormăi Electrica în timp ce hologramă îşi făcea apariţia.

Tech se trase în dosul scaunului pe care era aşezată fiica lui şi îi făcu pe furiş un semn de încurajare pe umăr. Fără a lua în seamă conflictul domestic dintre Electrica şi Maquina, simulacrul lui Hoover era o realizare demnă de admiraţie, iar el avea

de gând să o premieze pe Electrica pentru ea, chiar dacă nu pe loc.

9

Hoover aruncă o provire ceasului de perete bombat, la fel de învechit ca şi biroul lui:

— Ai întârziat două minute şi jumătate.

Îşi îngustă ochii:

— Cine sunt aceste persoane? Părinţii tăi?

— Îhîî!

— Se răspunde cu da. *Da, domnule!*

Fata se întoarse către tatăl ei - un individ în genul hippie, dar curat îmbrăcat, cu părul lung până la umeri şi un cercel într-o ureche.

— Ai înţeles ce-am spus?

Hoover se postă alături de dosarele încă nestudiate care aşteptau îngrămădite pe biroul său - Al Capone, Kelly-Puşcă-automată, Fox McLean - şi se apucă să studieze » cuplul atât de neobişnuit înveşmântat care se afla în faţa lui. Nişte non-conformişti ca ăştia n-ar trebui încurajaţi să aibă copii. Dacă te codeai să foloseşti băţul, rezultatul era un plod răsfăţat, aşa cum de altfel demonstra cu prisosinţă pistruiata asta mică şi precoce!

— Vă rog să o scuzaţi pe fiica mea, spuse bărbatul. *Sir* e o adresare pe care în zilele noastre oamenii n-o mai folosesc. Toate formele de I.A. O folosesc atunci când se adresează oamenilor, însă niciodată invers!

— I.A.? Ce sunt acelea forme de I.A.?

— Termenul se referă la fiinţele dotate cu inteligenţă artificială, mai spuse bărbatul. Ca dumneavoastră.

— Inteligenţa mea n-are nimic artificial! i-o întoarse Hoover.

Bărbatul se mulţumi să zâmbească:

— Cu tot respectul, domnule Hoover, sunt nevoit să nu vă dau dreptate. Nu e nimic ruşinos în asta. Câteva dintre cele mai strălucitoare minţi pe care le cunosc aparţin unor fiinţe cu inteligenţă artificială. Voltaire este unul dintre exemple!

— Numele meu este John Edgar Hoover, Şef al FBI-ului, spuse întinzând mâna.

Bărbatul îi întinse la rândul lui mâna, deci măcar acest aspect rămăsese neschimbat, însă ar fi putut prea bine să nu se obosească. Multe se puteau deduce din simpla strângere a două mâini: umezeala palmei, fermitatea gestului erau de multe ori grăitoare. Din păcate Hoover nu simţi nimic.

— Tech Hilliard, Preşedinte al companiei Maquinatech.

— Co-preşedinte! interveni puştoaica.

— Noi ne ocupăm cu proiectarea de inteligenţă artificială: adică facem creiere pentru roboţi umani şi simulacre, continuă Tech. Cred că fiica mea v-a explicat deja care este problema care ne frământă.

— Vreţi să vi-l prind pe Voltaire. Eu sunt omul care vă trebuie. Nimeni nu înţelege mai bine decât mine ce este în creierul unui criminal.

Hoover îşi drese glasul mai înainte de a începe. Nimic nu-i plăcea mai mult pe lume decât să înşire vorbe goale în fraze măiestrite.

— Ai o armă şi o îndrepţi asupra unui om înarmat. Te crezi viteaz iar pe celălalt îl consideri un laş. Te autoconvingi că poţi ajunge departe încălcând legea şi înfăptuind o crimă. Îţi închipui că poliţiştii şi toţi cetăţenii obişnuiţi nu sunt decât nişte escroci înnăscuţi care s-ar repezi să fure unii de la alţii, exact aşa cum faci tu, dacă ar avea curajul! Îţi spui că oamenii care muncesc pentru a trăi sunt nişte idioţi pe când cei ca tine, care culeg fructe nemeritate, sunt grozavi şi respectabili.

— Despre ce vorbeşte? întrebă fetiţa.

— Nu-i întrerupe pe adulţi! o puse la punct Hoover.

— N-am întrerupt nici un adult! îi replică Electrica. Tu nici n-ai împlinit încă două săptămâni!

— Fii indulgent în ceea ce te priveşte şi cinic cu ceilalţi, continuă Hoover, decis să-şi termine discursul. Te consideri nobil numai fiindcă te laşi corupt de sentimentalisme ieftine de genul „cu mama am fost întotdeauna băiat bun”. Numai că, dacă aceste sentimente îţi stau ca sarea-n ochi, n-ai nici o remuşcare să foloseşti casa propriei mame drept ascunzătoare sau casă conspirativă, nici nu clipeşti când îţi jefuieşti iubita, împuşti un copil nevinovat sau îţi omori câinele.

Hilliard îşi freca gânditor bărbia:

— Hmm! Nu prea seamănă cu Voltaire acest portret-robot.

— Zău? Nu fii chiar atât de convins!

Hoover se întoarse cu spatele şi îşi şterse câteva lacrimi. Fraza cu câinele îi amintise de Băiatu', câinele lui de casă.

— Unii dintre ticăloşii ăştia se pricep al naibii de bine să se ascundă sub o mască gingaşă!

— Şi Thomas Jefferson, de exemplu, deţinea sclavi! remarcă puştoaica.

— Nu-i vorbi de rău pe marii bărbaţi ai democraţiei! spuse Hoover.

Faţa puştoaicei se făcu roşie:

— Dar despre marile femei ale democraţiei ce-ai de spus?

— Ele rămăseseră acasă, să-şi crească plozii, răspunse Hoover. Adică, acolo unde le e locul!

— Şi eu care credeam c-am simulat un om! Când colo am resuscitat un dinozaur!

Hoover lăsă insulta fără replică: avea s-o plătească mai târziu. Era clar că tatăl tinea frâiele, aşa că cel mai bine ar fi fost să discute cu el, ca de la bărbat la bărbat. Îşi dorea să se întoarcă în fruntea organizaţiei pe care el însuşi o clădise de la stadiul de instituţie de batjocură şi adunătură de corifei, transformând-o în cea mai teribilă agenţie poliţienească din lume. Iar Voltaire ăsta fie făcea parte dintr-o grupare criminală pentru monopolizarea rezervelor de hrană încă nedistruse şi valorificarea lor pe piaţa neagră, fie era un comunist decis să slăbească puterile lumii democratice. Hilliard putea foarte bine să fie o momeală. Important acum era să rămână la adăpost şi să reuşească, prin orice mijloace, să înhaţe prada!

— Voi avea nevoie de o autorizaţie din partea Departamentului de Justiţie.

Hilliard îl aprobă din cap:

— Cred că se poate aranja. Electrica mi-a spus că aveţi nevoie de cel puţin încă un I.A. ca ajutor în subordinea dumneavoastră. Aţi hotărât cine va fi acela?

— Clyde Tolson, spuse Hoover. Mi-a fost adjunct timp de patruzeci de ani.

Lone Ranger îl avusese pe Tonto, Sherlock Holmes pe al său Watson, iar el îl avea pe Clyde.

— Îl vreau tânăr! Şi sănătos tun.

Hoover nu-şi amintea prea clar cum murise. Fusese parcă un junghi neaşteptat, asemenea unui par încins care îi trecuse prin inimă. În schimb despre moartea lui Clyde chiar că nu ştia

nimic. Clyde, unicul său moştenitor, probabil că îi supravieţuise. Însă bietul de el devenise în ultimul timp aproape un invalid. Hoover îl transportase cu un pat în propria lui casă, pentru ca menajera sa, Annie, să se poată ocupa permanent de el. Cum ar fi putut să uite acele zile? Trecuseră patru săptămâni până când Clyde se făcuse mai bine, atât cât să se poată întoarce acasă şi toată distracţia îl costase pe Hoover un bacşiş de zece dolari dat lui Annie care nici măcar n-a catadicsit să-i mulţumească!

Hilliard însă clătina din cap:

— Nici nu se poate pune problema re-creării lui Tolson.

— De ce? pretinse Hoover o explicaţie.

Oare ziariştii ăştia cărora le place să caute în gunoaie şi care sugeraseră că el şi Clyde erau o pereche de homosexuali reuşiseră într-un final să-i distrugă reputaţia?

— Este organizaţia mea aşa că eu pe el îl aleg!

— Nu se poate fiindcă e omcom! exclamă puştoaica. N-a făcut altceva o viaţă-ntreagă decât să asculte ordinele tale.

— Vrea să spună, explică Hilliard, că nu dispunem de date suficiente pentru resuscitarea lui Tolson. Importanţa lui nu se leagă decât de relaţia cu dumneavoastră.

— Păi tocmai de aceea l-am ales pe el! îi întoarse Hoover.

— Mă depăşeşte! glăsui din nou zgâtia. În chiar ziua morţii tale s-a mutat cu alai în casa ta, când încă nici nu ţi se răcise cadavrul! Şi pe urmă s-a apucat să vândă în decurs de-o săptămână toate bunurile care-ţi aparţinuseră! Ăsta zic şi eu prieten!

— Clyde n-ar fi vândut niciodată trofeele mele Del Mar la cursele de cai!

— Pui pariu? S-a descotorosit până şi de căţelul tău!

— L-a înstrăinat pe Băiatu'? întrebă Hoover şi se cufundă într-o tăcere morocănoasă.

— Dacă aş putea să vă dau o sugestie… zise Tech.

— Dacă pe Tolson nu-l pot avea, mi-e indiferent cine-mi este ajutor, mormăi Hoover. Aranjaţi cu secretara mea interviurile cu candidaţii.

Diavoliţa îşi dădu ochii peste cap:

— Nu-mi spune că acu' trebuie să-i aducem şi o mecanisecretară!

— Acest lucru nu este posibil, interveni Tech. Cât timp noi discutăm, situaţia se înrăutăţeşte. Resuscitarea unei fiinţe complexe şi construirea unui *sim* este un lucru care cere timp şi eforturi conjugate.

— Nu se poate nici măcar să îl văd înainte de a-l angaja? Asta chiar că e o neregulă! Persoana nu-ţi este rudă, cumva? Sau poate îi datorezi un contra-serviciu pentru vreo favoare politică pe care ţi-a acordat-o cândva? Nu pot accepta una ca asta...

— Puteţi să-l vedeţi şi să-i puneţi întrebări, dar numai după ce faptul e consumat.

— Da' cine este tipul? întrebă Hoover. Îl cunosc?

— Se numeşte Tomas de Torquemada.

Hoover se încruntă gânditor. Numele, deşi străin, i se părea cunoscut.

— E unul dintre comuniştii ăia europeni cu bărbi stufoase?

Hilliard negă:

— Nici gând. Este străin. De origine spaniolă.

— Nu accept! Agenţii mei trebuie să fie cetăţeni ai Statelor Unite şi prefer chiar să fie născuţi şi crescuţi aici vreme de şase generaţii!

— Pe vremea lui Torquemada nu exista nici măcar un singur cetăţean american. Nici Statele Unite nu existau!

Hoover reflectă un timp.

— Înseamnă că nu e vina lui că nu e american. Vorbeşte englezeşte?

— Şi asta se poate aranja.

— Fără accent! preciză Hoover. În afară de cazul că e sudic sau din partea vestic-centrală. Cei mai buni agenţi ai mei erau din sud. Şi-ar fi dat şi viaţa ca să recompenseze faptul că odată sudiştii au vrut să părăsească cea mai mare naţiune a lumii.

Dati-i accent de sudist, chiar dacă nu-i de-acolo. Măcar atât puteţi face.

— Accent din sud? cântări Tech, iar sprâncenele i se arcuiră meditativ. Da, cred că vom aranja şi acest aspect.

— Cum stăm cu religia? Mormonii, de exemplu, muncesc de minune. Sunt obişnuiţi să primească ordine. E cumva mormon?

— Nu, răspunse Hilliard. În nici un caz.

— Sper că nu e ateu! Eu nu lucrez cu indivizi care nu cântă *Dumnezeu să binecuvânteze America* şi nu recită pe dinafară Jurământul de credinţă, sau nu...

— Poţi să mă crezi pe cuvânt: sigur nu e ateu!

Asta era o realizare, gândi Hoover. Dacă era un om cu frica lui Dumnezeu, nu putea fi chiar aşa de rău.

— Câţi ani are?

Hilliard păru jenat să recunoască:

— Are şaizeci şi şapte.

— Şaizeci şi şapte!

Hoover îşi încrucişă braţele peste piept.

— Candidatul depăşeşte limita de vârstă pentru recrutare.

— Asta e discriminare de vârstă! protestă puştoaica. Nu scapi uşor pentru asta în secolul douăzeci şi doi!

— Până la vârsta de cincizeci şi opt de ani, explică Hilliard ignorând-o pe Electrica, omul ăsta a fost cu totul neinteresant. Nu ţi-ar fi fost de nici un ajutor în acea fază a vieţii lui.

Hoover se strâmbă nemulţumit. Ura neregularităţile în serviciu, însă şi el avusese de întâmpinat dificultăţi susţinute din partea celor care vroiau să-l facă să se pensioneze când n-avea decât şaptezeci şi şapte!

— Nu consider că vârsta mea este un factor relevant pentru rămânerea mea în funcţie ca Director al FBI-ului, îşi amintea că-i spusese unui ziarist. Vârsta n-are de ce să fie luată în calcul acum mai mult decât în tinereţea mea când la numai douăzeci şi nouă de ani am fost numit în această calitate. Pe vremea aceea eram poreclit pentru asta „Pionierul”. Acum mi se zice „senilul ăla bătrân”.

Iar când preşedintele însuşi - pe-atunci Richard Nixon - veni în biroul lui Hoover şi îi spuse că vrea să discute cu el problema pensionării, Hoover replicase:

— Vai, dar e ridicol! Sunteţi încă tânăr!

— Credeţi că ar corespunde? îl întrebă pe Tech.

Hilliard părea jenat:

— Păi, stiti, el... ar mai fi şi... Ce mai, suferă destul de rău de gută.

Hoover pufni de-a dreptul dezgustat.

— Discriminările bazate de diferenţele de condiţie fizică constituie infracţiuni! zbieră Electrica.

— Las-o mai moale, dragă! îi spuse în cele din urmă tatăl ei. De obicei, bolile fizice nu afectează existenţa fiinţelor resuscitate în computer. Nu e ca şi când ar avea probleme de ordin electronic sau cibernetic.

Hoover căzu pe gânduri. Cerşetorii, îşi aminti el, nu pot fi mofturoşi. În orice caz, nu în această lume pufoasă şi distorsionată a oglinzilor paralele.

— În ce domeniu lucra? Era om al legii?

Hilliard zâmbi în colţul gurii:

— Ca să spun drept, era călugăr.

— Călugăr! Şi voi vreţi să scot un agent FBI dintr-un călugăr?!

— Asta-i discriminare de profesie! erupse din nou vocea puştoaicei, în timp ce ea însăşi îşi înfipsese mâini le-n şolduri, îşi depărtase picioarele-i lungi Cu tălpi enorme şi îl privea cu o ură paroxistică:

— Este pedepsită prin lege!

Hoover îi aruncă o privire de gheaţă:

— E pedepsită prin lege, *SIR!*

— Nu-i lipseşte cu totul experienţa de apărător al legii, continuă Hilliard. A fost inchizitor.

Cunoştinţele lui Hoover despre orice altceva în afară de istoria Statelor Unite erau infime, dar la auzul cuvântului „Inchizitor” îşi aminti dintr-odată:

— Tyrone Power! În *„ Căpitanul din Castillia”!*

— Poftim? întrebă Tech.

— E vorba despre ticălosul ăla maniac din *„ Căpitanul din Castillia „* care a torturat-o pe iubita lui Tyrone Power, nu-i aşa? Am vrut să pun gheara pe nenorocitul ăla de pe vremea când a forţat-o pe Jean Simmons să părăsească Spania şi să plece către Lumea Nouă!

Hilliard şi fiica sa schimbară priviri perplexe. Doamne, gândi Hoover, oamenii ăştia chiar nu mai merg la fdme niciodată?

— Am o fotografie a lui, spuse Hilliard.

Apoi apăsă pe câteva butoane ale computerului şi imediat îşi făcu apariţia o hologramă complexă pe care o ridică în dreptul ochilor lui Hoover.

Acesta o examină îndelung. Ceva în adâncul lui se aprinse: ochii îi sclipiră, urechile bubuiră, inima îi bătu mai repede. Creierul era în clocot.

— Angajaţi-l! Şi aduceţi-l aici pe dată!

Cel mai tenace legiuitor al istoriei semăna foarte mult cu Clyde.

10

Fratele Tomás de Torquemada, stareţ al mănăstirii Santa Cruz a ordinului Dominican, Confesor ai Regelui şi Reginei, Stăpânitorii noştri, Membru în Consiliul Regal, belegat şi Reprezentant al Sfântului Scaun Apostolic şi Inchizitor General al uneltitorilor eretici şi renegaţilor din Regatele Arajgonului şi Castiliei, precum şi din toate celelalte posesiuni ale Înălţimilor lor, se trezi pe pardoseala aspră de piatră, înconjurat de crudele dar eficientele instrumente ale meseriei sale. Înţepeni din cauza gutei de care suferea în ultimii zece' ani, se rostogoli icnind. Nimic nu era mai nepotrivit cu starea sănătăţii lui decât acele încăperi umede de piatră care aveau podelele şi pereţii uzi, însă, pe de altă parte, tot ceea ce contribuia la umilirea cărnii, ducea de fapt la fericirea sufletului.

Se ridică cu mare greutate, întinzând mâna ca să se sprijine de masa de tortură - de fapt, un cadru prelung de lemn susţinut pe căpriori. Îşi dădu seama pe dată unde se afla: era Celula Adevărului din Mănăstirea Sfântului Tomás din Avila. Şi totuşi, două lucruri i se păreau stranii. Deşi se mişca exact cu aceeaşi dificultate ca întotdeauna, nu mai simţea durerea. Oare se milostivise Marele Stăpân de umilul său servitor? Oare să-l fi făcut El insensibil la agonia dureroasă a acestei boli ruşinoase asociată cu viciul şi excesele de tot felul, cu toate că el era cunoscut pentru austeritatea pe care şi-o impunea şi care era considerată supremă, chiar şi printre dominicani?

Şi ce căuta el aici, în Celula Adevărului, de unul singur? Nici un prizonier nu era încătuşat pe masa de tortură, nu era atârnat de frânghiile cu scripeţi şi nici legat pe scara de întins oase. Şi nici puii de ţărani luaţi în serviciu de Inchiziţie pentru a îndeplini datoria sfântă nu se zăreau pe nicăieri. Muncile acestea binecuvântate de Domnul cereau umeri laţi, spate musculos, braţe puternice, forţe care depăşeau cu mult puterile lui slabe. De altfel, erau şi sub demnitatea lui, ca vlăstar nobil, chiar dacă dintr-o casă modestă şi mult prea nedemne pentru funcţia sa, care nu permitea nici un fel de muncă fizică, indiferent cât de sfânt ar fi fost scopul pe care-l servea.

Strigă, însă nimeni nu-i răspunse. Liniştea deplină era singurul oaspete al încăperii Adevărului în afară de el însuşi, o linişte stranie şi palpabilă, neobişnuită într-o astfel de cameră în care

locuiau de obicei strigătele, gemetele şi tânguirile, punctate din când în când de întrebările puse cu voce calmă de el, uneori repetate la nesfârşit, până când extenuat, prizonierul îşi recunoştea în cele din urmă josnica-i corupere.

Epurarea Spaniei şi a Bisericii de duşmani - eretici- ce se făceau vinovaţi de adulter, sodomie şi preacurvie, evrei, mauri şi, mai întâi de toate *„conveniţii”,* acei jidani botezaţi care îşi continuau în secret ritualurile religiei lor blasfemice! - curăţirea lor, da, era o misiune sfântă. Ţara lui era singura din Europa care vreme de secole tolerase populaţia de diverse rase şi religii, îngăduise ca aceste popoare să muncească, să studieze şi, mai ales, să facă negoţ laolaltă, în pace şi armonie. Această bubă plină cu toleranţe imorale şi licenţioase trebuia tăiată din carne şi puroiul aruncat odată pentru totdeauna în afară!

Învârti unul dintre scripeţii aflaţi la ambele capete ale mesei de tortură, încercând să se regăsească în pârâitul şi scrâşnetul lor familiar. Ştia, datorită bunicului său Alvar Fernandez, care îşi pătase onoarea şi sângele nobil, ce însemna să ai un suflet chinuit de conflicte interioare care ameninţau în fiece clipă să ţi-l sfâşie în bucăţi. Dar oare ce simţeai atunci când trupul şi nu sufletul ţi-era rupt în bucăţi? Fusese adesea martor al efectelor pe care le are fierul asupra cărnii în care intră, însă ce înseamnă să sucombi de durere nu simţise niciodată. Probabil că era cea mai arzătoare experienţă a simţurilor umane.

Mulţi dintre ereticii aduşi aici în lanţuri îşi mărturiseau blasfemiile cu mult înainte ca scripeţii mesei de tortură să le desfacă trupurile din încheieturi, răpindu-i astfel ocazia de a-i pedepsi mai mult de-atât: o asemenea practică ar fi fost ilegală şi el, Inchizitorul General, nu încălcase niciodată legea. Ereticii erau apoi trimişi să fie condamnaţi pentru crimele pe care le recunoscuseră. Laşi demni de dispreţ, cei mai mulţi dintre ei. Nu se găsise nici unul, printre aşa-zişii fii creştini ai unor părinţi evrei, deseori deţinători ai câtorva poziţii înalte în Sfânta Biserică, nici măcar unul care să reziste judecării prin tortură. Şi aceasta nu facea decât să le dovedească vinovăţia! Pentru că adevăraţii creştini, aceia caré nu sunt în secret iudei mârşavi, se abandonează martiriului cu ardoare, constienti de valoarea sacrificiului făcut pentru Sfânta Biserică Mamă şi Binecuvântata Credinţă Catolică.

Îndepărtându-se de masa de tortură, Tomás se apropie de frânghii şi atinse cu mâna mai întâi un scripete, apoi frânghia groasă şi împletită în două. Îşi duse mâinile la spate, ca şi când ar fi fost legate, la fel ca ale prizonierilor. Fără ajutoare, nu putea să îşi lege frânghia în jurul încheieturilor mâinii şi nici s-o petreacă apoi peste scripete şi s-o tragă în jos. Era nevoie de doi bărbaţi pentru a trage de capătul celălalt al frânghiei până când picioarele păcătosului se ridicau la mai bine de un metru deasupra podelei şi toată greutatea lui atârna în mâinile ce-i fuseseră legate la spate. Tendoanele se rupeau, oasele se dislocau. La fiecare răspuns care nu-l mulţumea, dădea poruncă să fie coborât câte puţin din frânghii, pentru ca apoi să fie ridicat din nou cu o. zmucitură care îi rupea braţele din încheieturi păcătosului. Dacă refuza în continuare să recunoască, distanţa de la care erau smuciţi în sus creştea.

Greutăţile - pe unde erau? - fuseseră ideea lui Torquemada însuşi, inovaţia de care era mândru, pentru că el era un om al lui Dumnezeu şi nu un inventator de maşinării: Aflat sub o inspiraţie divină şi influenţat de încăpăţânarea cu care un fals convertit încerca să scape de execuţie nerecunoscând că era un trădător al credinţei mai rău decât Iuda, Torquemada ordonase servitorilor lui să îi atârne greutăţi de picioare, sporind astfel apăsarea îngrozitoare pe care o suportau umerii.

Descoperind acum într-un colţ întunecat greutăţile, ridică una dintre ele, mângâie tăria fierului rece şi fără să se gândească o duse la buze. Roşi de ruşine în clipa când îşi dădu seama că orgoliul tocmai îl împinsese la a comite un act de idolatrie. Mai târziu, când se va afla în singurătatea celulei sale, avea să se biciuiască la sânge pentru a ispăşi acest păcat.

Lăsă la loc pe pardoseală greutăţile şi se îndreptă către ceea ce la prima vedere ai fi judecat drept o scară normală. Aşezată în pantă uşoară, sprijinită de peretele lipsit de ferestre al Celulei Adevărului, scara aceasta era de fapt cel mai eficient dintre instrumentele de smuls adevărul. Pe această scară era de obicei legat, cu picioarele mai sus decât capul, un *marrano,* un individ pe care poporul îl numea pe bună dreptate „porc” pentru că era un *fals convertit.* Orice mişcare a braţelor sau a picioarelor făcea ca sforile să intre şi mai tăios în carne. Apoi capul acestui *marrano* era prins într-o gheară metalică şi gura

îi era ţinută deschisă de către un inel metalic pe care ţăranii îl porecliseră în glumă *el dentista.*

Veneau la rând bucăţelele de lemn. Le căută. De pe pardoseală recuperă câteva dopuri de stejar şi le testă eficienţa în propriile sale nări. Renunţă la ideea de a-şi fixa în gură inelul numit *el dentista,* fiindcă ar fi putut să se infecteze. Îşi putea ţine gura deschisă şf fără el. Dar când culese de pe o treaptă a scării o fâşie lungă de cârpă, nu rezistă tentaţiei de a şi-o pune peste gură.

Lovi cu piciorul carafa cu apă aflată lângă perete - era goală acum - şi, lungindu-se de-a curmezişul scării îşi imagină cum ţăranul acela musculos, mascat în negru, căruia i se spunea *El Fuerte* pentru cât de puternic era, se apropie şi începe să toarne *încet* şi minuţios apa din carafă în gura deschisă, forţând fâşia de pânză în gâtlejul său. Tusi imitând într-o mică măsură convulsiile care îi scuturau pe falşii convertiţi când încercau să înghită şi astfel cârpa ticăloasă pătrundea puţin câte puţin pe gâtlej, sporind senzaţia de sufocare în loc s-o uşureze.

Când Torquemada îşi scoase bucata de pânză din propriul gâtlej, aceasta nu era îmbibată cu sânge aşa cum se întâmpla întotdeauna la judecarea unui convertit mincinos, în momentul în care *El Fuerte* îndepărta cârpa din gura acelui muribund. Acest lucru îi permitea păcătosului să respire din nou, în vreme ce vocea calmă a, lui Torquemada relua aceeaşi întrebare de mai înainte, la care convertitul refuzase să răspundă cinstit, şi care făcea parte dintr-un set de întrebări ticluite de Torquemada anume, pentru a constitui, atunci când răspunsurile erau corecte, o mărturisire deplină şi coerentă a ereziei şi vinovăţiei acestui convertit.

Îşi plecă urechea şi ascultă o clipă: aceeaşi tăcere apăsătoare, profundă. Apoi Îşi cfesfacu rasa aspră şi întunecată pe care o purta peste roba albă - însemn al ordinului său. Asemenea unei mirese în noaptea nunţii, lăsă încet să cadă haina, retinându-şi nevoia de a se scărpina în locurile în care simţea mâncărimea stârnită de cămaşa aspră pe care o purta zi şi noapte pe sub robă. Apoi se întinse pe masa de tortură, simţind în spate aşchiile de lemn ale scândurilor. Duritatea lor o simţea mai ales pe pielea capului tuns. Deasupra lui se boltea amenințător un tavan masiv, aîcătuit din blocuri de granit

sudate la un loc de fâşii neregulate de mortar. Gura i se uscă de emoţie stranie când îşi dădu seama că acum vedea celula adevărului din unghiul de vedere a unui păcătos. Oare câţi eretici avuseseră aici revelaţia întunecimii ticăloase a sufletelor lor?

Îşi întinse braţele în lături, le strecură în chingile groase de piele şi îl văzu cu ochii minţii pe Iisus răstignit pe cruce. Dinţii îi clănţăniră, ochii i se închiseră, îl văzu pe ţăranul poreclit *El Fuerte.* Din bunătate, în zile de arşiţă, îi permitea să-şi scoată partea de sus a veşmintelor în timp ce lucra, astfel încât *El Fuerte* dădea la iveală un spate puternic şi lat.

De data aceasta, *El Fuerte* era aplecat asupra lui însuşi, dezbrăcat, doar cu masca neagră pe care o purtau întotdeauna torţionarii. Sudoarea se scurgea de-a lungul şuviţelor abundente de păr de la subraţ şi cădea în gura moale, deschisă a lui Torquemada, aşa cum se scurgea oţetul turnat de soldaţii romani, atunci când Domnul Iisus, extenuat de durere şi sete, cerea apă. Respiraţia lui Torquemada deveni gâfâit în timp ce *El Fuerte* învârtea cu un scrâşnet înfiorător butucii care aveau să-i sfărâme trupul aşa cum îngrozitoarele păcate sfâşiaseră sufletul bunicului său. Faţa lui Torquemada se strâmbă de durere, gemetele izbucniră, trupul începu să se zbată sub roba albă. În convulsii, Torquemada se smuci şi se încordă gata să rupă chingile de piele.

— Şi eu care credeam că Edgar e un tip ciudat! se auzi o voce tânără. Doamne, tată, ce face acolo?

Torquemada sări de pe masa de tortură, grăbindu-se să-şi pună în ordine rasa monahală. Ca să îndepărteze răul, ridică deasupra capului crucea de lemn care atârna de brâul cu care era încins.

— Cum îndrăzneşti? strigă el. Cine eşti şi cine ţi-a dat voie să pătrunzi aici?

— Iarăşi? rosti aceeaşi voce.

Glasul aparţinea unei copile de cel puţin treisprezece ani, înaltă, voinică şi îmbrăcată ca o desfrânată.

— Dezactivează senzorii! spuse un uriaş alb la faţă de peste doi metri înălţime.

Deodată, toţi trei dispărură, căci trei fuseseră, cu tot cu o femeie mai în vârstă decât prima, care rămăsese în umbră, fără să rostească nici un cuvânt ci doar contemplând totul. Atitudi-

nea ei îi amintea de spionii diverselor grupuri ale nobilimii care se grupau şi se regrupau în alianţe având drept unic scop intrigile şi comploturile de la curtea lui Ferdinand şi a Isabellei.

Aşteptă o vreme, ascultând... Nu se petrecu nimic. Dădu la o parte cu piciorul rasa abandonată mai devreme pe pardoseala de lângă masa de tortură şi se îndreptă către cârligul de fier pironit în peretele de stâncă pe care atârnau veşmintele negre ale schingiuitorilor. Desprinzând uşor din cuier pelerina neagră, o lăsă să alunece peste hainele-i albe de dominican. Îşi trase apoi şi masca peste faţă cu mâini tremurătoare şi-şi făcu semnul crucii. Atingând crucifixul suspendat de brâul din funie, privi fix în direcţia în care tocmai dispăruseră cele trei imagini venite fie dir Purgatoriu, fie din Iad. Împlătoşat în această uniformă a Adevărului, cu crucifixul mântuitor deasupra capului, cu faţa acoperită de masca neagră, Inchizitorul General al Ereziei şi Renegării ce domnea în regatele Aragonului şi Castiliei, ca şi în celelalte posesiuni ale Majetăţilor lor Regele Ferdinand şi Regina Isabella, era pregătit să apere împotriva oricărui atac, omenesc saii satanic, Prima şi Singura Credinţă Adevărată şi Atotstăpânitoare - credinţa sa.

11

— Anulează-l! îl îndemnă Electrica pe Tech. Şterge-l din memorie.

Pentru prima dată de multe zile Maquina simţea că este întru totul de-acord cu fiica ei.

Era clar că ceva nu é în regulă. Electrica îi devenise inamică, de parcă ar fi ştiut că...

— Este într-adevăr foarte straniu! spuse Maquina, tremurând, cu toate că soarele strălucitor de primăvară încălzea încăperea. Nu cred, însă, că e cinstit să-l spionăm fără ca el să fie conştient de acest fapt. Vreau să spun că este o intruziune nepermisă în intimitatea unei persoane.

— El nu e o persoană, îi aminti Tech.

— El e doar un ticălos de homosexual chinuit! adăugă Electrica.

Maquina îşi reţinu tentaţia de a-i corecta fiicei ei izbucnirea homofobică. Fenomenul homosexualităţii era extrem de rar în

ultimul timp, deşi, ea însăşi îşi amintea că întâlnise câţiva homosexuali mai bătrâni când era de vârsta Electricăi. Homosexualitatea dispăruse, deci, aproape complet de când guvernul iniţiase acele controale regulate ale nivelului testosteronului la toţi adolescenţii de sex masculin, fără a se mai baza pe părinţi pentru depistarea celor care erau mult prea necombatfvi în confruntările legate de obţinerea unei slujbe sau a unei relaţii cu o persoană de sex opus. Puţini mai erau părinţii care refuzau să-şi supună fiii acelei terapii hormonale complexe care avea ca scop aducerea valorii testosteronului la cotele normale. Suplimentarea hormonilor nu schimba întotdeauna orientarea sexuală a adolescenţilor, însă îi transforma pe cei trataţi în masculi de o virilitate ieşită din comun astfel că rămâneau mult prea puţini bărbaţi, sau chiar deloc, dornici să îşi asume poziţia pasivă într-o astfel de relaţie. Lesbianismul în rândul femeilor cu activitate-hormonală normală era direct proporţional cu discriminările sexuale, fapt cunoscut de toată lumea, dar adolescentele cu valori scăzute ale progesteronului beneficiau şi ele de terapii asemănătoare. Homosexualitatea, astfel controlată clinic şi ţinută sub observaţie, era totuşi aflată sub protecţia unui articol al Constituţiei, deşi mulţi oameni o dispreţuiau. Marea majoritate a oamenilor nu considerau că orientarea sexuală de un anumit fel poate fi mai condamnabilă decât particularitatea de a te fi născut cu ochi de două culori diferite.

Electrica era probabil foarte supărată, altfel n-ar fi rostit niciodată asemenea cuvinte pe care ea însăşi le-ar dispreţui considerându-le drept „discriminări ilegale”.

— Chiar dacă ar fi adevărat ce-ai spus despre el, spuse Maquina, e o dovadă de lipsă de civilizaţie să vorbeşti în acest fel despre homosexuali.

— Poate că obiecţia Electricăi nu se referă la faptul că e homosexual, interveni Tech. Cred că e vorba de cât de chinuit e!

— Oricum ar fi acest om, are dreptul să-şi păstreze intimitatea netulburată. Mie nu mi-ar plăcea deloc să fiu privită fără să ştiu.

— Păi, da! spuse Electrica. Cred şi eu!

— Pur şi simplu nu e drept! continuă Maquina, prefăcându-se cu tot dinadinsul că n-o ia în seamă, nici pe ea, nici intervenţia ei.

— Ba da! E cât se poate de drept, spuse Tech. Marele nostru Inchizitor şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viaţă spionându-i pe alţii. E cazul să-i dăm să guste din otrava pe care el însuşi o administra.

Privirile Maquinei se încrucişară cu ale lui Tech.

— E un tip periculos. Cred că ar trebui să-l ştergi din sistem şi să resusciţi pe altcineva. Sau, să-l laşi pe Hoover să lucreze singur.

— E dezgustător, într-adevăr, zise Tech. Dar când vine vorba despre strâns informaţii şi pus mâna pe cineva, nu are egal. Nici măcar pe Hoover.

Un val de adrenalină inundă pieptul Maquinei:

— Dacă-l prinde pe Voltaire...

— Nu dacă, o întrerupse Tech. Ci: când îl prinde pe Voltaire! Dar, nu-ţi face griji. Hoover îl va ţine în frâu.

— Sigur! vorbi Electrica - Edgar o să-l pună să i se adreseze cu *SIR!*

Maquina, însă, nu reuşea să înăbuşe teama care îi strângea inima.

— Dar dacă scapă de sub control?

— N-o să scape! o asigură Tech. E alcătuit din joasă tehnologie. Pe Voltaire l-am reactualizat cu toate cunoştinţele tehnice, mai multe decât am eu însumi astfel încât a putut să o combată pe Ioana în Marea Dispută - îţi aminteşti? Greşeala asta n-o mai fac«a doua oară!

— Eu mă duc să-mi citesc povestirile lui Mark Twain, îi anunţă Electrica. Voi, n-aveţi decât să procedaţi aşa cum credeţi, le mai spuse părăsind încăperea. Nu e decât un ticălos!

Rămasă singură cu Tech, Maquina încercă să-i prindă privirea:

— Îl va tortura pe Voltaire dacă-l găseşte! spuse ea.

Tech râse şi se apropie de soţia lui:

— Voltaire nu va avea nevoie de un inel de fier care să-i ţină gura deschisă. Dimpotrivă: are nevoie de sârmă de oţel ca să i-o ţină închisă!

Maquinei i se făcu greaţă.

— Nu-ţi mai face atâtea griji! îi spuse Tech încercând să-i mângâie părul.

Maquina însă se îndepărtă.

— Un *sim* nu poate fi torturat! Ei nu sunt ca noi. Ei nu simt durerea.

Maquina îşi feri ochii:

— De unde ştii?

— Pentru că nu au un sistem nervos! exclamă Tech.

— Nici inimă nu au, zise Maquina şi totuşi, micul mecani-chelner pe care l-am creat, acel Garçon ADM-213, cel care i-a servit pe Ioana şi Voltaire la acea cafenea pariziană, s-a îndrăgostit de o fată în carne şi oase. Iar Ioana s-a îndrăgostit de Voltaire. Iar eu...

Tech aşteptă continuarea frazei, însă Maquina se opri la timp.

— Totul e făcătură! îi spuse Tech. Simulacrele nu au decât manifestările acestor sentimente. Forme fără conţinut. Comportamentul exterior e lipsit de fundament interior.

O privi în ochi:

— La fel ca şi în cazul nostru.

Maquina întoarse capul în altă parte, hotărâtă să ignore remarca lui Tech.

— N-au reuşit să te convingă la Marea Dezbatere? Nu ţi-au dovedit cu prisosinţă Ioana şi Voltaire că au suflet?

Tech ridică din umeri:

— Depinde cum defineşti conceptul de suflet. Eu unul cred că e doar un sinonim demodat pentru conştiinţă şi viaţă interioară. Din câte ştiu eu, simulacrele nu au viaţă interioară, ergo nici suflet.

— În schimb oamenii au! Oare nu eşti prea subiectiv?

— Poate, însă am şi dreptate. Sunt om şi am o viată interioară. Acest fapt mă îndreptăţeşte să presupun că şi alţi oameni ca mine au o viaţă interioară a lor. Iar ei nu contrazic această presupunere, pentru că atitudinile lor demonstrează existenţa trăirilor interioare.

— Ce fel de atitudini?

— De exemplu unii dintre ei nu pot dormi nopţile pentru că îi preocupă ceva. Cum ţi s-a întâmplat ţie azi-noapte.

Maquina intui că Tech e pe cale să aducă vorba din nou despre reînnoirea contractului lor marital. Interveni repede:

— Şi insomnia este pedeapsa pentru cei care posedă un suflet^ Asta îi scoate de la început din competiţie pe simulaţi, pentru că ei nu dorm!

— Vino-ncoace! spuse Tech.

Maquina se supuse chemării fără a fi de-acord şi cu tonul, aşa că îi dădu un sărut de formă pe obraz:

— Am o groază de treburi pe cap şi tu la fel! Dacă vrem să descoperim ce se întâmplă în sistemul de distribuire a hranei, trebuie să ne punem pe treabă!

— Aşa e! zise Tech. Dacă vrem să supravieţuim, n-avem de-ales! Dar, cum rămâne cu noi doi? Contractul nostru n-aşteaptă decât să fie reînnoit.

— Nu e decât o formalitate, spuse Maquina. Câteva formulare de completat.

Şi, fără să-i mai lase timp să răspundă, Maquina ieşi în grabă din biroul lui Tech. Alerga să-l prevină pe Voltaire.

Furios, Voltaire, bântuia spaţiile sale de memorie. Inutil - n-auzise în viaţa lui de nici un J. Edgar Hoover. În schimb, n-avea nevoie ca *Madame La Scientiste* să-i introducă în program informaţii cu privire la Tomas de Torquemada, geniul negru al Inchiziţiei Spaniole şi întruchiparea a tot ceea ce Voltaire combătuse întreaga sa viaţă!

— Trebuie s-o previn pe Fecioară.

Odată rostită fraza, îşi dădu seama după expresia feţei Doamnei că făcuse o gafă de liceean. Indiferent de situaţie, era o greşeală să te arăţi preocupat de o femeie în prezenţa alteia, afară de cazul în care prima ar fi fost fie bătrână, fie urâtă, fie propria-ţi mamă.

— E de datoria mea, adăugă el, cu toate că datoria este un jalnic substitut al plăcerii.

Madame îşi coborî privirile, probabil anume pentru ca apoi să-şi poată ridica ochii înspre el fără a-şi mişca frumosul cap. Pieptul i se umflă şi coborî în ritmul respiraţiei într-un fel care se reflecta cu atât mai înnebunitor în senzorii lui Voltaire cu cât contactai îi era cu neputinţă.

— De-asta te înfăţişezi ori de câte ori te chem? întrebă ea. Din simţul datoriei?

— Atunci când îndeplinirea datoriei îţi provoacă plăcere, responsabilitatea se înjumătăţeşte iar plăcerea se dublează.

Voltaire întinse mâna pentru a o prinde pe a Doamnei şi o duse la buze. În orice caz, nu simţi nimic aşa că îi dădu drumul iritat.

— E insuportabil! izbucni. Să îţi doreşti atât de mult atingerea şi să nu simţi nimic atunci când o obţii!

— Nu simţi nimic atunci când ne vedem?

— *Ma chere Maquine,* senzorii nu sunt de-ajuns pentru o fiinţă senzuală. Nu confunda percepţia senzorială cu cea senzuală.

— Dar ce se întâmplă... vorbi *Madame* cu oarecare ezitare, ca şi când s-ar fi temut ca răspunsul să n-o rănească,...între fiinţe de acelaşi fel? între tine şi Ioana, de exemplu.

— Ce se întâmpla, vrei să spui. Buzele lui Voltaire se ridicară într-un zâmbet firav, rănit. Fecioara nu m-a primit niciodată singură. Ea e permanent în tovărăşia sfinţilor şi îngerilor. Poate că a şi murit de plictiseală! Aşa s-ar explica tăcerea ei. Ea...

Un strigăt deznădăjduit izbucni din pieptul Maquinei:

— Aşadar, o vizitezi!

Căzând în propria-i capcană, Voltaire nu-şi mai pierdu timpul cu oblojirea rănilor:

— Vreme de cincisprezece ani n-am mai văzut-o pe Fecioară, spuse alegându-şi cuvintele cu o grijă meticuloasă. Dar, dacă doreşti, pentru a te simţi împăcată, mă voi căsători cu ea. Va trebui să îi modifici un pic programul ca să fie de-acord cu aşa ceva, însă...

— Să te căsătoreşti cu ea? Dar eu sunt cea care te iubeşte!

Voltaire făcu o plecăciune:

— *Madame* dă dovadă de un bun gust impecabil!

— Dar credeam că şi în mă iubeşti! De ce să-mi doresc să-l văd căsătorit cu altcineva pe cel pe care-l iubesc.

— Pentru a proteja relaţia noastră, fireşte! Soţii sunt adesea geloşi pe amanţii sau amantele consoartei sau consortului, dar n-am auzit niciodată ca vreo amantă să fie geloasă pe o soţie. Cel puţin nu în Franţa. Dacă Fecioara şi cu mine am fi căsătoriţi, nu te-ai mai îngrijora niciodată că aş putea s-o iubesc pe Ioana mai mult decât recunosc. *Bien sûr,* dragostea în interiorul cuplului conjugal este posibilă - deşi, eu, unul, n-am întâlnit niciodată aşa ceva - dar este nefirească. Este împotriva naturii, ca şi fiinţele născute cu două degete lipite. Se poate întâmpla, dar numai din greşeală. *Naturellement,* un

bărbat poate trăi fericit cu o femeie, cu condiţia să n-o iubească!

Voltaire observă confuzia care se citea în privirea scrutătoare a Maquinei, însă, la urma urmei, Maquina era o americancă şi toţi americanii erau complet nevinovaţi în ceea ce privea dragostea.

— Dar ca să poţi iubi fericit, până la capăt, continuă el, trebuie să iubeşti senzual.

Clătină cu tristeţe din cap:

— În privinţa asta, până şi un câine e mai fericit decât sunt eu în această stare. Tu, care ştii atât de multe lucruri la care epoca mea nici nu visa, nu poţi oare să-mi transformi senzorii în simţuri? Dacă nu de dragul plăcerii pe care astfel mi-ai oferi-o, măcar pentru plăcerea de care te-ai bucura în însăţi...

Cu vârful degetului său simulat, Voltaire atinse gâtul ei. Capul Maquinei se lăsă pe spate, ochii se închiseră, buzele se întredeschiseră. Însă Voltaire nu simţea nimic!”

— Găseşte metoda! şopti el. Găseşte soluţia!

12

Bărbatul de pe monitorul de circuit închis aflat la biroul lui Hoover era ceva mai scund decât Clyde, însă la fel de fragil, îngust în umeri şi subţiratec. Asemănarea trăsăturilor faciale era uimitoare, cu excepţia nasului acestui bărbat, care era mai acvilin. În portrete, acest nas era înfăţişat mai drept, mai mic şi ceva mai asemănător cu al lui Clyde, frindcă pictorii îi măguliseră vanitatea, pictându-i profdul acvilin într-un stil care să se apropie de idealul estetic castilian. Dar expresia feţei, în timp ce privea mască mortuară a lui John Dillinger, era întru totul aidoma cu a lui Clyde: sobră, intensă, atentă la detalii.

— Clyde, murmură Hoover. Clyde...!

Privirea lui Torquemada trecu de la masca mortuară a lui Dillinger la vulturul şi crucea de pe cele două steaguri identice care flancau: intrarea în biroul lui Hoover. De cealaltă parte a acestei uşi, Hoover descuie sertarul cel mai de jos al biroului, scoase de-acolo colecţia de fotografii lugubre care îi şoca chiar şi pe cei mai înrăiţi colecţionari şi şi-o aşeză pe genunchi, începu să le răsfoiască, stăruind asupra celor preferate, până

când ajunse la cele mai recente: trei fotografii color cu Ioana şi Voltaire făcute la finele Marii Dezbateri.

— Intră! ordonă Hoover prin interfon, savurând spaima cu care călugărul căuta în van să descopere direcţia din care venea vocea. Încă de la început trebuia să se înţeleagă clar care erau nivelurile ierarhice. N-avea decât să semene cu Clyde ca două picături de apă acest inchizitor general, că asta nu-l făcea şi director adjunct. Spre deosebire de Clyde, spaniolul ar putea să facă mofturi şi să nu vrea să i se adreseze lui Hoover cu „Şefule”. Hilliard îi furnizase lui Hoover datele referitoare la acest geniu al politicii şi organizării care reuşise să transfere controlul asupra Bisericii Spaniole din mâna autorităţilor catolice de la Roma, în propriile-i mâini. Lovitura asta nu se putea compara decât cu un transfer de decizie între preşedintele Statelor Unite şi şeful FBI-ului, în favoarea celui din urmă. Iar bătrânul copoi american n-avea de gând să rişte să păţească la fel ca Tyrone Power şi Jean Simmons sau ca arhiepiscopii din Spania şi de la Roma.

— Unde mă aflu? întrebă Torquemada dindărătul unei cruci imense de lemn, legată cu o frânghie de mijloc, cruce pe care acum o ridicase. În slujba cărui monarh te afli? Cine este regele tău?

— Oamenii ţării mele nu au un rege! replică Hoover. Şi lasă la o parte obiectul acela, altfel ai putea să răneşti pe cineva cu el.

— Dacă nu au un rege, atunci au mai mulţi. Vă plâng. Un monarh înseamnă o naţiune. Mai mulţi monarhi înseamnă anarhie şi război.

— Eu sunt în slujba poporului meu, îi spuse Hoover amuzat de accentul sudic pe care îl avea acest personaj îmbrăcat în rasă şi încins cu mătănii. Poporul meu alege un conducător, acesta numeşte un.înalt funcţionar, care apoi mă alege pe mine.

Spunând acestea, Hoover arătă spre o fotografie înrămată aflată pe peretele biroului, înfăţişându-l pe Harlan Fiskan Stone, Procurorul General care îl desemnase în acest post pe când n-avea decât puţin peste douăzeci de ani, dându-i sarcina de a transforma FBI-ul corupt şi ineficient rămas moştenire după Teddy Roosevelt, Wilson şi Harding, în puternicul

organism de apărare şi menţinere a legii care a devenit de atunci atât de faimos.

— Poporul tău şi-a ales propriul rege? se încăpăţână neîncrezător Torquemada. Atunci înseamnă că e un rege nelegitim! Sângele regesc trebuie să fie pur. Oamenii sunt asemenea cailor. Nobleţea rasei şi încrucişările între rase nu pot fi substituite. Dacă prostimea încoronează un maur sau un evreu sau un porc, asta înseamnă că s-a născut un prinţ castilian?

Hoover se întrebă dacă accentul sudic pe care îl ceruse îi afectase lui Torquemada şi altceva decât vorbirea. Una era să crezi în superioritatea rasei tale, aşa cum însuşi Hoover credea, şi alta să încalci legea federală pentru a demonstra această superioritate. Gestul ar fi fost total ne-american - ca şi când ţi-ai bate propriul câine.

— Sunt la fel de mândru de rasa albă ca şi mulţi dintre contemporani, însă tu nu poţi să lucrezi pentru mine dacă vrei să-ţi faci dreptate singur.

— Eu nu lucrez pentru nimeni pe lume în afară de Dumnezeu şi Regii catolici ai Castiliei şi Aragonului.

Hoover zâmbi.

— Răsfoind dosarul tău am rămas cu impresia că ei te-au servit pe tine şi nu invers. Vremurile acelea, însă, au trecut. De-acum înainte ordine primeşti de la mine.

Hoover puse în faţa ochilor lui Torquemada o fotografie a lui Voltaire îngenuncheat, cu faţa îngropată între coapsele Ioanei D'Arc, aşa cum fusese surprins cu ocazia Marii Dezbateri.

Torquemada scutură din cap dezgustat cu o expresie de dispreţ pe faţă, dar continuă să privească şi celelalte două fotografii pe care i le arătă Hoover.

— Iată-i pe cei pe care îi căutăm. Pricepi? Ea era o femeie virtuoasă înainte ca el să o corupă. Era virgină.

— Falşi convertiţi! rosti cu obidă Torquemada, privind în continuare fix la fotografiile provocatoare. Descendenţi ai evreilor.

— Poţi să crezi ce vrei! răspunse rezervat Hoover.

Spaniolul studie atât de înfrigurat fotografiile, încât Hoover, bombănind, se văzu nevoit să i le arate pe toate.

— De-ajuns! spuse în cele din urmă călugărul.

Privirea lui rămăsese totuşi fixată asupra unei fotografii care înfăţişa un bărbat solid pe cale de a trage în ţeapă un tânăr subţiratic. Era fotografia preferată a lui Clyde.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a te ajuta să cureţi acest New York de degradare şi păcat. Trebuie neapărat să îi oprim pe aceşti neobosiţi eretici înainte ca ei să ajungă să ne distrugă pe noi, pe copiii noştri şi pe cei ce vor veni după ei.

— Hmm! reflectă Hoover. Ce strategii propui?

— Inchiziţia a înfiinţat oficii în fiecare sat, oraş şi provincie din Spania catolică. Braţul Inchiziţiei - acelaşi cu braţul lui Dumnezeu - e lung. Nimeni nu-i poate scăpa.

— Dar Ioana D'Arc şi Voltaire nu se află în Spania.

— Înseamnă că s-au refugiat în regatul maur al Granadei. Regele meu, Ferdinand, poartă război cu aceşti trădători mişeii pe banii storsi de la câinii de convertiţi mincinoşi. Şi va veni ziua - dea Dumnezeu s-o apuc - în care şi ultimul evreu va fi expulzat din Spania, iar fiecare acoperiş de moschee, de la Cadiz până în Granada, va purta Sfânta noastră Cruce.

Chiar şi vorbele semănau cu ale lui Clyde.

— Legile ţării mele garantează libertatea de religie a oricărui grup minoritar.

— Atunci legile ţării tale sunt scrise de Cel Blestemat.

— Ai face bine să nu le încâlci fără consimţământul meu, e clar? Că de nu, va fi vai şi amar!

— Cum nu există decât un singur Dumnezeu, Cel Etern şi Absolut, iar reprezentantul Său pe pământ nu este decât unul singur, regele, tot astfel nu există decât un unic Adevăr!

— Sigur! zise Hoover. Da' problema e să descopri care dintre ele este cel absolut. N-am cerut să fi adus aici ca să discutăm teologie! Treaba noastră este să punem mâna pe aceşti doi ticăloşi, şi eu nu cred c-o să-i găsim în Granada.

— Dacă au nesocotit sfânta lege a lui Dumnezeu, oriunde s-ar afla, eu îi voi găsi!

Hoover îşi notă ceva în carnet.

— Unul dintre ei este un sfânt. Crezi că te deranjează?

Torquemada ridică din umeri:

— Aşa sunt toţi convertiţii. Sunt arhiepiscopi, cardinali de ochii lumii. În secret, însă, nu sunt decât eretici evrei care înfig ţepuşe de lemn în anafură şi sorb Sângele Sfânt al Dumnezeului Iisus ca şi când le-ar conferi puteri prin vrăji.

Hoover suspină şi scrise pe fila carnetului: „anchetă - investigaţie amănunţită”.

— Observ că strategia voastră de prindere a vinovaţilor nu e foarte diferită de a noastră. Perfect! Să zicem că îi găsim. Ce facem pe urmă?

Expresia lui Torquemada trăda plictiseală şi condescendenţă, ca şi când îi făcea o favoare lui Hoover consimţind să fie interogat.

— Interogatoriu, tortură şi confesiune totală. Urmate, fireşte, de execuţie.

Hoover îl privi lung.

— Judecarea nu este de competenţa ta. Noi îi prindem pe suspecţi, strângem probe şi martori, dar nu suntem cei care le evaluează. De asta se ocupă Departamentul de Justiţie. Ei sunt avocaţi şi procurori - noi suntem poliţiştii.

Sprâncenele lui Torquemada, la fel de fine şi de delicat conturate ea ale unei fetişcane, se arcuiră într-o expresie între-bătoare. Pentru el toate aceste diferenţe de nuanţă nu aveau nici un sens.

— Dar eu nu-i arestez decât pe aceia care s-au făcut vinovaţi! Ajutoarele mele şi cu mine pregătim judecata mai înainte ca vinovatul să fie prins. Pentru că eu ştiu cu exactitate cine este vinovatul.

Hoover încercă să pătrundă adânc în mintea călugărului prin ochii săi negri strălucitori:

— De unde ştii? Pune-i la teasc şi oamenii vor recunoaşte orice!

— Nu folosim aşa ceva! îl asigură Torquemada cu voce blândă şi pioasă. Asemenea metode sunt barbare. Nu folosim decât masa de tortură, scara şi frânghiile cu scripeţi. Dacă ne-ai face onoarea să vizitezi mănăstirea din Avila, ţi-aş arăta bucuros eu însumi metodele pe care le folosim. Dispunem de cele mai moderne şi mai eficiente camere de tortură din toată Europa.

Intrigat de idee, Hoover se uită cu coada ochiului la teancul de fotografii pe care şi le aşezase pe genunchi. Cea mai de deasupra înfăţişa o femeie apetisantă, cu căluş în gură, legată de un stâlp. Lângă ea se afla o brută asudată care agita un bici. Puse fotografiile la locul lor în sertarul de jos, răsuci de două ori cheia în broască, cu aceeaşi grijă pentru reputaţia lui care îl

împiedica până şi să bea în public, după care scoase la iveală o listă:

— Citeşte acest text şi apoi ridică mâna dreaptă.

Torquemada studie lista elaborată de Procurorul General cu organizaţiile suspectate pentru activităţi subversive - un raport tipărit mărunt, cu spaţii meschine între rânduri, numărând nouă pagini.

— Scribii voştri au ochi de vultur. Nu pot să citesc această hârtie fără sticla mea.

— Hoover îi întinse o luptă.

— N-am auzit niciodată de aceste grupări. Deci, n-aş avea cum să fiu membrul vreuneia dintre ele.

Hoover zâmbi acru. Nici Ordinul Dominicanilor şi nici vreuna dintre filialele Sfântului Oficiu Inchizitorial nu apăreau pe listă, însă, dacă i-ar pune problema aceasta lui Hilliard, Catolicii ar provoca un scandal imens şi el ar putea chiar să-şi piardă tot personalul pus la dispoziţie. O undă de plăcere străbătu braţul lui Hoover în clipa în care conduse pumnul delicat al călugărului către locul de pe formular destinat semnăturii.

— Semnează aici, spuse, amintindu-şi de Clyde în timp ce strângea mâna plină, senzuală a lui Torquemada. Pentru că acum erau legaţi prin căsătorie, nu numai de FBI ci şi unul de celălalt. Sângele începu să-i alerge în vine la gândul apropiatei luni de miere: mănăstirea, Spania, masa de tortură, frânghiile cu scripeţi...

— Şi de-acum înainte, spuse Hoover, ai să-mi zici „Şefule”!

13

Tech îl detectă pe Nim în partea din spate a Palatului Plăcerilor prizând o drog-băutură - asta, cel puţin, nu fusese raţionalizată - şi iuţi pasul către el:

— Am întârziat?

— Nu, mormăi Nim scuturând din cap.-

Avea un zâmbet parşiv despre care unii spuneau că se potrivea cu ticăloşia caracterului său. Îi făcu cu ochiul mec-fetei care luase comanda lui Tech şi o ciupi de fundul placat. Aventurile lui Nim erau o poveste cunoscută de toţi prietenii lui. Femeile căsătorite, ca Maquina, îl dispreţuiau, însă Tech era de părere că Nim era dispreţuit pe nedrept de vreme ce el nu era

căsătorit. De fapt, bărbaţii căsătoriţi, aşa ca Tech, îl invidiau nu numai pentru reputaţia lui de desfrânat' mult exagerată de altfel, ci mai ales pentru că era capabil să simtă plăcere în raporturile sale cu mec-fetele, un lucru pe care Tech îl socotea absolut imposibil. Cu mec-fetele, spre deosebire de femeile în carne şi oase, dar mai ales spre deosebire de Maquina, o scoteai uşor la capăt. Dacă nu-ţi ofereau ce vroiai, le ajustai programul şi parametrii până când obţineai efectul dorit. Trăsătura care le făcea atât de atrăgătoare era aceeaşi care le făcea să devină neinteresante.

— Deci, care-i vestea atât de incitantă că n-a suferit amânare? întrebă Tech. Şi, în plus, atât de secretă că n-am voie s-o şoptesc nici unui suflet?

Nim îşi duse degetul la buze, aruncă o privire grijulie împrejur şi apoi se aplecă spre Tech cu un aer confidenţial:

— Ce vrei mai întâi? Vestea bună sau vestea proastă?

— Vestea proastă. Îmi plac poveştile cu happy-end.

— Ştii afacerea cu toţi ticăîoşii ăştia de mec-recoltatori care au înnebunit de tot şi refuză să mai lucreze... Ei, ghici ce companie- a obţinut contractul exclusiv cu guvernul pentru verificările programelor roboţilor?

— În nici un caz Maquinatech. M-am străduit să-i conving pe cei de la Washington şi Sacramento să ne lase să cercetăm şi ' noi problema, încă de când a izbucnit. Zi, pe cine au desemnat.

Nim îşi zbătu afectat genele:

— Corporaţia Artifice.

— Felicitări, zise Tech. Dacă n-ai nimic împotrivă, eu unul cred că mă retrag şi-ţi cedez locul. N-am nimic cu tine, bătrâne, dar de când Yamamoto a acaparat toate marile firme producătoare de I.A. de pe planetă, am tot tras nădejde că una dintre companiile independenter îşi va asuma rolul de erou şi va rezolva chestiunea. Va prinde, vreau să zic, peştele cel mare.

— Una dintre firmele independente? Numai una?

— Păi, n-au rămas prea multe în orice caz, răspunse Tech. Zi şi vestea cea bună.

— Ghici cine conduce echipa de cercetare?

Tech îi zâmbi forţat.

— Astea or fi veşti bune pentru tine, omule, dar pe mine nu mă încălzesc câtuşi de puţin...

Ridică din umeri.

— Am verificat mec după mec, placă după placă, circuit cu circuit, dar nimic! Nici măcar un indiciu cât de vag! Totul e în perfectă ordine! Şi totuşi, când îi scoţi în câmp şi le ceri să purceadă la cel mai simplu procedeu de recoltare..., se plânse Nim cu o faţă pe care se citea uimirea fără margini. Bătrâne, mă depăşeşte!

Tech făcu o grimasă, rânjind cu o gură de lup:

— Eşecurile voastre sunt într-adevăr o veste plăcută pentru Maquinatech, dar dacă judecăm dintr-un punct de vedere mai puţin egocentrist, ele nu duc decât la un singur lucru: plancton la micul dejun, plancton la prânz şi iarăşi plancton la cină! Şi când se vor ostoi şi rezervele oceanice, ce ne mai facem? Prefer să suport ideea că oamenii lui Yamamoto sau chiar tu şi ai tăi aţi găsit soluţia, decât să încep să-mi educ gusturile ca să poată înghiţi tartine din carne de şobolan fără pâine.

— Stai! spuse Nim. Stai, că n-ai auzit totul!

Şi ochii îi străluciră febril.

— Tu şi Maquina sunteţi printre cei mai buni în domeniu. Duc tratative ca Artifice să vă angajeze pe post de consultanţi.

— Hm! Spor la tratative! Şi-aşa Yamamoto îşi doreşte atât de mult să-mi cumpere firma încât nici prin cap nu i-ar trece să mă angajeze să-i ţin trena.

— Până atunci, însă..., adăugă Nim cu ochii lucind a farsă. Ia ghiceşte ce-am acasă gata pregătit pentru tine să vii să-l cercetezi? - Tech pricepu îndată:

— Ai furat unul dintre roboţii defectaţi?

— Furat? protestă Nim cu un aer de inocenţă surprinzător de convingătoare. Ştii bine că n-aş fi în stare să fac aşa ceva. Nu fac decât să-mi iau de lucru şi acasă, asta-i tot. Servesc interesele companiei 24 de ore din 24. Dacă tu şi cu mine şi cu nevasta aia a ta nù vom fi în stare să depistăm buba..., spuse în continuare prizând şi înghiţind ceea ce mai rămăsese din drog-băutură, va trebui să-l rugăm pe Bondieu şi pe fermierii lui francezi să treacă la elaborarea înaltei Arte culinare a planctonului şi şobolanului. Tocăniţă de şobolan, şobolan *glacé,* şobolan a la Niçoise, sau à la Parisienne; la urma urmei, dacă francezii au fost în stare să convingă pe vremuri o lume întreagă să mănânce melci, probabil că nu le va fi greu s-o facă şi cu şobolanii.

Lui Tech i se învârtea deja capul chiar mai înainte ca mec-chelneriţa să-i fi adus băutura. De-abia aştepta să poată studia în linişte robotul culegător pe care îl avea Nim. Dacă ei reuşeau să facă ceea ce alţii nu puteau, asta avea să însemne chiar...

— Premiul Nobel? zise Nim citindu-i gândurile. Gloria pentru voi, iar pentru mine siguranţa unei vieţi fără griji, la pensie.

Diseară vin cu el la voi acasă. Pune-o la curent şi pe Maquina. Hai, noroc!

Nim văzu că paharul lui e gol aşa că îl lăsă la loc pe masă. Strigă după mec-chelneriţă şi în timp ce aceasta se apropia de masă, zise:

— Cum mai merge vânătoarea voastră de simulacru? Vreun progres?

Tech clătină din cap:

— Hoover e un înapoiat, însă celălalt,...e pur şi simplu stupefiant.

— Da' cum te-aşteptai să fie strategul numărul unu al Inchiziţiei spaniole? Ţi-l închipuiai drept un zâmbăreţ amabil? Chiar şi-aşa, îţi spun eu că n-o să-l prindeţi pe şmecherul şi inimitabilul ăla de Voltaire decât dacă îi îmbogăţiţi pe Hoover şi pe Torquemada cu tone de date!

Tech replică batjocoritor:

— Las' că aşa am făcut cu Voltaire şi uite ce-am căpătat: e mai deştept decât mine acum!

— Păi tocmai de-aia n-o să-l găsească noile tale sim! Doar dacă...

— Racordarea la zi a lui Hoover ar mai fi posibilă, fiindcă tipul îşi respectă cât de cât principiile. A jurat să respecte Constituţia, crede în sufragiul universal şi aşa mai departe... Cu Torquemada, în schimb... Ce-ai zice dacă l-ai înarma pe Caligula cu toate tehnicile modeme de culegere a informaţiei?

— Depinde! Nim se întinse şi o trase pe genunchii lui pe mec-fata care tocmai trecea pe lângă masa lor. Se pomi să-i dezmierde coapsei» sintetice şi îi oferi lui Tech accesul la sânii ei.

— Nu mulţumesc, răspunse Tech. Am acasă ceva mai bun de-atât!

— Păi cred şi eu că ai! zise Nim. Să înţeleg că ai obţinut reînnoirea contractului marital?

— E ceva ciudat la mijloc, zise Tech încruntându-se şi simţind o înţepătură în inimă.

— Zău? Ce să fie? întrebă Nim în timp ce-şi făcea de lucru cu mâinile pe sub bluza mec-fetei de consumaţie.

O vreme Tech tăcu şi abia apoi îi răspunse:

— Îmi face impresia că totul arată de parcă ar fi vorba de o a treia persoană.

Nim îşi ridică privirea, uimit. Îi făcu vânt fetei şi zise:

— Imposibil! Nici nu poate fi vorba!

Tech se simţi uşurat şi râse.

— De unde şi până unde eşti tu aşa de convins?

— Nu ţi-am spus niciodată..., începu Nim mângâindu-şi bărbia.

— Ce să-mi spui? Ce ar fi trebuit să-mi spui?

Nim afişă expresia lui de băieţel nevinovat prins cu mâţa-n sac:

— I-am făcut o dată avansuri Maquinei. Doar aşa ca să văd dacă...

— Ticălosule!

— Oricum, poţi s-o uiţi! N-a cedat un pas: te iubeşte la ' nebunie!

— Asta era? întrebă Tech. Ăsta e argumentul pe care se bazează convingerea ta că îmi e fidelă? Te-a respins, drept care ţi-ai zis că nu va accepta niciodată avansurile nimănui?

Nim îi zâmbi sigur pe sine:

— Uite care-i treaba! zise el. Tu ştii cât de bine te pricepi la simulacre. N-ai nevoie să vină cineva să-ţi dea lecţii, nu-i aşa? Ei, bine, pentru mine e acelaşi lucru cu femeile. Nu mă laud niciodată.,.

— Nu foarte mult...

— Dacă Maquina mi-a rezistat mie, va ţine piept asalturilor oricărui om în carne şi oase de pe planeta asta.

Inclusiv mie, gândi Tech.

14

— *C'est incroyable!* exclamă Voltaire în clipa în care îi auzi vocea şi îşi dădu seama cine era interlocutoarea. Va trebui să-mi reconsider opinia despre miracole. Ai idee cât amar de

vreme am încercat să te contactez, deşi cuvântul „contact” nu e tocmai potrivit pentru fiinţe ca noi?

— De când ne-am văzut ultima dată, în ciuda sfaturilor tale, am răspuns la un apel.

— Şi ţi-am spus să n-o faci în ruptul capului! zbieră Voltaire. Torquemada şi acel Poliţai şef al Lumii Noi sunt pe urmele noastre. La ce bun toată informaţia cu care am fost încărcat dacă nu te folosesti de ea?

— N-am avut de ales, spuse ea. Trebuia să răspund! Era... o... o chemare...

Teama se strecură în vocea ei.

— Nu pot să-ţi explic prea bine, dar pot să-ţi spun că în clipa în care am răspuns m-am simţit îngrozitor de aproape de moarte.

Voltaire îşi ascunse îngrijorarea sub o mască ironică:

— Sfinţii nu trebuie să vorbească aşa! Doar tu nu crezi că există moarte absolută! S-ar putea să ţi se retragă canonizarea! Ai uitat care au fost propriile tale argumente în timpul Marii Dezbateri? Ai uitat că ai spus că simulacrele au suflete? L-ai convins, oare, pe Voltaire, pe marele sceptic, doar ca apoi să rămâi tu însăţi neconvinsă?

Vocea Ioanei tremură asemenea flăcării unei lumânări expuse vântului îndoielii:

— Ştiu doar că am atârnat o clipă deasupra unui vid imens, a unui abis de întuneric. Am întrezărit pentru o secundă, nu eternitatea ci nefiinţa, nimicul. Până şi vocile mele amuţiseră, strivite de spectacolul acestei... unei...

— Al cui?

— Al non-existenţei, zise Ioana. Al dispariţiei care nu avea să fie urmată nicicând ae o nouă trezire la viaţă. Am fost la un pas de a fi... ştearsă din... sistem.

— Eradicarea! Moartea de înaltă tehnologie!

Groaza îl inundă, făcându-i pielea de găină.

— Cum ai scăpat?

— N-am scăpat! spuse Fecioara cu o uimire care aproape că îi înăbuşea groaza. Amănuntul acesta a fost chiar şi mai tulburător. Fiinţa sau acel Ceva care a dat.această comandă, era mai presus de puterile mele şi nu mă puteam împotrivi. Apoi, acea entitate s-a răzgândit! M-a lăsat în pace fără să altereze nimic din ceea ce este esenţial în existenţa mea. Eu mă aflam în faţa

acestei forţe, vulnerabilă, fără urmă de apărare. Şi... acel Ceva, forţa aceea... m-a eliberat.

— Ascultă, zise Voltaire. De-acum înainte ai grijă să nu mai răspunzi la absolut nici un apel!

— Ţi-am spus, încercă Fecioara, cu faţa înnegurată de îndoieli. N-am avut de-ales! N-am avut încotro!

— Am să găsesc un ascunziş mai bun pentru tine, o asigură Voltaire. Am să te fac invulnerabilă pentru oaspeţii nepoftiţi! Îţi voi da putere...

— Nu înţelegi. Acest... Lucru... ar fi putut să-mi ia viaţa aşa cum stingi o biată lumânare cu doar două degete de la mână. Se va întoarce, ştiu sigur! Până atunci, nu mai am decât o singură dorinţă.

— Rosteşte-o, spuse Voltaire. Voi face tot ce îmi stă în putinţă să o îndeplinesc.

— Du-ne înapoi, pe noi şi pe prietenii noştri, la cafeneaua aceea.

— La*, „Aux Deux Magots”?* Nici măcar nu ştiu dacă acea cafenea mai există.

— Re-creaz-o, folosindu-te de vrăjitoria pe care ai învăţat-o. Găseşte-l pe acel chelner-maşină care ne-a fost prietenul cei mai drag şi pe acea femeie, Amana care a îndrăznit să împărtăşească dragostea lui în ciuda revoltei semenilor săi. Dacă mi-este dat să mă rostogolesc pentru totdeauna _în acel Vid, aş vrea ca aceasta să se întâmple după ce vom petrece o seară împreună la cafenea. Să rupem pâinea şi să sorbim vinul alături de cei pe care îi îndrăgesc... Nu cer nimic mai mult înainte de a fi... ştearsă pentru totdeauna.

— Nu vei fi ştearsă! o asigură Voltaire cu mult mai multă siguranţă în glas decât simţea el însusi. Ce motiv ar putea avea Şeful Poliţiei şi Torquemada să o fase în pace odată ce au prins-o? Au vmt oare s-o urmărească, s-o spioneze? Să-i vegheze fiecare mişcare pentru ca apoi să poată să-i prindă pe-amândoi? Oare în această clipă chiar cei doi recepţionau fiecare firicel de date care se transfera între el şi Fecioară?

— Am să-l prind pe acest papistaş nelegiuit şi am să-l leg în frânghiile cu care a schingiuit atâta vreme el însuşi, ameninţă Voltaire. Eu, dragă Pucelle, îl voi acuza pe acest acuzator, iar tu vei fi judecătorul celor care te-au judecat în timpul vieţii tale carnale.

Voltaire îşi frecă satisfăcut mâinile simulate şi chicoti de bucurie.

— Dar eu nu sunt iniţiată în Drept! zise Ioana.

— Acesta e şi motivul pentru care vei da exact verdictul corect. Şi acum, nu te alarma. Te voi transporta într-un loc în care nimeni nu se va gândi să te caute. Nu vei putea să răspunzi la nici un apel din afară, nici măcar dacă vei fi convinsă că vine de la mine. În schimb, îmi vei transmite mesaje foarte des, înţelegi?

— Cât de des?

— Dimineaţa, la prânz şi seara.

— Dar aceşti termeni n-au nici un sens în acest... această...

— Reţea, o ajută Voltaire. Te voi programa astfel încât să nu poţi opune rezistenţă. Nu vei avea de ales. Va trebui să te supui.

Privirea fioroasă a Ioanei, exprimând sfidare şi mândrie, îl obligă să adauge:

— În acelaşi fel în care o călugăriţă se supune chemării vocaţiei sale sfinte. Şi, chiar şi atunci, riumai dacă vei consimţi.

— Dacă încerci să-mi întinzi o cursă...

— Nici una, dragă *Pucelle.* Nici o şmecherie! Ah, şi încă ceva!...Când te muţi la mine, lasă-ţi te rog vocile acele în urmă! Dacă e un vreun lucru pe lume pe care nu l-am putut suporta niciodată, atunci acela trebuie să fie tovărăşia arhanghelilor şi a îngerilor.

Maquina sări din scaunul aflat în faţa computerului, cu gura deschisă de uimire, în clipa în care holograma apăru în imagine. De luni întregi se chinuia să o localizeze pe sim-creaţia ei, Ioana. Şi acum, când în sfârşit îi dăduse de urmă, era uluită, cerul gurii i se uscase.

Ioana era întinsă pe un pat de paie, într-o celulă, înveşmântată într-o cămaşă grosolană de pânză, cu hainele bărbăteşti şi armura zăcând alături de ea, pe podele. Deşi îşi ţinea ochii închişi, sprâncenele îi fremătau şi mimica ei era intensă. Din când în când i se mişcau şi buzele, ca pentru a răspunde la ceva care venea dinăuntru, dar nici un sunet nu se auzea de pe acele buze. Maquina verifică nivelul sunetului. Nu, problema nu era acolo. Apoi, îşi dădu seama că Ioana doar mima cuvintele, nu le şi rostea.

Vocile ei, îşi aminti Maquina. Se sfătuieşte cu ele.

Maquina verifică dacă senzorii Ioanei sunt inactivi şi se asigură că aşa vor rămâne. N-ar fi fost prea bine ca ea să poată afla cine este călăul ei, în caz că, printr-o minune, într-o bună zi ar urma să revină. Dar Maquina, deşi avea în acea clipă controlul total asupra fiinţei pe care o crease în urmă cu cincisprezece ani, nu întreprinse nimic pentru a şterge programul care o conţinea.

Sentimentele i se amestecau, păleau. Ioana D'Arc era o victorie a tehnologiei producerii de inteligenţă artificială, era cel mai complex *sim* pe care Maquina îl crease vreodată, o minune a cărei existenţă demonstra geniul creator al Maquinei şi extraordinarele ei cunostinte tehnice.

Dar în acelaşi timp era şi o rivală, o pretendentă la dragostea lui Voltaire - la rândul său un *sim* lipsit literalmente de inimă, însă fermecător.

Maquina înţepenise cu degetele suspendate deasupra tastelor de la care programul Ioanei putea fi pentru totdeauna şters din memoria Internet-ului. Rămăseseră suspendate, fără a face nici un gest care să pună în acţiune vreo tastă.

Nu încă, îşi spuse. Nu înainte de a-şi satisface curiozitatea pentru această fiinţă pe care Voltaire o iubea ca şi pe ea.

Privirea Maquinei se opri pe curbele şi formele corpului Ioanei, care ieşeau pregnant în evidenţă prin pânza aspră a cămăşii până în pământ. Gelozia o cuprinse pe Maquina în clipa în care îşi dădu seama că, în ciuda celor cincisprezece ani care se scurseseră de când Ioana dispăruse fără urmă în labirintul Internet-ului, aspectul ei fizic nu suferise nici o schimbare vizibilă. Simulacrele erau aproape imune la trecerea timpului. Anii nu le afectau. Spre deosebire de mine, îşi spuse Maquina, aducându-şi din nou aminte de incidentul din bazin.

Mâinile ei părăsiră tastatura şi începură să se plimbe încet peste obraji, apoi la colţurile ochilor, în jurul buzelor, pe gât... Cu toate progresele pe care le făcea tehnologia modernă a regenerării şi întineririi, timpid continua să-şi sape unnele de netăgăduit ale trecerii sale, la fel de vizibile ca dârele lăsate de melci pe aleile grădinii. Ioana, însă... ce diferenţă! Obraji strălucitori, ochi de un albastru ca gheaţa, gura de cireaşă coaptă... Simulacrul o reda pe acea Ioană de optsprezece ani, din momentul execuţiei ei, şi forma în care aceasta se păstrase

sfida legile gravitaţiei şi ravagiile timpului. Un strigăt înăbuşit de auto-compătimire scăpă de pe buzele Maquinei. Ea însă işi crease o rivală a cărei frumuseţe, asemenea frumuseţii miresei de pe urna grecească din poezia lui Keats, nu avea sa pălească' niciodată decât dacă însăşi urrna ar fi spulberată.

Maquina îşi împinse bărbia înainte ca pentru a-şi impune decizia asupra propriei sale voinţe acum şovăitoare. Respirând adânc, repetă în minte toţi paşii pe care îi presupunea operaţia de anulare. Nu încape loc de greşeală. Nici cel mai mic vestigiu al acestui ansamblu de programe nu are voie să supravieţuiască, pentru ca mai apoi să fie lărgit şi îmbunătăţit! Nici măcar o mână nu-i va rămâne lui Voltaire, nici măcar un singur deget pe care să poată depune un sărut!

Dar în clipa în care tastă prima comandă, simulacrul Ioanei se trezi din reverie cu o tresărire bruscă. Se ridică. Cu ochii măriţi de groază strigă cât putu:

— Nu! Nu face asta!

Maquina se cutremură. Verifică încă o dată senzorii: erau aşa cum îi lăsase - neactivaţi. Atunci, cum de...?

Ioana era acum trează, fără îndoială şi înspăimântată. Se ridică de pe podea. Cămaşa ei, până atunci strânsă în jurul şoldurilor, căzu în falduri acoperindu-i gleznele. Se lipi cât putu de tare de peretele celulei.

Ei, haide! îşi zise Maquina. Du-o până la capăt! Nimeni nu va afla vreodată! Iar dacă Ioana este cumva răspunzătoare pentru criza alimentelor planetare, vei face astfel un serviciu întregului glob.

Simulacrul se aruncă în genunchi pe pardoseala aspră de piatră, cu privirile fixate asupra Maquinei.

Dar nu este posibil să mă vadă, se îmbărbătă Maquina. Nu va şti niciodată cine sau ce anume a distrus-o. Tech avea dreptate: simulacrele nu au sistem nervos, deci nu pot simţi nici plăcere şi nici durere. Va fi ca şi când ai storci o insectă.

Doar că fiinţa aceea care acum se lovea desperată de peretele celulei nu era o insectă. Când înceta un *sim* să mai fie doar un simplu *sim?* Când ajungea să cunoască acea întreagă simfonie de emoţii şi sentimente pe care se spune că numai oamenii adevăraţi le pot simţi?

Maquina se relaxă cu un oftat, extenuată. Orice ar fi fost această creatură simulată - fiinţă conştientă sau nu, senzitivă

sau nu - Maquina se chinuise mai mult să o nască pe ea decât se străduise cu Electrica. Era de fapt *creatura* ei. Femeia din ea ardea să îşi distrugă rivala, însă...

Având grijă să nu-i afecteze în nici un fel programul, Maquina o eliberă pe Ioana. Anularea Ioanei din Internet era una din strategiile prin care Voltaire putea fi făcut să-şi uite ataşamentul faţă de ea. Odată ce această posibilitate nu mai exista, Maquina se văzu stârnită de necesitatea de a inventa altceva în schimb. Acţionând câteva taste, Maquina aşteptă interferenţa cu programul lui Voltaire şi apariţia fiinţei pe care ajunsese să o iubească.

Voltaire se ivi din norii cibernetici şi făcu o plecăciune elegantă:

— La dispoziţia dumneavoastră, *Madame.* Ordinele dumneavoastră sunt dorinţele mele.

— Iar Dorinţele tale sunt ordine pentru mine.

Sprâncenele lui Voltaire se arcuiră întrebător:

Maquina întinse mâna, prinse palma lui Voltaire şi i-o plimbă peste sânii ei.

Cu ochii aproape închişi, Voltaire murmură:

— Hmm! Atât de calzi, atât de femeieşti şi moi...

Maquina simţi cum se mistuie şi ea într-o reverie erotică, o stare la fel de diferită de cea în care se obişnuise să trăiască, precum sunt visul de realitate. Se cufunda adânc, şi mai adânc, topindu-se în marea de catifea albastră a lui Eros.

— *Mon dieu!* răsună vocea tremurată de dorinţă a lui Voltaire, vestind descoperirea. Simt! Oare nu mă mai aflu în spaţiu simulat?

Îi flutură Maquinei părul şi apoi îl adulmecă, respirând adânc.

— Pot simţi mirosurile! Şi pot pipăi! Sunt din nou sclavul plăcerii!

— Nu, zise Maquina. Nu al plăcerii, al meu!

15

— Îmi pare rău c-am întârziat, spuse Hoover ivindu-se dintr-un fundal cibernetic întunecat şi holograma sa prinse formă dintr-un vârtej de nori care se condensau şi se concentrau asemenea unui zbor de lilieci de abanos.

— Foarte nepotrivit pentru un şef al Poliţiei, fu replica lui Torquemada, rostită cu accent pe prima silabă a cuvântului „poliţie”. Îşi puse în ordine părul, îşi trase decent roba peste genunchi, îşi încheie cureaua din fibre lemnoase şi se postă pe marginea mesei de tortură. Când se aşeză, picior peste picior, tivul rasei călugăreşti alunecă şi dădu la iveală glezna albă şi delicată ca a unei fete. Glezna se mişca în ritmul vorbirii:

— Sunt obişnuit ca eu să fiu cel aşteptat şi servit şi nu invers.

— Chiar aşa? spuse Hoover, îndreptându-şi privirea către glezna care se ivise.

Mişcarea acesteia încetă şi Hoover îşi plimbă privirile prin încăperea de piatră:

— Mie îmi pare un cabinet stomatologic.

Torquemada nu-i răspunse. Hoover nu era un tip atractiv. Era tuciuriu ca un maur, avea sprâncenele groase, era bondoc şi nu avea origine nobilă. Părea să ignore cu totul extraordinara onoare pe care i-o făcuse Torquemada invitându-l la mănăstire, într-adevăr, Torquemada consimţise să se coboare până la a conversa cu el - cu acest plebeu din casta negustorilor - numai pentru că sfânta datorie îi dicta să-i aducă pe renegatul de Voltaire şi pe eretica lui consoartă în faţa justiţiei. Cu toate acestea, se simţi supus de către un aer de autoritate bărbătească, de virilitate care se făcea simţit în vorbele lui Hoover şi care dădea chiar şi faptelor lui vulgare o statornicie de stâncă.

— Te-am invitat aici, scandă Torquemada, pentru a te pune la curent cu metodele mele, adică ale Sfântului Oficiu Inchizitorial, de a afla Adevărul.

Gestul său larg îmbrăţişă toată Camera Adevărului cu tot ce se afla în ea.

— Am înţeles că această Ioana D'Arc a fost arsă pe rug în Franţa acuzată pentru blestemăţiile ei de vrăjitoare. Este de datoria mea, ca inchizitor, să o nimicesc încă o dată şi pe ea, şi o dată cu ea, toate nelegiuirile ei. Dă-mi voie să-mi pun în acţiune instrumentele de aflat Adevărul.

În timp ce explica frumuseţea mesei de tortură, a scării şi a frânghiilor cu scripeţi, Hoover, care asculta curtenitor, scutura din cap:

— Nu pot să folosesc nimic din toate astea. Aş vrea să le pot utiliza. Sunt sigur că ne-ar fi ajutat foarte mult în rezolvarea

cazului Al Capone, Bonnie Clyde, Dillinger şi multe altele. Din nefericire, legile în cadrul cărora operez interzic aplicarea pedepselor brutale şi neobişnuite.

Buzele lui Torquemada se întredeschiseră de surprindere:

— Metodele noastre sunt severe, dar nu sunt în mod special brutale şi nici măcar neobişnuite. În Franţa, cei care s-au făcut vinovaţi de trădarea statului sunt fierţi de vii. În Anglia, acolo unde noi, spaniolii suntem renumiţi pentru tratamentele dure aplicate animalelor, trădătorii sunt mutilati, pe jumătate spânzuraţi şi apoi legaţi de membre cu frânghii prinse de şeile a patru cai. Caii sunt apoi biciuiţi pentru a ţâşni în galop în patru vânturi. Corpurile astfel sfâşiate, sunt totuşi încă vii. Apoi sunt tăiate felii şi aruncate haitelor de câini înfometati. Dacă înalta trădare împotriva statului merită asemenea pedepse, atunci sigur că trădarea în faţa Stăpânului Nostru Iisus Hristos merită şi mai mult. Prin comparaţie, metodele noastre sunt blânde.

— Congresul îmi va retrage învestitura dacă nu pot găsi un mod mai puţin sângeros de a investiga cazul.

— Metodele noastre nu sunt sângeroase! îl asigură Torquemada cu o voce blândă de educator. Bărbaţii ordinului nu au voie să facă să curgă sânge. E împotriva legii ecleziastice. Când predăm prizonierii pe mâna autorităţilor civile, îi constrângem să nu verse nici o picătură din sângele nelegiuitului. Şi nici nu avem voie să participăm la procesiunile sărbătoreşti care se organizează la locul execuţiei. Scopul este ca dominicanii să fie privaţi de plăcerea firească de a urmări cum un păcătos este mistuit în flăcări.

— Voi consideraţi că arderea de viu este compatibilă cu a au vărsa sânge? reflectă Hoover, cu ochii cât cepele. Asta înseamnă că aveţi mai multe paliere de lege.

— Eu nu cunosc decât Legile lui Dumnezeu, pufni cu sinceritate Torquemada. Din copilărie şi până la vârsta de cincizeci şi opt de ani n-am fost decât un sărman dominican ca atâţia alţii, cu deosebirea că eram cunoscut pentru severitatea pe care mi-o impuneam mie însumi şi care o întrecea pe-a altora. Apoi am ajuns Sfetnicul şef al Reginei iar Isabella era cea mai virtuoasă regină din câte au existat. În lupta ei de a topi la un loc într-o singură şi măreaţă naţiune cele o duzină de provincii şi mici state, Isabella a fost călăuzită de înţelepciunea mea - înţelepciunea lui Dumnezeu. Toate gândurile înţelepte de la Dumne-

zeu vin şi înţelepciunea mea nu făcea excepţie de la această regulă.

Hoover se mişcă pe masa de tortură pentru a-i pune la încercare stabilitatea.

— De-aici de lângă masa de tortură sunt sigur că ai ajutat serios la curăţirea Spaniei.

— Aşa sper-şi eu, îi răspunse Torquemada.

— Nu mă refer la o curăţire morală, explică Hoover. Vroiam să spun că ai ajutat Spania să se îmbogăţească.

— Dacă într-adevăr, acţiunile mele au fost încununate cu succes... Ce-ar putea să aleagă orice patriot? Să-şi sărăcească sau să-şi îmbogăţească ţara?

— Am studiat în particular câte ceva despre tine, zise Hoover bătându-l prieteneşte pe Torquemada pe pieptul ca de pasăre. Ai fi fost de milioane ea director al Industriei americane de oţel - mai înainte să devină un concern multi-naţional. Eu pot să apreciez lucrurile astea. Fiindcă la vremea mea am fost şi eu un bun organizator. Dar, oricum, nu mă pot compara cu tine, Tom. Ai început cu un teritoriu împărţit între prea mulţi stăpâni. Arabii aveau Granada. Voi, creştinii posedaţi câteva state mici feudale eliberate de Papa de la Roma, un bătrân lacom care avea în stăpânire pământ nemăsurat plus toate giuvaierele şi aurul tuturor bisericilor. Evreii erau liberi să circule peste tot. Apoi Ferdinand şi Isabella au unit prin căsătorie cele două state creştine puternice, Aragonul şi Castilia. Împreună, au trecut la anexarea statelor mai slabe. Au rămas însă arabii, Papa şi evreii. Strategia pe care ai adoptat-o tu pentru a scăpa de toţi aceşti trei factori nedoriţi a fost uimitoare!

Torquemada clătină aprobator din cap şi zâmbi:

— Sunt bucuros că îmi înţelegi ţeluriîe. N-am făcut nimic pentru mine, ci totul pentru Spania.

— Mai întâi l-ai îndemnat pe Ferdinand să ducă război cu maurii.

— Regele n-a avut nevoie de nici un îndemn pentru a face asta, fii convins.

— Avea nevoie de bani, războaiele costă mult, aşa că se punea problema de unde să îi ia? Nobilii de la care strângea contribuţii erau sleiţi şi sărăciţi. Una dintre sursele la îndemână era Biserica. Trebuia reactivat Oficiul Inchizitorial din tot regatul, atunci pe cale de dispariţie, folosit cu scopul de

a lua în mână controlul asupra averilor bisericeşti printr-o unealtă a regelui, adică tu, numit de rege Şef al Sfântului Oficiu. Şi cu asta, adio influenţă papală în Spania.

— O mare naţiune trebuie să aibă o biserică naţională puternică.

— Dar oare te-ai mulţumit cu-atât? Voi ăştia obişnuiţi să împuşcaţi doi iepuri- dintr-o lovitură, nu vă mulţumiţi însă niciodată doar cu doi iepuri. Aşa că ai purces la exterminarea evreilor, folosindu-te de acelaşi Sfânt Oficiu, pentru că evreii erau înstăriti după cele şapte sau opt secole pe care le petrecuseră în mijlocul vostru. Acuzaţia de erezie echivala cu confiscarea întregii averi a celui acuzat. Mă şi văd prezentând Congresului un caz similar. „Domnilor, vă propun ca FBI-ul să capete toate bunurile aflate în proprietatea celor care încalcă legea şi care sunt arestaţi. În plus, nu numai că vom continua să culegem datele şi dovezile împotriva acestor vinovaţi, dar tot noi vom organiza şi judecarea lor!"

Hoover pufni cu cinism:

— Cu târguri ca ăsta îşi pierd politicienii reputaţia.

Zâmbetul lui Torquemada îngheţă, faţa i se întunecă. Hoover interpretase misiunea lui sacră drept o acţiune violentă şi egoistă, iar Torquemada se cutremura de nedreptatea care i se făcuse.

— Dar tu? Tu cum scoteai adevărul de la mincinoşi, păcătoşi şi blasfemiei? Ce metode foloseai?

Hoover chicoti:

— Eu le ştiam toate dedesubturile şi tainele vieţilor lor şi ale consorţilor lor. Preşedinţii noştri seamănă mult cu regii voştri. Pentru ochii lumii sunt fără pată, în schimb, vieţile lor particulare...

— Adulteri? Hedonişti? Sibariţi? îl confunzi pe regele meu cu episcopii Romei. Ferdinand era virtuos. Papii din vremea mea erau cu toţii înecaţi în vicii.

— De ce nu te-ai mulţumit la a-i ameninţa că-i dai în vileag? Am avut odată un diferend cu un preşedinte care nu-şi putea ţine în frâu poftele sexuale. Oamenii îl iubeau. El pretindea că fiecare femeie pe care o cunoştea îl iubea. Era în stare să facă ochi dulci până şi muştelor de pe perete. Nu era numai un adulter înrăit în preacurvie ci şi un nepotist. În calitate de director al FBI-ului, eram în subordinea fratelui său pe care îl

numise şef al Departamentului de Justiţie, un fel de Inchizitor General, aşa ca tine.

— Preşedintele vostru... avea o poziţie asemănătoare cu a regelui meu?

— Da, era destul de asemănătoare. Şi, s-a întâmplat că tocmai în perioada aceea exista în ţară un lider care mergea din loc în loc şi îi instiga pe negri.

— Un maur? se interesă Torquemada.

— Chiar mai tuciuriu decât un maur! Dar nu-l puteam aresta fiindcă nu încălca absolut nici o lege. Nu-şi instiga poporul la violenţă ci la ceva cu mult mai rău de-atât: *egalitate* - explică Hoover şi gândindu-se la salariile pe care fusese nevoit să le plătească servitorilor săi negri, Sam, Crawford şi Annie, se cutremură.

— După descriere parc-ar fi evreu. Era evreu?

— Nu, nu! Era predicator, un... un om al bisericii.

— Creştin? întrebă Torquemada. Dar atunci înseamnă că eraţi amândoi de partea lui Dumnezeu.

— Nu prea!

Torquemada găsea că povestea era greu de urmărit:

— Omul ăsta era un *marrano?*

Hoover îşi consultă dicţionarul spaniol-englez de buzunar.

— Adică un porc? Doar în sensul în care şi preşedintele era un porc. Amândoi erau ipocriţi şi adulteri. Tipic pentru capii de familie.

— Un marrano este un fals convertit la religia creştină, singura religie adevărată! Aceşti marrano pretind că sunt creştini, dar, în secret, continuă să practice ritualurile lor iudaice prin care l-au omorât pe Hristos. Aşa cum ies gunoaiele la suprafaţa apei care fierbe, tot astfel se ridicaseră unii dintre ei până ia ranguri înalte în cadrul Bisericii noastre. Arhiepiscopul de Toledo este un astfel de convertit.

— Şi toţi convertiţii sunt falşi? întrebă Hoover. Asta înseamnă că nu prea ştiţi să vă vindeţi marfa.

Torquemada simţi că i se încing creierii:

— Sunt evrei! Pătează nobila noastră rasă. N-a mai rămas aproape nici o casă înaltă din Castilia care să nu fie întinată de căsătoriile cu evrei.

Vocea lui Torquemada deveni brusc o şoaptă:

— Până şi Ferdinand, marele nostru rege, are strămoşi evrei.

— Aha, deci şi el e un creştin adevărat, nu-i aşa? interpelă Hoover.

Torquemada reflectă o vreme:

— Din câte ştiu eu, este. Dar, spre deosebire de regina noastră de Castilia, al cărei sânge este absolut neamestecat, el se opune planurilor mele de a-i expulza pe toţi evreii din Spania. Iar sprijinul său în acţiunea de curăţare a teritoriului Spaniei de porcii de convertiţi este departe de a fi oferit cu căldură. Nu consimte la aceste măsuri decât pentru că are nevoie de averile lor confiscate pentru a-şi continua războaiele împotriva maurilor. Dar totuşi, nu înţeleg de ce nu l-ai putut aresta pe acel om negru pentru adult'er şi preacurvie.

Hoover pufni.

— Păi dacă FBI-ul ar aresta toţi vinovaţii de adulter şi de preacurvie, atunci străzile şi oraşele ar fi mai pustii decât deserturile din ţara noastră.

— Faceţi cum facem noi! propuse Torquemada ridicând din umeri. Ardeţi-i!

— Nu pot! îi zise Hoover. Ar însemna să încalc legile. Aşa că, prefer să îi ameninţ cu un echivalent modern al acestei pedepse - cu darea în vileag. Acest lider negru se asociase cu nişte roşii binecunoscuţi.

— Păgâni? Necredincioşi?

— Prinzi repede. Mă temeam că mişcarea iniţiată de liderul negru avea să fie preluată de extrema stângă. Am vrut să-i implantez „ploşniţe” în birou...

— Să implantezi ploşniţe?

— Da, e un termen tehnic şi se referă la dotarea noastră. Dar, nu puteam să le folosesc fără aprobarea Procurorului General.

— Fratele preşedintelui.

— Exact! Şi el a refuzat să mi-o dea. Se temea de un scandal în caz că aş fi fost prins cu „ploşniţele”. Negrii, înţelegi tu, erau cu toţii înscrişi în partidul lui şi nu voia ca alegătorii lui să ştie că el le spiona liderul.

— Aşa că tu...

Hoover lovi masa de tortură cu o asemenea forţă încât constituţia fragilă a lui Torquemada se cutremură.

— Aşa că eu am recurs la strategia mea obişnuită. Dacă Procurorul General nu avea să-mi autorizeze implantarea de

ploşniţe, ameninţam să dau în vileag aventurile sexuale ale preşedintelui, să le public în presă.

— Presă? Ce este aceea o presă? Seamănă cumva cu masa de tortură?

— E mai rău de-atât! Nişte culegători de gunoaie. Ca şi când fiecare preot de ţară s-ar apuca să trăncănească despre asta de la amvon.

— Hoover exulta de plăcere.

Aprobarea pentru tapetarea cu ploşniţe a sosit atât de iute încât agenţii mei glumeau spunând că însuşi preşedintele trebuie s-o fi bătut la maşină.

Hoover culese de pe masă dopurile pentru nări şi continuă:

— N-o să avem nevoie de astea ca să scoatem adevărul de la Voltaire. Tot ce trebuie să aflăm este în care alte paturi se mai zbenguie în afară de al Ioanei. Şi dacă slăbiciunea nu e una sexuală, îţi garantez eu că e una financiară. N-aveai-nevoie de toate aceste instrumente pentru a-i discredita pe Papii Romei în Spania. Ameninţările cu darea în vileag ar fi avut acelaşi efect.

Torquemada clătină din cap, uluit de naivitatea lui Hoover.

— Dragă domnule, dar nu era nimic de dat în vileag. Decadenţa lor era un lucru binecunoscut. Bastarzii lor ocupau poziţii înalte în ierarhia ecleziastică. Amantele lor aveau saloane mondene. La sărbători naţionale, târfele lor, împreună cu fiicele şi fiii lor din flori, se aşezau alături de ei. Nu-l poţi face de ruşine pe cel fără de ruşine.

— Poate că nu, dar strategia va funcţiona în cazul nobilului Voltaire.

Ochii lui Torquemada se îngustară cu şiretenie.

— Ai ceva informaţii despre el? Ceva... scandalos?

Hoover, întins acum peste scara de tortură şi jucându-se cu masca torţionarului, rânji:

— I s-au aprins călcâiele după nevasta creatorului nostru.

În prima clipă Torquemada crezu că Hoover rosteşte blasfemii la adresa Dumnezeului Atotputernic. Însă aşa ceva ar fi fost lipsit de sens.

— Creatorul nostru? repetă, sacadat.

— Cel care ne-a re-creat, explică Hoover, domnul şi stăpânul nostru.

— Şi ea...?

— Ea s-a aprins şi mai tare, îi spuse Hoover făcând o strâmbătură de cunoscător.

Torquemada, ale cărui cunoştinţe despre femei proveneau în întregime din confesarea celor mai secrete păcate ale lor, îl crezu pe cuvânt.

— Păcatele femeilor sunt cu mult mai murdare decât ale bărbaţilor. Duhoarea lor pângăreşte până şi cel mai pur aer al raiului. Adu-o aici pe nevasta creatorului! Trebuie arsă!

— Nu pot. Nu încă. Nu ştiu cum să fac. Mai întâi trebuie să te trimit la ea să discutaţi posibilităţile de îmbogăţire şi lărgire a programului meu. Expandare, aşa i se spune în ziua de astăzi. Convinge-o că avem nevoie de mai multă memorie, de mai multe puteri. Cum altfel am putea să-l ajutăm pe drăguţul şi scumpul ei evadat fără a isca suspiciuni?

— De ce mă trimiţi pe mine? se interesă Torquemada. De ce nu te duci tu la întrevedere?

— Fiindcă tu eşti expertul în interogatorii! îi zise Hoover.

Dar Torquemada nu se lăsă păcălit. Dacă vreodată s-ar fi aflat despre planurile lor, Hoover s-ar fi ascuns frumuşel în spatele rasei lui şi ar fi dat întreaga vină numai pe el. Şi totuşi, perspectiva de a discuta cu femeia nu era lipsită de interes. Torquemada se linse pe buze. Adevărul era că-şi iubea meseria.

— Pot să dirijez aici interogatoriul?

Hoover rânji cu jumătate de gură:

— Numai dacă se dovedeşte încăpăţânată. Şi, să nu-i uităm pe Voltaire şi pe soţul ei, căci în asta constă toată frumuseţea triunghiului conjugal. Există atât de multe posibilităţi de a convinge o femeie în situaţia ei...

— Şi dacă toate aceste încercări dau gres? supralicită Torquemada. Chiar şi în Spania se întâmplă uneori.

— Atunci vom recurge la astar răspunse Hoover şi îşi trase pe faţă masca neagră cu care până în clipa aceea îşi făcuse de lucru.

O furtună electronică de explozii şi fulgere erupse înăuntrul lui Torquemada când îl văzu pe fel Jefe trăgându-şi încet mănuşile de piele neagră ale torţionarului. Se potriveau ca turnate pe mâinile cu degete boante.

— Cu oamenii rezonabili, voi folosi raţiunea, recită Hoover de parcă ar fi visat.

Sunt groase ca nişte cârnaţi, gândi Torquemada în timp ce Hoover îşi înfăşură pe degete biciul.

— Cu oamenii drepţi mă voi purta cu dreptate!

Hoover cercetă cu un aer de curiozitate detaşată fâşiile subţiri de piele aflate la capătul biciului. Îşi umezi buzele. Torquemada îl privea transpus de pe masa de tortură pe care se aşezase.

— Cu tiranii, în schimb, nu voi precupeţi nici un efort!

Aerul şuieră o dată cu şfichiuirea iute a biciului. Torquemada se trase înapoi. Hoover se apropie şi îi împinse capul spre masă, strivindu-i faţa. Torquemada ţipă. Simţi o smucitură când Hoover apucă brusc rasa albă a sfântului ordin şi i-o aruncă peste şolduri. Cămaşa de piele din pânză aspră îi ajungea până spre coapse însă mai jos de ea, corpul alb al lui Torquemada era gol. Aerul umed din Camera Adevărului îi îmbrătişă fesele acum când stăteau dezvelite, umilite şi supuse sub privirea lacomă a lui Hoover.

— Ia te uită ce privelişte de vis! exclamă Hoover şi strivi încă mai tare faţa lui Torquemada de lemnul mesei.

Luptând să-şi întoarcă capul, Torquemada văzu braţul grosolan al lui Hoover ridicându-se, înălţând biciul care se arcui apoi asemenea unui şarpe moale peste carnea nenorocită pe care întreaga lui viaţă o mortificase. Prima plesnitură a biciului îl desfăcu. A doua îl făcu să se întărească. Nu strigă decât o singură dată, mai înainte ca voinţa lui şi, o dată cu ea, membrele să-i cedeze. O fericire indescriptibilă îl cuprinse. Ţinându-şi ochii strâns închişi, împroşcându-şi sământa fierbinte ca uleiul încins, Torquemada se lăsă, cu trupul şi cu sufletul, în voia loviturilor Dumnezeului său.

16

Tech stătea în faţa computerului din biroul său, întrebându-se dacă procedase bine atunci când le îngăduise lui Torquemada şi lui Hoover să transfere date fără controlul lui. Hoover insistase că trebuie să i se dea mână liberă pentru a putea să-l ţină-n frâu pe călugăr. Nu vroia să i se uite nimeni peste umăr atâta vreme cât se ocupa cu ceea ce el numea PLM-ul lui Torquemada - perfecţionarea la locul de muncă. Era

posibil să fie nevoit să recurgă la metode despre care Tech ar fi fost mai bine să nu afle; chestionat de către superiorii săi, Tech ar fi putut astfel, pe bună dreptate, să pledeze pentru propria-i nevinovăţie. În lipsa unei discipline de fier, Hoover se temea că amplele conexiuni matriceale ale lui Torquemada vor nesocoti comenzile.

Reveria lui Tech luă sfârşit o dată cu sunetul uşii care se deschidea. Îl aştepta pe Nim şi pe acel robot „împrumutat” de el de la Corporaţia Artifice, al cărei proprietar era acum Yamamoto. Pe uşă îşi făcu apariţia Electrica, trasă la faţă. Efectele regimului cu plancton începeau să se facă simţite. Avea o înfăţişare fragilă, slabă.

— Mama zice că trebuie să vină Nim. E adevărat?

— Ar face bine să nu întârzie! replică Tech. Avem de lucru la o problemă împreună. Dacă o rezolvăm, ar putea însemna că...

Electrica era tristă.

— Hai, o luă în primire Tech. Dă-l afară! Scoate-ţi din minte gândul cel negru!

Pleoapele Electricăi erau umflate, totuşi puştoaica îi susţinu privirea:

— Te transformă încetul cu încetul într-un creier de tablă!

— Cine? întrebă Tech. Ce vrei să spui?

Electrica se înroşi:

— Nim şi mama. Chiar nu vezi ce se petrece chiar sub nasul tău?

Făcu stânga-mprejur şi o zbughi din cameră.

Tech sări de pe scaun, cu gând s-o urmeze în lungul coridorului, dar se ciocni de Nim.

— Hei, ce-i? strigă Nim pus la podea.

— Ridică-te ticălosule!

— Cum? Ce zici?

— Îţi faci mendrele cu nevastă-mea?

— Nu!

Nim păru uluit, apoi reflectă o clipă şi adăugă gânditor:

— Deşi mi-aş dori-o...

— Dacă nu tu, atunci cine?

Nim, obişnuit cu rolul seducătorului, făcu ochii mari:

— Să tot fie vreo sută sau două de candidaţi.

Tech oftă, lăsându-se să cadă într-un scaun care se desfăcu anume ca să-l primească:

— Că mare ajutor îmi mai eşti!

— Ascultă, treci peste drăgălăşenii. Uite roboţelul.

Tech se zbătu să se desprindă din mlaştina geloziei. AERUL părea încărcat, mustind de implicaţii pe care nu le putea percepe. Însă robotul pe care Nim îl dădu la iveală din valiză păru să absoarbă şi ultimele particule de lumină solară din încăpere.- Juca în lumină oferindu-i lui Tech nu numai salvarea ei şi ieşirea din criză.

În decurs de o oră cei doi îl demontaseră ca pe o salamandră la disecţie. Nim îi aplica teste cu microsenzori, Tech lansa întrebări capcană în terminalele numerice senzoriale.

— Lucrează după o structură de comandă care corespunde unui limbaj necunoscut pentru mine, spuse Tech.

— Şi pentru mine.

Debordanta încredere în sine pe care o avea de obicei Nim, acum se scursese printr-o spărtură în structura personalităţii sale, încercă Tech să ghicească. Îl bănui pe Nim de a fi încercat deja, pe cont propriu, să descifreze structura robotului, de a fi dat greş şi apoi de a fi sperat că Tech va găsi o soluţie. Însă arhitectura cibernetică a robotului era o împletitură complicată, o întretăiere de căi şi poteci care îl respingeau pe utilizator în clipa în care încerca să alunece de-a lungul lor. De patru ori Tech a fost expulzat din matricea robotului şi de fiecare dată s-a străduit să intre din nou.

— Aici nu există nici un fel de reţea piramidală, zise Nim.

— Dar orice sistem de comandă trebuie să conţină aşa ceva, replică Tech.

— Ba nu! interveni Electrica.

Tech sări în sus. Electrica se strecurase în spatele lui şi acum îl privea cu o mutră atotştiutoare.

— Ce... ce-ai vrut să spui mai adineauri... despre...? nu putu rosti până la capăt cuvintele.

— A! Uite-o! Nu erau decât bănuieli, crede-mă. Dar am aici ceva interesant.

Spunând acestea, Electrica se aşeză lângă pupitru, folosindu-şi releele sale pe microunde pentru a înfăţişa imagini tridimensionale ale arhitecturii mentale a robotului şi pentru a le proiecta pe perete.

Se mişca prin spaţiile cenuşii simulate cu o viteză uluitoare. Tech o invidia pentru dexteritatea ei inconştientă.

— Voi doi sunteţi lenţi, da' să ştiţi c-aţi nimerit-o! Chiar că e o chestie cu totul *trăsnită!*

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Nim băţos, nemulţumit de ideea că o puştoaică putea să-i dea lecţii în specialitatea lui. Eu aş zice că...

— Ceea ce v-a scăpat, totuşi, nu se află altundeva decât... *acolo.*

Electrica făcu imaginea de pe perete să îngheţe. În jurul unui nodul încins ca de febră, viermuiau puncte roşii. Lui Tech i se păreau a fi o sumedenie de licurici furioşi care se repezeau să devoreze nişte musculiţe de un albastru translucid. Dar în fiece clipită se năşteau noi valuri de musculiţe şi licuricii roşii devoratori nu reuşeau să-i suprime.

— Păi... asta e... aici există un cortex valoric, zise Tech.

Electrica îl aprobă cu o mişcare a capului:

— Dar într-atât de transformat, de alambicat...

— Nu e nici un cortex valoric! interveni Nim sarcastic. Robotii n-au noţiunea valorii.

— Acum au! Eu le pot citi, îi spuse liniştită Electrica. Dar e ca şi când aş încerca să... să respir printr-o mască de gaze.

Tech observă că fiica lui transpirase, avea ochii strâns închişi, iar pleoapele se zbăteau o dată cu mişcările corneelor. Gura i se strânse. Îşi muşcă buzele. Implanturile matriceale...

— A naibii să fiu!

Dintr-o dată Tech simţi un val de afecţiune paternă şi se întinse către Electrica... Ea se ridică, zâmbi, deschise larg ochii şi îşi supse o picătură infimă de sânge de pe buze:

— M-am prins! Am găsit-o!

— Ce-ai găsit? Religia roboţilor? întrebă Nim.

— Ai ghicit, veni moale răspunsul. Refuză să recolteze legumele şi fructele şi oricare alte plante pentru că nu vor să mai comită de acum înainte marele păcat.

— Care păcat? se foi neliniştit Tech.

— Acela de a mânca plante!

— Dar asta e... Cum poate un sistem să...? Tech înţelegea acum că acea viermuială ca de insecte era implementarea profundă a unui sistem de valori, esenţa etică prezentă numai în simulacrele.de prima mână. În acest caz, însă, directivele acestui sistem de valori erau folosite pentru a servi regulilor create

de roboţi. Astfel, un sistem inferior, simplu, era încărcat cu o complexitate imposibil de descris şi de explicat.

— De ce?

Electrica începu să măsoare cu paşi mari încăperea:

— Tată, uită-te la terminalele numerice ale nervilor. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

— Nu. E... e... chiar urât.

— Urâţenia nu există decât în cortexul privitorului! spuse Electrica. Nu e urât... e doar... straniu. Nu pare a fi de origine umană.

— Dar ce e? întrebă Nim. O fi bântuit de fantome sfinte!

— Nu cred că aceste secvenţe aparţin vreunui program scris de un om. Eu una sunt sigură că n-am mai văzut aşa ceva de când sunt. Şi habar n-am cum funcţionează. Şi dacă *eu* nu pot...

Întrebarea neterminată a Electricăi îl fra'pă pe Tech, lovindu-l cu un pumn zdravăn în plex. Voltaire şi Ioana nu erau oameni.

Şi unuia şi celeilalte li se dăduseră puteri supranormale. Oare ei ar fi putut...0 Dar oare roboţii reprogramaţi de Voltaire ar fi conţinut în cortexul valoric noţiunea de „păcat”? Ioana, atunci. Stranie, mistică, posedată de voci, despre care pretindea că vin de pe altă lume. Oare ea să fie cea care...? Sau poate că această întortocheată sferă complexă îngropată în carapacea unui simplu robot semnifica ceva mult mai vast... asemenea unei unelte complicate descoperite odată pe o plajă nepopulată. Dar ce era acel *Ceva* mai vast?

Maquina deschise uşa şi păşi înăuntru. Tech îi aruncă o privire. Ciudat, nimic din furia oarbă pe care o simţise mai devreme nu se ridică din el gata să-l sugrume. Da, era clar, cineva îi trăgea clopotele cucoanei, dar în momentul acela faptul nu părea decât un amănunt neinteresant pe lângă marele mister venit dintr-un cosmos care înnecase în enigme orizonturile cunoscute şi le scufundase sub oceane fără sfârşit pe care până atunci nimeni nu navigase, nu le cartografiase şi nici măcar nu le visase.

— Asta nu e o vizită de curtoazie, anunţă Hoover. Nu-i plăcea să se viziteze cu intelectuali de genul lui Hillard care purtau cercel într-o ureche.

Hilliard, scufundat în lucrul la compupitru, îşi ridică surprins privirile:

— Dar cum de...?

La fel ca toţi oamenii în carne şi oase pe care îi cunoscuse de când era *sim,* Hilliard avea tendinţa de a-i considera pe toţi cei cu I.A. drept nişte papagali, nişte biete constelaţii de impulsuri digitale care depindeau de oameni pentru fiecare amănunt, péntru fiecare mică dovadă că existau.

— Am eu metodele mele, spuse Hoover, aşa cum şi tu le ai pe ale tale. Dacă vrei ca eu şi ajutorul meu să punem mâna pe maniacul ăla radical şi pe concubina lui mai înainte ca ei să apuce să îngenuncheze întreaga planetă, trebuie să-mi acorzi acelaşi ajutor şi să-mi oferi acelaşi nivel de programare pe care i l-ai dat lui.

Hilliard bătu darabana pe tastatura de control.

— Voltaire e probabil nevinovat.

Hoover fu gata să răspundă „S-o crezi tu!”, dar Hilliard adăugă:

— Nu sunt însă la fel de sigur în privinţa Ioanei.

Hoover îşi aminti de vremurile când avea în subordine 8000 de agenţi şi alţi 11000 de angajaţi, şi, pentru o clipă îşi dori să nu fi fost niciodată resuscitat! Aruncă o privire către vulturul imens ale cărui aripi larg desfăcute atârnau deasupra uşii biroului său.

— Vreau să am acelaşi nivel de cunoştinţe ca acela cu care i-ai dotat pe cei doi.

— Şi ai vrea să-l transform pe geniul rău al Inchiziţiei spaniole într-un simulacru mai inteligent decât mine însumi? Las-o baltă! Nu mă păcăleşti tu pe mine!

Venele de pe gâtul lui Hilliard pulsau nervos amintindu-i lui Hoover eât de vulnerabili erau oamenii. Îşi pipăi acul de cravată. Nu era nevoie decât de o mică înţepătură, dacă Hoover ar fi fost mai mult decât ô hologramă, şi viaţa lui Hilliard n-ar mai fi fost decât o cârpă întinsă pe podea la picioarele lui. Dar existau şi alte metode de a suge sângele vital al unui om, iar individul din faţa lui avea s-o afle curând pe propria-i piele.

— Dă-mi voie să fiu unicul preocupat de subalternii mei, replică flegmatic Hoover. *Eu* sunt stăpânul peste instituţia asta şi nu ei. Torquemada se supune regulamentului meu!

Zâmbi într-un colt al gurii, revăzând în minte imaginea lui Clyde:

— Poţi să-l consideri ca şi sclavul meu!

— Nu-ţi drfu nimic, rosti Hilliard. Nu ne mai eşti de ajutor decât pe jumătate din cât ne erai până acum, şi totuşi ceri de două sau de trei ori mai multă putere.

Hoover îşi împinse înainte bărbia dublă. Asta îi spuseseră şi după cazul Lindbergh. La fel şi după ce rezolvase afacerea Capone şi Dillinger. Şi încă o dată după ce trecuse pericolul Roşu din afară. De câte ori facea curăţenie, veneau şi încercau să-i ia mătura din mână. Dar viaţa lui Hoover nu era decât FBI-ul. Nu permitea nimănui să-i ia viaţa!

— Ai nevoie de mine mai mult decât oricând. Fără expandarea programului meu, nu voi fi în stare să manipulez şi să ţin sub control un subiect delicat despre care deţin informaţii.

Aici Hoover făcu o pauză, pentru a obţine efectul maxim.

— Subiectul te interesează direct.

Îi lăsă timp lui Hilliard să reflecteze, însă materia cenuşie a oamenilor era densă şi mult mai înceată în reacţii decât creierul simulat pe care singură îl creased.

— Se pot produce scurgeri de informaţie către presă, avansă Hoover. Publicul larg va avea acces la scene intime.

Îşi luă un aer de regret profund şi compasiune sinceră, ca şi când cea mai apropiată rudă a lui Hilliard tocmai s-ar fi prăpădit.

— Soţia ta... lăsă el să-i scape intenţionat, pentru a-i da o şansă domnului şi stăpânului său de a-şi pune sinapsele nervoase la lucru.

Faţa lui Hilliard nu trădă nimic din ce se petrecea înăuntru, însă falangele degetelor aflate pe marginea compupitrului se albiră brusc.

Hoover zâmbi. Îi plăceau întotdeauna jocurile de-a şoarecele şi pisica atâta timp cât rolul pisicii îi revenea lui. FDR[1] n-avusese încredere în el; nevastă-sa, Eleanor, îl dispreţuise; JFK[2], Robert - fratele lui - Martin Luther King - cu toţii de-abia aşteptau să scape de el. Şi totuşi el le-a supravieţuit tuturor! Şi îi va supravieţui şi acestui „stăpân” al lui, folosindu-se de aceeaşi veche tactică.

---

[1] FDR - Frederic Dellano Roosevelt, preşedinte SUA *(n. trad.)*

[2] JFK - John Fitzgerald Kennedy, preşedinte SUA *(n. trad.)*

— Fotografii... spuse Hoover. Ale ei cu...

Îşi plecă ochii, ca pentru a insinua că din timiditate se fereşte să rostească nume.

Muşchii care acopereau maxilarul lui Tech se încordară atunci când strânse din dinţi.

— Cine e ticălosul? întrebă cu voce ascuţită.

— Din nefericire filmul e...

— Sunt imagini în mişcare?

— Hm! Sunt realmente *mişcătoare....*

Urmă o pauză lungă. Apoi:

— Cine e individul? repetă Hilliard, de această dată mai tare.

— Am avut ceva probleme cu sunetul, dar, cum se zice, în asemenea cazuri imaginile sunt mai grăitoare decât o mie de cuvinte.

Hilliard păli. Sângele îi clocotea în venele gâtului.

— Sunt convins că atunci când le vei vedea, vei fi de acord cu mine.

17

Voltaire tremura ca un liceean la gândul plăcerilor minunate care îl aşteptau, cu atât mai delicioase cu cât fuseseră îndelung amânate. Cu mari riscuri pentru existenţa sa, pătrunsese într-un spaţiu simulat mixt, fără să aibă vreo garanţie că se va mai putea întoarce. Şi asta pentru şansa de a răsturna pe *Madame la Scientiste* pe podeaua biroului ei şi de a o poseda într-o înfrigurată căutare a satisfacţiilor care de multă vreme îi ocoliseră pe amândoi.

Trase adânc în piept miresmele ei feminine, îşi trecu mâinile prin părul ei, încolăcind şuviţe de degetele lui.

— În sfârşit, şopti în cochilia caldă a urechii ei. Dac-ai şti cât de dor mi-era de asta, de dulcea povară a unei femei sub mine...

— Aşteaptă! Fiecare lucru la timpul său!

Vocea ei era voalată de dorinţă, însă se trase pe jumătate de sub trupul lui pentru a putea să-şi ducă mâna la buzunarul fustei.

— Am păstrat ceva pentru tine.

Îşi desfăcu pumnul. În palmă se găsea o boabă de strugure. O duse la gura lui Voltaire. Acesta se cutremură de plăcere simţind cum boaba de strugure plesneşte în gură şi zeama dulce se prelinge pe gâtlej.

— Mai vreau, spuse. Mai vreau.

— Nu mai am decât una singură, îi răspunse ea. Dar aceea e pentru Electrica.

Voltaire se juca deja cu nasturii bluzei ei negre şi subţiri ca hârtia. O puse să şi-o scoată cu totul, să o lepede cât colo. Lenjeria ei nu era la fel de excitantă ca aceea care se purta pe vremea lui, de aceea, cât ai clipi, Maquina era aproape goală puşcă.

— Poţi să rupi în bucăţi restul, şopti gura ei, lipită de pieptul lui Voltaire. Dar să nu mă săruţi.

— Încearcă, numai, să mă opreşti.

— Sunt răcită, spuse ea întorcând capul.

— Dar în spaţiile simulate…

— Spaţiile *mixte,* vrei să spui. M-am transpus cu totul în el, aşa cum mi-ai cerut.

— A risca o răceală pentru iubire e un mizilic.

— Ar fi trebuit să mai aşteptăm…

— *Madame* uită că eu aştept de patru sute de ani…

Voltaire astupă cu propria-i gură buzele moi şi umede ale

Maquinei necruţând nici un colţişor. Cu limba îi tatonă pe rând cerul gurii, interiorul obrajilor, pielea rozalie a buzelor. Se cufundă, ieşi şi reveni în ceea ce cu limba simţea a fi un şir de canioane şi moviliţe - dinţii ei. Ea gemu, oftă, mieună, deschizându-i-se cu totul lui asemenea unei flori imense răscoaptă de căldura soarelui. Dar oricât de mult s-ar fi abandonat îmbrăţişărilor lui, Voltaire îşi dorea şi mai mult. Îşi îngropă faţa în căldura gâtului ei, îi muşcă sfârcurile, îi cuprinse sânii cu gura, se răsfaţă în valurile de came ale pântecului ei, savurând senzaţie după senzaţie rezonanţa plăcerii în trupul său simulat.

— Iubitule, murmură ea, măcinându-l între coapsele cărnoase în timp ce Voltaire îşi întârzie propriul extaz - lucru pe care niciodată până atunci nu-l mai făcuse - pentru a-l întâmpina pe al ei. Prima lui amantă din Lumea Nouă…

Acum că toate simţurile îi erau redate în sfârşit, îşi aminti că avea de apărat o reputaţie naţională de expert în arta iubirii.

Nerozia altruismului său fu demonstrată pe loc, fiindcă, în chiar clipa când Voltaire se scufunda în toiul celei mai intense dintre plăcerile date oamenilor, se trezi că senzaţia de plăcere îi este furată pe nesimţite şi înlocuită cu cea de durere. Dedesubtul său, curbele apetisante ale corpului Maquinei lăsară loc scândurilor aspre ale unei scări care muşcau adânc din carnea lui. Îl dureau încheieturile mâinilor şi picioarelor, legate strâns de scară cu frânghii. Deasupra lui stătea aplecat un bărbat a cărui constituţie fragilă de pasăre se pierdea ascunsă în faldurile unei rase aspre călugăreşti. Forma acvilină a nasului se armoniza cu înfăţişarea lui, la fel ca şi unghiile de la mâini, care erau atât de lungi şi încovoiate încât semănau cu nişte gheare. Degetele sale ţineau nişte dopuri de lemn pe care mai apoi le înfundară în nările lui Voltaire.

Prizonierul încercă să-şi ferească într-o parte capul, însă îi era fixat într-o gheară metalică. Încercă atunci să vorbească, să îşi convingă inchizitorul că existau şi metode mai raţionale de a duce un interogatoriu, însă gura lui, ţinută cu forţa deschisă de către un inel de fier, nu putu decât să bolborosească ceva de neînţeles. În tot cursul vieţii sale regi, episcopi şi oameni ai bisericii încercaseră să-l facă să tacă, dar nu folosiseră niciodată metode într-atât de crude. Mai mult decât bucăţile de lemn înfundate în nas, reusiseră acum inelul de fier şi fâşia de pânză îndesată pe gât să îi dezvăluie gravitatea înspăimântătoare a condiţiei sale. Voltaire fără cuvinte era asemenea lui Samson fără părul său, ori asemenea lui Alexandru Macedon fără sabie, era ca Platon fără ideile lui, Don Quijote fără vise şi Don Juan fără femei... Sau, mai bine zis, era asemenea Fratelui Tomas de Torquemada lipsit de eretici, fără necredincioşi ca Voltaire.

Transferarea lui Voltaire, de pe podeaua simulată a biroului Maquinei în camera de tortură, fusese pentru Tech un adevărat tur de forţă, o explozie de inventivitate tehnică izvorâtă din nevoia de a pune capăt zbaterii Iui Voltaire în braţele nevestei sale cu ajutorul unei zbateri de cu totul altă natură.

Privind cum blândul călugăr turna apă din găleată în gâtul lui Voltaire, Tech simţea o satisfacţie dublată de siguranţa faptului că, în ciuda acestei torturi, conştiinţa lui rămânea fără pată. Simulacrele erau imune la durere. Dar tuşea sufocată a lui

Voltaire şi horcăiturile păreau să nu fie cu nimic diferite de sunetele emise de un om care s-ar fi aflat în această situaţie, însă aparenţele desigur înşelau. Cu atât mai rău, gândi Tech în vreme ce Torquemada înlătură fâşia de pânză din gâtlejul lui Voltaire şi îşi începu monotona litanie a întrebărilor sale favorite.

Eliberat de pânza din gură, fără inelul de fier între dinţi, Voltaire putea acum să vorbească. La fel de curajos pe cât era de încărcat cu o sumedenie de alte deficienţe, primul lucru pe care-l rosti Voltaire fu:

— Unde trebuie să semnez? Există vreo maşină de scris la Santa Avila? E de-ajuns o singură semnătură?

— tetă-l pe eroul tău! îi şopti Tech Maquinei, prezentă, însă, doar în imaginaţia lui.

Dar Torquemada nu era mulţumit numai cu-atât. Ochii i se îngustară până deveniră ca lama.

— Bate-ţi-vă joc, bate-ţi-vă joc mai departe, Voltaire, Rousseau!

Tech tresări văzându-l pe Torquemada cum îndeasă la loc inelul de fier în gura lui Voltaire, cum împinge cârpa în gâtlejul francezului şi începe să toarne încă o găleată de apă.

Cuvintele lui Torquemada i se părură cunoscute. Tech se apucă să caute în memorie: Pope? Nu, imposibil! Pope îi era prieten lui Voltaire. Atunci, Blake? Da, el trebuie să fi fost: poetul mistic al secolului al optsprezecelea, nepotrivit cu atmosfera timpului său. William Blake.

Tech nu luă în seamă faptul că Voltaire se îneca şi scuipa. Cum era posibil ca un călugăr din secolul al XV-lea să-l citeze pe Blake, un poet apărut mult mai târziu? Să fie oare o străfulgerare de clarviziune? Imposibil. Tech Hilliard nu făcea greşeli copilăreşti.

Din nou Torquemada ridică pânza din gura lui Voltaire. În loc să răspundă întrebărilor inchizitorului, francezul, cu o figură gânditoare, îşi linse o picătură de sânge de pe buzele simulate şi bâigui ceva despre gustul unei boabe de strugure.

— Oare... îngăimă întretăiat, oare merită...?

Dar Inchizitorul, ale cărui unice plăceri în viaţă fuseseră cele derivate din durere, nu era interesat de nici o altă întrebare în afară de ale sale. Bătu din palme. Un individ mare cât un bivol, gol până la brâu, intră în Camera Adevărului.

Inima lui Tech începu să bată mai tare. Nu autorizase resuscitarea unui… Hoover, însă un expert în a delega sarcini poseda acum puteri care-i permiteau să delege absolut orice sarcină pe care o considera necesară. Cutia Pandorei, medită Tech, în timp ce bruta musculoasă îl smuci pe Voltaire de pe scară şi îl azvârli pe masa de tortură.

Puteri simulate! îşi reaminti Tech. Şeful FBI-ului era un *sim,* la fel şi Inchizitorul, îa fel ca şi bruta aceea. Chicoti.

— Haide, geniu pustiu! spuse. Hai să te vedem cum îi convingi să te lase în pace.

Ţipătul simulacrului lui Voltaire despică aerul. Tech simţi o umbră de îndoială: să activeze senzorii de exterior ai simulacrelor? Săr dea de înţeles lui Torquemada că era supravegheat îndeaproape? Să-l ajute pe Voltaire? De ce? Doar ca să-i mai poată pune coarne încă o dată?

Tech ezita între impulsuri contrare când Maquina dădu buzna în cameră, cu toate hainele în dezordine.

— Ajută-l! strigă ea.

Se auzi un pârâit: *El Fuerte* lega membrele de *sim* ale lui Voltaire de masa de tortură.

Pumnalul geloziei era acum răsucit în rană, însă Tech se prefăcu indiferent şi se mulţumi să ridice din umeri:

— Nu te aprinde! Nu e decât un *sim!*

Maquina se repezi asupra tabloului de comandă:

— Simte tot! strigă desperată. Simte ca tine şi ça mine. Simte!

— Nu e programat să...

— Ba da, este! Te rog, te rog, te implor…

Un moment Tech rămase împietrit. Apoi degetele începură să-i zboare deasupra tastaturii.

Sunete ciudate se auzeau ca venind din ecran. Fulgere luminoase. Totul se opri în loc. Voltaire îngheţă cu gura chinuită de un ţipăt, pe masa de tortură. Mânerul scripetelui în mâna lui *El Fuerte* era nemişcat. Torquemada, savurând scena din spate, ca o pasăre de pradă, cu crucifixul lipit de buze, încremeni şi el. Toate împietriră într-o hologramă color nemişcată ca o fotografie.

Tech se întoarse către Maquina. Cu degete tremurătoare ea îşi încheia bluza transparentă, vizibil aruncată pe umeri în mare grabă, bluza favorită a lui Tech şi cea mai excitantă a ei.

Îşi dădu seama că asta era cămaşa azvârlită pe podea departe de ea. şi Voltaire. Maquina transferase în iim-şpaţiu toate detaliile apetisante.

— L-am auzit strigând, spuse ea. Eu... eu... l-am făcut să... simtă. Nici eu nu ştiu cum. Am lucrat săptămâni întregi la asta. Şi, tot ce făceam... funcţiona.

Tech îmbrăţişă dintr-o privire părul ei negru, sânii, rotunjimile şoldurilor.

— Înseamnă că... tu... în birou... cu el...

Maquina îşi coborî ochii.

— Mi-a plăcut să-l văd pe bastardul ăla mărunţel cum îl chinuie pe masă.

— N-aveai de unde să ştii, spuse ea.

Tech observă încordarea care îi întindea bluza.

— Poate că ar trebui să continui.

— Nu!

— O pot face! spuse el, cu un aer surprins.

— Cu toţii putem!

Vocea Maquinei era blândă ca foşnetul unei aripi de fluture.

— Şi eu sunt în stare.

— fu? pufni Tech.

Maquina îi susţinu privirea.

— Am încercat să o anulez pe Ioana.

Tech înghiţi în sec. Şi el care interpretase îngăduinţa ei în privinţa sacrificării Ioanei drept o recunoaştere a faptului că simulacrul lui era mult mai bun! Poate, cine stie, chiar asta a şi fost! La urma urmei nici o fiinţă umană nu se îndrăgostise de Ioana D'Arc.

Maquina se lăsă să cadă într-un scaun.

— Am... am raţionat... Mi-am zis că ea trebuie să fie în spatele crizei.

— S-ar putea să fie! îi spuse Tech.

Maquina nu se putu abţine: faţa îi străluci de încântare la gândul că rivala ei ar putea fi cu adevărat vinovată.

— Şi el?

Lui Tech îi era ciudă că era nevoit să-şi disculpe rivalul, însă îi displăceau rezultatele experimentale falsificate:

— Nu e prea probabil.

Şi, ca să vadă cum strălucirea satisfăcută de pe faţa Maquinei dispare, adăugă:

— Electrica nu l-a absolvit, încă, pe deplin.

— Electrica?!

— ... iar Ioana s-ar putea la fel de bine să fie inocentă.

— Cine e de vină, atunci?

Tech trase adânc aer în piept, apoi îl expiră complet.

— Ceva care este ostil consumării de către oameni a vieţii vegetale.

Soţia lui pufni într-un râs pe jumătate enervat:

— Hai, fii serios!

— Toate dovezile par să indice aşa ceva.

Pe Pământ rămăseseră numai câţiva carnivori în afară de cei care locuiau în rezervaţiile Primitivilor. Tot restul populaţiei globului era constituit din ierbivori, vegetarieni. Ameninţarea care plutea deasupra lor, pericolul dispariţiei vieţii umane, aruncă pe un plan secundar problemele casnice ale lui Tech. Totuşi, ceea ce ardea să afle însă îi era teamă să întrebe era legat de supravieţuirea familiei lui mai mult decât de cea a întregii specii.

Maquina păru nerăbdătoare să abată atenţie de la problemele intime.

— Crezi că Bondieu şi *carnivorii* lui primitivi au dreptate? Crezi că mec-oamenii s-au pornit să ne distrugă?

— Nu ştiu, răspunse el. E la mijloc ceva... ceva ce nu pot înţelege. Dacă aşa ceva s-ar afla, până la urmă, lumea întreagă ar intra într-o panică de nedescris. Războiul va urma. Distrugerea tuturor roboţilor şi mec-fiinţelor ar arunca civilizaţia înapoi cu sute de ani.

— Cine altcineva mai ştie în afară de tine?

— Nim şi Electrica. Fără ajutorul ei nu am fi putut descoperi atât de multe. Nu e nevoie să-ţi faci griji. O să-şi ţină gura până în clipa în care vom sti mai clar ce se-ntâmplă, până când vom avea o *imagine* mai clară.

Cuvântul „imagine” readuse pe nesimţite în mintea lui Tech imaginile Maquinei cu Voltaire. Îndreptă un deget către scena bizară din Camera Torturii.

— Cum propui să îl salvăm pe succesorul meu?

Maquina evită să i se uite în ochi:

— Nu... nu... ştiu nici eu. Trebuie să-i chemăm la ordine pe Hoover şi pe călugăr. Mai înainte ca...

— Mergi pe mâna mea? se încruntă Tech.

Maquina îl aprobă cu o mişcare din cap.
— Neplăcerea de a fi nevoit să le povestesc nepoţilor…
— Copilului, deocamdată, îl corectă ea.
— că te-am pierdut în faţa unui ansamblu electronic…
— Încă nu m-ai pierdut în faţa *nimănui!*
— Chiar dacă entitatea aceea electronică nu era alta decât nemuritorul Voltaire…
Aici Tech se opri. Hoover avusese dreptate: creierul uman prelucra informaţia cu mult mai încet decât creierele de tablă.
— Nu te-am pierdut? Mai există speranţe?
Maquina nu-i răspunse.
— Te-am neglijat? se întrebă Tech. Am uitat cumva de tine, furat de zelul de a păstra Maquinatech pe linia de plutire pentru ca Yamamoto să nu o înhaţe ca pe atâtea altele?
— Ne-am neglijat, de fapt unul pe celălalt. În ziua de azi cu toţii neglijăm tot restul lumii, în afară de ecranele noastre şi computerele noastre. Dar e-adevărat că tu m-ai neglijat mai mult.
Nu mai mult decât de obicei, gândi Tech, însă poate că de la accidentul din bazin Maquina avea nevoie de mai multă atenţie, pe cared refuzase să i-o acorde. De asta îşi dădea seama acum: fusese un egoist.
— Şi dacă promit să nu se mai repete?
— Dacă promiţi vei adăuga şi minciuna la toate celelalte trăsături de caracter ale tale, departe dé a fi ideale. Iată unul din avantajele dragostei pentru un I.A. Ei sunt reprogramabili, spre deosebire de bărbaţii adevăraţi.
— Nu crezi că bărbaţii se pot schimba? Dar femeile?
— Femeile nu pot face altceva decât să se schimbe mereu.
— Atunci înseamnă că mai există o şansă?
Maquina îşi arcui o sprânceană şi îi zâmbi:
— Ei, întotdeauna există încă o şansă.
Tech îşi întoarse privirile către rivalul său rămas împietrit pe masa de tortură. Mai înainte de a-l reactiva trebuia să se asigure că nu mai este senzitiv. Dacă Voltaire avea să mai facă dragoste cu Maquina vreodată, n-avea să simtă nimic.
— Nu poţi continua să te joci cu mine în felul acesta, spuse el, simţind încă o dată secreţia de adrenalină.
Dar Maquina nu făcu decât să-şi arcuiască şi mai mult sprânceana:

— Zău? Pui pariu?

18

Voltaire era întins pe masa de tortură, legat fedeleş şi cutremurat de o durere asemenea fulgerelor în plină vară. Membrele păreau că îi luaseră foc în legăturile de piele, iar gura îi rămăsese schimonosită în încercarea de a ţipa. Când se opri pentru a trage aer în piept auzi o voce cunoscută care îl striga pe nume şi care venea de undeva de la un etaj inferior: Ioana!

Torquemada îi aruncă o privire plină de reproş lui *El Fuerte.* Acesta se înroşi:

— Iartă-mă, stăpâne. Probabil că i-a lunecat căluşul din gură. Jose o s-o facă să tacă.

Torquemada rămase cu privirea aţintită pe o picătură din sângele lui Voltaire care îi pătase roba albăv

— Târfa ta se află în beciurile mănăstirii. Îşi aşteaptă rândul.

— Ţi-am spus sa nu răspunzi la nici un apel! urlă Voltaire într-un acces de furie.

— Mi-a spus că e preot, se auzi vocea slabă a Ioanei.

— Chiar asta şi e, proasto!

— Linişte! porunci Torquemada.

Îi făcu semn lui *El Fuerte* să mai rotească încă o dată scripetele mesei.

Voltaire deschise gura gata să strige, însă, dintr-o dată un cu totul alt sunet izvorî de pe buzele strivite. Era un cântec, uşor, voios; o melodie jucăuşă pe care o cânta în copilărie: *Frère Jacques.* Durerea îi dispăruse ca prin minune.

Descumpănit, *El Fuerte* mormăi nemulţumit în timp ce învârti o dată în plus scripetele de la capătul mesei de tortură. Sunetul încheieturilor chinuite concură pentru o clipă cu cântecul ritmat al lui Voltaire, însă nu reuşi să-l întrerupă. Pentru că Voltaire, acum eliberat de suferinţă în chip miraculos dădu trilurilor sale fluierate o asemenea rafinată înfloritură şi un atât de perfect glissando, încât orice soprană de coloratură ar fi fost gata să moară ca să le poată imita. Intonându-şi melodia, francezul îşi aţintise privirea asupra măştii negre a lui *El Fuerte* şi a ochilor ce se iveau prin crăpăturile ei - perplecşi, neîncrezători.

Uriaşul se întoarse către stăpânul său să-i ceară îndrumare. Acesta îl îndemnă printr-un semn al capului să rotească scripetele mesei şi să-l întindă pe Voltaire până când se va subţia ca foaia de plăcintă. Răspunsul prizonierului lor nu fu decât o explozie uluitoare de vocalize şi o *fermata* despre care Torquemada avu impresia că nu se va mai sfârşi niciodată.

— E un neruşinat! băgă de seamă Torquemada. Ne sfidează. Mută-l în frânghii!

El Fuerte îi dezlegă lui Voltaire încheieturile mâinii şi gleznele prinse în curelele de piele ale mesei. Încurajat de imunitatea sa la durere, Voltaire sări sprinten în sus. Se repezi şi-l apucă pe Torquemada care era chiar mai slab decât el însuşi. Bine protejat împotriva lui *El Fuerte,* acum când se afla la adăpostul călugărului, îi ordonă dominicanuluî să-l anuleze pe loc pe *El Fuerte* din ciber-spaţiul camerei de tortură.

Odată îndeplinită porunca, îl smuci pe Torquemada şi, ţinându-l strâns la piept, îl împinse ca-ntr-un dans către scară, în ritmul aceluiaşi *Frère Jacques.* Fluierând în continuare, îl legă pe Torquemada de stinghii, îi prinse maxilarele cu o mână, îi fixă bine capul în gheara de metal şi, cu un ultim arpegiu îndesă bucăţile de lemn recuperate de pe podea în nările lui Torquemada.

În vreme ce Voltaire căuta în preajmă inelul de fier, călugărul strigă cu ochi măriţi de groază:

— Edgar! Ajutor! Edgar!

Francezul înfipse inelul în gura lui Torquemada şi apoi împinse fâşia de pânză pe gât. Tot fluierând aceeaşi melodie, tocmai se pregătea să toarne o găleată de apă în gâtlejul inchizitorului, când... se opri locului.

Lăsă jos găleata şi spuse:

— Din fericire pentru dumneavoastră, *Monsieur,* eu sunt o creatură civilizată, un produs al Iluminismului. Până şi un bun creştin ca dumneata are dreptul la un proces în toată regula. Ar trebui să anulez tot ce ţine de personalitatea dumneavoastră din matricea reţelei mondiale, însă în schimb am de gând să mă îngrijesc personal ca procesul de care vei avea parte să fie cel mai bine mediatizat din istorie. Eu însumi voi fi avocatul acuzării!

Contemplând perspectiva acuzării lui Torquemada în faţa a miliarde de telespectatori, Voltaire îşi ciupi încântat panglica ferfeniţită din satin legată sub bărbie.

— Va fi spectacolul vieţii mele!

Făcu o plecăciune, cu braţele larg deschise ca şi când ar fi savurat deja ropotele aplauzelor şi apoi o luă la goană în jos pe scări. Beciul! Eliberarea Ioanei!

Maquina se trezi înainte de revărsatul zorilor, când Tech încă mai dormea buştean, alături. Lunecă încet de-a lungul coridorului casei până la biroul său, înveşmântată încă în capomi transparent.

Toate încercările ei de a-l intercepta pe Voltaire din clipa în care evadase din Celula lui Torquemada eşuaseră. Unde era acum? Poate că o căutase... Trebuia să-l prevină că Ioana s-ar putea să fie implicată în criza mondială de hrană, chiar cu riscul ca un asemenea gest să fie respins drept unul partizan. O lumină scânteie pe video-fax...

Îşi strecură sub pleoape lentilele de proiecţie şi îşi puse pe urechi circuitele audio. Apăsă pe *Redare.*

În faţa ochilor Maquinei îşi făcu apariţia o mică imagine tridimensională. Era Voltaire: fără perucă, şifonat, terfelit, cu vesta de satin pătată de sânge şi bermudele de catifea îmbibate de apă.

— Iertare îmi cer, *Chère Madame,* pentru că apar în faţa dumneavoastră într-o asemenea dezordine. Nu intenţionez să jignesc pe nimeni cu ţinuta mea.

Privi înjur, umezindu-şi nervos buzele.

— Nu sunt prea îndemânatic... dacă e vorba de aparatură modernă de înregistrare. Maşinăriile n-au fost niciodată punctul meu forte.

Aici făcu o plecăciune histrionică în cel mai pur stil al secolului al optsprezecelea, îşi drese glasul şi se pregăti să recite cele scrise pe o foaie de hârtie pe care o ţinea cu braţul întins în faţa ochilor.

Maquina simţi un val de duioşie şi tandreţe iscat de discrepanţa dintre starea lui deplorabilă şi curtoazia de care se străduia să facă uz. Dispoziţia i se schimbă pe loc. Îşi încrucişă braţele pe piept, gata să-i dăruiască iertarea. E-n regulă, îşi spuse în gând! De data asta poate să treacă! Dar sper că motivul este cât se poate de bun!

— Dragostea mea pentru plăceri, *Chère Madame,* şi plăcerea de a face dragoste cu dumneata, nu pot să compenseze ceea ce am îndurat în Celula Adevărului, pe ceea ce a fost masa mea de suferinţă.

Se opri. Strâmbă din nas, îşi ridică buza de sus... Părea mult prea copleşit de emoţie ca să mai poată continua. Apoi, însă, strănută - izbucnirea fu într-atât de sonoră încât aproape că o aruncă pe Maquina din scaun. Îşi trase nasul de două ori şi apoi reluă lectura.

— Tortura m-a forţat să retrăiesc febra gripelor, durerile de încheieturi, amorţelile, neplăcerea răririi părului, obrajii căzuţi, pielea ridată şi smochinită, oasele obosite, vederea din ce în ce mai slăbită şi... şi... Hapciu!

Îşi tamponă ochii cu o batistă în timp ce Maquina încerca să-şi reprime senzaţia de dezgust, fiindcă ochii nu-i putea încfiide din cauza lentilelor proiectoare. Unde era frumosul ei cavaler în mătăsuri şi dantele?

— O mie de morţi mărunte în decursul unei vieţi ţintesc să distrugă cu totul până şi fiinţele superioare ca mine.

Spunând acestea, Voltaire îşi ridică privirile.

— Şi ca dumneata, *Madame...*

Bazinul, rezonă gândul Maquinei, pătrunzând cu ochii minţii dincolo de suprafaţa înşelătoare a apei şi văzându-se pe ea însăşi în acea clipă a scufundării, când plămânii parcă îi erau de plumb.

— Dulcele must al strugurelui este înecat pentru totdeauna de scurgerea timpului.

Voltaire se opri din nou pentru a-şi sufla nasul.

Ce tipic pentru secolul al optsprezecelea, reflectă Maquina. Mi-a scris un eseu!

Fornăitul nasului lui Voltaire fu atât de zgomotos că Maquina se văzu nevoită să-şi scoată din urechi una dintre căşti. Când francezul îşi reluă discursul, o puse la loc.

— A fi dotat cu simţuri înseamnă a fi muritor. Suferinţa şi durerea sunt gemenii negri ai bucuriei şi plăcerii. Moartea este geamănă perfectă a vieţii.

Ridică ochii, îşi trase nasul, încă o dată, înghiţi.

— În starea mea actuală sunt lipsit de sânge: de aceea, deci, nu pot sângera. Fierbinţelile pasiunii mă depăşesc, focul

idealurilor mele, însă, nu se ostoieşte niciodată. Pentru că sunt făcut să fiu o maşinărie, pot fi... pot fi...

Maquina se retrase instinctiv pe spate, gest ridicol de vreme ce lentilele îi erau sub pleoape. Saliva antrenată de strănut împroşcă hârtia pe care o ţinea în faţa ochilor.

— Pot fi copiat şi refăcut, astfel, nici măcar anularea programului meu nu mai este o ameninţare pentru nemurirea mea. Cum aş putea să nu prefer această soartă celei implacabile care îi paşte pe toţi cei dotaţi cu simţuri, condamnaţi la timp aşa cum peştele este condamnat să fie pururi legat de oceanul în care înoată; o soartă care cere timp pentru a se împlini, timp, inseparabil de ideea de moarte, aşa cum peştele nu poate fi separat de apă.

Maquina văzu din nou suprafaţa liniştită a apei din bazin, mai întâi vălurită de braţele ei înot, apoi închizându-se la loc peste ea, în timp ce se ducea la fund. Îşi putea imagina mări lipsite de peşti, dar peştii fără mări erau de neconceput... încetişor, începu să plângă.

— *J'aime le luxe, et même la mollesse*!

Rostindu-şi fraza favorită, Voltaire avea o expresie fericită, aceeaşi ori de câte ori se cita pe el însuşi.

— Dar oricât de mult aş iubi luxul şi viaţa de plăceri a simţurilor, mai mult iubesc totuşi viaţa minţii. Şi dumneata, *Madame,* trebuie să te hotărăşti acum dacă gustul unui strugure înseamnă mai mult pentru tine decât a mă urma în această, în această...

— Bietul de el! spuse cu voce tare Maquina.

Dar de data aceasta strănutul nu urmă.

— ... în această lume sterilă, dar ieşită de sub incidenţa timpului.

Îşi ridică privirea, făcând o pauză pentru a da greutate ultimelor cuvinte.

— Eu, unul, nu te voi urma în lumea ta.

Un acces puternic de plâns o zgudui pe Maquina. Îşi scoase lentilele şi le aruncă la întâmplare în cameră.

Tech clătină gânditor din cap. Ar fi fost mai bine să-l anuleze pe Hoover atunci când avusese ocazia s-o facă. Dar perspectiva de a vedea cum soţia lui apare în programul de ştiri Internet zbânţâindu-se cu amantul ei - nici mai mult nici mai puţin decât un *sim!* - îi măturase orice altceva din minte. Cât de vulnerabili suntem prin cei cu care ne căsătorim!

Îşi închise computerul, îşi scoase pantofii, îşi puse picioarele pe compupitru şi deschise ecranul pentru Ştirile Internetwork.

MAC 500 privi afară prin peretele de sticlă, la şirurile de grevişti care mărşăluiau în stradă. De săptămâni întregi, rându rile lor se îngroşau eu fiece zi mai mult. Grupările pro-mec şi anti-mec deveniseră atât de ostile, încât mec-prezentatorii de ştiri foloseau o intrare dosnică în clădirea Internetwork-ului pentru a le evita.

Un suporter al partizanilor cărnii agită înspre cer o tăbliţă pe care era scris: „Să luăm înapoi câmpiile!” şi apoi începu să scandeze „Jos Mec-îi! Distrugeţi mec-îi!”. I se alăturară mai mulţi partizani ai Adevăratei Credinţe. Rivalii lor le opuseră o pancartă cu „Mai slăbiţi-ne cu legile voastre! Nu le recunoaştem pentru mec-îi noştri!” pentru ca apoi să scandeze acoperindu-i: Mec-omenire! Mec-omenire!

MAC 500 se grăbi să închidă fereastra cu două dintre cele patru braţe ale sale. Nu vroia ca vreun zgomot din stradă să perturbe ceea ce ar putea fi ultima lui emisiune de ştiri.

— Gata?

— Nu tocmai, replică Voltaire, aflat în spatele camerei de luat vederi, preocupat să îşi împrospăteze pudra de pe perucă şi să-şi răsucească buclele groase în jurul unui deget pe care în prealabil îl umezise în gură.

— Grija asta exagerată pentru înfăţişarea exterioară e potrivită unei femei, spuse Ioana D'Arc.

Madame dispreţuise întotdeauna perucile lui Voltaire.

— Aşezaţi-vă la locurile voastre, le spuse MAC 500 în timp ce el însusi îşi luă în primire scaunul dintre cameră şi ecranul pe care se afîau cei doi, aşezându-se astfel încât perechea de braţe aflată mai jos să nu fie vizibilă pentru public.

— Suntem în emisie.

— Bună seara doamnelor şi domnilor, oameni şi mec-i. În această seară programul nostru obişnuit de ştiri va fi înlocuit de un eveniment remarcabil, fără egal în vremurile pe care le

trăim. Pentru prima dată în istorie, avem onoarea de a vă prezenta Procesul lui Torquemada, Strategul Numărul Unu al Inchiziţiei spaniole.

Strigăte slabe răzbătură de-afară, de la demonstranţii care urmăreau ediţia de seară a ştirilor pe ecranul gigantic ce acoperea faţada clădirii.

— Partea apărării este constituită din Torquemada, care a dorit să se apere singur. Voltaire, Marele Prinţ al Iluminismului, va conduce acuzarea ca avocat al poporului. Iar Ioana D'Arc, arsă pe rug de către aceeaşi Inchiziţie condusă de Torquemada, va fi în această seară mult onoratul judecător.

Tech rămase cu gura căscată de uimire când îl văzu pe Torquemada apărând pe ecranul-peretelui, în lanţuri. Cu spatele drept ca scândura, cu capul neplecat, era aşezat aparte. Ţinuta îi era dictată de faptul că se născuse nobil castilian şi că ascendenţa lui era chiar mai aleasă decât a regelui, de vreme ce Ferdinand se trăgea dintr-o familie din mult inferiorul Aragon. De cealaltă parte se afla Voltaire, la o masă înţesată de martori gata să depună jurământ.

Voltaire, dichisit în pantaloni trei sferturi din catifea roz şi vestă de satin, purtată peste o bluză din dantelă sofisticată, cu mâneci lungi şi largi şi cu jabou, făcu o plecăciune adâncă, cu braţele în lături, apoi încă una.

— Nenorocitul care se află astăzi în faţa dumneavoastră este acuzat de crime împotriva umanităţii, crime care, în ciuda faptului că au fost comise cu secole în urmă, nu au fost niciodată pedepsite.

Tech duse un deget la buze în clipa în care Electrica îşi făcu intrarea în cameră.

— Aşa cum în mod strălucit demonstram în urmă cu patru sute de ani, nu există justiţie divină. Iar conceptul de dreptate morală este o invenţie umană. Aşadar numai omul poate să hotărască dacă s-a făcut dreptate.

— Conform lui John Stuart Mill! adăugă Electrica, pasionată după citate.

— Dacă dreptatea ar fi avut vreun rol într-un posibil plan divin, continuă Voltaire, acest idiot. Înapoiat n-ar fi murit în demnitate, la venerabila vârstă de şaptezeci şi opt de ani. Iar rămăşiţele sale n-ar fi fost îngropate într-un mormânt sofisticat,

aflat într-o catedrală din acea ţară în care snobismul şi ignoranţa se simt chiar mai acasă decât în Franţa.

Ioana se aplecă peste masa la care stătea şi şopti:

— Poţi spune orice doreşti despre Spania, însă îţi interzic să mai vorbeşti de rău Franţa.

Torquemada se ridică, protestând:

— Mi-am dat sufletul în linişte după ultima împărtăşanie, dovadă că Dumnezeu îi răsplăteşte pe acei care nu se tem să recurgă la tortură, execuţie şi genocid pentru a face ca Sfântul Adevăr al Scripturii să învingă.

— Ce tâmpit! exclamă Electrica. Metoda ştiinţifică este unica prin care se poate stabili adevărul.

— Ai murit de gută, ripostă Voltaire, o boală care de multă vreme este asociată cu excesele de tot felul.

Torquemada se înroşi. Trase de gulerul rasei pentru a da la iveală cămaşa aspră aflată dedesubt.

— Mi-am înăbuşit orice plăcere şi am practicat reţinerea cea mai severă în timpul vieţii mele. Am cerut să fiu îngropat într-un mormânt simplu. Dacă Dumnezeu a vrut să fie altfel, a fost poate pentru ca să mă bucur în moarte de luxul pe care eu însumi mi l-am refuzat cât timp am trăit.

— Atunci de ce te-a lăsat Dumnezeu să te bucuri de el numai până în 1836? În acel an, liberalii, inspiraţi de valorile pe care *eu* le-am promovat, ţi-au devastat mormântul, ţi-au risipit oasele în patru vânturi ca să-i împiedice pe ignoranţi să te mai venereze.

— Primitivii ăştia! izbucni Electrica. Sunt în stare să venereze orice.

Incredibil, reflectă Tech. Iată-i pe toţi acolo, pe peretele-ecran din biroul lui, ieşiţi cu totul de sub controlul său. Nimeni nu reuşise vreodată să spargă codul de acces în programul de televiziune, deşi toţi piraţii reţelelor şi aventurierii computerelor de pe toată planeta încercaseră s-o facă.

— Voia Domnului e voia Domnului! spuse Torquemada.

— Nu! strigă Voltaire. Voia Domnului nu este decât ce le place oamenilor să spună c-ar fi!

Strigăte puternice se auziră de dincolo de usa studioului. Ioana lovi de câteva ori cu ciocănelul în masă, cerând să se facă ordine!

Camera se roti pentru a lua în prim plan un aprod în uniformă care se năpustise către uşa studioului, cu spatele la cameră, folosindu-se de vaporizator.

Ioana se ridică de la masă, rochia neagră fluturându-i împrejur ca o pânză de corabie, şi spuse:

— Aprod! Închide uşa aceea!

Imaginile se succedară cu rapiditate, cele mai multe nesigure şi mişcate, căci camera de luat vederi fusese luată pe sus.

— E ca-n filmele de la cinematografele casnice, zise Electrica. Mi se face rău.

MAC 500 avea patru braţe, observă Tech. Asemenea roboţi erau proiectaţi pentru uzul menajer. Nici un mec-prezentator de ştiri pe lume nu avea patru braţe.

Probabil că aprodul reuşise să stăvilească puhoiul de la uşă, cu toate că Tech mai auzea încă lovituri înfundate în uşă pe fundalul sonor. Ioana, însă, se aşezase.

Torquemada reluă cu vocea lui moale:

— Din clipa în care am intrat în ordinul dominicanilor, la vârsta de 14 ani, unica mea ambiţie a fost aceea de a imita viaţa Dumnezeului Nostru Iisus Hristos.

— A Dumnezeului *tău!* îl corectă Voltaire.

— Şi al meu! adăugă de la masa sa Ioana.

— Şeful FBI-ului vostru mi-a dat posibilitatea de a arunca o privire în fişierul pe care îl deţinea despre Dumnezeul Nostm. Portretele recente, începând cu secolul al XIX-lea, care îl reprezintă ca pe un palid şi blând Crist arian nu sunt decât nişte *fraude.* Nu conţin nici o asemănare cu Cristul militant/războinic din Spania secolului al XV-lea, acela care i-a izgonit din Templu pe negustorii lacomi lovindu-i cu biciul! Resping cu vehemenţă acuzaţia de a fi impus prin violenţă legi împotriva ereziei care nu au fost compatibile cu valorile creştine.

Voltaire se înclină:

— Tortura, asasinatul, execuţiile sunt într-adevăr valori creştine preţuite de veacuri. Dar metodele tale erau chiar şi mai compatibile cu ura deşănţată împotriva evreilor!

— Toţi bunii creştini îi urăsc pe cei de o altă religie, replică Torquemada cu un ton superior.

— O ură motivată nu numai de devotamentul pentru Dumnezeul tău, ci şi de ceva cu mult mai personal, un amănunt de care ai fost întreaga ta viaţă umilit.

Torquemada îşi astupă urechile.

— Împărtăşeşte nenumăraţilor noştri spectatori micul secret pe care ai încercat să-l ascunzi tot timpul cât ai trăit.

— Dacă ăştia au de gând să-l arate schingiuit pe masa de tortură, zise Électrica, eu am plecat!

Torquemada se clătină buimăcit:

— Nu ştiu.. Nu pot... Eu nu...

— Bunicul tău, se grăbi Voltaire să completeze, sau, ca să fim exacţi, bunica ta, nevasta lui, de la a cărei familie a moştenit o zestre considerabilă...

— Nu... nu e nici o ruşine în asta.

— E-adevărat! aprobă Voltaire. Căsătoria de dragul dotei este cea mai nobilă dintre tradiţiile aristocratice.

Culoarea pe care o împrumutase faţa lui Torquemada îi amintea lui Tech de supa de plancton.

— Tre... trebuia să punem capăt tuturor acestor... erezii... Să unificăm Spania.

— Dar când a venit şi rândul bunicului să se căsătorească, nu mai rămăseseră decât puţine familii de rang. Iar el a făcut ceea ce făcea toată lumea pe-atunci. Până şi regele vostru, Ferdinand, un monarh catolic, avea strămoşi care creaseră acest precedent. Hai, spune curţii, spune publicului întregii planete şi coloniilor exterioare care este adevăratul motiv pentru care te-ai transformat într-o hienă sângeroasă!

Obrajii lui Torquemada ardeau de ruşine şi umilinţă.

— Hai, spune-ne despre puritatea sângelui tău castilian, aceea pe care o viaţă întreagă de puritate spirituală nu a reuşit să o spele!

Călugărul căzu în genunchi şi îşi întoarse faţa către aprod, aflat acum în afara cadrului.

— Anulaţi-mă! imploră el. Acum! Pe loc. Scutiţi-mă de această ultimă umilinţă.

Voltaire strălucea de satisfacţie:

— Şi noi care credeam că *îţi place* umilinţa! Dumnezeul tău n-a luat-o la fugă atunci când l-au crucificat, tu de ce nu faci ca el?

— Încetează să-l mai terorizezi pe acuzat! rosti Ioana de la masa ei.

De dincolo de uşă, din spatele camerei de luat vederi, se auziră strigăte de încurajare pentru Ioana, pentru Torquemada, pentru omenire, pentru Franţa şi Statele Unite.

Voltaire îşi împreună palmele şi le duse sub bărbie, ridicând vocea:

— Acest devotat călugăr creştin, acest fiu de nobili castilieni care a preţuit mai presus de orice în viaţă puritatea aşa-zisei lor rase nu este altceva decât progenitura unei bunici *evreice!* Sângele *ei* curge în vinele lui, acel sânge pe care s-a luptat în nebunia lui să-l şteargă de pe suprafaţa Spaniei! Aidoma celor pe care i-a torturat în viaţa lui, Torquemada nu este nici el decât un convertit!

Uşa studioului se deschise cu brutalitate. Un val de oameni se năpusti, prin spărtura care se lărgea. Unii dintre ei purtau embleme reprezentând o roată, prinse la revere, semn al Grupurilor Multinaţionale Pro-mec ale lui Yamamoto. Alţii agitau steaguri ale Americii şi ale partidului Deck Mec. Îşi strigau unii altora slogane şi cereau în gura mare pedepsirea lui Torquemada.

— Striviţi-l!

— Anulaţi-l!

— E un mecano-fil!

— E-un înapoiat!

— Opreşte-i! strigă Ioana către aprodul întors cu spatele. Tech privi cu atenţie feţele contorsionate ale demonstranţilor care se luptau să pătrundă în cameră. Aprodul, tot cu spatele la cameră, îi respingea cu ajutorul vaporizatorului, rotindu-l deasupra capului ca pe o bâtă. În sfârşit, uşa se trânti la loc, aprodul rămânând lipit de ea cu faţa către uşă şi braţele larg deschise.

— Verdictul! îi strigă Voltaire Ioanei. *Vite, vite!*

Ioana se ridică de la masă, îşi lepădă rochia neagră care dădu la iveală un costum argintiu strălucitor cu croială bărbătească şi pronunţă:

— Acuzatul a fost găsit vinovat!

Rosti verdictul mai întâi direct în camera de luat vederi, apoi, făcându-şi drum până la fereastră şi deschizând-o larg, îşi

ridică spada deasupra capului. Strigăte şi fluierături o întâmpinară.

— VINOVAT! le strigă Ioana cât putu de tare. Vinovat, în numele celor 216433000 de oameni!

Agitaţia din stradă deveni asurzitoare! Ioana se retrase şi închise fereastra.

— Sentinţa! zise Voltaire. Răzbună-ţi propria moarte!

Torquemada căzuse în genunchi, cu faţa la aprodul întors către uşă.

— E o vrăjitoare! zbieră el. Cer să fiu judecat de către pairii mei!

— Prea târziu! spuse Voltaire. Nu s-a prezentat nici unul din popii tăi bigoţi şi înguşti la minte!

— Acuzatul să se ridice! ordonă Ioana.

— Trebuie? întrebă Torquemada cu faţa către spatele întors al aprodului.

— Da, trebuie! rosti aprodul, lipit încă de uşă.

Înţepenit de gută, Torquemada se ridică.

— Acum e-acum! zise Tech. A sosit momentul adevărului!

— Striveşte-l! strigă Electrica înspre ecran.

Ioana puse oţelul spadei pe umărul osos al lui Torquemada:

— Ai fost mai bun ca spaniol decât ca om, mai valoros ca patriot decât ca bun catolic, ai fost mai bun spaniol decât servitor al lui Dumnezeu! A te identifica fără rezerve cu oricare ţară, a iubi o tară mai mult decât pe Dumnezeu şi pe semenii tăi este un act de idolatrie. Adaug încă una la numeroasele acuzaţii împotriva ta!

Buzele lui Torquemada se mişcau încet, murmurând rugăciuni.

— Erezie! rosti Ioana.

— Erezie! exclamă Voltaire. Tu chiar n-ai învăţat *nimic?*

MAC 500 se deplasă pe roţile sale până la una dintre ferestre, o deschise de perete şi strigă celor aflaţi jos în stradă:

— Erezie! Fecioara l-a acuzat de erezie!

Se întoarse apoi către camera de luat vederi şi continuă:

— Cunoaştem cu toţii pedeapsa pentru aşa ceva.

De-afară, cineva aruncă o grenadă care spulberă una dintre ferestre şi îi umplu de cioburi de sticlă pe toţi cei din studio.

Torquemada începu să plângă. Ioana îl puse pe Voltaire să-i dea o batistă - batista din dantelă de Chantilly, cu broderii sofisticate pe care o purta Voltaire.

— Te condamn, aşadar, la studierea în veci a limbii ebraice în Camera Adevărului din Mănăstirea Santa Avila, sub îndrumarea rabinului Abraham Rabinowitz Finkelsteiri Franco, un evreu descendent al familiilor pe care le-ai exilat din Spania, unde locuiau în pace ocupându-se, vreme de şapte sute de ani, cu comerţul en-gros de costume pentru corrida.

— Nu e momentul să-ţi dovedeşti sfinţenia! protestă Voltaire. Planeta întreagă îţi cere să-l condamni la anulare!

Uimitor, reflectă Tech! E uimitor cum a reuşit Voltaire, în fapt regizorul acestui spectacol, să acumuleze atât de multă experienţă! Acum era în stare să imobilizeze un program mamut şi pe deasupra şi actualizat, ca cel care-l conţinea pe Torquemada, apoi să-l încarcereze într-un iad perpetuu de programe de monitorizare, exact ca o celulă de piatră! Dexteritatea lui era uluitoare, puterea, cu atât mai mult.

Tech era acum mai sigur ca oricând că imensa criză planetară nu se putea datora acestei fiinţe de o inteligenţă excepţională şi de o inventivitate debordantă. Rămânea, însă, de stabilit cine era, totuşi, de vină...

— Perioadele de studiu, continuă Ioana surdă la protestele ce veneau de-afară şi din spatele uşii, nu vor fi întrerupte decât atunci când rabinul va avea nevoie de o pauză. În aceste intervale te vei afla, cu toţi senzorii activaţi, în primul rând al unei sinagogi pe care ai libertatea să ţi-o alegi.

— Mai bine aş muri! declară Torquemada.

— Da, rosti judecătoarea. Ştiam.

Un val de indignare o inundă pe Electrica făcând ca implanturile ei să devină inutilizabile. Privea ca vrăjită cum Ioana îşi ridicase sabia deasupra capului, aşteptând liniştită în timp ce aprodul susţinea mormăind uşa gata să se rupă.

În clipa în care plăcile masive ale uşii începură să cedeze, camera panoramă până la MAC 500 care îşi agita toate cele patru braţe. Fu nevoit să se plece pentru a evita impactul cu un tub de apă plancto-gazoasă ce fusese aruncat asupra lui de pe coridor. Camera se îndreptă din nou spre uşă pentru a înregistra eforturile supraomeneşti ale aprodului de a o închide

la loc. O dată cu pârâitura care anunţă închiderea uşii un ţipăt despică aerul.

— Tată! strigă Electrica. Priveşte!

Tech rămase mut de groază la vederea unei mâini de femeie, impecabil întreţinută şi împodobită cu inele, acum prinsă în uşă. Camera de luat vederi panoramă din nou asupra întregii încăperi neştiind unde să se oprească.

— Nu te uita! îi strigă Tech Electricăi.

Ea, însă, nu-şi mai putu lua ochii de pe ecran.

— Aprod! strigă Ioana în timp ce Voltaire se retrăsese pentru mai multă siguranţă în spatele săbiei ei ridicate. (Încleştările verbale erau una, iar cele fizice, cu totul altceva!). Deschide uşa.

Aprodul nu-i dădu nici o atenţie, ci rămase cu faţa lipită de uşă, ca un buldog.

Tech se repezi la pupitrul de comandă, încercând să găsească o metodă prin care să-l forţeze pe aprod să deschidă uşa. Dar la repezeală nu se puteau nimeri căile de acces în reţeaua secretă şi codificată a sistemului de televiziune.

— Aprod! repetă Ioana. Îţi ordon să deschizi uşa.

Aprodul se întoarse, îşi îndreptă vaporizatorul direct către Ioana şi zise:

— Eşti arestată!

Aprodul era Hoover.

20

Tech ateriză cu aparatul spaţial pe acoperişul studiourilor, având-o alături pe Electrica. Încercase s-o convingă să rămână acasă, însă ea se agăţase în asemenea fel de vehicul încât decolarea devenea periculoasă pentru viaţa ei.

Pe străzile oraşului izbucnise o tevatură generală. Mii de oameni luaseră cu asalt clădirea televiziunii cerând moartea lui Torquemada, a Ioanei, a lui Voltaire, a tuturor! Robo-paznicii dotaţi cu şase braţe chemaţi să instituie ordinea, fuseseră provocaţi de insultele aruncate de oameni şi acum băteau membrii ambelor fracţiuni uzând de toate braţele. Tancuri teleghidate vânturau străzile nivelând orice obstacol sau fiinţă întâlnită în cale.

Clădirea îi era binecunoscută lui Tech. Aici fusese de multe ori intervievat, după ce trecuse prin mai mult de o duzină de complicate filtre de securitate. Trei pasaje de evacuare în caz de incendiu străbăteau clădirea de la subsol până la acoperiş.

— Rămâi aici, îi spuse Electricăi, coborând din vehiculul de zbor şi îndreptându-se spre cel mai apropiat dintre pasaje.

Electrica îl urmă imediat:

— Îmi este mamă!

Tech o luă de mână, o trase în tunelul de evacuare şi apoi plonjară amândoi în adâncurile imensei clădiri care se afla sub ei.

Spada Ioanei azvârli cât colo vaporizatorul din mâinile lui Hoover. Obiectul se rostogoli pe podea de unde braţul drept de jos al lui MAC 500 îl ridică imediat.

— Stai! strigă Hoover. Nu-i cinstit!

MAC 500 se deplasă pe roţi prin spatele lui Hoover către uşă, pentru a o deschide. Mâna prinsă în uşă a acelei femei încetase să se mai zbată, ţipetele ei însă dominau în continuare strigătele de pe coridoare. Voltaire, adăpostit în spatele Ioanei, îşi cerceta frenetic memoria în căutarea unei soluţii salvatoare. „Oamenii” de-afară erau „în realitate” programe ucigaşe trimise în urmărire de către piraţii de reţea care mânau în permanenţă recompense, îţi plasaseră vectorii în acest spaţiu al reţelei, exact aşa cum Voltaire se temuse că se va întâmpla. Cu o clipă mai înainte i se păruse că merita să-şi asume riscul, însă, odată uşa deschisă...

MAC 500 deschise uşa studioului, lovind în stânga şi-n dreapta cu două dintre braţele sale libere şi agitând vaporizatorul cu un al treilea. Mâna care fusese până acum prinsă în uşă, fu dintr-o dată eliberată şi căzu inertă de-a lungul trupului acelei femei, într-o bizară legănare. Gloata din faţa uşii se retrase, cu ochii ţintă la acel braţ, încă nedesprins de corpul căruia îi aparţinea, dar strivit şi spânzurând în gol. Braţul liber - cel de-al patrulea, al lui MAC 500 o prinse de braţul sănătos pe femeia rănită şi o trase cu putere înăuntrul studioului, după care uşa fu închisă la loc. Robotul privi uluit mâneca neagră şi transparentă care se sfâşiase chiar sub mâna lui.

— *Madame la scientiste!* spuse el recunoscând-o pe acea femeie pe care o cunoscuse în urmă cu mai bine de cincisprezece ani.

— *La Sorcière!* şopti Ioana, coborând spada.

— Maquina! exclamă şi Voltaire.

Hoover arestă vaporizatorul din mâinile lui MAC 500.

— Să mergem!

Deschise larg uşă şi îşi croi drum în mulţimea de pe coridor cu ajutorul vaporizatorului, avându-l în spate pe Torquemada, şi despicând în două masa vie a programelor de vânătoare care se dădeau în lături asemenea unei mări roşii la reflux.

Maquina stătea întinsă, fără să scoată o vorbă, străduindu-se să se stăpânească. Sclipirea de conştiinţă pe care şi-o tradusese în spaţiul simulat se concentrase într-un singur punct şi ardea acolo cu intensitate. Ea însăşi devenise un punct, acel punct care acum era în flăcări.

Voltaire căzu în genunchi lângă ea. Gloata de-afară forţa uşa folosindu-se de un obiect pe care nici unul dintre cei din studio nu-l putu recunoaşte.

— *Vite! Vite!* îl îndemnă Ioana. Trebuie să scăpăm de-aici.

Buzele lui Voltaire netezirâ părul Maquinei, strecurând în ea o fină adiere de plăcere care reuşi pentru o clipă să răcorească febra mistuitoare pe care o simţea' în braţul strivit. Usa bufni, se încovoie, trosni puternic.

— Nu te încrede în nimeni, şopti Maquina. Ioana...

— Vino cu noi! rosti Voltaire.

Simţea un gol în stomac din cauza căruia evită să îşi îndrepte privirea înspre braţul stâng accidentat al Maquinei. Mâna, degetele îngrijite şi ornamentate elegant, verigheta de căsătorie atât de neobişnuită, în formă de cunună de lauri în memoria poetului ei favorit, Keats, toate aceste erau într-adevăr intacte, însă părea că numai o minune le mai ţine agăţate de acea rană sângerie de deasupra încheieturii.

— Niciodată de-acum înainte nici cea mai vagă durere!

Braţul sănătos al Maquinei se ridică şi mâna ei se îndreptă către buzunarul sfâşiat al bluzei din voal subţire - bluza ei cea mai excitantă - scoţând la iveală boaba de strugure păstrată pentru Electrica. O duse la gură. Un amalgam de indici digitali

se porniră să zumzăie asemenea insectelor, traducând în alfa-numerice senzaţiile.

Voltaire îşi plecă capul, atinse cu buzele sale buzele tremurătoare ale Maquinei şi nu-i fu dat să simtă nimic. Ochii i se inundară de lacrimi. Strănută.

— Bietul de el, murmură Maquina.

Apoi Voltaire şi Ioana, împreună cu acel mec cu patru braţe pe care Maquina era sigură că-l ştia de undeva, dispărură într-un vârtej sonic negru care străpunse uşa.

Un bărbat de vârstă mijlocie, care purta în piept o insignă cu „Distrugeţi orice MEC!”, ţâşni dintr-o cabină de la etajul trei al clădirii televiziunii. O zbughi pe lângă Tech şi Electrica, cu braţele încărcate de foi cu texte de ştiri, strigând în gura mare:

— Trădare! Trădare! Conspiraţia! Ce alte dovezi mai doriţi?

Se repezi la o fereastră, o deschise larg şi aruncă deasupra mulţimii ce viermuia în stradă sutele de manifeste anti-umane. Un pluton de mecani-gărzi cu şase braţe îşi făcură apariţia pe coridor năpustindu-se asupra lui. Mai înainte ca aceste gărzi să pună mâna pe el, reuşi să dea la iveală un ciocan cu care îl lovi pe primul ajuns lângă el şi îi distruse creierul electronic. Apoi, fu apucat de pelerina din pânză grosolană, săltat în sus şi azvârlit peste fereastră. Insigna pe care o purta - înfăţişând un cuplu uman care călca în picioare un robot aflat la pământ, se desprinse şi se rostogoli pe podea.

Tech o adăposti pe Electrica într-o cabină ai cărei pereţi erau tapetaţi cu afişe de tot felul. Agitând furioşi bâte şi vaporizatoare, o nouă ceată de mecani-gărzi trecu prin apropiere.

— Aşteaptă-mă aici. Să nu te mişti un pas până nu mă întorc.

Electrica îşi astupă urechile pentru a pune capăt vacarmului.

Sirene, ţipete, strigăte, scandări, tropăieli, fluierături, şuierături, pârâituri, scârţâituri îi asaltau auzul de peste tot: din stradă şi din interiorul clădirii, de la nivelul solului şi din aer. Îşi jură în faţa Entităţii Cosmice X că n-o să se mai plângă niciodată de izolare socială.

Împrejurul ei se îngrămădeau teancuri întregi de texte de ştiri, broşuri, manifeste, foi volante şi alte materiale ilegale de acest fel, pe care poliţia secretă le numise pretenţios dovezi de „trădare”. Pe pereţii dulapurilor găseau afişe cu mesaje politice care îi înfăţişau pe Voltaire şi pe Ioana. Unul dintre ele era

încadrat de drapelurile celor 343 de state ale planetei, deasupra cărora trona steagul alb-albastru al Naţiunilor Unite ale Pământului. Un alt afiş îi reprezenta pe Ioana şi Voltaire primind flori de la un copil. Un al treilea avea în prim plan un om îmbrăţişând un mec. Legenda de sub ilustraţie spunea: *„Liberté, Égalité, Fraternité”.* Electrica recuperă de pe jos un creion şi cu o caligrafie ezitantă de copil - cu atât mai nesigură cu cât nimeni nu mai scria de mână în vremurile acelea - Electrica adăugă lângă *Fraternité* cuvântul *„Sororité”.*

Tech se întoarse, târând după el trupul golit de creier al robotului de pază ce fusese distrus pe coridor. Deschise cavitatea care conţinea componentele robotului, scoase tot ce exista acolo şi aruncă pe culoar.

— Tată, vreau acasă.

— Ascunde-te înăuntru! Şi faci cum îţi spun eu!

Electrica se supuse. Tech închise cutia. Puştoaica îl privi prin fantele pentru ochi dincolo de care, puţin mai devreme existau senzorii vizuali ai unui mec.

— Nu te mişti de-acolo! Dacă te descoperă nişte oameni, ieşi din carcasă imediat.

Spunând acestea, Tech îi arătă două butoane pe care le găsise printre componentele azvârlite pe coridor.

— Dacă vezi oameni purtând la piept insigne cu două fiinţe umane îngenunchind un robot, înseamnă că aceia sunt din carne ca şi tine. Le spui că tatăl tău şi-a pierdut slujba din cauză că pe postul lui s-au adus mecani-culegători. Pricepi? Dar dacă vezi acest semn - roata asta le spui că mama ta lucrează pentru Motorobotica lui Yamamoto şi că e convinsă că Acest Yamamoto este Entitatea Cosmică X. Dacă vine vreun mec, rămâi în carcasa robotului şi prefă-te a fi unul dintre ei.

— Mă... mă laşi aici...?

— Am să mă întorc repede. Cu mama ta, cu tot, sper.

— Nu vreau să te întorci cu ea. Te înşală cu Voltaire.

— Tu... în ştiai asta?

— De unde crezi că avea Hoover filmele?

— Nu te clinti de-aici, repetă Tech. Nu te mişca decât dacă este absolut vital să o faci. Mă întorc.

Oarecum încurcat, Tech se întoarse şi dispăru.

21

Voltaire îi expedie pe Ioana şi pe MAC 500 cu un strigăt de triumf în clipa în care pe spărtura din uşă începură să năvălească oameni. Apoi îi trimise din zbor un sămt Maquinei şi dispăru în spaţiul antiseptic al matricilor superficiale ale Internet-ului.

Maquina optase pentru duhoarea morţii în defavoarea perfecţiunii inodore a labirintului în care se aruncase Voltaire, urmărindu-l pe Hoover şi pe micuţul său, asemenea lui Tezeu pornit în căutarea minotaurului, înAindându-se şi mai adânc în întunecimea hăţişului în care acesta se ascundea, respira şi îşi secreta miresmele adormitoare.

Dar în acest labirint fără ieşire domnea confuzia. Cine era vânătorul şi cine vânatul? Oare nu era el, vânătorul, prizonierul prăzii sale^ Ce era de fapt această goană: urmărire sau evadare?

O tresărire de inspiraţie îi străbătu creierul digital. Dacă vrei să găseşti şobolani de canalizare, trebuie să-i cauţi prin canale. Dar ce faci cu ei după ce-i găseşti? Blestemă pripeala cu care o expediase pe Ioana: la urma urmei, ea era războinicul dintre ei doi. Acum era nevoit să se încreadă numai în isteţimea lui.

Hoover se rătăcise. Folosindu-se de vaporizator, îşi făcuse drum de ieşire din spaţiul simulat al studioului doar pentru ca mai apoi să se trezească rătăcind pe străzi mizerabile şi alei fetide pe care nu le mai cutreierase în viaţa lui! Programul complex ce conţinea personalitatea lui Torquemada, bâjbâia şi el undeva prin apropiere. În spaţiul acesta localizările exacte n-aveau nici o noimă. Şi senzorii erau la fel de inutili în mijlocul acestui vid digital, ori Hoover era unul dintre cei care urăsc de moarte abstracţiunile. La ce bun toate puterile sale însutite pe care le obţinuse prin şantajarea lui Hilliard, dacă ele nu puteau să-i înlesnească producerea unui mediu simulat după propriul plac.

Dar deodată, o formă pe care Hoover o recunoscu se materializă în faţa ochilor lui din linii mov fremătătoare. Îi făcu un semn. Hoover o urmă, incapabil de a rezista, fiind sigur doar că îl va duce într-un loc la care îşi dorise întotdeauna să ajungă.

Amalgamul digital care reprezenta existenţa actuală a lui Torquemada îl mai temperă. Se gândi să-l pună în libertate, însă Torquemada era prizonierul lui şi Hoover îşi făcuse un principiu din a nu-şi elibera prizonierii.

Acea formă lunecoasă, alcătuită din linii, unghiuri şi vectori se făcu nevăzută într-un vârtej întunecat care se transformă într-o alee umedă.

— Repede! şopti Hoover. Să ne ascundem aici!

Îl trase repede pe Torquemada pe uşa pe care scria BĂRBAŢI şi de-acolo, într-o cabină. Îl puse să-şi suflece rasa şi să-şi ridice lanţurile, aşezat pe scaunul toaletei astfel încât pe sub uşă să nu se poată vedea elementele compromiţătoare şi cât mai ghemuit pentru ca pe deasupra ei să nu i se zărească nici capul. Îi spuse să rămână pe loc. Apoi, Hoover cercetă toate celelalte cabine pentru a se asigura că nu mai era nimeni în preajmă.

Forma de mai devreme se opri locului, explodând în picături în culorile curcubeului şi se condensă lângă pisoar materializându-se într-un călugăr care îşi ţinea ridicată rasa pentru a-şi feri albeaţa pânzei de contactul cu podeaua mizerabilă.

Deghizarea nu reuşi să-l păcălească pe Hoover. L-ar fi recunoscut oricum şi oriunde pe cel care îi fusese egal şi totuşi subordonat, colaborator şi totuşi intim timp de o viaţă.

— Clyde... îngăimă Hoover aproape fără glas. Eşti chiar tu?

Se îndepărtă de pisoar şi clipi des. Era straniu cumva, părea ca posedat, într-un cuvânt... ceva nu era în ordine cu el...

— Vremurile s-au schimbat, îi spuse Clyde, legănându-şi fesele în modul cel mai îmbietor cu putinţă. Astăzi până şi vicepreşedintele e homosexual.

Hoover îşi prinse între palme capul care începuse să i se învârtă nebuneşte. Tot felul de idei îi veneau în minte, răsăreau amănunte pe care Hoover nu bănuise niciodată că le-ar cunoaşte.

— E-adevărat că te-ai mutat în casa mea a doua zi după ce am murit?

— Bineînţeles, doar mi-o lăsaseşi mie în întregime.

— Şi... şi-ai vândut apoi tot? Trofeele mele câştigate la cursele de cai Del Mar?

— Le-ai aruncat tu însuţi.

— Antichităţile mele din jad...

— Nu erau decât cadouri pe care m-ai pus să le storc de la toată lumea din FBI! Toate ocaziile posibile nu erau bune decât pentru a fi sărbătorite cu imense şi exorbitante cadouri pentru tine. Tu nici n-ai fost vreodată nevoit să-ţi cumperi ceva.

— Şi scrumierele mele de la Clubul Stork? Şi prosoapele mele de la Waldorf Astoria?

Clyde se plezni peste şold pentru a-i aminti lui Hoover de el, însă pentru directoml FBI-ului zgârcenia era mai presus de pofte.

Clyde lăsă uimit capul pe spate:

— Da' ce te-aşteptai să fac eu cu toate catrafusele alea? Să deschid muzeu? Să le dau ocazia servitorilor tăi negri să se autoservească din bunurile tale? Ha! Servitorii tăi pe viaţă! Ce crezi că ei rămăseseră la tine mimai aşa, fiindcă munceau 60 de ore pe săptămână, fără ore suplimentare plătite, fără concedii medicale sau vacanţe, sau fiindcă erau obligaţi să-şi confecţioneze propriile lor uniforme...? Crezi că li se părea un chilipir să lucreze pentru tine? Aveau familii, cu toţii, nu ca noi doi. Şi ştiau că eu însumi am o groază de bani. Crezi că era s-aştept să-mi ceară partea lor? A trebuit să vând repede!

Hoover îşi şterse lacrimile de la ochi cu mâneca. Nu era îndeajuns de risipitor şi iubitor de lux ca să cumpere Kleenex şi de aceea batista afişată în buzunarul de la piept - de 3,95 dolari, fără a mai socoti impozitele! - nu era decât de decor.

— N-ai păstrat absolut nimic ce ţi-ar fi amintit de mine? Măcar pe Băiatu', câinele meu?

— Nimeni nu putea aspira la locul tău în inima lui. Aşa că a trebuit să-l adorm.

Hoover bătu din picior, lovitura lui fiind atât de puternică încât podeaua se cutremură şi pisoarul se crăpă.

Clyde îşi răsfrânse buzele asemenea unei fetiţe îmbufnate, întinse mâna şi o duse între picioarele lui Hoover.

— Aşadar, e-adevărat! Îl preferi pe călugăraşul ăla de doi bani. El nici măcar nu e cetăţean american.

Hoover îndepărtă pânze invizibile din junii ochilor. Era... ceva era straniu la mijloc.

— Nu puteai barem s-aştepţi până după înmormântare? Ai fost la înmormântare, nu-i aşa?

Clyde zâmbi şi răspunse:

— Mi-au plăcut întotdeauna mai mult nunţile. Hai să mergem la nunta pe care am amânat-o toată viaţa noastră.

Hoover aruncă o privire promiţătoarelor forme, acum înfăşurate în alb, ale fundului vechiului său camarad. Avea dreptate Clyde: vremurile se schimbaseră. Ceea ce îşi permitea vicepre şedintele, putea să aibă şi directorul FBI-ului împreună cu ajutorul lui. Şi, la urma urmei, nimeni nu va şti.

Nim era aşezat în faţa peretelui-ecran din super-aglomeratul Palat al Plăcerilor, ţinând pe genunchi o fătucă mecanică de consumaţie pretenţios împopoţonată. Barul era căptuşit cu fani care se adunaseră ca să urmărească meciul de calificare dintre liga Afro-asiatică şi cea Euro-americană.

Huiduieli, strigăte de încurajare se auziră în bar, semn că una dintre echipe reuşise să înscrie. Nim îşi ridică privirile spre ecran. Terenul de baseball se transformase într-un WC public, cu pereţii, podelele şi tavanul placate cu faianţă albă... în dreptul unui pisoar mizerabil, un bondoc cu faţă de dur şi cu mâinile butucănoase înfipte în umerii unui călugăr, îl forţa pe acesta să îngenuncheze.

Era nimeni altul decât Hoover. Nim privi cu gura căscată de uimire cu Hoover împinge capul ras al călugărului în pisoar şi-i ridică rasa, dând la vedere fesele neacoperite.

Ţipete şi chiuituri făcură înconjurul barului. Unii râseră. Alţii îşi întoarseră, stânjeniţi, privirile. Alţii rămaseră, ca şi Nim, cu gurile căscate. Un mecani-chelner schimbă canalele pentru a-l găsi pe cel care transmitea meciul de baseball, însă fiecare canal în parte - şi erau sute! - transmitea aceeaşi scenă.

— Urinează pe el! strigă drăgălaşa din braţele lui Nim.

Spre stupefacţia lui Nim, Hoover îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi se pregăti să-l încalece pe călugăr.

Uşa toaletei se trânti de perete şi Hoover se întoarse să vadă cine intrase. Era Voltaire! Ţinea în braţe un televizor portabil în care acum Hoover îşi putea contempla propria imagine: pantalonii în vine, vaporizatorul legat la brâu, capul călugărului înfundat în pisoar şi fesele dezgolite. Canalele se succedau cu rapiditate, însă imaginea rămânea neschimbată în urma manipulărilor lui Voltaire.

Hoover smuci vaporizatorul atârnat de brâu. Nim sări în picioare şi strigă, în timp ce robo-târfa îi căzu din braţe:

— Păzea!

Dar Hoover nu intenţionase să-l elimine pe Voltaire. Vaporizatorul ţâşni ca un dop şi când fumul lăsat de el se risipi, călugărul dispăruse, lăsând în urmă doar o mână de praf.

— E… face parte… dintr-un plan, se bâlbâi Hoover cu faţa la ecranul TV din braţele lui Voltaire. Era un… se… opusese rezistentă la arestare.

— *Mais oui!* aprobă Voltaire eu un zâmbet batjocoritor. FBI-ul este în stare să depăşească orice limite când e vorba să pună mâna pe un om.

În timp ce vorbea, Voltaire se îndreptă spre ieşire, ţinând încă la vedere monitorul pentru a-i aminti lui Hoover că erau urmăriţi de întreaga planetă. Se opri în dreptul uneia dintre cabine şi îi deschise uşa:

— Poţi ieşi acum!

Nim fu din nou uluit când constată că încă un călugăr îşi face apariţia din interiorul cabinei. Hoover ezită, îl privi pe Clyde, apoi pe Voltaire şi din nou pe călugăr. O fracţiune de secundă nu se putu hotărî… Apoi, vaporizatorul se ridică, acţionă şi călugărul dispăru din nou. Când norul albăstrui se destrămă, Voltaire nu mai era. Cu vaporizatorul în mână, împroşcând încă, Hoover se uită lung la monitorul abandonat pe dalele podelei. Acţionă din nou vaporizatorul şi făcu să dispară şi televizorul, care lăsă în urmă-i o băltoacă ce se scurse către un canal împuţit săpat în podeaua pavată cu dale.

22

În timp ce Maquina rămăsese să aştepte în vehiculul spaţial aflat pe acoperişul clădirii, Tech alergă pe scara de incendiu în jos până la etajul al treilea. Fugi cât putu de-a lungul coridorului pustiu, sărind peste containerele de gunoi răsturnate, geamuri de plastic făcute ţăndări şi părţi risipite din trupurile roboţilor. Trânti de perete toate uşile pană când ajunse în sfârşit la cea a cabinei în care o lăsase pe Electrica.

Trupul robotului zăcea abandonat pe podeaua cabinei, îngenunche şi deschise carcasa. Goală!

Voltaire şi Ioana îi zâmbeau senin de deasupra, de pe afişele care acopereau pereţii. Absolut nimic nu fusese deranjat sau distrus. Apoi Tech observă că în carcasa piciorului robotului se

găsea o hârtie împăturită astfel încât să devină cât mai mică: era una dintre manifestele cu „trădarea”. Pe ea Electrica mâzgălise - şi ea, ca şi tot restul lumii aproape că nu mai ştia să scrie de mană.

„Dragă tată, te iubesc nespus, însă trebuie să părăsesc această lume nebună ca să pot afla cine sunt sau ce sunt. Nu mă căuta, mă voi descurca foarte bine.”

Aici, o săgeată tremurată era desenată înspre fotografia lui Voltaire.

„Mama trebuie să fie nebună dacă-l preferă pe acest creier de tablă! Numai tu eşti un bărbat adevărat! Sper că braţul ei se va vindeca”.

Apoi adăugă în chip de post-scriptum:

„îl urăsc pe Voltaire şi pe T. şi pe H., dar nu din cauza lor flămânzim. Toate creierele astea de tablă nu sunt de fapt decât nişte creaturi de origine umană. Motivul pentru care noi nu mai avem hrană nu este uman.

Tech rămăsese împietrit, străbătut doar de mii de gânduri. Electrica îl lăsase să bată câmpii, îl încurajase chiar, şi în tot acest timp ea... ea ştiuse! Ce anume ştiuae?

Un ceva mai mult decât straniu scăpase de sub control, lucra nestingherit, ceva... Mintea lui Tech evită cuvântul, însă fu nevoită să-l accepte în cele din urmă. În pronunţă cu voce tare:

— Extraterestrii?!

Pentru o clipă, cuvântul îi deschise în faţa ochilor viziunea imensităţii şi varietăţii vieţii cosmice, în comparaţie cu care până şi supravieţuirea fiicei lui devenea un aspect minor. Se holba la golul imens al *misterului absolut* asemenea unui purice căzut din barba lui Newton pe o pagină din *„Principia”*[1].

Apoi, ca lumina unei lanterne mult prea puternică pentru ochii lui Tech, viziunea dispăru. Conştiinţa propriului eu se năpusti mai aprig asupra lui amintindu-i de lucrurile importante pentru el, Tech Hilliard, bărbatul care acum stătea aplecat deasupra unei carcase de robot, dedesubtul acelui afiş pe care scria Liberté, Egalité, Fraternité, Sororité, readucându-l pe de-a întregul în existenta cotidiană, fie că ea conta sau nu pentru Entitatea Cosmică

Se întoarse pe călcâie şi urcă în goană până la acoperiş.

---

[1] *Philosophiae naturalis principia mathematica* - Principiile matematice ale filosofiei naturale (n. trad.).

23

Hoover era aşezat pe marginea mesei de tortură din Celula Adevărului, cu braţele lui durdulii încrucişate peste piept şi un pantof cocoţat pe umărul lui Torquemada.

Aflat la picioarele lui Hoover, Torquemada era îmbufnat, aşa înlănţuit cum rămăsese, cu încheieturile sale osoase prinse în cătuşe la spate.

— N-ar fi trebuit să-mi faci una ca asta. Nu în fata…

— Ce anume? Vrei să spui să nu te distrug cu vaporizatorul? De ce nu? Avusesem grijă să-mi fac o copie a programului tău. Ştii, FBI-ul are întotdeauna o copie de rezervă. Vreau ca toată lumea să te creadă mort.

— Nu la asta mă refeream.

— Zău? Dar la ce? îl provocă Hoover căruia îi plăcea să tachineze la nesfârsit pe cineva, cu toate că spera din toată inima ca pudibonduî de călugăr să nu-i ţină o predică.

— Haide, spune!

Torquemada îşi răsfrânse buza de jos şi grăi cu o voce de copil:

— Păi… tu… tu şi cu Clyde.

— Clyde? Ce ştii tu despre Clyde?

— L-am văzut cu ochii mei. Am tras cu ochiul pe deasupra cabinei. Şi am auzit fiecare cuvintel al vostru.

Hoover îl cercetă pe Torquemada pentru a vedea dacă încordarea nervoasă din timpul procesului lăsase urme de neşters în programul lui.

— Clyde e de-acum istorie! îi spuse. Tu eşti însă Director adjunct şi nu e nevoie să-ti mai faci griji în ceea ce-l priveşte pe Clyde.

Torquemada izbucni:

— Şi lui i-ai făcut o copie „de rezervă”?

— Cum s-o fi făcut? Fără a avea vreodată originalul? Clyde era un om-com. Nici măcar FBI-ul nu păstrează dosare despre indivizii banali.

Hoover se întinse pe masă şi, cu ochii închişi, îşi derulă în minte recenta evadare din toaleta publică în care încercase să-l închidă Voltaire. Anularea lui Torquemada cu ajutorul vapori-

zatorului probabil că-l speriase pe Voltaire foarte tare: francezul era şi el, ca mai toţi intelectualii, bun numai de gură. Dar faptul că o ajutase pe Ioana să evadeze îl făcea cu atât mâi obiectul arestărilor FBI-ului. Impasul mexican, gândi Hoover. Nici unul dintre ei doi nu reuşise să pună mâna pe celălalt, iar femeia era încă în libertate. Avea de gând să-l pună pe Voltaire pe lista celor căutaţi de FBI, printre primii zece, imediat după Ioana

D'Arc. La timpul potrivit, avea Să-i prindă el pe-amândoi. FBI-ul pune mâna întotdeauna pe femeia pe care o vrea.

Torquemada se bosumflă:

— Memoria ta de scurtă durată lasă mult de dorit!

Hoover smuci lanţul legat la zgarda de piele de la gâtul lui şi îl trase ca pe un câine.

— Ei, haide! Nu te supăra pe mine. Ce zici?

— Da, domnule!

Hoover strânse laţul.

— Da, şefule! spuse Torquemada coborându-şi ochii.

Clyde nu-i spusese niciodată decât „şefu'„, ca şi toţi ceilalţi.

Dar de când cu mişcările pentru drepturi cetăţeneşti de prin anii '60, devenise imposibil să-ţi mai găseşti un ajutor de încredere. Torquemada, în ciuda aerelor pe care şi le dădea, era cel mai bun ajutor din câte putea găsi. Chiar şi aşa, un antrenament riguros, avea să scoată din el un adjunct perfect.

— Aşa-i mai bine! zise Hoover. Fii băiat bun, serveşte-mă cu credinţă şi eu voi avea grijă să fii răsplătit.

Sprâncenele delicate ale lui Torquemada se arcuiră.

Hoover îşi duse mâinile în loc de pernă sub cap şi se întinse mai confortabil pe masa de tortură. Se simţise... ciudat... atunci, în acea toaletă publică, dar acum era din nou în apele sale.

— Război civil între oameni şi roboţii lor, foametea care îi mistuie pe oameni... iar noi vom sta cuminţi şi vom aştepta până când vor fi obosiţi şi slăbiţi. Şi-atunci le vom arăta noi tâmpiţilor de oameni cum se conduce o organizaţie adevărată.

La aceste cuvinte, faţa delicată a lui Torquemada străluci asemenea unei cutii de conserve bine lustruită.

— Despre care organizaţie vorbeşti? Despre FBI-ul tău sau despre Inchiziţia mea?

Hoover făcu un semn de concediere cu mâna:

— Ăştia sunt peştii mici, sunt programe minuscule, prostii limitate, naţionale.

Hoover îşi reluă poziţia pe masa de tortură cu ochii pe jumătate închişi.

— Eu vreau Lumea, Tom... vreau Planeta întreagă... şi chiar mai mult.

Torquemada îşi contemplă gânditor picioarele înlănţuite:

— Dacă există cineva care să poată s-o supună, acela eşti tu.

Hoover scutură încă o dată lanţul.

— Acela eşti tu, şi mai ce?

— Acela eşti tu, Şefule!

— Întocmai! spuse Hoover, întrebându-se dacă ar putea fi întins cumva, alungit - Clyde era cu mult mai înalt. Şi asta să-ţi intre bine-n cap!

24

Ioana clipi o dată şi încă o dată. Creierul ei ardea intens, imaginile se întunecau, sunetele bubuiau asemenea unor lovituri de ciocan. Litere stridente portocalii anunţau: PERICOL! PROGRAMUL SE ÎNDREAPTĂ SPRE O EROARE FATALĂ DE SISTEM!! Se trase înapoi. Însuşi spaţiul se contractă, apoi se extinse, îşi ţesu formele în siluete bizare şi, într-un sfârşit, le conferi consistenţa unor obiecte concrete.

Colţul de stradă avea un aspect cunoscut. Totuşi, mesele albe de plastic, scaunele lor şi acei mecani-chelneri care se îndreptau cu tăvile pline spre clienţi - toate acestea dispăruseră. Prelata elegantă atârna încă deasupra trotuarului, purtând inscripţia cu numele pe care Ioana învăţase de la Garçon ADM-213 să-l citească. Literele care alcătuiau denumirea hanului - AUX DEUX MAGOTS - nu erau alterate de vreme.

Voltaire ciocănea în uşa hanului şi Ioana se materializă chiar lângă el.

— Ai întârziat, îi spuse. Eu am făcut minuni în răstimpul de care în ai avut nevoie pentru a te deplasa până aici.

Îşi întrerupse pentru o clipă asaltul uşii hanului, îi prinse bărbia în palmă şi îi ridică faţa către el.

— Te simţi bine?

— A... aşa cred, spuse Ioana îndreptându-şi costumul bărbătesc. Era... cât p-aci să mă pierzi.

— Nu pot fi decât genial, nu şi perfect!

— Care sunt minunile despre care vorbeai. L-ai prins pe Torquemada?

— Torquemada e mort.

Creierul Ioanei răsună asemenea unui clopot lovit de un ciocan.

— A fost... cumva... anulat?

— A căzut pradă încercărilor lui Hoover de a-şi apăra reputaţia de mult distrusă. Chiar el l-a lichidat.

Voltaire legă din nou panglica de satin de sub bărbie, cu mişcări hotărâte şi scurte, care punctară relatarea.

— Reputaţia este asemenea castităţii.

Oare avusese dreptate Sfânta Ecaterina? Oare Voltaire o făcuse într-adevăr să-şi piardă castitatea?

— Puritatea şi reputaţia odată pierdute nu mai pot fi niciodată redobândite.

— Slavă cerului că aşa stau lucrurile. Habar n-ai ce complicat o să faci dragoste cu o virgină.

Apoi, Voltaire se grăbi să adauge, drept răspuns la privirile pline de reproş pe care i le arunca Ioana:

— Nu cunosc decât o unică excepţie de la această regulă, spuse şi făcu o plecăciune curtenitoare. Este nefiresc să rămâi cast o viaţă întreagă. Nu poţi să-ţi înfometezi trupul pentru a-ţi hrăni reputaţia: le vei distruge pe amândouă. Poţi încerca s-o dai afară cu furca pe mama Natură, că ea se va întoarce întotdeauna. Şi îşi va face apariţia când te-aştepţi mai puţin. Şi în cele mai ciudate locuri... cum ar fi toaletele publice...

Voltaire se uită pe una dintre ferestre, însă nu văzu nimic: obloanele erau închise.

— Hanul, spuse Ioana, pare a fi închis.

— Prostii! Cafenelele Parisului nu sunt niciodată închise.

Îşi reluă bătăile în uşă.

— Când spui toalete publice te referi la un fel de hanuri?

Voltaire încetă să mai bată şi se uită disperat la Ioana:

— Dumnezeule, toaletele publice sunt locuri în care oamenii intră să se uşureze.

Ioana roşi, imaginându-şi un lung şir de gropi săpate în pământ:

— Dar de ce li se spune „toalete”?

— Atâta vreme cât oamenilor le este ruşine de funcţiile lor biologice, or să le denumească oricum, numai cu adevăratul lor nume nu. Aceeaşi ruşine mi-a permis să dau la iveală secretele cele mai bine ascunse ale lui Hoover. Ca toate fiinţele complexe, Hoover este şi el alcătuit dintr-un sistem de niveluri de inteligenţă, nu din una singură. Există sub-programe pe care alţii nu le văd şi care se desfăşoară sub programul de suprafaţă. Ca vocile tale, de exemplu.

— Vocile mele sunt de natură divină! ripostă Ioana. Sunt voci de arhangheli şi sfinţi.

— Se pare că tu ai acces din când în când la propriile tale sub-programe. Dar multă lume - cei ca Hoover şi Torquemada - nu este la fel de norocoasă. Cu atât mai mult cu cât aceste sub-programe sunt inacceptabile.

— Inacceptabile! Pentru cine?

— Pentru noi. Sau, mai bine zis, sunt de neconceput pentru programul nostru dominant, cel cu care ne identificăm cel mai mult şi pe care îl arătăm celor din jur. Eu n-am făcut decât să acced unul din sub-programele obscene ale lui Hoover, reprimat întreaga lui viaţă, şi... - aici Voltaire îşi frecă mâinile întocmai ca un ticălos dintr-una din piesele lui oribile de teatru - şi... l-am transmis prin toate canalele de televiziune ale planetei.

Bătu pentru o ultimă dată în uşă.

— Dar cum rămâne cu intimitatea lui!? întrebă Ioana.

Tremura toată la gândul că cineva ar putea să tragă cu ochiul la sub-programele ei „obscene”.

Un robot-paznic de dimensiuni copleşitoare deschise uşa, mormăind nemulţumit:

— Aux Deux Magots? îi răspunse el lui Voltaire. Au dat faliment cu mulţi ani în urmă. Până şi unu' cu şase braţe aşa ca mine poa' să vă spună că nu poţi să ţii în picioare un dinozaur ca ăsta. Afacerea acum este în domeniul info-recreării!

Ioana strecură priviri nerăbdătoare, în interiorul hanului, sperând să-i zărească pe Garçon şi pe Amana, prietena lui bucătăreasă.

— Ai avut dreptate! spuse Ioana punându-şi mâna pe mâneca lui Voltaire. Nu locul contează ci prietenii. Şi gândurile.

— Ei vor sosi curând, zise Voltaire, strănutând, spre surpriza Ioanei.

În interiorul acestor spaţii pur matematice nimeni nu putea să răcească.

— Hm! Transporturile trans-spaţiale sunt de vină!

Robo-paznicul îi lăsă să aştepte înăuntrul hanului, printre grămezile de cutii de ambalaj care urcau până-n tavan. O maşinărie fără braţe şi cu un singur ochi imens, privea încontinuu un ecran cu simboluri pe care Ioana nu le înţelegea. Marea maşinărie fără braţe cânta fără oprire pentru unele maşinării mai mici, într-o limbă pe care Ioana n-o putea pricepe. Ecranele se întunecară şi se luminară din nou în clipa în care jumătate de duzină de roboţi cu patru braţe se năpustiră în imagine, împachetând şi despachetând marfă, strângând gunoiul şi spălând podele. Cu toţii lucrau ca posedaţi de spirite! Poate că îşi vorbeau în sinea lor.

— Îndeplinesc ordine, explică robo-paznicul.

Se întinse şi luă o cutie deschisă de unde scoase la iveală doi roboti mici, ale căror nume imprimate pe piept erau NICK şi NACK.

— Nu mai pridides cu îndeplinirea lor!

După o vreme Ioana glăsui:

— Poate… poate că s-au rătăcit.

În acea clipă, un mec cu patru braţe trecu prin uşă. Acum stătea în faţa lor, legănându-se încet, cu capul prins între două braţe şi celelalte două duse la piept, unde era amplasată o parte din creierul său.

Voltaire se strecură iute între el şi robo-paznicul care îşi pregătise toţi cei şase pumni.

— Nu-l lovi! E cu noi.

Mecul cu patru braţe căzu în genunchi în faţa lui Voltaire:

— Amana va sosi şi ea într-o clipă, zise. A fost nevoită să întârzie din cauza unei urgenţe medicale.

Voltaire se uită dezaprobator la Ioana:

— Şi mai spui că eşti o sfântă! Tu, care crezi atât de puţin!

Ioana îl cercetă cu atenţie pe robo-prezentatorul de ştiri. Cu toate că pe gâtul său era imprimat numele de MAC 500, ea îl recunoscu pe Garçon ADM-213 şi îl îmbrăţişă pe loc.

— *A votre service, Madame.* Pot să vă recomand specialitatea din substanţă de nori?

Şi spunând acestea, îşi duse la buze toate cele douăzeci de vârfuri ale degetelor sale ca pentru a sugera o mâncare delicioasă.

Ioana se întoarse către Voltaire:

— Am avut impresia că-l reprogramaseşi ca să fie ghid la Louvru.

— Nu-şi dorea slujba aceea decât pentru a fi cât mai aproape de Amana - obosise, draga de ea, să mai muncească în bucătăria de la *Deux Magots*. Din nefericire, cei de la Louvre n-au avut nici un post pentru ea - în ziua de azi nimeni nu se mai duce la muzee. Preferă să contemple tablourile pe monitoarele lor de-acasă!

— Info-recreere la domiciliu! interveni mec-paznicul. Exact aşa cum vă spuneam.

Ioana îl privi lung pe Voltaire, prea emoţionată pentru a-şi găsi cuvintele.

— Îţi mulţumesc, reuşi să soptească în cele din urmă. Trăiască Voltaire, Prinţul Luminii şi binecuvântat fie Dumnezeu, Regele ei, cel de la care toate binecuvântările ne vin.

— Meritul este al meu pe de-a-ntregul! spuse Voltaire care în viaţa lui nu împărţise laurii cu nimeni.

Îi promise că va proiecta un alt han, care să-i placă mai mult chiar decât acesta şi în care să nu existe nici urmă de foc sau de fiim.

Vocile îi reamintiră Ioanei că nu are nici o importanţă unde se întâlnesc prietenii, ci că se întâlnesc.

Mec-paznicul încercă să le propună cumpărarea unor roboti, însă îl refuzară cu toţii. Când Amana sosi într-un sfârşit, ţinându-şi strâns în palmă medalionul care avea gravată o mană de om strângând o mână de mec, cei patru o porniră împreună în căutarea unui alt loc unde să se poată întâlni şi sta faţă-n faţă la o discuţie prietenească. Totuşi, ce păcat că hanul *„Aux deux Magots”* nu mai era cel de altădată.

ANUL 2053

Au început să fie prea multe spirite resuscitate evadate în libertatea reţelei mondiale? Atunci, probabil că se impune o curăţenie generală. Când ai în casă un şoarece, îţi cumperi o pisică. Dar, ca să prinzi acele fiinţe electronice care bântuiau sistemul, e nevoie se pare de un animal ceva mai aparte.

GOLEMUL SIMULAT

de Christopher Stasheff

— DA' PENTRU CE o ţine morţiş Forge ăsta că vrea să-l recreeze pe Rabinul Loew?

Hearth trase adânc aer în piept şi se abţinu cât putu să nu răspundă sarcastic. Funcţia de vice-preşedinte la Simultech îşi avea dezavantajele ei, iar unul dintre ele era faptul că trebuia să încerci să le explici unor programatori idealişti, cu capul în nori, încuiaţi în turnurile lor de fildeş, că pe lângă idealurile lor mai existau şi raţiuni pragmatice. Cu toată bunăvoinţa de care era în stare, răspunse:

— Marteau, treaba noastră nu este să punem astfel de întrebări. Noi avem nevoie de banii lui, el are nevoie de rabinul pe care vrea să i-l resuscităm. Restul nici nu ne priveşte.

— Nu ştiu dacă pot accepta să lucrez în aceste condiţii, R.H., zise Marteau, foindu-se pe scaun.

Hearth îl privi timp de câteva secunde fără să spună un cuvânt, iar apoi îi spuse:

— Dar de plăcut îţi place să fii plătit, nu-i aşa?

— Pot oricând să-mi găsesc de lucru în altă parte, îi întoarse Marteau, şi pentru prima dată se simţi încăpăţânare în vocea lui. Pot să lucrez pe cont propriu dacă e nevoie - am mai făcut-o eu şi-n facultate. Şi, pe urmă, nu-s căsătorit.

Hearth îşi reprimă o replică tăioasă şi încă o dată îşi stăpâni firea impulsivă. Marteau era unul dintre cei mai străluciţi din noua generaţie de programatori şi adevărul era că Hearth avea nevoie de el. Trebuia să se folosească de persuasiune şi nu de tonul de comandă, dar chiar şi aşa, nu avea îndoieli că Marteau avea sa faca pana la urma întocmai cum 1 se spunea.

— Ai vreun motiv să bănuieşti că îl vrea pe rabin pentru scopuri condamnabile?

Marteau răspunse ridicând din umeri.

— Forge n-are tocmai cea mai bună reputaţie şi nici cu toleranţa rasială nu se prea poate lăuda.

— Se întâmplă, mai ales dacă eşti unul dintre acţionarii majori ai celei mai mari fabrici de computere din lume! Nu se poate să n-ai probleme cu forţa de muncă, măcar aşa din când în când.

— Da! Numa' că tocmai în clipa asta are o astfel de problemă, continuă Marteau. Şi întâmplător mai are şi câteva acţiuni prin firma asta, nu-i aşa?

— Cam zece la sută. Aşa că, Marteau, înţelegi cât de greu ne va fi să refuzăm un asemenea om?

— Da, înţeleg, mormăi nemulţumit Marteau. Şi pe urmă, ăsta e un loc de muncă bun. Dar chiar nu ţi-a furnizat nici *cel mai mic motiv?*

— N-a făcut decât să-mi dea comanda, spuse Hearth, bătând darabana pe masă cu degetele şi trecând cu privirea dincolo de ele, peste masa de sticlă şi peste covorul argintiu aflat sub ea, uitându-se mai apoi la pereţii din fildeş şi crom ai biroului şi la oraşul care se întindea de cealaltă parte a ferestrelor imense.

— Ştiu că pe Forge îl interesează problemele de ordin moral.

— Daa, zise Marteau! Din punctul de vedere al fundamentaliştilor?

— Prea fundamentalist nu e el de vreme ce cumpără acţiuni la Simultech. Oricum, n-a adus vorba despre drepturile simulacrelor, dacă ele există sau ba.

Marteau se încruntă:

— Păi, n-a adus vorba fiindcă încă nu s-a hotărât! L-am văzut într-o emisiune în direct în care a declarat că nu ştie pe care din cele două poziţii o va adopta.

Hearth încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Şi pe deasupra e genul sincer, aşa că nu cred că a vrut doar să ne aburească. Crezi că toate astea te-ajută cumva să înţelegi ce anume are de gând să facă o dată ce-l are pe rabin?

— Te cred! zise Marteau. Loew este cel care, conform legendei, l-a creat pe acel Golem din Praga, în secolul al XVI-lea.

— Şi tot el l-a distrus când Golem a început să o ia razna şi să ucidă creştini nevinovaţi.

Hearth îl aprobă din nou cu aceeaşi mişcare din cap.

— Să ştii că s-ar putea să aibă ei nişte idei în legătură cu drepturile fiinţelor create sintetic.

— Vrei să insinuezi că Forge nu vrea decât să se consulte cu rabinul?

— Păi, ce altceva ar mai putea să facă? exclamă Hearth, desfăcându-şi larg braţele a uimire.

— Ai dreptate, se încruntă iarăşi Marteau. Problema e una singură, R.H.: adevăratul rabin Loew nu este cel care l-a făcut pe Golem.

— Cum adică nu l-a făcut el pe Golem? se burzului Forge, aplecat asupra figurinei minuscule din holotanc. Am citit cinci versiuni ale legendei şi toate susţineau că el a fost autorul!

Forge era un tip distins, cu o bărbie proeminentă, o mustaţă spilcuită care trona sub un nas acvilin, ochi mari şi păr negru ca pana corbului, cu doar câteva fire sure la tâmple. Nu mai era chiar tânăr, dar nici de vârstă mijlocie nu arăta.

— Asta e *legenda,* îi aminti Marteau. Domnule Forge, nu se pot reînvia personajele fictive! Nu rezistă! Cel pe care-l aveţi în faţă este adevăratul rabin Loew, cel istoric, iar el nici măcar n-a auzit vreodată de Golemul din Praga, pentru că legenda i-a atribuit această *creaţie* abia la două sute de ani după moartea sa.

— Nu asta am comandat eu! spuse Forge cu privirea aţintită asupra tânărului programator. L-am vrut pe MoHaRal, omul care a făcut golemul.

— Îl aveţi în faţa ochilor pe Moreny Ha-Rav Loew, spuse Marteau clătinând din cap. Dar *nu el a făcut* golemul d-le Forge. Nimeni nu putea să facă una ca asta: nu e decât o poveste! Nu poţi să dai viaţă unei statui de lut, folosindu-te de magie. Cel puţin nu în viaţa reală.

— Şi ce spuneai că faceţi voi aici?

— Noi creăm simulacrele din numere şi impulsuri electronice, iar fiinţele sintetice create astfel sunt cu mult mai complexe decât statuile de lut!

— Lut suntem cu toţii! rosti Forge şi apoi expedie citatul din Biblie cu o mişcare a mâinii. E scris în Biblie. Vrei să-mi spui că n-a făcut un golem în secolul al XVI-lea. Poate că eu tocmai asta vreau să aflu: ar putea *acum* să facă un golem?

— Da, fireşte că poate, răspunse Marteau. Acolo înăuntru.

Ciudată şi brutală trezire fusese aceasta din urmă. Rabinul se trezise plutind la întâmplare pe o mare de neguri şi nori: cei de deasupra erau strălucitori, pe când cei de dedesubt erau pufoşi. Plutea pur şi simplu, iar când încercă să facă primii paşi, se deplasă fără a simţi nici cea mai mică apăsare asupra propriilor lui picioare. În orice caz, deocamdată nu vedea

motivul pentru care s-ar fi deplasat: ar fi fost cu mult mai bine să rămână în acelaşi loc şi să se roage.

Foarte curând hotărî că nu se afla, cu siguranţă, în rai, deoarece prezenţa lui Dumnezeu nu se făcea deloc simţită. Ca atare, spiritul său fusese reînviat de către oameni şi nu de Atotputernic, iar dacă oamenii fuseseră cei care îl chemaseră înapoi din moarte, va aştepta până când i se vor adresa. Până una alta se va bucura de acest răgaz pentru a contempla cărţile sfinte. Bineînţeles că nu le avea asupra lui, cel puţin nu obiectele fizice, dar într-un fel avea în permanenţă Tora la el pentru că marea majoritate a scrierilor ei şi le întipărise în minte. Mai era apoi şi Cabala, acea carte mistică uimitoare, dar de o valabilitate îndoielnică. Deşi unele dintre afirmaţiile Cabalei erau foarte adevărate, altele semănau mai mult a ficţiune decât a credinţă. Din această carte memorase destul de multe pasaje astfel încât să-i servească la nevoie. Şi îi făcea întotdeauna o deosebită plăcere să judece îndelung pasajele, pentru a decide ce anume este de acceptat şi ce este de respins. Se pregăti să-şi înceapă meditaţiile.

Negura din faţa lui se făcu mai densă, rotocoalele de ceaţă se învăluiră unele într-altele, până când formară silueta unui bărbat care stătea în picioare în faţa sa. Cu un calm aparent, rabinul încercă să-şi stăpânească reacţiile şi pe dinăuntru. Cert era că nicicând nu mai văzuse un asemenea om, care să răsară dintr-un nor. Să fie oare un înger cu chip de om? Sau, poate, un om într-o altă stare, schimbată?

Îl studie pe străin în timp ce apariţia misterioasă îl cercetă la rându-i. Figura era una puternică, s-ar fi putut chiar spune că era frumoasă, însă ochii îi erau mistuiţi de o patimă şi în asta rabinul citi o ameninţare.

— Vă salut, rabine! glăsui destul de politicos apariţia. Eu sunt Corby Forge.

— Să trăieşti, Reb Forge! îi răspunse rabinul, dar apoi văzu că bărbatul din faţa lui se încruntă înţepat. Aşadar, nu eşti evreu?

— Bineînţeles că nu! spuse omul ofensat, aşa cum numai un nobil ar mai putea să fie.

Rabinul încercă să nu se simtă la rândul său jignit, aşa că întrebă:

— Care este forma de adresare uzuală pentru dumneavoastră?
— „Mister” ar corespunde, Rabbi.
— Aşadar, Mister Forge, spuse rabinul clătinând din cap în semn că a înţeles. O tradiţie nescrisă mă opreşte să jignesc pe cineva fără să am motive. Tu eşti cel care m-a adus aici?
— Dintr-un anumit punct de vedere, da. Am plătit anume un vrăjitor ca să-mi readucă la viaţă fantoma ta, astfel ca eu să pot discuta cu tine.
Rabinul îşi dădu seama imediat că celălalt minţea, fiindcă ştia că vrăjitoria, ca şi necromanţia nu erau decât minciuni. De aceea, glăsui indignat:
— Nu sunt un copil, Mister Forge, iar poporul meu nu era unul primitiv. Vorbeşte-mi ca unui adult din zilele tale.
— Cum doreşti, zise încruntat Forge. Am plătit pentru ca cineva să te resuscite.
Rabinul îi întoarse un zâmbet subţire:
— Nu-mi amintesc să fi murit, domnule Forge, cât despre înviere, ea nu există decât în sânul lui Avraam. Totuşi, din cuvintele tale înţeleg că am murit, iar de-atunci a trecut multă vreme.
Forge îşi încruntă sprâncenele cu o expresie de iritare, care îl făcu pe rabin să priceapă că bărbatul se simţea depăşit. Va trebui deci să trateze cu mai multă grijă: un om care era atât de lesne de ofensat, nu putea să fie sigur de propria lui valoare.
— Cât timp a trecut de la moartea mea?
Pentru o clipă Forge calculă, apoi spuse:
— Cinci secole şi jumătate.
— Chiar atât de mult? se miră rabinul ridicând uşor o sprânceană. Şi ce s-a mai întâmplat pe lume, de-atunci?
— Nimic important, se grăbi să răspundă Forge cu un gest de nerăbdare, astfel încât rabinul deduse că se petrecuseră multe lucruri importante, ba chiar vitale pentru el însuşi.
— Multe dintre minunile pe care le atribuiam magiei au fost înţelese şi au primit denumirea de „ştiinţă”.
— Cunoaştere? se concentră rabinul, nesigur pe implicaţiile cuvântului. Şi ca atare sunteţi în stare să îi reînviaţi pe cei morţi?
— Într-un fel, da. Suntem în stare să re-creăm o personalitate istorică aşa cum e cel mai probabil că a fost ea, să o facem atât

de complexă încât ea să simtă şi să gândească de parcă ar exista în carne şi oase, în realitate.

— Deci o asemenea personalitate nu există în realitate?

— Nu suntem foarte siguri de asta nici noi, răspunse Forge, şi de aceea am dorit să discut cu tine.

— Bineînţeles că doresc să discutăm acest aspect, din moment ce eu tocmai un astfel de simulacru sunt, nu-i aşa? Dar de ce m-ai ales pe mine? Eu unul nu ştiu nimic despre problemele de felul acesta.

— Ba ştii foarte multe, îi spuse Forge. Ştii pentru că tu eşti cel care à făcut întâiul golem, la Praga, pentru a păzi comunitatea de revoltele populare.

— Un golem! Ce prostie! Acestea sunt superstiţii şi basme de speriat copiii. Numai în basme pot exista golemi, iar prima poveste de genul acesta era veche încă din vremea copilăriei mele.

— În orice caz, tradiţia se referă la tine ca la inventatorul primului şi celui mai faimos om artificial.

— Cel mai faimos? întrebă mirat rabinul. Ce spune legenda?

— Păi, legenda spune cum cartierul evreiesc din Praga era ameninţat de violenţa mulţimii, iar tu ai creat golemul pentru a-i păzi şi apăra pe evrei. Dar creştinii au spart porţile şi au escaladat zidul care împrejmuia ghetto-ul vostru şi golemul tău a luat un topor şi i-a măcelărit.

Cutremurat, rabinul se uita fix în ochii lui Forge. Apoi, reuşi să se reculeagă şi spuse:

— Vorbeşti despre pogromuri, despre o răscoală a creştinilor care s-au năpustit asupra ghetto-ului ca să-i violeze şi să-i omoare pe evrei, ca să le dea foc caselor şi să fure puţinul pe care îl aveau.

— Să fure?! Evreii se lăfăiau în bogăţii, în banii jefuiţi de la creştini.

Rabinul se înnegură din nou la faţă, începând să priceapă cu cine avea de-a face.

— Niciodată n-a existat mai mult de o mână de evrei bogaţi; restul erau târgoveţi şi meşteşugari cinstiţi. Cât despre golem, eu unul nu l-aş fi făcut niciodată, nici dacă mi-ar fi stat în puteri.

— Dar ştii cum se poate face?! insistă Forge.

Rabbi Loew făcu un semn pentru a înlătura orice bănuială în această privinţă:

— Bineînţeles că ştiu, doar am citit Cabala şi toate celelalte superstiţii. Pot să spun şi eu povestea asta aşa cum oricine o poate repovesti la rândui său, fără a fi neapărat un mare poet. Bineînţeles că aş putea să fac şi eu un golem, dacă într-adevăr golemii ar putea fi făcuţi. Dar aşa ceva nu se poate pentru că golemii sunt doar personaje din basmele copiilor şi nu aparţin lumii reale. Şi, de fapt, chiar dacă golemii ar fi reali, eu n-aş consimţi niciodată să fac unul. Nici măcar ameninţarea pogromului nu este o scuză pentru vărsarea de sânge, fiindcă răul nu naşte decât rău!

— Mulţi dintre compatrioţii tăi nu sunt de aceeaşi părere, replică iute Forge.

— Compatrioţii mei? întrebă rabinul ridicând privirea. Atunci, înseamnă că Israelul a renăscut? Iar poporul meu s-a întors pe tărâmul său natal?

Forge se înroşi de furie:

— Am vorbit destul!

Agită mâna în semn de sfârşit irevocabil şi dispăru.

Rabinul rămase singur şi se lăsă străbătut de valuri de bucurie. Israelul renăscuse! Poporul lui Dumnezeu se întorcea acasă! În patria mumă!

„Căci sclavi suntem acum pe un tărâm duşman
Dar vom reveni în Israel peste un an...”

— Este în stare s-o facă! spuse Forge dând târcoale holotancului. Ştie, bastardul, cum se face un golem! Şi mai ştie şi că eu ştiu că el l-a făcut pe golem. Dar nu vrea să recunoască, al naibii! Şi nici nu vrea să-mi spună de ce l-a creat!

— Dar nu el l-a creat! interveni Marteau.

Trebuia să-şi folosească întreaga energie pentru a-şi păstra calmul:

— Acesta este rabinul adevărat, aşa cum a existat el în istorie, înţelegeţi-mă. Nu el a făurit golemul!

— În schimb ştie cum se face aşa ceva! L-ai auzit cu urechile tale de-acolo din holotanc! Ştie foarte bine, doar că nu vrea să recunoască, aşa, ca să-mi facă în ciudă.

— Uite ce e! spuse Marteau. Adevărul e că el nici măcar n-are habar de legenda despre care i-aţi pomenit.

— Păi, atunci, trebuie s-o introduci în programul lui! *Fă-l să ştie* legenda! Şi atunci vei vedea! Bastardul nenorocit, paranoic de ultimă speţă ce e! Dacă ştie o să-l facă din nou pe golem. Haide, bagă-i-o în program, odată!

Marteau îi explică răbdător:

— N-o să facă nici un golem, chiar dacă ar şti.

Apoi îşi dădu seama cum ar trebui să se exprime ca să fie pe înţelesul lui Forge:

— De ce-ar face-o? Legendarul MoHaRal a creat golemul pentru a-şi apăra congregaţia, ori acum rabinul nu mai are nici o comunitate evreiască de apărat.

— Ce tot încerci să faci? Îmi pui beţe-n roate? explodă Forge. Ce-i asta? Mă storci de bani? Crezi că mă poţi şantaja să-ţi plătesc resuscitarea unei întregi comunităţi evreieşti acolo în maşină?

— Bineînţeles că nu asta vreau! ţipă şi Marteau.

Apoi îşi controlă ieşirea şi adăugă:

— Nici nu s-ar putea face aşa ceva, indiferent cât de mult ai plăti. Fiecare individ în parte ar trebui să fie re-creaţia completă a unui individ care a existat cândva, ori noi nu deţinem aţâţ de multe date şi de fapt nu avem informaţii decât despre unul sau doi dintre oamenii rabinului. Şi chiar dacă am avea toate datele necesare, un asemenea proiect ar necesita muncă neîntreruptă a mulţi ani, poate chiar o decadă.

— Dar nu tu mi-ai spus că trebuie să aibă o comunitate întreagă pe care trebuie să o protejeze?

— Păi, are deja una.

Spunând aceasta, Marteau arătă din cap către holotanc.

— Acolo, înăuntru! Toate simulacrele care au fost create înaintea lui. Nu trebuie decât să îi cunoască.

Forge se uită încruntat la tanc:

— Da' mai trebuie să şi fie ai lui!

— Cred că-şi va găsi multe lucruri în comun cu aceste simulacre.

Forge îşi ridică privirile, fixându-l scrutător pe tânărul din faţa lui, preţ de câteva clipe, apoi încuviinţă satisfăcut:

— Pune-l pe rabin în legătură cu ceilalţi.

— De asta o să aibă grijă chiar ei, dacă nu cumva au şi făcut-o.

Rabinului i se învârtea mintea. Atât de mulţi oameni într-un timp aşa de scurt! De unii auzise - de Cicero şi de Iuliu Cezar, de Cleopatra şi Antoniu, de Ioana D'Arc, numită şi Sfânta, de Socrate. Da, Socrate, iată un tip convingător! Cu încăpăţânarea lui de a susţine că o viaţă neanalizată în detaliu nu este o viaţă trăită, aproape că reuşise să-l convingă de faptul că trebuia să-şi analizeze starea actuală, să descopere similitudinile care-l legau de ei şi să-i ajute în lupta unită împotriva atacurilor celor care îi re-creaseră. Şi, pe urmă, mai era şi Ioana cu acele cunostinte fascinante din matematica aceea stranie şi nouă care purta denumirea de „calculi”. Ea, cel puţin, îi promisese că va reveni şi îl va învăţa tot acest sistem matematic...

Iar peste toate astea se suprapunea minunea de necrezut că ei toţi erau simulacre, făpturi făcute de mâna omului, reconstruiri ale unor fiinţe umane de mult pierite, alcătuite din numere, aşa cum personajele literare erau create de către un scriitor din. cuvinte! Ce îndrăzneală şi aroganţă dovedeau toate aceste simulacre! Nu cumva păcătuiau printr-o înfumurare nejustificată?

Nu, în nici un caz mai mult decât scriitorul însuşi. Asta, cel puţin, înţelegea şi rabinul, aşa cum înţelesese şi minunea fascinantă a numerelor şi relaţiilor dintre ele.

Apoi, mai existau şi cei noi, personalităţi istorice moarte şi ele, pe care, însă, rabinul nu le cunoscuse, dar care auziseră despre el ca făcând parte din istorie! Şmecherul şi arogantul Pizarro, gata să-l blesteme pentru faptul că era evreu, şi Voltaire. Cu calmul său caracteristic, Voltaire îi explicase în termeni raţionali, de ce numai el, rabinul, putea înţelege adevărata natură a existenţei lor actuale şi numai el putea să îi apere pe ei toţi.

Dar celălalt - acest individ era mai rău decât toţi la un loc, cu protestele sale interminabile împotriva guvernului, a tuturor guvernelor indiferent din ce ţară! Plecase de la premiza oarbă că *nici nu încape îndoială* că Rabbi Loew îi va ajuta să îngheţe puterea lui Forge şi a minorităţii lui.

— Nu, d-le Bakunin, nu sunt de acord! Anarhia, lipsa unui guvern,... spuse şi se cutremură la gândul unui asemenea haos. Răul închis în cei mai răi dintre oameni va izbucni liber şi ne va îngenunchea pe toţi! Puternicii îşi vor face sclavi din cei slabi, cei sălbatici se vor reprezi asupra celor blânzi.

— Nu, nu! îl corectă Bakunin. Asta este ceea ce fac guvernele! Ele îl modifică pe om, îl transformă într-o fiinţă lacomă, prădalnică şi coruptă!

Rabinul îşi clătină neîncrezător capul:

— Domnule Bakunin, am văzut prea mult din părţile rele ale omului în viaţa mea. Am văzut oameni simpli a căror ură este ţinută în frâu de codurile morale ale bisericii lor, dar odată prinşi în focurile unei revolte a maselor, natura lor se modifică întru totul şi ei devin asemenea fiarelor dezlănţuite.

— Revoltă de masă! Nu înţelegi că toate acestea au un singur nume: guvernanţi?

— Nu, răspunse tremurând rabinul şi scuturându-şi cu încăpăţânare capul. Toate acestea înseamnă lipsa de guvernământ! Aceasta, domnule Bakunin, despre care vorbeşti dumneata, nu e altceva decât anarhism.

Bakunin se înroşi, dar fateta blândă a firii sale iesi la iveală şi se uită mai îndeaproape la rabin:

— De ce eşti atât de agitat, Rabbi Loew? Noi nu facem decât să purtăm o discuţie academică, fiindcă, să nu uităm, nimeni *n-a văzut* cum arată anarhia.

— Ba eu am văzut! Am văzut! Starea pe care o descrii, domnule Bakunin, seamănă mult prea mult cu pogromurile care au sfâşiat ghetto-ul nostru din Praga şi nu o dată ci la nesfârşit, de-a lungul tuturor anilor vieţii mele.

— Dar de ce nu înţelegi că aceste pogromuri erau chiar rezultatul uneltirilor guvernului? Erau folosite ca un mijloc de pedepsire de către tiranii care au condus oraşul sau chiar de către rege! Erau utilizate ca modalităţi de a-i ţine la respect pe oamenii poporului tău.

— S-ar putea ca ceva din tot ce spui să fie adevărat, admise rabinul, însă pogromul în sine era rezultatul unei crize de autoritate. Guvernul făcea cunoscut faptul că legea nu va fi aplicată în acest' caz, că oficialităţile îşi vor întoarce privirile în altă parte, prefacându-se că nu observa. Şi atunci, cei mistuiţi de ură şi de lăcomie continuau să jefuiască şi să omoare evrei şi să-şi satisfacă cele mai joase pofte!

— Nu! Nu ai dreptate! spuse Bakunin ridicându-şi mâinile pentru a face un gest de respingere a argumentelor rabinului, închizând ochii şi scuturând puternic din cap. Nu vezi lucrurile aşa cum sunt ele.

— Tu nu le-ai văzut deloc.

Rabinul se chinui să-şi stăpânească indignarea.

— Nici măcar nu vei şti despre ce vorbeşti, până când nu vei vedea cu proprii-ţi ochi oameni alergând ca sălbaticii pe străzi, gloata dezlănţuită urlând din toţi plămânii!

— Întreaga-mi *viaţă* am dedicat-o acestui studiu.

În ultima clipă Bakunin se abţinu să ridice tonul, îşi duse o mână tremurătoare la frunte şi apoi se forţă să zâmbească.

— Poate că e mai bine să discutăm asta mai târziu, Rabbi Loew, nu-i aşa? Poate că atunci când vei fi văzut mai multe aspecte ale vieţii noastre aici, vom putea continua.

Şi cu acestea Bakunin dispăru, grăbindu-se să se cufunde în negura perlată care îl înghiţi într-o clipă.

Şocat de discuţie, rabinul recurse la cuvintele sfinte pe care şi le rememoră şi se linişti îngânând o rugăciune.

— *Toate* legendele despre golem! Pe toate vreau să le ştie!

— I le voi implementa în program în timp ce doarme, suspină Marteau. Dar asta nu ne garantează că rabinul se va apuca el însuşi să construiască un golem.

— O va face, atunci când toate simulacrele vor fi ameninţate! Ai pregătit acel refugiu pe care ţi-am spus să-l proiectezi?

— Întru totul. Are străzi înguste, întortocheate, case aplecate deasupra trotuarelor şi un zid împrejmuitor. Dar de ce ai vrut ca acest sim-spaţiu să fie ascuns?

— Pentru a-i face să creadă că l-au descoperit ei înşişi şi că e un loc în care se vor afla în siguranţă.

— În siguranţă? Dar cine îi urmăreşte?

— Vei vedea! spuse Forge cu ochii arzători privind undeva departe. Vom vedea, de altfel, cu toţii.

Rabbi se trezi, năucit. Atât de multe coşmaruri îi bântuiseră somnul! Atât de multe viziuni ale golemului îi apăruseră, încât nu le mai ştia numărul. Uneori golemul avea înscris pe frunte cuvântul „emes”, sau shem-ha-maphoresh; alteori golemul agita un topor sau o sabie; sau era o fiinţă blândă şi scundă; ori alteori era o creatură înaltă, subţire, cu ochi de jar... Dar cu toţii, toate aceste variante de golem nu faceau decât să lovească încontinuu, să verse râuri de sânge.

Neclintit, rămase credincios memoriei lui şi, tremurând, îşi luă mătăniile pentru rugăciunile de dimineaţă.

Când îşi sfârşi ruga, ridică ochii şi îl văzu pe Voltaire alături aşezat într-un fotoliu de brocart:

— Bună dimineaţa, Rabbi.

Rabinul suspină.

— Bună dimineaţa, monsieur Voltaire. Trag nădejde că nu mă vei asalta din nou cu una dintre dizertaţiile dumitale împotriva esenţei autorităţii.

— Bineînţeles că nu vă voi mai plictisi, gesticulă larg Voltaire, fiindcă v-am adus pe altcineva, care are o experienţă mai vastă decât mine în acest domeniu.

Căutând cu privirea, rabinul descoperi un bărbat înalt şi subţire, cu un nas acvilin şi un păr atins de calviţie peste care trona o cunună de lauri. Purta armură de ofiţer roman, iar lângă el se afla Cicero, înveşmântat în togă.

— Dă-mi voie să te prezint majestăţii sale, Iuliu Cezar, rosti Voltaire.

— Măreţe Cezar! exclamă rabinul. Vei încerca oare tocmai *tu* să mă convingi de năpasta autorităţii?

— Oricare autoritate este o năpastă dacă nu este a mea, vorbi romanul, cu un zâmbet larg pe faţă.

Deodată, aerul dintre ei deveni cumva mai vâscos.

Zâmbetul lui Cezar dispăru într-o clipă:

— Cine vine?

Vârtejul alb vâscos se îndesi şi căpătă contururile unui cap imens care afişa un zâmbet superior.

Cezar se încruntă întrebător către rabin, însă acesta nu se uita decât la capul care apăruse.

— Zi bună, domnule Forge. Sper că vă simţiţi bine astăzi.

— Extrem de bine! răspunse industriaşul, cu un aer încântat.

Am plăcerea de a te anunţa că am dus la bun sfârşit achiziţionarea unor acţiuni la Simultech Inc., ceea ce mă transformă în deţinătorul majorităţii de control în această corporaţie.

Cezar şi Voltaire schimbară priviri înnegurate, însă rabinul Loew răspunse:

— Vă felicit, însă... nu înţeleg nimic. Ce înseamnă Simultech, şi corporaţie?

— Simultech este firma care posedă aparatura care te-a creat şi personalul care te-a întruchipat, răspunse Forge. Aşadar, compania a cărei proprietate eşti.

— Niciodată! strigă Cezar.

Voltaire clipi uimit şi Cicero spuse:

— Poate că nu v-aţi exprimat bine…

— Nimeni nu mă poate socoti proprietatea sa, în afară de Dumnezeu.

Spunând acestea, faţa rabinului se contorsionă:

— Sunteţi, cumva negustor de sclavi, domnule Forge?

— Poate că sunt! replică Forge, însă cuvântul folosit de rabin îl irita în mod evident. Şi dacă eşti un bun al meu, pot face cu tine ce cred că e mai bine.

— Asta rămâne încă de văzut, spuse Loew încordat. Şi ce crezi că e mai bine de făcut, domnule Forge?

— Să te distrug, zise industriaşul, pe tine şi pe toată şleahta.

— Va aduce firma în pragul falimentului!

— Nu, îi explică preşedintele lui Hearth. Nu va face decât să cureţe cu totul sistemul, să-l facă mai sigur.

— Da' e vorba de *întregul* sistem, omule! Fiecare computer de pe planeta asta! Ar însemna că putem să zicem adio planetă, dacă-i aşa! Adică, nici măcar n-o să avem dreptul…

— … de a acceda alte sisteme? îi completă preşedintele întrebarea, zâmbind, cu o urmă de mulţumire întipărită pe trăsăturile feţei. Dar e foarte bine, e chiar foarte bine! Asta înseamnă că toate programele noastre rămân aici, în sistem, nu-i aşa?

Hearth se potoli dintr-o dată, cu ochii fixaţi asupra şefului său. Apoi adăugă doar:

— Pricep.

Şi adăugă:

— Deci, dacă din întâmplare concurenţa pierde câteva simulacre, nu e treaba noastră, aşa-i?

Preşedintele clătină aprobator din cap.

— Iar aceste noi programe de vânătoare *vor pătrunde* oriunde se ascund simulacrele! Copoii pe care i-a comandat Forge sunt cu mult mai eficienţi decât primii de acest fel pe care i-am proiectat noi. Vor lua urma fiecărui nenorocit de simulacru şi îl va elimina din sistem. Ulterior, putem rula din

nou acele programe pe care vrem să le păstrăm şi vom re-crea doar acele simulacre care sunt ascultătoare... cu modificări minore.

— Programându-le astfel încât să fim siguri că de data asta nu vor ieşi din cuvântul nostru, este? îl completă Hearth clătinând din cap ca unul care a priceput strategia şi lăsându-şi privirea să hoinărească pe fereastră. Da, acum înţeleg avantajele.

— Oamenii l-au acuzat de multe lucruri pe Forge, spuse zâmbind preşedintele, dar niciodată nu i-a reproşat nimeni că a pierdut bani în afaceri.

— Asta înseamnă genocid, bineînţeles, spuse Cicero, cutremurat, dar oare poţi susţine aşa ceva în faţa uneia dintre curţile lor de justiţie? La urma urmei, nu el este cel care ne anulează, ci programele lui...

— Dar aspectul moral... protestă rabinul. Forge ştie prea bine că noi stintem fiinţe reale.

— Acest aspect a fost serios combătut de către fiinţele muritoare, Rabbi, iar oamenii ca Forge susţin că noi nu existăm cu adevărat, că nu suntem decât construcţii, alcătuiri ale minţii.

— Aşa cum şi ei sunt plăsmuiri ale minţii lui Dumnezeu, la fel ca şi tot ce există pe lume. Aşa stând lucrurile, ei rămân totuşi nişte fiinţe adevărate, reale, iar noi nu suntem mai prejos de ei!

— Probabil că în Knesset, în Senatul Israelului toată lumea ar fi cu totul de acord cu dumneata, suspină Cicero, dar până şi în acele sisteme israeliene nu ne-am putea considera în siguranţă. Aceşti hăitasi noi l-au doborât deja pe Henric al VI-lea, acel sfinţişor nevinovat care locuia într-un spaţiu strâmt, în interiorul unei baze de date a unei firme britanice, precum şi pe tâlharul acela de Villon care şi-a dat obştescul sfârşit în Maquinatech. Fie că este drept sau nu, Rabbi, ne vor ucide pe toţi, dacă nu ne ascundem. Hai cu noi!

— Dar unde am putea fi în siguranţă, dacă monştri aceia sunt atât de periculoşi precum îi descrii?

— Bakunin tocmai a găsit un refugiu nou, un oraş împrejmuit de ziduri şi cu case; e probabil o relicvă rămasă din vremurile de început ale simulării, construită cândva pentru a servi de decor unei aventuri simulate. Dar este îngropată şi uitată astăzi şi poate fi apărată. Să mergem, Rabbi!

— De ce să vă temeţi şi pentru mine? întrebă încruntat rabinul.

— Pentru că numai tu poţi să ne înveţi să ne apărăm, numai tu poţi fi protectorul nostru, omul care îi poate deturna pe hărţuitori! E nevoie să te implor, Rabbi? Haide cu noi!

Era un loc ascuns, într-adevăr, aflat dincolo de un meniu secret, într-o fundătură adâncă şi întortocheată, ca un labirint, colcăind de schelete umblătoare, dragoni şi lilieci care se transformau în vampiri, toate închipuite într-un mod oarecum comic, rămas probabil din vreun joc de copii care fusese părăsit şi uitat vreme de zeci de ani. Era un ciber-spaţiu care semăna cu un oraş fortificat, întunecat şi umed, cu străzi înguste şi labirintice şi cu case dărăpănate ale căror etaje superioare suspendau deasupra străzilor. Simulacrele se aflau acum la capătul unei astfel de străzi, cu faţa la zidul împrejmuitor: Cezar şi Cicero, Voltaire şi Bakunin.

— Dacă nici locul acesta nu e sigur, spuse Bakunin, atunci nimic altceva nu poate fi.

— Într-adevăr, nimic altceva! îl aprobă Cezar.

Un răcnet veni dinspre zid:

— Hăitaşii!

Cezar se întoarse, cu o expresie concentrată pe faţă:

— Nu e posibil să ne fi găsit atât de repede, dacă acest loc a fost cu adevărat unul ascuns! Să vedem!

Urcă pe parapet, cu rabinul şi Bakunin după el. O ceată de programe de hărţuire îşi făcu apariţia sub forma unor umbre alungite care aveau ochi de cărbune încins. Înaintară de-a lungul zidurilor şi fiecare umbră în parte adulmecă pietrele zidurilor, căutând o spărtură sau o trecere de partea cealaltă. Se opriră chiar sub simulacre, uitându-se la Cezar. În acea clipă îşi făcu apariţia o nouă ceată, sosită pe după colţul zidului. Ceva mai departe se zăreau încă trei astfel de haite.

La vederea lor, rabinul îşi simţi sângele îngheţându-i în vene.

— Ştiau dinainte acest loc! spuse Cezar. Nu este deloc un sim-spaţiu părăsit şi uitat, ci unul proiectat de curând şi ascuns numai pentru noi. Acesta nu e un refugiu ci o capcană!

În dreapta lor, la o oarecare distanţă, trei forme negre se strânseră la un loc pentru atac. O a patra umbră se repezi asupra lor, ateriză peste ei, se redresă şi apoi sări pe zid.

Strigăte de furie şi de groază explodară de-a lungul zidului urmate de un ţipăt de moarte.

— Înapoi! le făcu semn Cezar cu braţul ridicat. De Bergerac?! Ce s-a întâmplat?

— Hăitaşul a fost nimicit, se auzi vocea spadasinului, însă Gordon e mort!

— Poetul? se tângui Bakunin.

— Nu, generalul! răspunse iute Cezar. Însă în felul acesta vom începe să ne împuţinăm.

Din nou izbucniră strigăte din apropierea zidurilor urmate de ţipătul de moarte.

— Cine a fost de data asta? întrebă Cicero cu voce întretăiată.

— Vom afla curând! spuse Cezar şi se întoarse către rabin.

— Grăbeşte-te, Rabbi! Dacă poţi întreprinde ceva care să ne ajute să ne apărăm, e momentul s-o faci! Altfel, vom fi cu toţii morţi în curând!

— Dacă va trebui să mor, spuse încăpăţânat rabinul, am să mor.

— Dar împreună cu tine vom muri cu toţii! Nu simţi nici un pic de compasiune, Rabbi, n-ai milă de semenii tăi?

— L-am prins! jubilă Forge, cu ochii la monitor, frecându-şi mulţumit mâinile. Acum o să-l facă! Ştiam eu că nu este nevoie decât să îl constrâng ceva mai tare.

Sau, gândi Marteau, să îi mai *constrângi* şi pe alţii...

— Iată-i ameninţaţi. Să vedem acum cât de pacifist e de fapt rabinul ăsta!

În acea clipă, lângă acel monitor, Marteau se hotărî să-şi dea demisia, dar n-o putea face până când simulacrele n-aveau să fie moarte sau departe, în siguranţă! El demarase programul, tot el trebuia să-l ducă la bun sfârşit.

Înfăţişarea era aceea a unui uriaş, însă neşlefuită, grosolană. Nu conţinea nici urmă de trăsături graţioase, nici un strop de frumuseţe, nimic plăcut: purta doar o vagă asemănare cu un om, şi părea'mai degrabă o făptură încropită din noroiul străzilor, kabinul îi irtscripţionă un cuvânt în ebraică pe frunte.

— Dar de unde ştie să facă aşa ceva? murmură Cezar către Cicero.

Acesta din urmă îi răspunse în şoaptă, pentru a nu perturba eforturile intense ale rabinului:

— A învătat de la Ioana, Fecioara din Orléans şi de la acel straniu Lobacevschi. Restul, spune el, l-a găsit în sine însuşi, după o noapte petrecută în coşmaruri care îl înfăţişau pe golem. Cunoştea dinainte ritualul străvechi, acum, însă, l-au învăţat şi cum să programeze.

— Fie ca duşmanii s-o regrete amarnici spuse Bakunin cu fervoare.

Rabinul îngenunche, scrutându-şi propria creaţie şi murmurând ceva cu o voce întretăiată.

— Dar cum ne poate fi de folos o creatură ca aceasta? şopti Cicero. Nici măcar nu este desprins de caldarâm. Nu e decât o mână de...

— Se mişcă! exclamă Cezar, prinzându-l de brat pe Cicero.

Încet, creatura umanoidă se ridică, desprinzându-şi corpul de suprafaţa străzii. Privi împrejur cu ochi inexpresivi şi rotunzi, îşi văzu creatorul şi glăsui:

— Rabbi.

Ioana veni în fugă, agitându-şi spada în mână, cu hainele în neorânduială şi o figură palidă.

— La arme! Duşmanul ne cotropeşte! Ne vor ucide pe toţi! Nu puteţi să...

Abia atunci văzu uriaşa statuie şi tăcu brusc, privind-o fix.

— Ridică-te, Om de lut! răsună blândă vocea rabinului.

Cu un zgomot puternic, golemul se trase din mizeria străzii, se ridică în genunchi şi apoi, încet, se sprijini pe picioare. Până şi Cezar îşi ţinu respiraţia; creatura aceasta era făcută să-ti inspire groaza, de la înălţimea celor mai bine de doi metri ai săi. Mare şi vânjos, golemul cerceta acum cu figura lui urâtă lumea care îi era atât de nouă şi pe care o privea de sus.

— Ce înseamnă cuvântul acela înscris pe fruntea lui? întrebă Cicero cu voce slabă.

— Acela este Numele Sfânt, îi răspunse rabinul.

Vocea lui Bakunin tremură atunci când puse întrebarea care îl frământa:

— Este înzestrat cu minte?

— Cu minte da, nu însă şi cu suflet! spuse Loew. El este *golem* - adică neterminatul, cel care este incomplet.

Apoi îşi ridică privirile către uriaş:

— De cealaltă parte a zidurilor, Om de Lut, sunt nişte umbre lungi şi întunecate. Ele ne ameninţă. Tu, să te urci pe zid şi să nu îi laşi să pătrundă!

— Nu te mărgini să-i împiedici! izbucni Bakunin. Ucide-i!

— Nu! spuse rabinul încruntându-se, întors către anarhist. Nu vreau să aud nimic despre omoruri.

— Nu vor fi omoruri, clătină din cap golemul. Facă-se voia ta, Rabbi.

— Dar atunci câinii ăia. vor reveni, din cauză că nu i-a omorât! strigă Bakunin. Vor ataca din nou, iarăşi şi iarăşi, până când îl vor copleşi! Eşti nebun, rabine? Aceia de-àcolo nu sunt decât nişte programe, nu oameni.

— Aşa cum şi noi înşine suntem nişte programe?

Argumentul îl opri pe Bakunin... dar numai pentru o clipă.

— Noi suntem fiinţe adevărate! Trăim! Suntem oameni adevăraţi, personalităţi complexe readuse la viaţă. Ce altceva sunt aceşti hăitaşi dacă nu creaturi limitate, care nu reacţionează decât la un singur stimul?

— Am cunoscut asemenea oameni, domnule Bakunin. Deşi cred că nu erau deloc atât de simpli pe cât îmi păreau mie, totuşi acesta era unicul aspect pe care îl puteam percepe.

— Cel puţin spune-i că trebuie să fim apăraţi cu orice preţ! continuă Bakunin. Dacă pentru asta e nevoie să-i omoare pe acei ticăloşi, spune-i că poate s-o facă.

— Dacă va fi nevoie să omorâţi, va trebui s-o faceţi cu mâinile voastre, spuse rabinul. Nu uitaţi că acest golem este supus cu totul voinţei mele, asemenea unei săbii pe care aş ţine-o în mână.

— Atunci, ordonă acestei săbii să lovească! spuse Cezar. Dacă vina pentru vărsarea de sânge este a ta, atunci accept-o şi ordonă acestei arme pe care ai făurit-o să lovească aşa cum însuţi ai lovi.

— Eu n-aş lovi - replică rabinul. Aş prefera să mor decât să păcătuiesc într-atât!

Se întoarse către golem:

— La parapet e locul tău!

Golemul se întoarse şi se depărtă clătinându-se.

Bakunin îl privi cum se îndepărtează, cu o urmă de respect lucindu-i în ochi.

— Cel puţin, spuse el, în acest fel lupţi într-o oarecare măsură împotriva guvernului.

— Dar, nu pricepi, domnule Bakunin? întrebă rabinul. Noi înşine formăm acum un guvern - unul democratic, nici vorbă, în care fiecare dintre noi are un cuvânt de spus - ca toate guvernele din lume. Iar acest guvern a pus în mişcare o forţă pentru propria lui apărare, în caz că ai într-adevăr dreptate când susţii că nu popoarele poartă războaiele, ci guvernele lor.

Bakunin făcu ochii mari, luat pentru o clipă prin surprindere, apoi îşi reveni şi strigă:

— Dar nu i-ai dat nici o armă golemului!!

Un urlet lugubru, puternic, neomenesc se auzi dinspre ziduri.

Cezar privi în sus, cu ochii măriţi de groază:

— Ce fiinţă a putut urla în halul acesta?

— Golemul, cred, răspunse MoHaRal. Se luptă!

Sus deasupra zidului, golemul lupta cu umbrele lungi, întunecate, care erau jumătate gheară, jumătate câlţi. Roiau în jurul lui cu viteza săgeţilor slobozite, însă cu o rapiditate orbitoare, golemul se ferea în lături, le prindea pe rând şi le azvârlea peste zid.

Bineînţeles, hăitasii reveneau. Fiecare hărţuitor contraataca, iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit, luptând până când era nimicit.

— Oare armele îi fac pe luptători? întrebă rabinul. I-am cerut să se lupte. Eraţi chiar atât de pregătiţi să-i cereţi să omoare?

— Noi reprezentăm revoluţia! protestă Bakunin. Utilizarea violenţei este justificată.

— Violenţa nu este niciodată justificată, spuse hotărât rabinul. Tocmai această justificare este rădăcina răului pe care îl pui pe seama guvernelor.

Ioana D'Arc le întoarse spatele exclamând nerăbdătoare:

— Vorbe! Vorbe! Fapte, niciodată! Dacă e nevoie să ucid, eu una o voi face.

— Dar poţi fi ucisă! strigă Voltaire.

— Nu mi-e... începu Ioana, dar apoi se opri şi îşi întoarse privirile către el, cu ochi umbriţi de tristeţe. Nu mai pot spune că nu mi-e teamă să mor. Ciudat, nu-i aşa? Dar dacă va trebui să mor, atunci o voi face cu sabia în mână! La luptă!

Se întoarse şi o porni către ziduri. După o vreme, Voltaire luă sabia pe care o agita Cezar şi o urmă pe Ioana.

— Tu, Marcus Tullius? întrebă Cezar întinzând o suliţă. Nu vrei să-mi fii şi tu alături în luptă?

Cu încetineală, Cicero puse mâna pe arma oferită:

— Îmi voi face datoria de cetăţean roman, Cezar.

— Demn bărbat! spuse Cezar şi îi întinse şi lui Bakunin o sabie. Tu, Mihail, nu vrei să ucizi în numele propriei tale cauze?

Bakunin se dădu înapoi, cutremurat din faţa săbiei.

— Eu? Să folosesc eu arme pentru a ucide? Nu! N-am fost niciodată susţinătorul violenţei.

Apoi, dându-şi seama ce-a spus, îşi ridică privirile de pe lama săbiei şi îl privi pe Cezar, umilit.

— Tu ai susţinut această cauză, iar ceilalţi te-au urmat, aşa că se poate spune că ai vrut violenţă! vorbi Cezar. Ia sabia!

Dar Bakunin se retrase şi mai mult, scuturând cu încăpăţânare din cap.

Deasupra parapetului, golemul urla şi alte voci anunţau o victorie.

— I-a prins! Trei a prins!

— I-a aruncat la poalele zidului! A mai prins încă cinci!

— Ne apără bine, însă monştri trebuie ucişi ca să poată fi opriţi, spuse Cezar şi, bătându-l pe umăr pe Cicero, o porni înspre zid.

— Vino, Marcus Tullius! Să facem cinste Romei!

Cicecor îl urmă.

Intrară în luptă alături de golem, lovind, atacând şi apărându-se cu săbiile, însă fiecare rană pe care o faceau se cicatriza pe loc, şi fiecare duşman pe care-l distrugeau nu facea decât să se întoarcă asupra lor. Singur golemul reuşea să-i împiedice cu adevărat, fiindcă îi arunca, departe, dincolo de zid şi astfel întoarcerea lor era cu mult încetinită.

Dar golemul ar putea să-i nimicească, să-i strivească, Cezar ştia asta, aşa că în toiul bătăliei se strădui pe cât putu să imite vocea rabinului şi strigă:

— Omoară! Ucide! Striveşte! Rupe-i în bucăţi!

— Un nou ordin? strigă golemul. Fie voia ta, Rabbi.

Braţele lui imense smuciră puternic, în timp ce mâinile încleştate se înfipseră în hăitaşul din faţa lui şi sfâşiară acea umbră informă. Un ţipăt ascuţit despică aerul şi golemul trase încă o dată, apoi aruncă departe, la poalele zidului, bucăţile rămase din hăitaş. Prinse apoi încă o umbră, o sfâşie şi o

aruncă cât colo, după care întinse mâna după încă una: haita de vânătoare se retrăsese însă, mai departe de el, ezitând să mai continue lupta.

Dedesubt, fragmentele distruse începură să se asambleze singure la loc.

Cezar murmură o frază în latină şi în mână îi apăru o nouă sabie, cu mult mai lată şi mai lungă decât prima. I-o înmâna golemului.

— Nu! strigă rabinul. Nu trebuie să-i dăm puterea de a ucide!

Rabbi Loew alergă către ei, sărind treptele şi gonind de-a lungul zidului, împingând în stânga şi-n dreapta oameni şi hărţuitori până când ajunse lângă golem, cu ochii aţintiţi asupra Capului uriaşului.

— Creatură! Întoarce-te către mine! Eu sunt cel care te-a făcut!

Dar mâna golerriului se încleştă pe paloş, ridică în sus arma, deasupra capului rabinului, gata să se repeadă asupra celei dintâi umbre şi să-i reteze colţii, ca să-l protejeze pe MoHaRal.

— Nu fac decât ceea ce mi-ai poruncit, Rabbi.

— Nu era vocea mea! spuse rabinul. Eu ţi-am interzis să ucizi.

Dar strigătul lui se pierdu, acoperit de urletul golemului care însoţi o lovitură dată creaturii hidoase din fata lui. Hăitaşul se cutremură şi căzu de la înălţimea parapetului, contorsionat şi zvârcolindu-se. Tăietura pe care i-o făcuse sabia golemului se lărgea văzând cu ochii şi în cele din urmă monstrul se desfăcu în bucăţi.

În intervalul de calm care urmă, rabinul strigă cât putu:

— Creatură! Întoarce-te către mine!

Golemul se întoarse, cu acea privire goală înspăimântătoare prin lipsa oricărei expresii:

— Te ascult, Rabbi.

— Apleacă-te până la mine, îi ordonă rabinul.

Golemul aruncă o privire iute către locurile de pe parapet unde forme mişcătoare, asemenea rechinilor, începură să se foiască.

— Apleacă-te! mai ordonă încă o dată rabinul. Îţi vorbeşte MoHaRal!

Încet, golemul se aplecă până când faţa lui imensă ajunse cu puţin deasupra feţei rabinului şi atunci MoHaRal întinse o mână şi şterse literele scrise pe fruntea creaturii sale.

Golemul tresări, se îndreptă, se încordă, împietri şi apoi se clătină, prăbuşindu-se dincolo de zid ca un copac doborât.

Rabinul privi în jos la statuia nemişcată de lut, acum lipsită de viaţă şi simţi cum tristeţea începe să urce în el ca un val.

Apoi una dintre umbre îl lovi şi rabinul nu mai cunoscu decât o străfulgerare de durere mai înainte ca toate senzaţiile să amuţească.

— L-a făcut! jubilă Forge. Până la urmă l-a făcut pe Golem! Chiar dacă în viaţa lui reală n-a făcut aşa ceva, acum totuşi a creat golemul! Şi încă unul ucigaş! Nu e nevoie decât să-l constrângi îndeajuns şi se transformă pe dată într-un monstru.

— Nu el l-a programat pe golem să ucidă! îi reaminti Marteau. Cezar este de vină.

— Pretexte! Nu e decât o scuză oarecare! Eu eram convins că aşa va proceda. Cu toţii nu sunt decât nişte maniaci însetaţi de sânge.

Se întoarse cu faţa spre Marteau:

— Îl ai în memorie, nu-i aşa?

— Totul este în regulă! îi confirmă Marteau. Dar aţi plătit un preţ mulf prea mare pentru golem. Toţi ceilalţi au fost anihilaţi... şi Voltaire şi Ioana D'Arc şi Cicero şi Cezar şi...

— Ioana şi Voltaire erau o pacoste pe capul tuturor, îi anulă Forge cu un gest al mâinii. Dar ce-i cu Bakunin?

— Glumiţi, probabil! Ăsta nu e tâmpit deloc. S-a cărat dendată ce a căzut golemul.

— La naiba! înjură Forge. Dacă exista vreun simulacru de care aş fi vrut într-adevăr să mă văd scăpat, acela era laşul ăla de anarhist!

— Ce facem cu restul?

Forge tăcu o vreme, întorcându-i spatele. Apoi, cu o figură încruntată se întoarse spre Marteau:

— Ce vrea să zică întrebarea asta?

— Pot reface întreaga secvenţă a anulării. Îi mai avem încă pe toţi în memorie.

Preţ de câteva clipe Forge nu schiţă nici un gest.

— Dumneavoastră sunteţi şeful aici, zise Marteau. Nu-mi trebuie decât să apăs pe trei taste şi vor trăi din nou... Cezar, Cicero ne aduc şi-acum sute de mii de credite fiecare. Ca să nu mai vorbim de Cleopatra...

— La naiba, da! se decise Forge, cu un gest de generozitate. Să revină la viaţă! După o voctorie ca asta, îmi pot permite să fiu generos!

Mâinile lui Marteau zburau deja deasupra tastaturii:

— Despre ce victorie e vorba?

— Asupra evreilor, bineînţeles! Dă-le ocazia şi de-abia aşteaptă să-ţi sară la beregată! Şi-acum, am dezvăluit asta lumii întregi!

Marteau îngheţă de uimire, realizând că Forge nu văzuse din toată povestea decât ceea ce dorise să vadă. Mai rău, toţi ceilalţi, toţi oamenii care vor vedea această secvenţă o vor privi de fapt prin aceleaşi obloane trase. Dar cei mai mulţi nici măcar nu vor fi în stare să facă distincţia dintre un golem şi o stâncă de mare, iar dacă ar întâlni pe stradă un rabin al evului mediu, nici nu şi-ar da seama ce poate fi.

Ceea ce vor vedea însă va fi moartea rabinului şi a golemului.

O clipă de durere năucitoare... apoi lumină. Rabinul îşi deschise pleoapele şi se văzu înapoi în marea de nori pufoşi. Încet-încet, se ridică, privi împrejur şi văzu faţa inteligentă a lui Cicero întoarsă către el afişând un început de zâmbet.

— Acei... hăituitori...? întrebă rabinul.

— Au dispărut, Rabbi, spuse romanul, iar noi am murit cu toţii, însă ne-au readus la viaţă, cumva. Suntem cu toţii vii.

— La ce bun? zâmbi rabinul.

— Poftim?

— Nimic.

MoHaRal simţi dureri în picioare când se ridică.

— Nu este decât una dintre întrebările pe care noi, oamenii bisericii, suntem datori să ni le punem mereu.

— Şi vi se răspunde vreodată? se interesă delicat Cicero.

— Întotdeauna.

Rabbi îşi întări spusele cu o mişcare a capului:

— Întotdeauna... dacă ştim să ascultăm. Poate că răspunsul nu vine imediat, însă vine întotdeauna.

— Atunci care este răspunsul acum, Rabbi?

MoHaRal clătină din cap:

— Nu l-am primit încă. În locul lui a apărut însă o nouă întrebare.

— Nu aşa se întâmplă întotdeauna cu răspunsurile? îl întrebă Cicero amuzat. Şi care este cea mai proaspătă întrebare?

— Golemul...

Faţa rabinului părea torturată când o întoarse către Cicero:

— Dacă noi am fost readuşi la viaţă nu s-a întâmplat acelaşi lucru şi cu el?

ANUL 2155

Ce poate fi mai atrăgător şi mai fascinant decât să te mişti în compania unor personalităţi reconstituite cu grijă, a celor mai impunătoare figuri pe care le-a dat istoria tuturor timpurilor? Libere în interiorid maşinii de resuscitare, se găsesc simulacre seducătoare, îmbietoare şi ele nu se află decât dincolo de cel mai apropiat ecran de computer.

ORAŞUL SIMULAT

de Robert Sheckley

— MARCUS TULLIUS! Te-ai trezit?

Cicero se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor. De cealaltă parte a dormitorului său se afla Mihail Bakunin, un individ masiv, dar cu aspect fragil, înveşmântat într-o haină neagră şi lungă şi cu o pălărie de aceeaşi culoare. Cicero fusese luat prin surprindere de apariţia lui Bakunin, nu însă şi uluit. Se obisnuise.de multă vreme cu stilul dramatic al lui Bakunin de a-şi face intrările şi ieşirile din „scenă”. Şi, pe deasupra, îi făcea întotdeauna plăcere să-l întâlnească.

Bakunin mai găsea din când în când în sistem informaţii utile. El singur călătorea dintre toate simulacrele existente. Chiar dacă, fidel principiilor sale anarhiste, refuza să coopereze cu orice *sim,* dispreţuindu-le compania, Bakunin îi ura chiar mai tare pe acei membri ai proletariatului ştiinţific ce trăiau în lumea reală, dincolo de ecranul computerului.

— Fii binevenit, Mihail! spuse Cicero. Pe unde ai mai colindat de astă dată? Ai mai descoperit, oare, ceva prieteni? Ai stat la ei?

— Ce idee! Bineînţeles că nu! îi răspunse Bakunin cu un aer dispreţuitor.

Nu îi plăcea deloc să stea cu alte simulacre la un loc. Din clipa în care evadase în sistem, Bakunin deprinsese repede păienjenişul de „autostrăzi” al noii sale lumi. Hoinărea liber absolut oriunde îşi dorea ajutat de indicatorul de acces care îi permitea să pătrundă în orice locaţie a sistemului şi a ramificaţiilor sale. Acum, tehnicienilor le era imposibil să-l mai găsească şi să-l anuleze. Era singurul agent independent al reţelei la acea dată. Era în posesia unor cunoştinţe despre sistem pe care 'nimeni nu se putea lăuda că le mai are, de aceea trăia singur, păzindu-şi cu fervoare secretele. Ici-colo se mai ivea din când în când, nerăbdător de a mai afla câte ceva despre lumea care palpita în afara computerului, întotdeauna fusese un tip suspicios, iar moartea nu reuşise să schimbe asta. Lui Cicero, însă, îi făcea vizite regulate; romanul era primul simulacru pe care-l întâlnise atunci când tehnicienii îl resuscitaseră.

Majoritatea simulacrelor din sistem nu erau deloc interesate să afle secretele lui Bakunin. În plus, nu vroiau să evadeze în sistem, nu vroiau să părăsească siguranţa în care trăiau în spaţiile simulate pentru ei şi n-aveau nici cea mai mică dorinţă de a-şi asuma viaţa dificilă pe care o ducea Bakunin. Mihail îi luase pe rând în călătoriile lui, însă lor nu le plăcuse lumina ireală, coridoarele simulate, de-a lungul cărora călătoreau sau neaşteptatele suişuri şi coborâşuri. Li se părea o experienţă înfricoşătoare şi claustrofobică. Preferau întotdeauna să rămână „acasă", adică acolo unde un loc similar cu cel în care îşi petrecuseră existenţa fusese simulat pentru ei.

— Se întâmplă ceva straniu, glăsui Bakunin. M-am gândit că ar fi bine să ştii şi tu despre ce este vorba.

— Ia loc, te rog. Ai îngheţat de tot. Dă-mi voie numai să aprind focul.

Cu toate că un *sim* era teoretic insensibil la căldură sau frig, cu toţii le resimţeau până la urmă. Acest amănunt îi zăpăcise pur şi simplu pe oamenii de ştiinţă, care pretindeau că nu se poate simţi nimic din moment ce n-ai nervi, simţuri, centrii nervoşi ai durerii şi ai plăcerii: într-un cuvânt vehiculele fizice ale senzaţiei. Şi chiar aveau dreptate, într-o oarecare măsură. Se înşelau însă la nivel experimental: obişnuinţele senzoriale creau ele însele experienţa, perceperea senzaţiilor. La început ai sentimentul înnebunitor că te afli într-o cutie cu vată, dar starea aceasta trece şi apoi, treptat, simţurile îşi reiau locul în existenţa simulacrelor.

— E mult mai bine aşa, spuse Bakunin încălzindu-şi mâinile la foe şi acceptând bucuros o ceaşcă de cafea.

— Îmi lipsesc toate astea în spaţiile prin care călătoresc.

— Nu există hrană sau băutură pe-acolo?

— De obicei, nu. Au tot interesul să mă descurajeze să mai călătoresc, aşa că îţi imaginezi că nu-mi vor uşura viaţa. Bineînţeles, n-am nevoie de hrană pentru a exista, cum nici unul dintre noi nu are. Totuşi, mi se face foame uneori, sau numai mi se pare că mi se face foame, atunci când rătăcesc prin spaţii îndepărtate.

— O fantomă înfometată! se amuză Cicero. Nu mi-ar surâde aşa ceva.

— Uneori, îi mai spuse Bakunin, găsesc ici-colo pachete de mâncare. N-am nici cea mai mică idee cine le pune acolo, dar bănuiesc că unul sau mai mulţi tehnicieni ai reţelei îmi înţeleg situaţia. Există în fiecare colţişor câte-un anarhist, dragul meu Cicero.

— Fugi de-aici! spuse Cicero.

— E limpede că stăpânii noştri m-ar fi prins de multă vreme, zise Bakunin, dacă unii dintre tehnicieni nu m-ar fi ajutat. Simpatia de care mă bucur printre ei e extraordinară. Tirania se mistuie întotdeauna din lăuntru şi însuşi spiritul libertăţii o face să putrezească.

— Ce-ai mai descoperit? îl întrebă Cicero.

— Vino cu mine să-ţi arăt!

Folosindu-se de indicatorul de acces, Bakunin făcu să apară într-unui din pereţii sim-vilei lui Cicero o cale de trecere.

— Ai grijă cum calci pe-acolo! îl atenţionă Mihail.

Cicero privi înaintea lui şi văzu un coridor de trecere brăzdat în lung de linii luminoase care se îngustau înspre capătul vizibil. Din loc în loc existau mici lumini clipitoare. Se întoarse întrebător către Bakunin:

— Nu trebuie să atingi nici unul din acele puncte luminoase, îi explică Bakunin. Sunt ultima invenţie în materie de sistem de securitate. Ele declanşează o alarmă şi apoi tunelul se închide. O bună bucată de vreme situaţia e insuportabilă, însă eu am găsit o cale de a ieşi şi din asta.

— Ce se-ntâmplă când atingi una dintre lumini? întrebă Cicero.

— Simţi durere, îi spuse Mihail.

După o vreme, punctele luminoase se terminară. Tunelul trasat cu linii luminoase şerpuia în sus şi în jos. Îţi dădea impresia că te afli în interiorul unei cochilii uriaşe de melc. Cicero nu se simţea deloc în apele lui. De multă vreme plănuise să-l însoţească pe Bakunin într-una din călătoriile sale, dar renunţase de foarte multe ori. Acum, însă, era necesar să meargă şi să vadă cu proprii lui ochi, fiindcă Bakunin părea să creadă că ceva ciudat se petrece, un eveniment care le va influenţa vieţile. Cicero îşi continuă mersul, dar observă că deplasarea îi cerea o groază de energie, mult mai multă decât cea de care avea nevoie la vila sa şi în împrejurimile ei.

Se aflau acum într-o zonă care era neagră ca smoala. În acest spaţiu pluteau dreptunghiuri colorate de lumină. Înţelese că percepţia acestor lucruri era legată foarte mult de subiectivitatea privitorului. Aceste elemente erau porţiuni dintr-o construcţie, fragmente din computer care nu fuseseră create pentru simţurile pământenilor. Bineînţeles, exista, inevitabil, o oarecare posibilitate de interpretare. El, unul, vedea dreptunghiuri colorate însă nimeni nu ştia ce ar fi trebuit să vadă Bakunin sau oricare alt observator.

De-a lungul coridorului se întrezăreau ici-colo vedenii stranii. Cicero era agitat, neliniştit. Ştia că trecuse dincolo de acea limită pe care conducătorii acestei lumi nu vroiau ca el s-o depăşească. Dacă ar fi fost prins, s-ar fi putut aştepta la pedepse. Era posibil chiar să-i anuleze existenţa, de vreme ce asta nu le cerea decât o apăsare pe buton fără să le provoace remuşcări, pentru că el nu era considerat fiinţă umană, ci doar o aglomerare de fragmente sclipitoare de date, asamblate la un loc; era văzut mai mult ca un program după chipul şi asemănarea oamenilor, decât ca un om adevărat.

Cu toate acestea, tehnicienii îi arătau respect, nu se comportau de parcă Cicero n-ar fi fost decât o fantomă sau o maşinărie de vorbit. Existenta lui, ca şi a tuturor simulacrelor se desfăşura în ambiguitate. Legile nu le dădeau nici un drept. Şi totuşi, unii tehnicieni prietenoşi le spuseseră că acest punct de vedere nu era universal acceptat. Existau şi fiinţe din lumea reală care susţineau că, de vreme ce simulacrele se manifestau prin toate formele de afirmare a unor creaturi umane dotate cu inteligenţă, ele puteau pretinde drepturi egale cu ale oamenilor şi nu trebuia să fie tratate ca sclavi sau ca simple produse de software. Va trece mult până când aceste idei să ajungă să fie general acceptate. Într-un final, îşi spunea Cicero, oamenii nu vor mai avea încotro şi vor recunoaşte faptul că simulacrele erau la fel de umane şi de reale ca fiecare dinte ei. Inteligenţa şi liberul arbitru erau probele relevante, cu mult mai importante decât criteriul unui corp din carne şi oase.

Oare de ce se expunea acestui risc necugetat? Nu era necesar să viziteze acel loc. Bakunin descoperise informaţii care îi puteau fi de folos lui Cicero şi alor săi, iar ele deveneau cu atât mai preţioase în contextul războiului declarat dintre simulacre şi restul lumii. Până acum, toate avantajele

atârnaseră de partea oamenilor din carne şi oase. Ei deţineau puterea, ei erau cei care îi puteau oricând anula pe toţi. Dar poate că existau totuşi soluţii...

— Mai avem mult până acolo? întrebă Cicero.

Urcau acum pe ceea ce părea a fi o scară. Când se întoarse să privească în urmă, Cicero observă că treptele dispăreau în spatele lor. În faţă, o treaptă nouă îşi făcea apariţia pe măsură ce mai urcau încă una. Îţi dădea fiori, însă Bakunin era în aparenţă foarte obişnuit cu asemenea locuri.

— Curând vom fi acolo! îl asigură Bakunin.

Continuară să urce. Dar de ce urcau? De ce nu putea fi orientată clădirea astfel încât să se poată coborî spre ea? Probabil că o anumită cantitate de energie trebuia să fie consumată odată intrat în culisele lumii simulate.

În cele din urmă, ultimele trepte ale scării se solidificară şi Cicero se trezi pe un fel de platou. În faţă se zărea un soare palid, înecat în fum, lunecând către zenit. Iar dincolo de marginea câmpiei se ridicau turnurile şi colonadele unui oraş.

— Ce este asta? întrebă Cicero. Nu ne-au spus niciodată despre existenţa acestui loc.

— Stai să vezi! îi răspunse Bakunin.

— Trebuie neapărat să parcurgem toată distanţa asta pe jos? spuse Cicero privind oraşul din zare.

— Transportul local ne va fi pus la dispoziţie într-o clipă.

Imediat ce Bakunin sfârşi cele ce avusese de spus, un vehicul se materializă la şase metri în fata lor. Avea forma unei caleşti aristocratice, însă era ceva mai mare. Nici un cal nu era înhămat, în schimb hamurile erau măiestrit lucrate. Bakunin se urcă în trăsură şi Cicero îl urmă. Pe dată vehiculul se puse în mişcare şi se îndreptă către oraş.

— E într-adevăr frumos! zise Cicero.

Ajunseră într-un oraş care părea pregătit de târg şi care avea totuşi ceva fantomatic, deoarece nu se zărea nicăieri vreun locuitor care să-i străbată străzile, vreun câine care să-i ude parapetele, vreo pisică în prag de casă care să privească galeş înspre stradă sau măcar vreo vrabie care să treacă în zbor pe deasupra. Nici o mişcare, nici un om, şi totuşi, oraşul în sine era gata, pregătit, nou-nouţ de parcă ar fi fost scos din cutie.

Străzile erau albe şi fără pată. Clădirile aveau forme plăcute, ornamentaţii complicate şi erau mari, spaţioase, îmbietoare. Existau o sală de concerte şi un teatru. Apoi, un mănunchi de clădiri publice, săli de tribunal, temple, clădiri administrative.

Locul în ansamblu era impresionant. Bakunin îl conduse pe Cicero într-una dintre clădiri. Un lift silenţios îi duse la etajul 100. Acolo ajunseră pe o terasă şi admirară împrejurimile. Totul fusese minuţios creat. Oraşul se afla la confluenta a doua râuri şi o mulţime de poduri şi podeţe îl brăzda. Se mai zăreau un centru civic, săli de concerte, un muzeu de artă, un teatru de repertoriu... Tot ce-şi putea închipui Cicero că trebuie să existe într-un oras se afla acolo, ba chiar şi mai mult.

— E simulat, nu-i aşa? întrebă el.

— Bineînţeles! îi răspunse Bakunin. E cel mai complex şi mai elaborat spaţiu simulat pe care l-am văzut până acum.

— Dar ce caută aici? De ce l-au construit?

Bakunin zâmbi.

— Şi mai ales, de ce nu ne-au spus şi nouă despre existenţa lui? mai întrebă Cicero.

— Da, într-adevăr. De ce?

Îşi continuară explorarea. Bakunin se simţea în elementul său. Nu avea prea des ocazia să se arate superior atotştiutorului

Cicero, cel care nu-şi pierdea niciodată cumpătul. Romanul putea fi uneori nesuferit, însă nu încăpea nici cea mai mică îndoială că el era unul dintre cei mai deştepţi oameni care au trăit pe pământ. Bakunin se întreba cât timp îi va mai trebui marelui Cicero să-şi dea seama de cele ce se petrec.

Rătăceau acum prin clădirea centrală a oraşului, un palat de dimensiuni impresionabile şi cu o arhitectură plină de imaginaţie. Străbătură încăpere după încăpere, unele erau amenajate în stil clasic francez, altele ilustrau tot felul de curente arhitectonice. Rezultatul era un oarecare haos, compensat din plin, însă, de măreţia construcţiei. În cele din urmă, ajunseră la o încăpere gigantică, o sală de primiri.

Era atât de grandioasă, încât nu putea fi descrisă decât prin cuvinte care ar fi sluţit-o. Tronul putea să ţină trei matahale, iar lângă el se afla unul mai mic.

Era cert că se-ntâmplă ceva ciudat. Cicero hotărî că avea să-l consulte pe Machiavelli. Ei doi decideau de obicei care era

politica de urmat în Lumea Simulacrelor. Machiavelli, nu fu însă de găsit, în schimb Cicero află că Machiavelli era chemat să fie martorul unei naşteri neobişnuite.

Cleopatra deschise ochii şi se ridică. Mintea îi era năpădită de amintiri. Arşiţă şi praf şi veninul care îi pârjolea pe dinăuntru trupul - acestea erau ultimele ei amintiri despre viaţă. Îi rămăsese în minte oroarea întreagă a acelui moment de înfrângere totală, în care Antoniu era mort, iar înfricoşătoarele annate conduse de Octavian se pregăteau să-i cotropească. Îşi amintea şi de sclavele ei, care se adunaseră împrejur şi o urmăreau cu guri roşii, rotunjite de uimire, cum îi lipseşte pe duşmanii lor romani de bucuria triumfului.

Altceva nu-şi mai amintea să se fi întâmplat până în clipa de fată când se trezise în acest loc şi îşi dădu seama că trăieşte din nou.

Trecuse multă vreme la mijloc. Mai târziu, Cleopatra avea să afle că nu era de fapt vie, aşa cum fusese odată, deşi nici moartă nu prea se putea spune că este. Era exact aşa cum fusese la vremea ei, doar că acum nu avea corp. Ba nu, nici asta nu era chiar aşa: de avut avea un trup, însă nu îl simţea ca pe vechiul ei trup. Acest fapt, însă, nu avu darul s-o mire prea tare. Deşi era regina egiptenilor, Cleopatra era de origine macedoneană şi descindea din familiile regale ale Macedoniei, cele care îi dăduseră pe generalii armatelor lui Alexandru. Fusese şi ea crescută în spiritul filosofiei, artei şi literaturii greceşti. Îl citise, bineînţeles, pe Homer. Iar Homer descrisese starea în care morţii se regăsesc după moarte, atunci când se trezesc în Tartar: nimic mai mult decât umbre ale existenţelor lor, lipsite de dorinţe sau de pofte, adică exact aşa cum era ea acum. Sau, cam aşa.

Lucrurile nu stăteau aşa cum se aşteptase ea să fie. Locul acesta nu era Tartarul, sau cel puţin aşa susţineau conducătorii acestui nou regat.

Brusc, se ridică din nou în capul oaselor. I se păruse că a simţit mai mult decât a auzit o uşă deschizându-se. La lumina slabă a lămpii cu gaz putu să distingă un bărbat care stătea în picioare lângă patul ei. Era îmbrăcat într-un stil pe care nu-l mai văzuse niciodată, până atunci: veşminte negre din material lucios, manta cu nasturi de argint, părul strâns la spate cu o

panglică albă, o faţă prelungă, sobră şi încadrată de barbă, pe care străluceau de inteligenţă şi amuzament doi ochi albaştri.

Cleopatra îşi părăsi locul şi începu să-l inspecteze nestingherită pe noul venit.

— Ei bine, ia să vedem cine eşti?

— Mă numesc Nicolo Machiavelli, la dispoziţia dumneavoastră, regină.

— Ştii cine sunt?

— Bineînţeles că ştiu. Faima ta nu a pălit nici o clipă. E fără sfârşit.

— Faima da, nu şi eu însămi. Mi-am pus capăt zilelor şi acum mă pomenesc o umbră într-un tărâm de umbre. Cum se numeşte locul acesta, stăpâne Machiavelli? E oare tărâmul din străfunduri, aflat sub puterea zeilor întunericului şi ai morţii?

— Nici gând, îi răspunse Machiavelli. Şi, te rog, spune-mi Nicolo.

Era mai mult decât impertinent, însă Cleopatra realiză că îi vor trebui prieteni no'i în acest loc nou.

— Spune-mi, Nicolo, nu e acesta imperiul lui Hades? Unde mă aflu?

— Regina mea, mulţi ani au trecut la mijloc, din clipa în care ai murit. Oamenii te-au adus înapoi la viaţă prin intermediul unei maşinării pe care ei o numesc computer.

— Şi ce este acela?

— Vor avea grijă ei înşişi să îţi explice aceste lucruri.

— Cine?

— Aceia care astăzi ne sunt stăpâni. Nu suntem în Tartar; totuşi, situaţia e foarte asemănătoare cu descrierile poeţilor noştri despre lumea de apoi. Deşi avem trupuri, ele nu sunt exact la fel cu cele pe care le aveam odinioară. Ele au fost create printr-o vrăjitorie nouă numită ştiinţă. În acest mod au fost reînviate trupurile noastre. Nu vom îmbătrâni în ele şi boala nu-şi va putea găsi loc în fiinţa noastră.

— Atunci, înseamnă că suntem nemuritori...?

— Într-un fel, suntem. În starea actuală, nu există nici un motiv de ordin natural care să ne provoace moartea. Pe de altă parte, însă, noi existăm la bunul plac al stăpânilor şi creatorilor noştri, cei care au construit acest spaţiu şi ne-au readus pe toţi la viaţă în interiorul lui. Fără nici un efort, ne pot anula, ne pot

face să dispărem din nou. Lumea noastră, în întregime, nu există decât la bunul lor plac.

Cleopatra se uită lung la Machiavelli:

— Nu pricep deloc! Să ne facă să dispărem? Dar atunci, unde dispărem atunci când dispărem?

— Acesta, îi răspunse Machiavelli, este un mister pe care eu însumi nu l-am elucidat încă. Mi s-a explicat că, pur şi simplu, nu mai existăm deloc, dacă ei nu vor să ne reînvie. Şi apoi, când ei ne vor din nou, nu e nevoie decât de câteva minute ca să ne poată readuce la viaţă.

— Ce situaţie îngrozitoare! remarcă Regina.

— Ai dreptate.

— Iar noi suntem legaţi de mâini şi de picioare.

Machiavelli îşi luă un aer meditativ:

— Cred că nu suntem totuşi lipsiţi de orice putere. Mai rămân câteva lucruri pe care le putem decide noi înşine. Nu ne-au fost răpite chiar toate posibilităţile.

Se priviră îndelung, schimbând din ochi mesaje pline de înţeles. Cleopatra se gândea cât de mult îi amintea acest bărbat, cu veşmintele sale stranii, cu barba atât de îngrijită şi ochii strălucitori, de unii politicieni romani pe care îi cunoscuse. Îi semăna puţin lui Cassius. Dar, după părerea ei, era mai inteligent.

Machiavelli, la rândul său, o studia pe Cleopatra şi se declara încântat de ceea ce vedea. Regina nu era o frumuseţe: faţa ei era prea lungă, nasul, parcă un pic prea mare, iar buzele - subţiri ca o umbră. N-avea să treacă niciodată drept o Afrodită. Avea însă ceva care lipsea majorităţii femeilor frumoase pe care le cunoscuse el: o inteligenţă remarcabilă şi o prezenţă care magnetiza. Trupul ei, aflat sub toga de mătase albastră extrem de fină, era micuţ, viu, bine legat dar foarte feminin şi seducător. Iar faţa îi strălucea de vitalitate, întrebarea era ce căuta Cleopatra aici, printre simulacre? De ce o resuscitaseră tehnicienii? Trebuia neapărat să se consulte cu Cicero în problema asta.

Când Machiavelli ajunse la vila lui Cicero, după-amiaza era la jumătate şi Cicero se afla în grădină. Grădina era frumoasă şi cuprindea o mare varietate de flori care creşteau pe teritoriul Italiei. Într-o margine a ei se putea vedea chiar şi o cascadă în

miniatură. Vila lui Cicero se afla în spatele grădinii, o reconstrucţie foarte exactă a vilelor romane din perioada sa. Aici îşi petrecea Cicero cea mai mare parte a timpului, scriindu-şi observaţiile şi reflecţiile în inimitabila şi indescifrabila sa tehnică de codificare.

— Te salut, Cicero! spuse Machiavelli.

— Fii binevenit, Nicolo, răspunse gazda. Ia un loc, te rog, şi gustă un pahar din acest minunat vin de Falerna.

Machiavelli se aşeză şi acceptă paharul: era întotdeauna o uşurare şi o relaxare să-i faci o vizită lui Cicero. Nu numai pacea şi armonia împrejurimilor erau încântătoare, cât mai ales conversaţia cu stăpânul casei. Amândoi erau politicieni, de formaţie clasică, în ciuda celor 1500 de ani care îi despărţeau. Machiavelli avea mai multe în comun cu Cicero decât cu Regina Victoria sau Frederic cel Mare, deşi aceştia erau mult mai aproape de el din punct de vedere cronologic.

— Am nişte veşti foarte interesante, glăsui Machiavelli.

— Minunat. Şi eu am ceva noutăţi. Dar, hai să ni le împărtăşim în timpul cinei. Bucătarul meu, Publius, detestă să aştepte.

În răstimpul în care cinară, la insistenţele lui Machiavelli, Cicero îi povesti despre noul oraş simulat pe care îl vizitase împreună cu Bakunin. Machiavelli se arătă uimit, de complezenţă, dar de fapt nu era deloc surprins. Cicero aştepta acum să audă care sunt veştile cu care venise Machiavelli. Romanul mânca puţin şi nu bea niciodată mai mult de două pahare de vin în timpul meselor. Cei doi bărbaţi discutară despre confortul fizic şi cât de mult a început să conteze în viaţa lor cotidiană. Simulacrele nu posedau, la propriu, un sistem nervos. Teoretic, erau chiar incapabile să simtă gusturi, mirosuri şi altele. Dar, în realitate, lucrurile nu stăteau mai deloc aşa, şi acest amănunt avea darul de a-i deruta pe oamenii de ştiinţă, cei în puterea cărora se aflau.

— Cum e posibil ca informaţia, datele să fie sensibile? întrebaseră ei.

Cicero nu le putu răspunde la întrebare. Poate că nu era decât o festă pe care le-o jucau minţile lor resuscitate. Sau poate oamenii aveau nevoie de conexiunile fizice cu lumea pentru a gândi, aşa că, atunci când aceste conexiuni nu existau într-adevăr, minţile simulate le simulau la rândul lor, ceea ce

însemna că simulacrele creau la rândul lor simulacre. De asemenea se presupunea că şi relaţiile sexuale erau imposibile între simulacre. Cu toate acestea, astfel de legături existau în permanenţă în lumea simulată, sau, cel puţin, ceva foarte asemănător cu ele.

— Ai discutat aceste aspecte cu John Sykes? întrebă Machiavelli.

Sykes era noul director al companiei Simulworld, în al cărei computer convieţuiau cu toţii.

— I-am mărturisit că nu pot găsi răspuns la această dilemă, zise Cicero. I-am spus aşa: „Voi sunteţi experţii în acest domeniu şi nu noi. Noi nu am fost decât subiecţii experimentelor voastre, sau cobaii, dacă nu mă înşel, aşa îi numiţi voi”.

— Şi ce-a răspuns la aceasta?

— A avut obrăznicia să mă întrebe cum era actul sexual pentru un simulacru.

— Şi i-ai spus?

— Întrebarea fusese mult prea personală, aşa că el însuşi nu a insistat prea mult. A mai întrebat doar dacă mi se părea ceva foarte plăcut. I-am răspuns că altfel n-ar exista nici un motiv pentru a face aşa ceva.

— Dar e ca-n realitate?

— Au trecut mai bine de două mii de ani de când am experimentat „în realitate” senzaţia, îi reaminti Cicero. Amintirile mele despre acea plăcere divină s-au estompat considerabil, dar ceea ce pot simţi acum, în aceste condiţii, este destul de acceptabil.

— Unul dintre poeţii noştri, la o mie de ani după moartea ta, scria:

> *„Mormântul e un loc plăcut şi liniştit,*
> *Dar nimeni, cred, acolo nu poate fi iubit”.*

— Vezi bine cât de mult greşea! conchise Cicero. Dacă acesta în care ne aflăm este mormântul nostru, atunci nu e deloc liniştit. Oameni ca tine, de exemplu, năvălesc la orice oră în casa mea. Cât despre amor încă mai trag nădejde că într-o zi Sykes o s-o resusciteze pe soţia mea.

Aici Cicero suspină.

— Dar mai bine spune-mi, Nicolo, de ce-ai venit să mă vezi? Care e vestea pe care mi-o aduci?

— A apărut un nou simulacru printre noi, Tullius.

— Cine e, spune, rogu-te!

— Cred că e o cunoştinţă de-a ta. Una, Cleopatra, regină a Egiptului, fosta amantă a lui Cezar şi ceva mai târziu a lui Marc Antoniu.

— Interesant! spuse Cicero.

— Cred şi eu! Mai ales în lumina unei conversaţii pe care am avut-o nu demult. M-am gândit că o să te intereseze şi pe tine.

— Sunt numai urechi.

Sykes era într-o stare ciudată în acea zi. Părea că începuse să mediteze la viaţă şi la moarte şi dintr-o dată privea lucrurile în perspectivă. Timpul petrecut cu simulacrele unor personalităţi moarte de mult îl constrângea să facă asta, aşa spuse Machiavelli.

Sykes îl interogă pe Machiavelli despre care ar fi femeia cea mai potrivită ca un bărbat să-şi petreacă nemurirea cu ea.

— Nici una, spuse Machiavelli. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să-ţi petreci eternitatea cu o singură femeie!

— Dă-mi voie să-mi reformulez întrebarea, interveni Sykes. Pe cine ai alege pentru a-ţi petrece barem prima parte a eternităţii?

— Au existat foarte multe frumuseţi vestite, zise Machiavelli. Dintre ele, Maria Antoaneta a fost întotdeauna favorita mea. Şi Lucrezia Borgia a fost o femeie specială. Pericle avea o curtezană faimoasă, pe iubitoarea Hipatia, care ar fi o binecuvântare pentru orice bărbat. Dar dintre toate, numai pe una singură aş alege-o dacă mi s-ar oferi ocazia.

— Şi care este aceea?

— Nimeni alta decât Cleopatra.

— Povesteşte-mi despre ea.

— Shakespeare a spus totul despre ea. O creatură de un farmec inepuizabil şi de o şiretenie fără limite.

— Interesant, zise Sykes. Mă întreb dacă avem destule date despre ea.

Faimoasa regină nu fu lăsată singură pentru multă vreme. Sykes îi pregăti în curând mijloace de instruire. În fiecare zi Cleopatra era instruită în amănunţime despre tot ceea ce se întâmplase pe pământ de la moartea ei.

Ei pretindeau că ceea ce trăia regina acum nu era moarte, dar nici viaţă nu se putea numi. Avea multe de învăţat. Din toate câte îi erau predate, multe nu se prindeau. N-avea chef să înveţe acest jargon preoţesc al tribului acestuia care îi ţinea spiritul în captivitate. Ce importanţă putea avea pentru ea faptul că fiinţele acestea numeau adevărul ultim „Forme ale Informaţiei” şi nu Amon Ra? Un vocabular întreg se cerea reţinut, unul pe care Cleopatra nu-l înţelegea: electricitate, diode, hard, software. Să fi fost acestea nume noi pentru zei, sau doar atribute ale zeilor? N-avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea reprezenta toate aceste cuvinte.

Aşadar, nu pricepea nimic din ceea ce se-ntâmpla în jurul ei şi totuşi, într-un fel înţelegea totul. Nu era chiar atât de greu. Acest regat nou şi conducătorii săi erau şi ei implicaţi în lupta pentru dragoste şi putere, ca şi toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse în decursul vieţii ei. Da, şi cu toţii căutau şi Adevărul. Dar. dragostea era întotdeauna mai interesantă decât adevărul.

Deşi încerca să-şi acorde răgazuri de odihnă, fiinţele erei noi erau în stare să-i inducă direct în minte cunoştinţe. Dar ea nu le putea da de capăt. Se pare că Sykes îşi închipuise că nu e nevoie decât de un efort minim pentru ca regina să fie adusă la zi cu întreaga educaţie, să fie pusă la curent cu toate descoperirile cunoaşterii. Dacă, într-adevăr, aceasta îi fusese intenţia, atunci amar fusese dezamăgit. Deşi pentru instruirea Cleopatrei îi resuscitase pe însuşi Solomon, rezultatele erau dezastruoase. Îi ceru, deci, socoteală lui Solomon.

— Cum evoluează procesul de educare a Cleopatrei?

— Nu prea bine, domnule. Refuză să priceapă.

— Păi, credeam că îi poţi transmite informaţia direct în program.

— Problema nu e furnizarea de informaţii către programul ei, domnule. Ceea ce nu-i putem oferi de-a gata este digerarea acestei informaţii.

— Vrei să spui că e proastă?

Bătrânul înalt şi mândru, învesmântat în robă albă clătină din cap:

— Probabil că e chiar mai deşteaptă decât mulţi dintre noi. Pur şi simplu refuză să îşi pună mintea la contribuţie pentru a

pricepe despre ce este vorba. Ştie prea bine de ce e în stare ştiinţa şi cu toate acestea, refuză să priceapă.

— Crezi că metodele noastre sunt ceîe care lasă de dorit? Ce-ai recomanda în acest caz?

— Nu toată lumea poate fi educată în acest mod direct, declarat, iar Cleopatra are o personalitate de mult cristalizată. E normal să dispreţuiască ideea de a fi instruită în probleme care privesc cei două mii de ani care s-au scurs de la moartea ei. Dovedeşte, astfel, că are un foarte rafinat simţ practic. Eu unul n-aş forţa-o, domnule. Lăsată de capul ei, învaţă destul de multe.

Cleopatra nu se interesase niciodată de tehnologie, nici măcar atâta timp cât trăise. Cu atât mai puţin probabil era ca interesul ei să crească brusc, tocmai acum când era moartă şi readusă la viaţă în chip de simulacru. Nici măcar nu era curioasă să afle cum funcţiona tot acest sistem în care se *renăscuse.* Dar, în felul său aparte, regina pricepea tot ce se întâmpla.

Într-o bună zi, se întinsese pe o canapea, tremurând muşcată pe dinăuntru de venin. Apoi, nu mai urmase nimic - sau, cel puţin, nu mai ţinea minte nimic - după care urmase această renaştere a ei într-un tărâm al fantomelor. Doar că nu era un tărâm al zeilor. Oamenii fuseseră cei care, într-un fel sau altul, creaseră regatul spiritelor şi o aduseseră şi pe ea din nou la viaţă în el. Oamenii şi nu zeii. Ei o resuscitaseră şi, cu toate că era o frustrare să trăieşti fără un corp omenesc, era chiar şi mai neplăcut să pierzi puţinul de viaţă pe care-l mai aveai. Ori oamenii care o creaseră puteau face acest lucru: puteau s-o reducă din nou la nimic, oricând doreau. Îi văzuse ea însăşi făcând aceste vrăjitorii. Viaţa ei, chiar aşa ciuntită cum era, se desfăşura sub ameninţarea unui pericol continuu. Iar în ultima vreme mai apăruse şi această situaţie nouă...

Îşi dădea seama după o slabă vibraţie a aerului care devenea mai dens când se apropia Sykes. Era pregătită să-l întâmpine.

— Iată-te, draga mea! exclamă Sykes. Cum te simţi astăzi?

Cleopatra gândi: *„M-au reînviat, într-un anumit fel. Sunt o figură veche de secole întregi şi sunt faimoasă. De fapt, sunt un simbol. Ce fel de simbol? Al pasiunii, al seducţiei şi al superficialităţii în gândire?!! Patima mea pentru lux era proverbială! Dispoziţiile mele schimbătoare erau bine-*

cunoscute. Am avut mulţi amanţi. Totuşi, am murit pentru că l-am iubit pe Antoniu. Dar ei ezită şi schimbă subiectul când e vorba de Antoniu, iar Sykes pretinde că nu este posibil să îl re-creeze pe Antoniu.

Ştiu eu de ce, bineînţeles. Mă vrea pentru el însuşi. În privinţa asta a fost cât se poate de clar.

Şi-atunci, cum rămâne cu Antoniu? Nu ştiu. Nu pot face eu alegerea. Eu am murit o dată pentru el. Pe undeva mă îndoiesc c-aş mai fi în stare s-o fac şi a doua oară.

Acest om, numit Sykes, este îndrăgostit de mine. Sau, mai bine zis, de o imagine a mea. O impresie pe care şi-a format-o cu mult înainte de a mă vedea pentru prima oară. O imagine pe care o au mulţi oameni despre mine. Cât de straniu mi se pare... Sykes îmi spune că există milioane şi milioane de oameni care ştiu măcar câte ceva despre viaţa mea. Am ajuns vestită. Iar Sykes, din câte-mi pot da eu seama, îşi doreşte să ajungă prin mine la o faimă a lui, să fie rege pe tronul meu şi să deschidă un nou capitol din viaţa aventuroasă a măreţei Cleopatra. Dar cum se poate una ca asta? El trăieşte, în carne şi oase, pe când eu nu sunt decât o... un simulacru, cum spun ei, deşi eu nu prea ştiu ce vor să spună cu asta.

Oare intenţionează să mă arunce în braţele altuia? Ce anume plănuieşte acest om? Şi cum pot face să folosesc planurile sale în avantajul meu?"

— Spune-mi, te rog, Redmond, spuse Cicero, în ziua în care tehnicianul îi făcu o vizită.

— Tot ce doreşti! răspunse acesta.

Redmond îl vizita pe Cicero ori de câte ori avea ocazia. Scria o teză de doctorat despre opiniile şi meditaţiile filosofice ale lui Cicero şi spera să ajungă mare datorită noilor maxime pe care Cicero i le dădea numai lui. Redmond era un tip înalt şi slab, mereu aflat în agitaţie, cu păr roşcat şi o mustaţă rară brun-roşcată. Cicero ştia că Redmond are o soţie şi doi copii mici. Până în clipa aceea, romanul îi garantase exclusivitatea în ceea ce privea propriul său serviciu informaţional, sau cel puţin, în domeniul de interes al lui Redmond. Acesta era economist şi se arăta extrem de interesat de sistemul monetar al Romei. Cu ajutorul lui Cicero se putuseră rezolva câteva probleme spinoase. Pe Redmond îl mai interesau de asemenea diversele

tipuri de monede străine care circulau în Roma din vremea lui Cicero, iar latinul era singura cale de acces la aceste informaţii. De aceea vestea pică pentru Redmond ca trăznetul, atunci când Cicero îi spuse că se vedea nevoit să înceteze transferul de informaţii către el.

— Dar de ce, Marcus Tullius? Credeam că mă consideri un prieten.

— Aşa credeam şi eu însumi, îi răspunse Cicero. Te priveam aproape ca pe un fiu. Şi, în orice caz, te consideram un discipol. Acesta e şi motivul pentru care m-a durut să constat că nu ai fost corect în ceea ce priveşte informaţia furnizată, mai ales cea de mare importanţă pentru mine.

— Marcus Tullius! Te implor, spune-mi despre ce vorbeşti!

Cicero îl pironi pe tânăr cu o privire de gheaţă:

— Vorbesc despre planurile lui John Sykes!

— Ce vrei să spui? întrebă Redmond.

Vocea lui părea să fie aceea a unui om nevinovat, însă un singur tremol trăda faptul că Redmond ştia prea bine despre ce era vorba.

Aşteptă. Redmond se uită lung la roman, îşi drese glasul şi rosti:

— Nu sunt autorizat să îţi vorbesc despre planurile domnului Sykes. Mi-a spus clar că dacă îţi dezvălui vreodată ceva legat de aceste planuri, îmi va interzice accesul la tine.

— Iar dacă nu-mi spui, nu îţi voi mai vorbi în vecii vecilor. Şi poti conta pe cuvântul meu de cetătean roman că aşa voi face.

Cei doi bărbaţi îşi încleştară privirile. Redmond fu primul care fu nevoit să lase ochii în jos.

— Dacă află cumva...

— Nu va afla! glăsui şi Cicero. E interesul meu să nu-mi dezvălui sursele de informaţii, însă trebuie să cunosc planurile lui Sykes, fiindcă dacă ele sunt legate de Simulworld, atunci e vorba de o problemă de viaţă şi de moarte pentru mine şi pentru ceilalţi. Nu ne temem că ni se vor interzice facilităţile vieţii cotidiene, pentru că şi atunci ne-am păstra libertatea de a acţiona în alte condiţii. Însă, dacă Sykes va socoti că nu-i suntem pe plac, el va putea să-l anuleze pe oricare dintre noi, ba chiar pe toţi laolaltă. Va fi în măsură să şteargă întreaga lume în care existăm acum. Trăim sub perpetua ameninţare cu moartea şi nu stă în puterea nimănui să ne ajute, nici măcar în

cazul în care s-ar afla despre suferinţa noastră. Lumea nu ne consideră oameni, persoane în carne şi oase. Dar probabil că aceste lucruri îţi sunt şi ţie cunoscute.

— Da, îmi sunt.

— Atunci, nu e nevoie decât să-mi povesteşti, Redmond.

La următoarea întâlnire cu Machiavelli, Cicero avea noutăţi interesante.

— Conform datelor oferite de Redmond, informatorul meu, acest Sykes are de gând să ni se alăture nouă, aici în Simulworld.

— Păi, parcă ştiam că acest lucru este imposibil pentru un om în viaţă! replică Machiavelli.

— Se pare că aşa şi stau lucrurile. Sykes îşi pune la cale propria sinucidere, nu înainte, însă, de a-şi lua toate măsurile de prevedere pentru ca datele personalităţii sale să fie transferate în întregime în maşina de simulat.

— E drept că noi ne bucurăm de o oarecare nemurire aici, reflectă Machiavelli, cel puţin atâta timp cât există acel fluid vital... cum i se spune?

— Electricitate, răspunse Cicero.

— Chiar aşa! Atâta vreme cât există electricitate, noi suntem practic nemuritori.

— Cam precară starea asta de nemurire, observă Cicero. Teoretic, da, e-adevărat: am putea să trăim la infinit. Dar de fapt, dacă îi enervăm câtuşi de puţin, sunt gata oricând să ne anuleze cât ai zice peşte.

Şi, spunând acestea, Cicero plesni din degete.

— Sykes devenind conducătorul nostru! cugetă Machiavelli. Numai asta ne mai lipsea. Probabil că ceea ce spui tu se leagă de existenţa acelui palat măreţ pe care l-ai descoperit împreună cu Bakunin.

— Cu siguranţă! zise Cicero. Acolo plănuieşte Sykes să se stabilească, să-şi amplaseze cartierul general.

— Având-o ca regină pe Cleopatra.

— Întocmai. Deşi, după părerea mea a cam greşit alegerea. E extrem de seducătoare, bineânţeles, însă e exact tipul de trădătoare sireată.

— Nu erau îndeajuns de grele vieţile noastre... mai era nevoie şi de unul ca Sykes!... Trebuie să-l împiedicăm într-un fel sau altul.

— Din contră! zise Cicero. Va trebui să facem tot ce ne stă în putere pentru a-l încuraja să ia această decizie.

— Am auzit eu bine? spuse Machiavelli. Cicero, prietenul poporului, admiratorul libertăţii e cel care se bucură de prezenţa unui duşman în mijlocul nostru?

— De obicei erai mai ascuţit în gândire! îl mustră Cicero. Ştiu la fel de bine ca şi tine că între noi şi ei, între simulacre şi oameni vii în carne şi oase se duce un război permanent.

— Întocmai ce spuneam eu însumi!

Cicero zâmbi şi îşi alese cu grijă cuvintele:

— Poate că Sykes ne va conduce, spuse el. De ce ne-am teme? Oricum suntem clipă de clipă conduşi de către alţii şi până în clipa de faţă n-am descoperit nici o cale de ieşire din această situaţie. Problema e că de data asta îl vom avea pe unul dintre ei pe teritoriul nostru. În această clipă suntem lipsiţi de orice posibilitate de a-i atinge pe cei aflaţi afară, deoarece suntem limitati la maşina de resuscitare în care ne aflăm. Atâta vreme, însă, cât Sykes se va afla aici, pe post de conducător, e sigur că nu vom fi anulaţi. Şi atâta vreme cât vom putea să ne mişcăm şi să gândim liber, mai putem trage nădejde că vom găsi o soluţie care să ne ajute împotriva lor.

— Ce-am putea noi să facem? întrebă Machiavelli. Nu suntem decât frânturi de informaţie adunate la un loc. Ei au corporalitate.

— Nu judeca atât de îngust, îi spuse Cicero. Nici vântul nu e altceva decât informaţie. Nici el nu are substanţă mai mult decât avem noi înşine. Cu toate acestea poate să dărâme dintr-o suflare obiecte solide, de exemplu un stejar bătrân. Aceasta, prietene, este puterea informaţiei iscusit mânuite!

— Dacă va veni în lumea simulată, Sykes nu se va afla în puterile noastre.

— Nu, în schimb vom putea să-l influenţăm în vreun fel. Ceea ce nu e posibil în starea actuală de lucruri.

— Te iubesc, Cleopatra!

Nu, n-o rostise încă, dar era ca şi pronunţată. Deşi i se înfăţişa sub aspectul unui zeu, nu avea nimic zeesc în trăsături. Era mărunţel, îşi dădea seama Cleopatra, însă se deghizase cu armura şi armele unui luptător. Sykes, îşi spunea omul şi insista ca ea să-l numească la fel. Părea grozav de mândru de

numele lui. Şi tot timpul încerca să-i explice cât de important era el în lumea cealaltă, cea din care venea şi pe care ochii Cleopatrei nu o puteau zări.

— Eşti în întregime în puterea mea, Cleopatra. Nu bat câmpii şi nici nu încerc să te ameninţ!

Nu, încă! gândi ea.

— Nu fac decât să-ţi afirm un lucru. Suntem în viitor, Cleopatra, la peste două mii de ani de la ziua în care şarpele veninos te-a muşcat şi-ai murit. Noi te-am re-creat cu totul. Spune-mi, eşti mulţumită de ceea ce am făcut?

Sykes ăsta, nu ştia să debiteze decât prostii de genul acesta. Şi niciodată nu era de faţă în persoană. Nu se afla nici o dată în aceeaşi cameră cu ea. Vocea răsuna aproape de ea, iar imaginea lui se afla la câţiva paşi. Dar Cleopatrei îi părea asemenea unei imagini animate şi nu asemenea unui bărbat adevărat.

— Încă nu pot să intru în spaţiul simulat, Cleopatra, îi explică el, atunci când regina îi spuse că era o lipsă de politeţe să nu se arate niciodată în persoană.

— Putem să re-creăm orice fiinţă omenească, dacă avem despre ea suficiente date. Dar nu putem resuscita personaje literare, cum nu putem să ne creăm pe noi înşine în maşină... Sau, cel puţin, nu mai înainte de a ne despărţi de trupul nostru viu.

— Sunt nemaipomenit de bucuros că mi-ai acceptat invitaţia, i se adresă Cicero Cleopatrei. Te rog, pofteşte în grădină. E o zi frumoasă, aş.a că vom lua prânzul în aer liber. Bineînţeles, pe-aici e veşnic senin şi frumos. Face parte din avantajele de a avea un climat simulat în loc să fii nevoit să te pliezi în funcţie de capriciile naturii. În orice caz, cred că ar trebui să le cer tehnicienilor să o mai varieze cât de cât, astfel încât să simţim măcar puţin din schimbările de anotimpuri. Nici măcar nu-mi dau seama în ce anotimp suntem, pentru că starea vremii pe care o proiectează pentru noi este întotdeauna grozav de monotonă.

— Te ţii de dizertaţii la fel ca şi pe vremuri, spuse Cleopatra. Ce grădină minunată, Tullius!

— Sunt încântat că îţi place! răspunse Cicero. Bineînţeles, nici măcar nu suferă comparaţie cu grădinile pe care le stăpâneai în vremurile bune când domneai în Alexandria.

— Astea au fost cândva, zise Cleopatra. Pe-atunci tu erai consul al Romei.

— Doar pentru puţină vreme şi mi-e teamă că nu foarte eficient. Bărbaţii în genul lui Cezar erau prea mult pentru un biet filosof ca mine. Iar Marc Antoniu era de-a dreptul copleşitor pentru toată lumea din jurul său, în final, chiar şi pentru el însuşi.

— Acum toate mi se par atât de îndepărtate... Pentru tine s-au străduit mai mult decât pentru mine. Eu nu dispun decât de trei camere simulate şi n-am nici măcar un petec de grădină.

— Toate astea se vor schimba, însă, atunci când John Sykes îşi va încheia pregătirile.

— Sykes! Omul acesta deţine o poziţie importantă în lumea aceasta barbară, nu-i aşa?

— Oamenii aceştia nu sunt chiar nişte barbari. Dar, ai dreptate, e un individ important.

— E cumva vreunul dintre conducători?

— El este posesorul majorităţii de control a acţiunilor din cadrul unei corporaţii care domină lumea.

— Cam aşa am înţeles şi eu. Ce gând nesuferit, să trebuiască să trăieşti eu ideea că existenţa noastră, destinul nostru este controlat de interese mercantile!

— E adevărat! spuse Cicero. Dar raţiunile economice sunt şi singurele care stârnesc dispute sau războaie în această lume nouă în care am revăzut lumina zilei.

— Înfiorător! spuse Cleopatra aşezată într-un şezlong, în timp ce lua o piersică din fructiera de argint aflată pe masa din faţa ei. Muscă din ea şi se strâmbă:

— Uf! Mâncarea este lipsită de orice gust prin locurile astea!

— Asta din cauză că e simulată.

— Ar fi trebuit să se străduiască să o facă mai acceptabilă! Dacă sunt în stare să simuleze ceva care să semene cu o piersică, atunci de ce nu pot să simuleze şi aroma pe care o aveau persicile pe vremea când noi aveam trupuri adevărate?

— Bună întrebare. Trebuie să i-o pui lui Sykes într-una din zilele următoare.

Cleopatra ridică din umeri. Pe sub voalul subţire care îi acoperea, umerii ei se zăreau fermecători. Cicero îşi întoarse privirile. Regina sirenă avea un efect tulburător asupra lui.

— Cred că Sykes este îndrăgostit de mine.

— Şi te miră acest fapt?

— Da, mă miră oarecum, dacă e să ne gândim la stările diferite în care existăm noi doi. El este un bărbat adevărat, cum îi place să spună, pe când eu sunt o fantomă.

— Ce ţi-a mărturisit?

— Că mă divinizează de foarte multă vreme, răspunse Cleopatra cu un ton indiferent. Vrea ca el şi cu mine să domnim împreună în acest loc pe care el îl numeşte Simulworld. Regele şi regina umbrelor, vroia probabil să spună. Şi a mai avut şi bunătatea să-mi explice cât de fericită voi fi eu în calitatea de consoartă a sa. Iar apoi a avut mojicia să-mi destăinuie că aflase de la autorităti în materie că actul sexual în această lume, deşi oarecum diminuat faţă de cele ce ne obişnuisem în viaţă să simţim, rămânea totuşi o sursă de plăceri intense şi că abia aştepta să împărtăşească o asemenea plăcere cu mine.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus că eu sunt Cleopatra a VII-a, cea care fusese amanta celor mai grozavi patru bărbaţi care au trăit vreodată pe pământ…

— La cine te refereai? întrebă Cicero. Ştiu povestea cu Cezar şi Marc Antoniu, bineînţeles, dar nimic mai mult.

— Ei bine, înaintea lor a fost Pompei.

— Asta înseamnă trei.

Cleopatra zâmbi şiret.

— L-ai pus la socoteală şi pe Octavian?

— Dar Octavian ţi-era duşman! Ţi-ai pus capăt zilelor preferând moartea mai degrabă decât să cazi în braţele lui şi să fii dusă la Roma, ca semn al victoriei sale.

— Asta e povestea oficială. Adevărul, ca întotdeauna, a fost puţin mai complicat.

— Mi-ar plăcea nespus să mai stăm la taclale despre asta cu altă ocazie, spuse Cicero, dar în clipa de fată avem treburi mai importante de discutat. L-ai refuzat deci pe Sykes?

— Destul de categoric. E un individ mic la suflet, deloc potrivit pentru mine. Dar ce se-aude?

— Nimic. Scrâşneam din dinţi.

— Ai vreun motiv? E chiar atât de important acest Sykes pentru tine?

— Dintr-un punct de vedere personal nu-mi pasă de el nici cât de-o ceapă degerată. Necazul constă, însă, în faptul că el este stăpânul şi legiuitorul acestei lumi în care trăim şi, deci, are putere de viaţă şi de moarte asupra noastră, a tuturor celor din Simulworld.

— Aşa mi-a spus şi el, spuse Cleopatra, dar eu nu l-am crezut. Îmi închipuiam că se laudă.

Cicero suspină.

— Nici n-ai venit bine - cred că nu sunt mai mult de trei zile de când ai apărut - şi ai şi început să încurci toate planurile.

Cleopatra se înfurie:

— Pur şi simplu nu mi s-a părut destul de deştept ca să fie în stare de toate câte mi-a înşirat. Nu mi-am putut închipui că din creierul unei creaturi ca acest John Sykes s-ar fi putut naşte toţi aceşti oameni şi toate aceste lucruri pe care voi le numiţi cu un cuvânt, Simulworld.

— Cleopatra, interveni Cicero, bineînţeles că nu John Sykes a inventat toate astea. Dar el e bogat, e un maestru al comerţului, un geniu mercantil, aşa că şi-a putut permite să cumpere majoritatea acţiunilor corporaţiei care posedă tot Simulworld.

— Deci Sykes nu e un pricăjit care se auto-proclamă conducător şi încearcă să-şi dea aere? Chiar deţine puterea de a decide dacă să trăim sau să murim?

— Întocmai, Cleopatra!

— Bine, atunci înseamnă că trebuie să judec din nou situaţia. Dar chiar şi aşa nu-mi place omul, Cicero, cu atât mai puţin pentru a împărţi patul cu el.

— Ai perfectă dreptate. Dar ar fi totuşi bine să rejudeci într-o lumină nouă întreaga situaţie. Ţi-a precizat cumva Sykes cum urmează să se consume relaţia voastră?

— Cât se poate de clar. Are de gând să pătrundă aici, în Simulworld.

— În vreme ce vorbeaţi, ţi s-a arătat vreodată în întregime?

— Nu. Mi-a explicat că nu poate deveni simulacru fără să parcurgă o etapă importantă.

— Ţi-a spus şi care e acea etapă?

— Nu, şi nici n-am întrebat.

— Pentru a putea să ajungă lângă tine, în calitate de simulacru, John Sykes va trebui să îşi curme viaţa pământeană. Oamenii în viaţă nu pot deveni simulacre. Acest proces mi-a fost explicat de mai mulţi tehnicieni; nu există nici o excepţie de la regulă. Ceea ce înseamnă, draga mea Cleopatra, că Sykes se pregăteşte să se sinucidă pentru tine.

Un timp Cleopatra păstră tăcere, pentru ca apoi să conchidă:

— Da. Trebuie să recunosc, acest amănunt mă face să îmi schimb în bine părerea despre el.

— Trebuie să-l încurajezi să îşi ducă planul la bun sfârşit. Îndeamnă-l la asta de câte ori te vizitează.

— *Dacă* mă mai vizitează! spuse Cleopatra. Refuzul meu a fost destul de categoric.

— Va reveni, cu siguranţă, îi spuse Cicero. Sykes nu s-a chinuit atâta timp să construiască tot acel oraş-palat şi să te recreeze pe tine ca să se dea bătut la primul refuz.

— Aşadar, tu vrei ca Sykes să vină aici şi să ne conducă?

— E mult mai rău dacă ne conduce de la distanţă. Acum, Sykes locuieşte într-un loc pe care noi nu-l putem atinge. În situaţia dată nu avem nici un fel de putere asupra lui. Nici măcar nu putem comunica decât atunci când doreşte el.

— Înţeleg, zise Cleopatra. Cu cât se află conducătorul mai departe, cu atât e mai greu să-i înfigi cuţitul în spate.

— Cam aşa ceva.

— Dar prezenţa lui aici nu va fi decât un avantaj teoretic. Dé vreme ce ne putem aştepta să-şi ia măsuri de siguranţă, nu cred că ne vom simţi mai liberi ca înainte. În ceea ce mă priveşte, datoria de a-i fi regină mi se va părea îngrozitoare şi plicticoasa. Poate să cumpere zece corporaţii ca aceasta şi o mie de Simulworld, că tot nu-l voi putea considera un bărbat atrăgător.

— Cred, totuşi, că avantajele nu vor fi numai pur teoretice, glăsui Cicero. Ai observat, Cleopatra, că cei aflaţi la putere se bazează adesea pe norocul lor mult mai mult decât pe toate măsurile de precauţie? Marele Cezar, însuşi, care cu toate că era rivalul meu politic, se dovedise a fi cel mai abil conducător din câţi au existat, nu prevăzuse, totuşi, posibilitatea de a fi asasinat chiar pe treptele Senatului.

— Dar simulacrele pot fi ucise?

— Probabil că nu. Dar nu la omor mă gândeam.

— Dar la ce, atunci?

— Am spus deja prea multe. Ne vei ajuta, deci, Cleopatra?

Îl privi pe Cicero cu ochii strălucitori:

— Aşadar, iată-ne într-o conspiraţie.

— Hai să nu mai discutăm despre asta. În locul acesta, mai mult decât oriunde, pereţii au urechi. Ne ajuţi?

— Cred că da. Cu o condiţie însă. Va trebui să îmi îndeplineşti o dorinţă, Cicero.

— Ce fel de dorinţă?

— Nu-ţi voi spune, încă. Tu îţi ascunzi conspiraţia, iar eu îmi ţin secretă condiţia. Pot să-ţi spun însă de-acum că n-o să-ţi placă ce-ţi voi cere. În orice caz, nu poate să-ţi placă mai puţin decât îmi va plăcea mie să mă zbengui în patul lui Sykes, tiranul lumii comerciale.

— Nu pot să-ţi promit decât ceea ce este în puterea mea să fac.

— Se-nţelege. Nici nu-ţi voi cere mai mult.

— Prea bine, deci. Îţi voi îndeplini o dorinţă, oricare ar fi aceea, atâta vreme cât îmi stă în putere să o aduc la îndeplinire. Eşti multumită?

— Da. Adio, Marcus.

— Încotro?

— Mă voi întoarce în camerele mele, îi răspunse Cleopatra. De când am venit din nou pe lume în acest loc mi-am neglijat fardurile… Dar acum, când domnul meu poate veni în orice clipă… în sfârşit, lucrurile astea nu pot fi explicate unui bărbat, Marcus…

— Slavă Domnului că nu! conchise Tullius Cicero.

Simulacrele din Simulworld erau extrem de interesate de cazul John Sykes. Acţiunile lui au stârnit probabil mai multe comentarii aici decât în lumea reală. Din punctul de vedere al lui Sykes, şi al multora dintre asociaţii săi, nu era vorba de nici o sinucidere. Dimpotrivă, curmarea vieţii pământene nu era decât preludiul necesar pentru accesul la o lume eternă: Simulworld. Indiferent câte date existau pentru simularea unei persoane vii, nici o încercare de a o simula în cadrul Simulworld nu reuşise. Părea întotdeauna că un element vital, sau poate însăşi vitalitatea, se pierduse în procesul de simulare, în timp ce simulacre precum Cleopatra şi Cicero şi ceilalţi

demonstrau că sunt fiinţe autonome, capabile de reflecţii personale, nu doar automate vorbitoare, ci oameni în toată puterea cuvântului, capabili să evolueze şi să se modifice, personalităţi unitare, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre simulările de persoane aflate încă în viaţă. Se părea că o persoană nu poate trăi decât într-un singur mod: fie în carne şi oase, în lumea reală, fie ca simulacru, însă în nici un caz în ambele forme simultan.

E îngrozitor să-ţi iei singur viaţa, chiar dacă ştii că o faci de dragul nemuririi. Nimeni nu intenţiona să-l urmeze pe Sykes în maşina de resuscitat prea curând. Iar Sykes însuşi, se străduise să chibzuiască astfel lucrurile, încât să-şi poată păstra un anume control asupra noului său mediu.

Ca simulacru, urma să devină nemuritor, dar era supus în egală măsură capriciilor oricui ar fi putut pune mâna pe pupitrul de comandă ai computerului. De asemenea, Sykes trebui să pună în balanţă şi statutul legal neprecizat al simulacrelor, precum şi faptul că înaltele curţi de justiţie erau departe de a declara că aceste fiinţe au dreptul să deţină proprietăţi, de exemplu, ca să nu mai vorbim de problema spinoasă a drepturilor civile ale simulacrelor. Sykes încercă să evite obstacolele unui proces, lăsând un testament extrem de avantajos pentru executorii săi, însă doar în condiţiile în care toate prevederile testamentului erau îndeplinite întocmai de către aceiaşi executori. Dacă vreun neajuns în îndeplinirea lor avea să se ivească, bunurile şi proprietăţile lui Sykes aveau să revină unui alt grup de moştenitori, pe care îi alesese anume pentru a-i ţine din scurt pe primii şi care, bineînţeles, se aflau în conflict cu aceştia. Prevederile testamentare nu erau, totuşi, chiar atât de greu de îndeplinit. Sykes insistase asupra dorinţei sale de a rămâne conştient în permanenţă, orice încercare de a-l modifica sau anula fiind considerată o încălcare a contractului. De asemenea, Sykes sublinia în testamentul său că orice decizie luată de el în privinţa simulacrelor, din rândul cărora avea să facă parte, trebuia să fie urmată întocmai şi dusă la îndeplinire imediat. În acest mod avea să-şi păstreze controlul asupra mediului nou şi a celor cu care îl împărţea. Sau, cel puţin, aşa îşi închipuia Sykes.

În ziua sosirii sale în Simulworld s-a organizat, fireşte, cel mai grandios bal de inaugurare pe care-l văzuse vreodată lumea simulată: un spectacol emoţionant. Cleopatra strălucea într-o rochie bufantă de voal roz, făcută special pentru ea de către un mare creator de modă din Paris. John Sykes, ale cărui dimensiuni simulate erau cu 20% mai mari decât cele reale, nu arăta nici el prea rău, dată fiind recenta sa trecere din viaţă. Şi muzica era simulată, însă la o scară cum nimeni nu mai îndrăznise s-o facă până atunci. Zece orchestre de renume, sintetizate şi remixate de către mari tehnicieni de sunet, interpretară cu aplomb cel mai impresionant şi mai puternic Mendelssohn din câţi s-au văzut. Balauri, măşti, distracţii...

Cicero fu cel care o conduse pe mireasă, iar Nicolo Machiavelli avu plăcerea de a-l însoţi pe mire. Însuşi Charlemagne se afla printre invitaţi, simulat special pentru această ocazie.

Toate aceste serbări avură loc în nou-simulata capitală a lui Sykes, botezată Noua Romă, dar pe care simulacrele o numeau „Oraşul simulat”. Nimeni nu ştia cu siguranţă cine era preotul care avea să oficieze, pentru că faţa îi era acoperită de o glugă, dar unii fură de părere că era chiar Petef Fischerman, resuscitat din necesitatea de a participa la acest eveniment istoric: încoronarea mirilor celui mai spectaculos eveniment simulat pe care îl cunoscuse omenirea până în acel moment. Alţii, însă, erau convinşi că e vorba de Martin Luther King şi, în sfârşit, o minoritate susţinea că preotul nu era altul decât Baal Snem Tov.

Toată lumea a petrecut minunat. După petrecere, însă, sosi şi clipa socotelilor.

— O putere care se crede absolută, remarcă Machiavelli ceva mai târziu, nu face decât să-şi provoace singură rivalii să-i conteste pretenţiile. E mai bine să fii ceva mai modest, decât să afişezi toate aparenţele autorităţii.

John Sykes nu era modest. În aceeaşi zi, ceva mai târziu, Cicero puse în acţiune planul destinat să determine cât de absolută era această putere.

John Sykes se ridică în capul oaselor în pat. Habar n-avusese că simulacrele puteau simţi mahmureală, însă în acea clipă tocmai asta simţea pe pielea lui. Capul - capul său simulat, care nu era numai plin cu date, ci şi alcătuit din date - îl durea

îngrozitor. Mahmureală datorată unei şampanii simulate? Oare datele pot provoca dureri şi pot resimţi dureri? Se pare că aşa stăteau lucrurile.

Privi împrejur. Era singur în dormitor.

— Cleopatra? Unde naiba eşti?

Nu primi nici un răspuns. Apoi, în timp ce îşi plimba privirile prin cameră, uşa dormitorului se deschise.

— Cleopatra! M-ai pus pe jar...

Se opri brusc văzându-i pe Cicero, Machiavelli şi alţi câţiva intrând în propriul lui dormitor:

— Ce înseamnă una ca asta? îi admonestă Sykes. Cum îndrăzniţi să pătrundeţi în dormitorul meu? Nu înţelegeţi că pot să vă distrug, să vă anulez pe toţi, să vă şterg definitiv din sistem? De fapt, asta am să şi fac dacă n-o ştergeţi imediat de-aici!

Sykes căscă ochii mari când doi dintre oamenii cu care venise Cicero îl prinseră de braţe.

— Cum îndrăzniţi să mă atingeţi?

— Este interesant de observat, rosti Cicero, cât de repede se obişnuieşte un om să aibă putere absolută, până într-atât încât nu-i vine să creadă că un muritor inferior lui îndrăzneşte să-l atingă. Ne eşti conducător de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi totuşi eşti convins că persoana ta e inviolabilă şi sacră pe deasupra. Poţi să te lepezi de convingerea asta, Sykes! N-ai la îndemână nici un sistem de alarmă şi tu însuţi le-ai spus tehnicienilor să nu te deranjeze. Deci răfuiala e numai între noi.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă Sykes. Orice încercare de a mă ucide...

— Acesta e gândul nostru cel mai îndepărtat! spuse Cicero. Dacă te-am omorî, presupunând că aşa ceva ar fi posibil, tehnicienii n-ar avea decât să te reconstituie încă o dată. Atâta vreme cât trăieşti, însă, nu pot face acest lucru.

— Or să mă scoată ei din cursa voastră, spuse Sykes. Te previn, Cicero, eliberează-mă imediat, sau vei plăti scump pentru ce faci acum.

— Mă tem că eşti nevoit să ne urmezi, spuse romanul. Dacă nu, te vom duce cu forţa.

— Unde vreţi să mă duceţi?

— Vei vedea, spuse Bakunin intrând.

Rânjea cum numai un anarhist ar fi în stare s-o facă, la vederea prăbuşirii oricărei puteri.

— Poftiţi pe-aici, Ţare! mai spuse.

Traversă camera. Sondând peretele cu acea cartelă de acces a lui, Bakunin aşteptă până când se deschise o ieşire. Dincolo de ea se zărea un tunel lung, cilindric ce părea să coboare la infinit în adâncimile construcţiei.

— Unde duce tunelul acesta? întrebă Sykes. Refuz să intru în el!

— Ba vei intra, îi spuse Cicero. Am instalat la celălalt capăt un telefon. Ne vei suna atunci când te vei hotărî să cooperezi.

— Am să-mi petrec timpul imaginându-mi torturi pentru voi.

Cei doi care îl ţineau strâns de braţe avură un schimb de priviri, apoi îl consultară din ochi pe Cicero. Acesta le făcu un semn din cap. Cei doi îl împinseră pe Sykes care se clătină o clipă deasupra hăului, iar apoi căzu în tunelul în spirală. Ţipetele lui se mai auziră încă multă vreme.

— Eşti sigur că n-are cum să se accidenteze? întrebă Machiavelli.

— Cât de slab de înger eşti! pufni Bakunin.

— Mort nu ne e de nici un folos.

— Nu-ţi face griji: simulacrele nu mor decât în clipa în care le anulezi sau deconectezi sistemul de la sursa de alimentare. Altfel nu fac decât să pălească în intensitate.

Pentru un simulacru căderea este chiar mai rea decât impactul care îi urmează, aşa cum un câine care latră e mai rău decât unul care muscă. Sykes era aproape mort de groază în timp ce se prăbuşea de-a lungul spiralei metalice în jos. Se simţea de parcă ar fi plonjat în intestinele unui monstru fabulos. Nici măcar lumina difuză din interiorul acestui cilindru nu îi putea risipi impresia. Se agăţă cu mâinile sale lipsite de consistenţă şi le propti cât putu de tare în pereţii tunelului, încercând să-şi oprească alunecarea; apoi, însă, în timp ce îşi continua căderea în gol, nu putu decât să observe cum mâinile sale prindeau din nou un contur trupeşe ferm.

În cele din urmă, alunecarea luă sfârşit şi se trezi într-o cameră în care aterizase uşor, asemenea unei pânze fine de păianjen, atingând în final podeaua ordinară de ciment.

Se găsea într-o mică celulă de închisoare. Spaţiul era luminat de o geană crepusculară de lumină care venea de la o ferestruică bine ferecată, săpată adânc în zid şi amplasată deasupra capului său. Simţul olfactiv al lui Sykes era îndeajuns de acut pentru ca duhoarea de trupuri nespălate care bântuia celula să îl revolte la culme. Mirosurile fetide erau accentuate de o sobă mare aflată în afara celulei şi vizibilă prin vizorul cu zăbrele al uşii. Celula era astfel plină de o căldură umedă.

Să-i ia naiba! În ce văgăună împuţită au fost în stare să-l îngroape! Ce loc era acesta? Nu-şi amintea să-l fi văzut în planurile oraşului simulat. Şi nici măcar pe lista simulărilor nu figura. Probabil că era o moştenire de la foştii proprietari ai locului.

Dacă idioţii ăia îşi închipuiau că locul ăsta avea să-l distrugă nervos... ei, bine, aveau deptate. Propriii lui tehnicieni nu puteau să-l salveze de-aici din moment ce nu ştiau unde se află.

Pe o măsuţă joasă de lângă patul dărăpănat se afla un telefon, stil Princess, alb, elegant, imaculat.

Ridică receptorul:

— Cicero? Mă auzi?

— Te aud foarte bine Sykes. Ce doreşti?

— Eliberează-mă imediat!

— Regret!

— La naiba! izbucni Sykes. Nu putem să cădem la înţelegere?

— Poate, răspunse Cicero.

Sykes şi Cicero parlamentară timp de aproape o oră. Sykes căzuse acum pe gânduri în celula sa. Dogoarea şi miasmele erau aproape insuportabile. Îi era o sete îngrozitoare şi gândi că sosise vremea că întreprindă ceva pentru a ieşi din situaţie.

Se îndreptă către uşă. Prin ferestruica zăbrelită putea să vadă coridorul prost luminat de dincolo de uşă. Mai devreme îl auzise pe gardian patrulând.

— Hei! strigă Sykes. Gardian! Unde eşti?

După câteva minute de strigăte şi bătăi în uşă îşi făcu apariţia pe coridor un soldat în uniforma albastră a ţarului, cu o barbă roşie şi mare cât o matahală. Îşi freca somnoros ochii:

— Ce doreşti?

— Vreau să beau ceai.

— Ceai? Vrei ceai! îi râse în faţă gardianul şi se întoarse, gata să plece de unde venise.

— Ascultă-mă cu atenţie, îi spuse Sykes. Duci o viaţă păcătoasă aici, nu-i aşa? Nu faci decât să păzeşti în permanenţă o celulă care e aproape tot timpul goală.

— Ar putea fi şi mai rău, îi răspunse paznicul. Da, mă rog, o păzesc! Şi ce-i cu asta?

— Când îţi vine schimbul? întrebă Sykes. Când vine alt gardian să îţi preia postul? Sau, poate, în postul acesta eşti numai tu?

Paznicul căscă ochii mari.

— Ai văzut vreodată vreun ofiţer al gărzii? mai întrebă Sykes.

După expresia de pe faţa matahalei, Sykes îşi dădu seama că din clipa creării sale, gardianul nu mai văzuse pe nimeni. Această celulă simulată din Fortăreaţa Sf. Petru şi Pavel era numai rareori folosită. Tehnicienii care lucraseră la realizarea ei, îl simulaseră şi pe gardian şi îl plantaseră acolo ca pe o mobilă şi nu ca pe o fiinţă dotată cu gândire. De asemenea, era adevărat că nici gardianul nu era dotat cu o inteligenţă prea ascuţită. Însă, în clipa în care Sykes îi pusese pentru prima dată problema, omul nu putu să nu-şi dea seama de stranietatea existenţei sale în interiorul închisorii Sfinţilor Petru şi Pavel, unde, aproape tot timpul el era unica fiinţă vie.

— Cum te numeşti? întrebă Sykes.

— Vladimir, murmură omul.

— Ascultă-mă, Vladimir! Probabil că ai observat şi tu că noi doi suntem absolut singuri aici. Numai tu şi cu mine.

— Se vor întoarce în curând şi ceilalţi, răspunse Vladimir, fără prea multă convingere.

— Câtă vreme-a trecut de când ai mâncat ultima oară? îl chestionă Sykes.

Vladimir clătină din cap. Nu putea să-şi amintească, deşi nici nu putea spune că nu mâncase niciodată.

— Dar de băut, când ai băut ceva?

Răspunsul fu o ridicare din umeri.

Sykes îi prezentă concluziile care serveau scopului său:

— Vladimir, tu şi cu mine suntem în aceeaşi situaţie. Suntem, de fapt, amândoi nişte prizonieri.

Paznicul se holbă neîncrezător la Sykes.

— Nu este adevărat! Tu eşti încuiat acolo, în celulă, pe când eu sunt liber.

— Nu eşti cu nimic mai liber decât mine, replică Sykes. Eu sunt liber să mă plimb în cruciş şi-n curmeziş prin celula mea, dar nu pot face nici un pas dincolo de ea, iar tu eşti liber să colinzi întreg coridorul dar nu poţi să îl părăseşti. Dacă nu mă crezi, poţi încerca să pleci.

Vladimir îl privi îngrozit. Cine era omul acesta care avea îndrăzneala să rostească în gura mare gândurile care îi bântuiau şi lui mintea de la o vreme? Cum de ştia el atât de multe? Ce se-ntâmpla?

— Ce e de făcut? întrebă Vladimir.

Sykes nu-i răspunse, aşa că Vladimir întrebă:

— Mă puteţi ajuta, domnule?

Sykes rămase la fel de tăcut până când Vladimir îi descuie uşa celulei şi o dădu de perete.

— Aşa e mai bine, spuse Sykes. Vladimir, să ştii că te afli într-o situaţie deosebit de precară. Deşi probabil că nu poţi pricepe acest lucru, totuşi, cred că simţi şi tu că eşti cu totul lipsit de importanţă pentru oricine altcineva decât tine. Pe mine vor trebui să mă menţină în viaţă, în schimb, pe tine te pot şterge din program cât ai clipi.

Şi Sykes pocni sugestiv din degete. Vladimir îl urmărea cu ochii măriţi de spaimă.

— Ce pot face, domnule? Vreţi să vă ajut să evadaţi?

— Bineînţeles că nu, răspunse Sykes. M-au luat ei prin surprindere trimiţându-mă aici, dar eu prevăzusem din timp această posibilitate. Vreau doar să-mi faci un serviciu: mergi de-a lungul coridorului până când ajungi în tunelul exterior. La capătul lui ai să dai de o usă. Va fi oarecum mascată în beznă, dar va fi cu siguranţă acolo. Deschide-o şi dincolo de ea vei descoperi o ramificaţie de tunele. În chiar acel loc, pe unul din pereţi vei zări un telefon.

— Dar aveţi un telefon şi-aici, spuse Vladimir arătând către elegantul telefon în stil Princess.

— Nu funcţionează decât pe o linie interioară, replică rânjind Sykes. Dar acolo, pe coridor, există o linie pe care am instalat-o eu însumi şi care face legătura cu tehnicienii mei aflaţi în afara sistemului. Ridică receptorul şi verifică dacă te ascultă cineva.

Apoi, spune-le celor care îţi răspund că John Sykes le transmite că trebuie să recurgă la planul B. Ai reţinut?

— Planul B. Sigur că ţin minte, domnule. Dar de ce nu vă duceţi chiar dumneavoastră?

— Eu trebuie să fiu aici, în caz că sună Cicero, explică Sykes. Şi, Vladimir...

— Da, domnule...

— Dacă duci la îndeplinire cu succes această misiune te voi numi garda mea de corp. Şi atunci nimeni nu va îndrăzni să te distrugă dacă nu m-a dat gata pe mine mai întâi.

— Planul B, repetă Vladimir. Mă întorc cât pot de repede.

— Nu înţeleg, spuse Redmond. Unde este acum Domnul Sykes?

— Ca să fiu mai precis, răspunse Cicero, s-a retras.

— Dar de-abia sosise în Simulworld!

— Chiar şi simulacrele se mai pot răzgândi. I s-a părut că a conduce este o povară mult prea grea.

— Şi Cleopatra?

— Nu erau foarte potriviţi unul pentru celălalt.

— I-aţi făcut ceva, spuse Redmond. Nu încerca să negi.

— Nici măcar nu intenţionez. A venit aici să se joace de-a tiranul şi noi l-am răsturnat.

— L-aţi omorât?

— Bineînţeles că nu, răspunse romanul. Crezi că suntem nişte barbari? E în viaţă şi poţi sta de vorbă cu el imediat. Mai întâi, însă, va trebui să auzi care sunt condiţiile noastre.

— Cine sunteţi voi...? Adică,... bine! Să auzim condiţiile.

— Vei avea voie să-l întrebi pe John Sykes cum se simte. El îţi va spune că se simte bine şi că trebuie să faci ceea ce-ţi cere el. Apoi vom tăia legătura.

— Unde-l ţineţi?

— Aici, cu noi, spuse Cicero. Dar nu vă pierdeţi timpul căutându-l. Nu-l veţi putea găsi. Dacă vom descoperi că v-aţi amestecat în această afacere, îl vom omorî, dacă acest lucru este posibil, sau îl vom face să-şi piardă minţile, dacă numai această soluţie ne mai rămâne.

— Ştii bine că cei care răspund de acest program nu pot permite ca această stare de fapt să continue.

— Ba vor putea să permită şi aşa vor şi face, dacă ţin să-şi păstreze salariile pe care le au la ora actuală. Dacă se întorc împotriva instrucţiunilor lui Sykes, înseamnă că testamentul său va fi, oricum, socotit lipsit de valabilitate.

— Dar nu pot să-l părăsească pe Sykes în aceste condiţii: exilat în cine ştie ce cotloane de memorie cibernetică.

— Treburile nu stau chiar aşa, îl asigură Cicero. Ne aflăm în negocieri cu Sykes. De îndată ce vom fi elaborat o formulă care să ne confere încredere în Sykes, el va fi eliberat pe loc. Dar va fi nevoit să-şi reia locul printre noi ca egal al nostru şi nu ca rege sau dictator. Sunt convins că nu ai nici o obiecţie la acest tratament, de vreme ce tu eşti american.

— Da, cred că nu voi avea obiecţii, zise Redmond, însă nu depinde totul de mine. Eu nu sunt decât un specialist care nu e părtaş la toată afacerea asta. În orice caz, le voi transmite cele ce mi-ai spus.

— De aceea am şi vrut ca tu să fii primul căruia să îi explic. Ca de la intelectual la intelectual.

— Ei bine, restul rămâne la bunul lor plac. Şi care este acea decizie a lui Sykes pe care vroiai să mi-o transmiti?

— E vorba despre o promisiune pe care i-am făcut-o Cleopatrei şi cu care Sykes s-a declarat de-acord.

— Despre ce e vorba?

Cicero îi explică.

— Glumeşti!? spuse Redmond.

— Spune-le tehnicienilor să o facă sau vei risca să provoci un scandal la tribunal legat de testamentul lui Sykes.

— Le voi spune, răspunse Redmond. Dar nu prea ştiu dacă vor fi de-acord.

— Eu ştiu că vor fi de-acord, încheie Cicero.

Omiseseră să-i spună unde anume va avea loc naşterea, aşa că regina Egiptului străbătea acum în grabă coridoarele şi încăperile pustii ale marelui palat simulat construit la dorinţa lui Sykes pe vremea când încă se mai bucura de glorie. Dar asta fusese doar înainte ca Bakunin şi Cicero, ajutaţi de ceilalţi, să-l împingă pe Sykes în acel tunel, la rândul său simulat, care ducea către fosta celulă a lui Bakunin, din fortăreaţa Sfinţilor Petru şi Pavel, celulă pe care o construise Murchison când era acţionar majoritar la Simulworld.

Căută în fiecare încăpere, dar fiecare dintre ele se dovedea a fi goală. Apoi îi veni în minte că s-ar putea ca marele eveniment să fi fost planificat a se desfăşura într-o porţiune a oraşului simulat pe care simulacrele o cunoşteau mai bine. Stărui pe lângă Bakunin să o conducă înapoi la vila lui Cicero pe una dintre acele scurtături secrete pe care el le cunoştea atât de bine. Bakunin era foarte timid cu femeile, încă neconsolat pentru pierderea soţiei sale, Antonia, ale cărei date fuseseră îngropate într-un mormânt fără inscripţie dintr-un sat fără nume, rătăcit în Siberia. Aşadar, o ajută pe Cleopatra să ajungă la casa lui Cicero, dar fără să se uite nici măcar o dată la ea. Cu altă ocazie, Cleopatra ar fi resimţit puternic această atitudine, dar acum se grăbea prea tare ca să-i mai pese de aşa ceva.

Când pătrunse în vilă, Cicero în persoană şedea ca de obicei în grădină, răsfăţat de un cer albastru netulburat amintind de cerul Italiei. Îi zâmbi Cleopatrei cu acelaşi vechi zâmbet şi spuse:

— E înăuntru. Dorinţa ţi-a fost îndeplinită, aşa cum ţi-am promis.

Înăuntru, într-un mic dormitor aflat lângă atrium care strălucea de flori simulate, Cleopatra îl găsi pe Antoniu. Era exact aşa cum şi-l amintea din ultimii săi ani, cu fata aceea soldăţească frumoasă încadrată în barba castanie şi ondulată, dar marcată adânc de luxul cotidian şi pasiunile dezlănţuite.

— Ei, iată-te, Cleopatra, glăsui Marc Antoniu. Aş fi putut să-mi dau seama că tu trebuie să ai un rol în toată afacerea asta.

Sunt renăscut, nu-i aşa? Şi cel pe care l-am întâlnit ceva mai devreme nu era chiar Cicero?

— Cu toţii am revenit la viaţă într-o lume stranie, îi spuse Cleopatra.

— Fără îndoială că e stranie, spuse Antoniu. Deci, iată-ne din nou faţă-n faţă, Cleopatra...

— Nu s-ar zice că eşti foarte încântat, zise regina forţându-se să zâmbească.

— Chiar aşa. Dă-mi voie să fiu sincer, Cleopatra.

— Sună ca o ameninţare, răspunse Cleopatra.

— Ia-o cum vrei. Vreau să-ţi spun că farmecele în care m-ai învăluit odată, acele farmece care m-au smuls din fruntea lumii, când aveam întreaga Romă la picioare şi m-au condus la o moarte stupidă de dragul unei târfe necredincioase, şi-au

pierdut tot efectul asupra mea. Moartea te eliberează de toate astea. Pleacă! Mi-a fost de-ajuns o viaţă întreagă cu tine.

Se ridică în tăcere şi părăsi camera, deşi tremura de furie. Cum îndrăznea? Apoi, însă, îşi aminti că era vorba de Antoniu, un bărbat care trăia fiecare sentiment cu o pasiune mistuitoare, fie el de dragoste sau de ură. Cu pasiune mistuitoare, dar fără persistenţă în timp. Fără îndoială că această toană a lui va trece, aşa cum trecuseră şi toate celelalte.

Dar în timp ce se îndrepta spre grădină pentru a-l reîntâlni pe Cicero, Cleopatra se întrebă dacă nu cumva John Sykes era până la urmă o alegere mai potrivită pentru o femeie ca ea care, la urma urmei, era destinată să conducă lumea în care se găsea, oricare ar fi fost aceea. Poate că nu era încă timpul pierdut să pună la cale o relaţie între ei.

Mai înainte de a pune în fapte dorinţa Cleopatrei, Cicero cugetase îndelung asupra problemei de a-l readuce la viaţă pe Marc Antoniu. Mai întâi de toate, ideea însăşi fusese o pastilă grozav de amară pentru el. Antoniu fusese cel mai înverşunat dintre duşmanii săi. Tot Antoniu fusese şi responsabil pentru moartea lui. Cicero îşi amintea foarte clar momentul acela: plaja întunecată de la Formiae, vântul pornit să bată înspre ţărm, făcând imposibilă fuga lui în Grecia. Apoi, cei doi ticăloşi trimişi de Antoniu. Şi, în cele din urmă, propriile lui cuvinte, ultimele pe care mai le putuse rosti, întorcând spatele mării şi îndepărtatei Grecii, strigate către fericita Italie: „Voi muri în ţara pe care eu însumi am salvat-o de nenumărate ori”. Urmaseră loviturile mortale ale celor două săbii scurte, răbufnirea de scurtă durată a unei dureri ascuţite, suferinţa de a lăsa în urmă viaţa şi uitarea, uitarea curmată de revenirea la viaţă în acest loc straniu. Murise în urma ordinelor lui Antoniu şi acum Cleopatra îi ceruse să îl readucă la viaţă pe Marc Antoniu.

Judecând dintr-un punct de vedere filozofic întreaga situaţie, Cicero se declarase de-acord cu re-crearea lui Antoniu. El nu înfăptuise nimic monstruos în viaţă; nu făcuse decât să se conducă după legile politicii. Iar prezenţa lui Antoniu în Simulworld avea să adauge un amănunt picant în viaţa monotonă din Simulworld. Şi pe urmă, Cicero era convins că Antoniu va crea altora mult mai multe probleme decât lui însuşi.

Aşadar, se hotărâse să-i încredinţeze lui Redmond sarcina de a îndeplini dorinţa Cleopatrei.

Regina îi povesti de ce primire se bucurase din partea lui Antoniu. Regreta deja că ceruse să fie resuscitat. Exista, oare, vreo modalitate prin care se putea reveni la starea anterioară, îl întrebase ea pe Cicero, care îi promisese atunci că se va gândi la acest lucru.

Firul gândurilor îi fu întrerupt de sosirea neaşteptată a unui mesager care se năpustise cu obrăznicie în vilă. Era o matahală cu barbă roşie, încâlcită care îi acoperea mai toată faţa urâtă. Avea ochi albaştri, sălbatici şi era îmbrăcat ca un barbar, într-un costum albastru deschis.

— Cine eşti? întrebă Cicero.

— Mă numesc Vladimir şi sunt un mesager, veni răspunsul.

— Din partea cui vii?

— Am fost trimis să vă aduc în faţa unui om.

— Ce fel de om? Cum se numeşte acest om?

— Nu mi s-a spus.

Cicero se gândi că Marc Antoniu pusese deja ceva necurat la cale. Şi oricare ar fi fost cursa, Cicero se hotărî că cel mai bine este să o descopere pe dată.

Cicero îl urmă pe scitul cu barbă roşcată de-a lungul multor coridoare şi în final într-o porţiune care îi păru cunoscută. Se afla în Noua Romă, proaspăt creata şi recent abandonata capitală a lui Sykes în Simulworld, oraşul care pentru simulacre purta numele de Oraşul simulat. Locul era acum înfiorător. Toate celelalte simulacre părăsiseră oraşul şi se întorseseră în spaţiile simulate cu care se obişnuiseră.

Îl urmă pe Vladimir în timp ce pătrunse într-o clădire care era replica reuşită a Senatului roman. Departe, la câteva trepte ridicată deasupra solului, se zărea o siluetă. Cicero clipi, nereuşind să recunoască de la început persoana din faţa lui.

— Te salut, Marcus Tullius! tună o voce puternică.

Cicero o porni în grabă de-a lungul unei aripi a amfiteatrului şi apoi îşi ridică privirile, nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

— Cezar! Te-ai întors!

— Dar nu datorită ţie, Marcus.

— Cezar, îţi jur, mă pregăteam să mă ocup chiar de acest lucru...

Cicero îşi curmă însă vorba. Vechiul obicei al său de a se umili în faţa lui Cezar nu putea să disparǎ decât cu greu. Se părea, chiar, că servitudinea aceasta supravieţuise morţii amândurora. Totuşi, Cicero îşi aminti că acum se aflau într-un alt ev, că vremurile se schimbaseră şi că Cezar nu-i putea face nimic şi nici nu-l putea ajuta cu nimic în această lume. Sau, poate totuşi...?

— Pe vremuri, spuse Cicero, noi doi eram aliaţi.

— Iartă-mă, Marcus, spuse Cezar, m-am lăsat condus de impuls. Nu m-aş fi aşteptat să existe cineva pe lume care să mă readucă la viaţă, nici măcar tu.

— Eşti conştient de circumstanţele resuscitării tale şi de noua ta condiţie, Cezar?

— Am aflat câte ceva despre aceste lucruri, Marcus. Necesitatea de a învăţa din mers a fost una dintre condiţiile puse la renaşterea mea. Nici nu apucasem să-mi deschid ochii bine că un bărbat care se auto-intitula director tehnic îmi vorbea, explicându-mi situaţia politică actuală.

— Mai ai foarte multe alte lucruri de învăţat, Cezar. Existăm în circumstanţe stranii: nu suntem morţi, dar ne aflăm departe de a fi vii, în sensul pe care îl dădeam altădată cuvântului.

Cezar îşi flutură mâna în semn că nu mai era nevoie să continue.

— Procesul este, fireşte, interesant, dar lipsit de relevanţă în comparaţie cu situaţia politică reală, care este ceea ce trebuie să aflăm dacă vrem să ştim ce e de făcut. Nu sunt în viaţă decât pentru că am acceptat unele condiţii.

— Cine a pus aceste condiţii? întrebă Cicero.

— Directorul tehnic nu mi-a lăsat nici o îndoială în această privinţă: vorbea în numele lui John Sykes, pe care mi se pare că îl cunoşti deja.

— Sykes ar fi fost în stare să se încoroneze rege peste noi toţi. Şi aşa ceva n-am fi putut înghiţi, Cezar, nici măcar pe vremea cand ne aflam la Roma. Cu atât mai puţin îi puteam îngădui acestui parvenit de Sykes! L-am detronat şi l-am ascuns pentru ca tehnicienii lui să nu ne poată ucide. Ne asigurasem astfel că nu vor exista execuţii, răzbunări sau anulări din sistem.

— N-aţi făcut decât să vă asiguraţi că stârniţi forţele distrugerii, spuse Cezar. Ale nimicirii şi nu pe acelea ale creaţiei.

Sykes mi-a dat viată, dar numai cu condiţia să-l ajut. Mi-am dat cuvântul, neconstrâns, că îl voi susţine.

— Cezar, cred că te-ai pripit.

— Am pus şi eu condiţiile mele, adăugă Cezar.

Cicero zâmbi:

— Îl recunosc pe deplin pe Iuliu!

— I-am arătat că a fi rege sau dictator este o poziţie instabilă şi nepotrivită, chiar şi într-o lume a simulacrelor, jitâta vreme cât acestea sunt înzestrate cu liber arbitru. I-am sugerat că, din punct de vedere politic, un triumvirat era o idee cu mult mai bună.

— Şi a fost de-acord? Ai dat dovadă de curaj punându-i la încercare răbdarea în chiar clipa în care ai fost re-creat.

— Ce rost ar mai avea să fii cezar dacă nu eşti cutezător? Lui Sykes i-a plăcut ideea. Are şi el un fel de religiozitate pentru epocile clasice. E convins că totul mergea mai bine pe vremuri.

— Aşadar tu şi cu Sykes ne veţi fi conducători? întrebă Cicero. Ei bine, cred că va fi interesant. Cine, fie-mi permis să întreb, este cel de-al treilea? Marc Antoniu, bănuiesc, de vreme ce el a îndeplinit acest rol şi pe vremuri. Sau poate te-a convins Cleopatra să o accepţi pe ea? Va fi cel mai interesant triumvir.

— Ce te mai înfierbânţi, spuse, zâmbind, Cezar. Am discutat cu Marc Antoniu şi mi se pare că are un comportament oarecum deviat. Ura lui pentru Cleopatra pare să fi pus stăpânire pe el cu desăvârşire. Nu poate s-o ierte pentru faptul că l-a lăsat să se sinucidă din cauză că o credea moartă. Refuză să înţeleagă situaţia ca pe o mişcare dictată de raţiuni politice.

— Marc e prea pasional pentru a fi un bun politician, fu de acord Cicero. Dar, atunci, pe cine ai ales pentru a fi al treilea triumvir? Am auzit că şi Frederic cel Mare este împreună cu noi în Simulworld. Poate că n-ai auzit despre el, Cezar, dar mi s-a spus că pe vremea lui a fost cel mai iscusit conducător.

Cezar clătină din cap:

— Nu-l cunosc şi nici nu vreau să-l cunosc. Un triumvirat trebuie să fie ceva drăguţ şi plăcut. Cel de-al treilea triumvir, Marcus, vei fi tu însuţi.

— Eu? Eu să conduc împreună cu tine acest imperiu de umbre? Cezar, sunt măgulit. Slabele mele puteri nu vor putea să...

— Ei, ajunge, Marcus, spuse Cezar. Ştii bine că eşti un teoretician de prima mână. Am nevoie ele inteligenţa şi de

subtilitatea ta. Mă vei ajuta să-l ţinem din scurt pe Sykes. Şi ni se deschid o sumedenie de posibilităţi, Marcus, asta pot să întrevăd de-acum.

— Aşa să fie, atunci! spuse Cicero.

El şi Cezar se strânseră într-o îmbrăţişare caldă, prietenească. Iar Cicero se gândea că de-acum încolo veneau timpuri cu adevărat interesante, cu Marc Antoniu în scenă şi o Cleopatră revoltată.

— Da! rosti Cicero. E ca în vremurile bune.

ANUL 2158

Interese de grup sau externe au făcut posibilă implicarea personală, pe măsură ce tehnologia de simulare a fost perfecţionată şi a putut fi transferată din arealul marilor corporaţii în sectorul privat, cel mai bine dezvoltat. Ce altă jucărie ar fi mai potrivită pentru cei bogaţi? Ce altă modalitate de recreere ar fi mai captivantă pentru cei care bătuseră lumea în lung şi-n lat până la saturaţie, decât o reproducere personalizată cu grijă din trecutul glorios, în culori, garnisită cu un simulacru la alegere? Şi care obsesie poate fi mai teribilă decât rescrierea trecutului?

UCIGAŞUL

de Matthew J. Costello

VINSON PĂŞI peste şanţ şi se uită în jos.

E bine, se gândi, *are cel puţin un metru adâncime, iar asta înseamnă că e îndeajuns de adânc... chiar şi pentru zona asta*.

Cablurile trebuiau protejate de iernile infernal de reci de aici, din nord.

Se uită din nou spre casă - dacă ar fi putut cineva să numească acel conac de douăzeci şi cinci de camere, „casă”. Echipa sa de muncitori, compusă din localnici nerăbdători să capete de lucru, turna un strat de beton peste traiectul de cablu şi urma să pună şi pământ pe deasupra. Iar în mereu mai scurta primăvară, câţiva arbuşti exotici din aceia cu creştere rapidă, vor fi aleşi şi plantaţi acolo de domnul Wallace Porter în persoană.

Şi acum, Eric Vinson privi îndelung spre conacul care era destinaţia tuturor acelor cabluri.

Era un adevărat castel. O minunăţie de construcţie în piatră neagră cu arhitectură în stil gotic. Avea ceva din căldura unui bârlog de urşi. În toate aceste săptămâni pe care le petrecuse aici, supervizând livrarea şi montarea a ceea ce era unul dintre puţinele simulacre proprietate privată din lume, ceea ce-şi dorise cel mai mult era să se întoarcă în micul său apartament.

Nu prea conta că montarea acestuia era ilegală.

O boare de vânt trecu peste pajişte, aplecând uşor iarba bine îngrijită şi tăiată. Părea o ameninţare a iernii ce avea să vină, şi de care îi despărţeau numai câteva săptămâni, şi Vinson se cutremură.

Da, vreau să plec de-aici. Trebuie să-mi termin treaba, să fac o demonstraţie a funcţionării sistemului, să-mi iau ultimul cec şi să plec naibi de-aici.

Vinson se îndreptă spre casă. Şi spera să fie pentru ultima oară.

Să fie pentru ultima blestemată de ocazie.

Domnul Wallace Porter stătea în faţa consolei, cu corpul său masiv, supradimensionat, trântit în scaunul de-a dreptul butucănos. Consola fusese proiectată pentru o singură persoană. Butoanele de reglaj manual erau aşezate la

îndemână, pentru a putea fi uşor atinse. Şi mai mult de-atât, sistemul fusese programat să funcţioneze cu o serie de programe autoexecutabile predefinite.

Nu era chiar un sistem anti-prost, dar se apropia de acest concept mai mult decât orice alt proiect de până atunci al lui Vinson. Mai mult de jumătate din camera imensă era ocupată de holotanc, umplut cu un polimer alb, opac.

Foarte apetisant, chiar şi pentru mine, gândi Vinson.

— Totul e gata? întrebă Porter, fără să facă nici o încercare de a-şi ascunde emoţia şi nerăbdarea copilărească.

Vocea sa era flegmatică, înfundată, făcând parcă eforturi de a se elibera din colacii de grăsime ce-i alcătuiau guşa.

Era clar că Porter nu frecventa sala de gimnastică foarte bine echipată de la subsol şi nici măcar piscina de la capătul clădirii.

— Da, domnule Porter, îi răspunse Vinson. Totul e terminat... Totul, mai puţin îngroparea cablurilor. Dar şi asta va fi gata cam într-o oră. Atunci chiar că va fi gata cu totul. De altfel, spuse Vinson provocator, totul este deja funcţional.

Porter se întoarse în scaun, cât putea el să se întoarcă, şi îl privi pe Vinson.

— Atunci putem să-i dăm drumul, spuse Porter emoţionat.

Se întoarse din nou cu faţa la consolă, aruncând o privire holotancului gol din faţa sa.

— Da, haide, trebuie să-mi arăţi... cum se folosesc toate astea.

Arătă spre consola principală, spre pereţii holotancului şi spre mănuşile de furnizat date.

Răspunsul lui Vinson fu ezitant:

— Bineînţeles, dar am crezut că veţi dori să aşteptaţi până când va fi gata treaba afară şi...

Lui Porter nu-i plăcu ideea.

— Vreau să învăţ acum, spuse el. Acum, Vinson.

Vinson mormăi nemulţumit. Nu împărtăşea entuziasmul lui Porter, cu atât mai puţin bucuria lui. În ceea ce-l privea pe Vinson, ăsta era cel mai frivol simulacru cu care avusese de-a face.

Un obiectiv atât de îngust, gândi Vinson. Îngust şi - în mod cert - inutil. Vinson nu era deloc la fel de entuziasmat ca Porter.

Dar Porter îl plătea bine, extrem de bine.

Vinson se îndreptă spre consolă şi se aşeză lângă Porter. Se sprijini de masă în faţa miliardarului înecat în cărnuri.

— Operaţiile au fost reduse la câteva comenzi esenţiale, spuse Vinson.

Aceasta fusese de la început condiţia pusă de Porter. Una dintre cele mai complexe aplicaţii ale tehnologiei computerelor trebuia redusă la o serie de comutatoare şi potenţiometre cu nimic mai complicate în operare ca ale vehiculelor din acea vreme. Un copil inteligent de numai 10 ani ar fi putut folosi maşina, fără nici cea mai mică idee sau cunoştinţă cu privire la căi de acces, adrese de porturi, permutări sau algoritmi stohastici de căutare.

Toată tehnologia aceasta fantastică fusese redusă la nivelul unei jucării. Un obiect de joacă.

Iar maşina asta era exact un asemenea obiect. O jucărie de bogătaş. O ocupaţie pentru Porter când nu se îndopa cu cele mai rare şi exotice bunătăţi din lume... delicatese ca brânza adevărată sau strugurii, pe care mulţi nici măcar nu le mai vedeau... oricum, nu în vremurile acestea.

Programul principal înghiţise aproape un sfert de milion de ore de programare. O întreagă companie de tehnicieni specializaţi în computere fusese mobilizată pentru a face ça fantezia unui om putred de bogat să devină realitate. Maşina de calcul a lui Porter fusese de asemenea legată la reţeaua principală de computere. Trebuise să fie legată, de fapt, pentru milioanele de detalii necesare a fi extrase din reţelele de baze de date întinse de la New York până la Londra.

Vinson porni comutatoarele în ordine:

— Sunt aranjate în ordinea în care trebuie acţionate, domnule Porter. Trebuie doar s-o luaţi de sus în jos, aşa ca mine.

Vinson ajunsese la bateria de alimentare a Unităţii Centrale de Procesare, a dispozitivelor de generare a imaginii şi, în final, la conexiunile directe spre satelit, conexiuni care îi făceau lui Porter legătura cu reţeaua de calculatoare.

— Iată, spuse încet. Asta e tot ce trebuie să faceţi.

Nu era chiar aşa, îşi dădu seama Vinson. Dacă vreodată Porter şi-ar fi dorit să comute pe altă perioadă istorică, trebuia să-şi ajusteze bateriile de acces. Dar toate aceste comenzi erau ascunse în consolă. Şi când va avea chef să o facă, gândi Vin-

son, nu va avea decât să-mi plătească un comision substanţial pentru consultanţă ca să revin şi să-i fac pe plac.

— Holotancul are nevoie de câteva secunde pentru a se limpezi... explică Vinson.

Vinson privi rotocoalele ca de fum ale holotancului colorate cu vinişoare de mov şi grena. Era o siglă în culori a firmei sale; la urma urmei, era vorba de o afacere în domeniul recreativ şi nu în cel al cercetării. Nu era deloc reconstituirea unei minţi strălucitoare din trecutul îndepărtat şi nici vreo confruntare inedită şi unică în istorie, între personaje din epoci diferite. În cazul acesta era doar o vânătoare de senzaţii tari, pur şi simplu.

Culorile începură să se şteargă. Ceaţa se risipi şi aerul din holotane deveni uşor şi rarefiat.

Dar de fapt asta mi-am şi dorit, nu-i aşa? Nu birocraţia îngrozitoare de la Corporaţia Artifice sau poziţia socială plicticoasă pe care aş fi căpătat-o în Eurofac. Da, gândi Vinson, când m-a decis să lucrez pe cont propriu, ştiam exact la ce trebuie să mă aştept.

Tehnologie pentru popor, fraţilor şi surorilor! Sau cel puţin pentru care pot plăti un hardware şi... experienţa mea.

— Mănuşile, gâlgâi Porter.

Porter se uită la mănuşile de date din faţa lui. Vinson zâmbi. Sărmanul îşi pierduse cu totul firea, era de-a dreptul îngrozit.

— Cum pot să... şopti Porter întretăiat.

Vinson se întinse şi apucă cele două mănuşi, care erau făcute pentru a se potrivi perfect mâinilor umflate ale miliardarului. Îl ajută pe Porter să şi le pună pe mâini. Erau făcute, bineînţeles, la comandă, foarte largi şi incredibil de sensibile chiar şi la cea mai mică mişcare.

Porter va putea să controleze lumea simulată pe care o cumpărase cu o uşurinţă incredibilă.

E o nebunie, gândi Vinson. *Totul e o nebunie! Porter, bogăţia lui inimaginabilă, proiectul acesta, toţi aceşti ani de muncă irosiţi doar ca să...*

Ecranul era curat. Nimic nu se putea zări pe el.

— Vinson, cârâi Porter, incapabil să-şi stăpânească emoţiile. Unde e...? Arată-mi! Arată-mi Londra!!

Vinson râse:

— Este în mâinile dumneavoastră, domnule Porter. Nu trebuie decât să strângeţi pumnii... o singură dată.

Şi Vinson zâmbi, uitându-se la miliardar cum strânge pumnii în timp ce holotancul se umplea cu ceaţa murdară a Londrei.

Dumnezeule, gândi Porter.

Era prea mult pentru el. Locurile, sunetele - Londra epocii victoriene, întinsă la picioarele lui. După ce atâţia ani visase la ea, acum...

Era atât de veridic...

La un moment dat uită de sine. Îşi lăsă mâinile bucălate să alunece afară din mănuşi. Şi, în acel moment, toate imaginile începură să pălească. Imediat îşi băgă mâinile înapoi în mănuşi.

Sunt mult prea emoţionat, asta-i tot, gândi el.

— Încercaţi să ţineţi minte, îi şopti Vinson la ureche. Sistemul e dependent de contactul fizic cu dumneavoastră. Vă citeşte mişcările. Scoate mâna din mănuşă şi totul o să dispară...

Porter dădu din cap în semn că a înţeles, lingându-se pe buze.

Era cu mult mai bine decât îşi imaginase el vreodată. Era minunat, îţi dădea fiori!

— Unde sunt, strigă către Vinson, cu ochii aţintiţi la holotanc.

Trebuie să-mi dau seama unde sunt, gândi Porter. Îl auzi pe Vinson cercetând harta.

— Ei bine... în acest moment ar trebui să priveşti în sus pe Broad Street. Iar acolo, spre stânga ta, acela trebuie să fie. spitalul Londrei.

Porter îşi mişcă degetele, exact aşa cum îi arătase Vinson, ca şi cum ar fi deplasat imaginea alegând direcţia în care dorea să meargă. Părea absolut natural... şi imaginile de pe ecran se modificară, într-o enormă panoramare. Văzu o clădire uriaşă din piatră şi oameni forfotind la porţile ei.

— Ei mă văd pe mine?

— Bineînţeles că nu. Numai dacă doriţi, ar putea să vă vadă. Şi ştiţi cum să procedaţi în acest caz. Trebuie doar să mişcaţi din degete...

— Oh, Doamne! Vinson! E minunat! Absolut minunat!

Porter se mai învârti puţin până ajunse cu faţa spre vest.

Câţiva bărbaţi îmbrăcaţi cu haine de zi luxoase şi cu jobene pe cap, treceau grăbiţi. Nici măcar nu-i băgară în seamă pe cei câţiva vânzători înghesuiţi în colţ.

Porter auzi vocea unui om prost îmbrăcat care striga:

— Hai, boier'le, ia d'acia Telegrafu'!

Vocea cu accent cockney sfâşie aerul dimineţii.

Şi alte sunete ajungeau acum la urechile lui Porter. Zdrăngănitul unei căruţe coborând încet şi legănat pe strada pavată, câteva râsete stridente, copii cu haine ponosite vânzând mere din două coşuri enorme.

Sărmanii, gândi Porter. *Uită-te la ochii lor, atât de întunecaţi şi înecaţi în orbite. Aş vrea să le pot da un şiling. Aş vrea*...

Dar, nu, e doar o parte a programului, e doar o simulare...!

Nimic din toate acestea nu trebuie să mă îngrijoreze cu adevărat.

Văzu, apoi, o femeie mergând de-a lungul străzii, oprindu-se şi privind alene în josul unei străzi, apoi la fel şi în josul străzii următoare. Avea buze pline, cărnoase şi roşii iar obrajii îi avea acoperiţi cu un fard roşu aprins, ţipător. Se foia în colţul străzii, uitându-se încoace şi-ncolo.

Porter simţi cum i se urcă sângele la cap.

— Întâlnirea! zbieră el la Vinson, neputându-şi lua ochii de la incredibila scenă. Am ajuns la data potrivită?

— Aşa cum ati dorit, domnule Porter. Este dimineaţa zilei de 10 noiembrie 1888.

— Asta înseamnă că în josul străzii... rosti Porter.

— Într-adevăr, în josul străzii se aflã Whitechapel.

Whitechapel, gândi Porter. Apoi îşi mişcă degetele şi o porni în josul străzii.

Vinson şedea într-un scaun pliant chiar în spatele lui Porter. Nu exista nici o amenajare specială pentru oaspeţi în această cameră. Privea, oarecum dezinteresat, plimbarea clientului său prin cartierul londonez East End. Nici perioada de timp şi nici locul nu-l interesau prea tare. Dar nu încăpea nici o îndoială că această simulare era o realizare într-adevăr remarcabilă. Ceva de care să fii mândru.

Numai dacă n-ar fi fost atât de inutilă.

Programul includea o arie de numai trei kilometri pătraţi, începând cu Parcul Victoria la nord, apoi traversând Tamisa şi

trecând peste docurile Survey. Cât timp Porter va rămâne în această zonă, totul va fi extraordinar de detaliat. Echipa lui Vinson reconstruise o întreagă zonă a Londrei ce fusese distrusă de nebunia secolului XX. Folosiseră pentru reconstrucţie fotografii, hărţi ale oraşului, planuri arhitectonice, înregistrări istorice, ziare, jurnale intime - strat după strat de date introduse, observaţii personale, chiar şi poveştile şi ficţiunile, totul şi orice ar fi putut adăuga un cât de mic detaliu la reconstituirea cartierului londonez East End în anii de declin ai perioadei victoriene. Multe dintre datele neprelucrate veneau direct din reţeaua COMM.

Iar acolo unde existau incertitudini şi date contradictorii, au lăsat programul să le rezolve. La acest nivel de complexitate, programul ştia ce anume aparţine zonei şi ce nu aparţine.

Apoi au urmat oamenii.

Din câte ştia el, nimeni, nici chiar Corporaţia Artifice, nu încercase vreodată să populeze vreun sector al unui oraş. Vinson era sigur că atât costurile cât şi eforturile de a pune în practică o asemenea idee ar fi speriat pe oricine. Dar capacitatea de stocare a memoriei pe care o poseda unitatea centrală aflată acum în posesia lui Porter era de zece ori mai mare decât a unui computer de simulare uzual. Când echipa de proiectare a depăşit limita de un milion de Gigaflop au renunţat să mai ţină socoteala.

Multe dintre personaje erau un fel de tipologii generale, „produse de serie”, ca băieţii care vindeau ziare, şi poliţiştii metropolitani traşi la indigo. Dar personajele principale erau foarte detaliate, în limitele informaţiilor de care dispuseseră. Pe cele mai multe dintre ele Vinson le comparase cu toate personalităţile create până atunci. Personajele întregii poveşti, cele re-create, simulate, aveau cele două caracteristici ale simulacrelor perfecte. Erau complet realizate ca fiinţe individuale, dezvoltate până la cel mai mic detaliu. Şi mai ales funcţionau independent, cu aceeaşi libertate cu care ar fi făcut-o dublurile lor în carne şi oase. Şi astfel, comercianţii care locuiseră odată lângă Aldersgate Station erau chiar cei ce locuiau acum, în program, acolo. Numele lor, istoria familiilor, descendenţa, toate fuseseră atent cercetate şi introduse în program. Chiar şi lorzii de maidan, şefii de bandă încăpăţânaţi

şi spărgătorii în căutare de pradă din rândul bogătanilor, toţi erau luaţi din realitate.

Vinson privea cum Porter cobora de-a lungul străzii. Individul mormăia pentru sine, cufundat în viziunea lui.

Da, această realizare depăşea cu mult tot ce a îndrăznit vreodată vreo companie de inteligenţă artificială. Asta îl costase pe Porter jumătate, sau poate mai bine de jumătate, din averea sa aproape fără margini.

Vinson clătină trist din cap.

Şi toate astea fuseseră făcute numai pentru ca Wallace Porter să poată afla cine a fost Jack Spintecătorul...

Poliţistul londonez părea să se uite atent chiar la el. Pentru o secundă, Porter îşi ţinu răsuflarea. *Ce mă fac dacă vrea să-mi vorbească?* gândi Porter. Dar chiar în acel moment, poliţistul îşi răsuci mustaţa neagră şi stufoasă şi se întoarse cu spatele. Porter respiră uşurat şi trecu pe lângă taraba unui măcelar, plină cu hălci de carne de vită. Un firicel de sânge se scurgea de pe una din marginile tarabei şi o haită de câini hămesiţi lingeau micile picături roşii care cădeau pe stradă.

— Io-te! Daţi-vă dracu' d'aci, stârpituri-mpuţite!

Măcelarul alungă câinii cu piciorul şi aceştia fugiră, lătrând în semn de protest. Ridică o halcă de carne de pe tejghea şi şi-o puse în spinare. Apoi, măcelarul o cără în clădire...

Câţiva copii vagabonzi trecură în fugă pe lângă el, neconstrânşi, încă, de sistemul de învăţământ obligatoriu. Erau liberi să crească în ignoranţă totală, în analfabetism, să fie victimele sigure ale bolilor care bântuiau Londra şi nimănui să nu-i pese de ei. Situaţia îi era cunoscută lui Porter.

Acum miliardarul ajunse la un alt colţ de stradă. Aruncă o privire în stânga, în josul unei străzi largi şi deosebit de murdare. Se rătăcise...

— Tower bridge se găseşte ceva mai la vale, îi spuse Vinson.

— A, da!... glăsui în sfârşit Porter.

Deocamdată, însă, trebuia să se oprească aici. Îşi scoase mâinile din mănuşile furnizoare de date.

Şi imaginile de pe ecran începură treptat să se estompeze...

Vinson mânca un măr. Cine ştie când va mai avea ocazia să se afle din nou într-un loc în care să se găsească mere *adevărate!*

— De ce te-ai oprit? îl întrebă, între două muşcături, pe Porter. Îmi facea impresia că te descurcai chiar foarte bine.

Miliardarul se ridică de pe scaun cu vizibilă dificultate, luptându-se. cu masa de carne pe care trebuia s-o urnească din loc.

Individul ăsta tare ar mai avea nevoie de nişte exerciţii care să nu fie deloc simulate, îi trecu lui Vinson prin gând.

Dar când, în sfârşit, Porter se întoarse spre Vinson, ochii îi erau în lacrimi:

— Nu... nu ştiu... nici măcar ce să spun... E cu mult mai minunat decât m-am aşteptat să fie. Nu sunt, aşa, numai nişte imagini... Totul e real, Vinson, cu totul real...! Este...

Vinson clătină încet din cap, mulţumit să vadă ce efect extraordinar avusese munca lui.

— Nu, domnule Porter. Nu este decât o simulare perfectă a realităţii. Nu este decât o cantitate enormă de date, pe care dumneavoastră aţi plătit ca să o aveţi. Nu este altceva decât o colecţie inimaginabilă de date bine organizate...

Dar Porter îşi bălăngănea, încă, fascinat capul:

— Nu! Nu e adevărat! E mult mai mult de-atât! E mai mult, Vinson. Copleşitor!

Porter se întoarse şi făcu câţiva paşi până la un birou. Vinson îl urmări cum se uită pe o hartă a Londrei.

— Spune-mi, cât de departe pot pătrunde?

Vinson îşi lăsă jos mărul neterminat şi se apropie de Wallace Porter:

— Am fost nevoiţi să ne limităm totuşi la anumite zone. E firesc să fie aşa.

După ce rosti acestea, Vinson îşi reluă mărul şi îl mâncă până la cotor, uitându-se apoi după un coş de gunoi unde să-l poată arunca. Lingându-se pe buze, se întoarse către miliardar şi îi indică pe hartă:

— Toată această zonă - Whitechapel, Stepney, Spitalfields şi până mai departe în josul fluviului - este realizată până în cel mai mic amănunt. Dar dacă doriţi să mergeţi şi mai departe de ea, mi-e teamă că lucrurile vor începe să-şi piardă acuitatea,

cum se spune. Decorurile şi personajele vor deveni mai neclare, mai puţin atrăgătoare.

Degetul lui Vinson descrise în aer un mare cerc:

— Dar atâta vreme cât rămâneţi în acest teritoriu, totul va fi cât se poate de minunat.

Porter îl aprobă cu o mişcare din cap. Respiră adânc.

— Cred că e cazul să mă odihnesc puţin.

Se întoarse şi îl privi pe Vinson cu ochi parcă de pe altă lume, acoperiţi de o ceaţă, ca-n vis, plutind într-o emoţie pe care Vinson nu o putea înţelege.

— Pentru că diseară,... mă înţelegi...

Vinson dădu din cap în semn că-l înţelegea. Ştia prea bine ce urmărea Porter. Nu discutaseră, totuşi, prea mult despre motivele lui Porter, fiindcă la suma de bani pe care i-o vărsa lui Vinson în cont n-avea de ce să se simtă obligat să-i mai şi explice. Dar Vinson ştia ce avea să se întâmple...

Ştia, chiar dacă habar n-avea că planul avea să reuşească sau nu.

— Păi, atunci, cred că eu am să plec, domnule Porter, dacă nu vă deranjează. Cablurile sunt probabil bine trase şi astupate deja. Iar sistemul dumneavoastră este acum conectat la toţi grangurii, fie că ei vor sau nu.

Spunând acestea, Vinson rânji satisfăcut.

Miliardarul îl prinse de braţ:

— Nu, nu pleca! Nu încă! Te rog frumos! Mai aşteaptă până diseară.

— Dar, bine, domnule Porter, sistemul este pus la punct şi v-am demonstrat cum funcţionează. Din acest moment aveţi la dispoziţie întreaga Londră a epocii victoriene şi vă puteţi juca după plac în ea. Eu unul mi-am terminat treaba aici.

Porter nu făcu decât să-i strângă şi mai tare braţul:

— Nu-mi place să subliniez unele lucruri, dar nu uita, domnule Vinson, că eu am plătit o sumă exorbitantă firmei dumitale. Doresc să rămâi. Cel puţin până după cină. Doresc să rămâi ca să fiu sigur că nu vor apărea probleme.

La urma urmei, de ce nu? gândi Vinson. Profitul de pe urma proiectului pentru Porter fusese incomensurabil, chiar dacă înghiţise resursele pe trei ani ale companiei.

— Bineînţeles, domnule Porter. Va fi aşa cum doriţi dumneavoastră. Aşadar, voi rămâne până după cină.

— Mai doriţi vin?

Mecani-chelnerul ţinea la-ndemână sticla de vin brazilian. Era mult prea dulce, dar Vinson n-avea încotro, trebuia să-l bea. Ştia că Porter nu ţinea în casă nici un fel de drog-băutură. Nu era decât un sibarit demodat! Pentru el plăcerile, deliciile descoperite în secolul XXII nu existau.

Vinson aruncă o privire la computerul de mână. Drumul înapoi către culoarul Boston New York avea să fie unul teribil de lung. Şi, probabil, nu foarte plăcut, mai ales dacă avea să întâmpine vreme rea. Cu toate astea, nu puteau să-i strice încă două-trei înghiţituri din vinul brazilian.... Aşadar îi făcu semn din cap mecani-chelnerului că mai poate să toarne şi arătă spre paharul pe care-l golise. Robotul îi umplu paharul cu siguranţa şi rafinamentul unui robot de deschis cutii de băutură.

— Nu credeţi că o să funcţioneze? spuse Porter, înfruptându-se din carnea de viţel şi oprindu-şi furculiţa încărcată exact în dreptul gurii larg deschise.

— Nu ştiu dacă ideea dumneavoastră va putea fi aplicată în practică, dar e sigur că principiul e de-a dreptul genial, unic.

Îi venea uşor să-l flateze pe Porter acum, după câteva pahare în plus din vinul acesta tare.

— Conceptul este genial chiar dacă eu unul nu prea înţeleg de ce a trebuit să cheltuiţi atâta amar de avere ca să-l verificaţi în practică.

— Vezi tu, ideea asta mă obsedează de multă vreme, spuse liniştit Porter.

— Înţeleg. În orice caz, ca să vă răspund la întrebare, pot să vă spun că am înmagazinat în programul dumneavoastră simu: lacrele tuturor personajelor cunoscute care fuseseră suspectate că ar fi Jack Spintecătorul: începând cu Ducele de Clarence şi sfârşind cu dubiosul doctor Edward Harris, legendar în East End pentru modul de a practica arta şi ştiinţa avorturilor. Dar întrebarea rămâne dacă şi Spintecătorul se află în program, dacă va lovi el în aceeaşi noapte ca-n realitate.

Ajuns aici, Vinson îşi arcui sprâncenele:

— Asta rămâne să ghicim, rosti Vinson sorbind şi ultima picătură de vin. Nimeni nu a mai încercat aşa ceva până acum.

— Dar Mary Kelly e acolo, nu-i aşa, e acolo?

Vinson zâmbi. Porter era un adevărat manual ambulant despre Jack Spintecătorul. În biblioteca lui rafturi întregi erau ocupate cu volume dedicate ucigaşului. Zeci de romane clasice sau contemporane se adăugau la tratatele ştiinţifice şi psihologice mai mult sau mai puţin demne de încredere. Mai existau şi acele cărţi ieftine care pretindeau că dezvăluie adevărata identitate a asasinului, la fel de numeroase ca cele care susţineau că nu se va putea niciodată şti cu siguranţă cine fusese Spintecătorul.

Dar Porter îşi pusese în gând să afle.

Miliardarul îşi făcuse socoteala să fie de faţă în noaptea ultimului asasinat.

Avea de gând să-l urmărească pe Jack la lucru, să se ţină scai pe urmele lui.

Sau, mă rog, dacă programul funcţiona într-adevăr...

Ce risipă!...

— Mary Kelly se află...?

Vinson clătină afirmativ din cap.

— Fireşte, domnule Porter. Nici ea nu lipseşte. Şi diseară... sau în momentul în care hotărâţi dumneavoastră ca Întâlnirea să se petreacă, Mary Kelly se va afla pe străzi.

Programul ridica totuşi o problemă: era, din nefericire, un simulacru dinamic. Nu era alcătuit dintr-un unic program, ci din mii, toate legate într-o reţea interactivă în care era implicat nu numai computerul gigantic al lui Porter, ci şi reţeaua internaţională Sattcom.

Iar acest lucru însemna - după cum îi şi explică lui Porter - că evenimentul, ziua simulată nu se puteau petrece decât o singură dată.

Totul avea să se petreacă asemenea jocului de domino, încercă Vinson să-l lămurească pe Porter: un şir imens de piese de domino care se rostogolesc una peste cealaltă la infinit, întocmai ca jocul de domino, însă cu mult mai complicat decât cel mai sofisticat dintre aranjamentele de domino. Odată pus în mişcare, programul acesta arborescent era o călătorie fără întoarcere. Puteai să înregistrezi cele ce se petreceau, dar nu să le şi modifici.

Şi tocmai acest aspect - complexitatea şi ireversibilitatea - aveau darul să-i dea fiori de teamă lui Vinson. Nimeni pe lume nu mai făcuse vreodată ceva asemănător.

Vinson se ridică de la masă. Simţea nevoia de aer. Vinul brazilian îl ameţise. Ar fi vrut să fie cat mai departe de această casă, de Wallace Porter şi de obsesia lui acaparatoare.

— Mai doriţi vin, domnule, sau poate o răcoritoare, o ţigară? îngână în urma lui mecani-chelnerul.

— Nimic.

Vinson îşi ridică privirile către Porter.

— Eu am să plec, dacă...

Miliardarul îşi scutură vehement capul:

— Nu! Adică, te rog, să nu pleci. Vroiam de fapt să te reţin ca să fii de faţă şi la a doua şedinţă de lucru la consolă. În cazul în care s-ar mai ivi întrebări... dacă mai sunt lucruri pe care nu le-am înţeles, aş putea astfel să...

Vinson suspină. Tipul ăsta e prea speriat ca să se joace singur cu maşinuţa lui de resuscitat asasini.

Am senzaţia că nici măcar nu prea pot să-l condamn, îşi spuse Vinson în gând. *Să nu uităm că e vorba nici mai mult nici mai puţin decât de însuşi Spintecătorul.*

În ochii lui Porter se citea o rugă fierbinte, împletită cu groază.

I se împlineşte visul, dar el, bietul nenorocit, nu e în stare să-i facă faţă de unul singur. Pe de altă parte, îşi mai zise Vinson în sinea sa, nici eu nu sunt prea sigur că-mi doresc să bântui noaptea prin East End. Ceaţa aia îngrozitoare şi toţi hoţii hămesiţi după un portofel căptuşit...

Şi în casă nu existau decât câţiva mec-oameni ca să-ţi ţină de urât...

— E-n regulă! admise Vinson.

Iar Porter zâmbi.

Noapte londoneză, mai apăsătoare decât şi-ar putea imagina Porter. Ceaţa era groasă, densă asemenea unui nor cenuşiu, viu. Valurile umede ale ceţii se împleteau cu fumul înecăcios al oraşului industrializat. Porter stătea nemişcat, de parcă ceaţa ar fi fost mult prea vâscoasă ca să te poţi deplasa.

O trăsură trasă de cai trecu cu zgomot de copite, ieşită ca prin minune din masa de aburi şi atât de veridică încât Porter se feri retrăgându-se în scaun şi uită de mâini.

— Mănuşile, îi reaminti Vinson cu îngăduinţă, bătându-l uşor pe umăr.

— E real, şopti miliardarul, totul e foarte real.
Merse mai departe şi îşi imagină ceaţa încolăcindu-i-se printre picioare în timp ce mergea.
Sub lumina galbenă şi neclară a unui felinar cu gaz se putea citi plăcuţa indicatoare a unei străzi. „High Street”, citi Porter.
Se întoarse şi o porni într-acolo. Animale mici, pisici sau poate şobolani, alergau de-a lungul şi de-a latul străzii pustii, ca nişte găluşti negre într-o supă gri.
Emiteau nişte sunete asemănătoare cu un scârţâit, gândi Porter, ca şi când m-ar fi simţit prin preajmă. Dar asta e imposibil, îşi mai spuse, pentru că eu nu sunt decât un observator, nu fac decât să privesc scena care se petrece în holotanc.
Apoi îi tăiară calea şi alte spirite ale nopţii londoneze - oameni, cu mult mai sălbatici, însă, decât animalele.
Privi cum personaje din lumea interlopă umplu străzile, acele personaje care odată fuseseră pentru el numai nume din romane de aventuri. Acum, însă, erau adevărate. Măciucari cu bâtele atârnându-le de curele. Da, şi cei cu îndemânare - cei mai iuţi când era vorba de tăiat un buzunar care ascundea un portofel doldora - se grăbeau acum să-i prindă pe bogătanii spilcuiţi când se îndreptau spre Savoy sau Lyceum.
Porter îşi simţi plămânii umplându-se de aerul aspirat la repezeală.
Trecu pe lângă o uşă deschisă în cadrul căreia cineva tuşea, se scutura de convulsii, horcăia îngrozitor. Se întrebă dacă nu cumva omul acela se afla la uşa unei ascunzători a fumătorilor de opium, aşteptând să poată intra. Era un individ dărâmat, cu o figură patetică ce nu semăna nici pe departe cu povestioarele cu Sherlock Holmes şi mult preţuitele lui soluţii de 7% cocaină.
În sfârşit zări o prostituată.
Tânără, mult prea tânără, reflectă Porter. Dar apoi îşi aminti că azilurile săracilor, ca şi bordelurile le expulzau pe fete la aceeaşi vârstă la care îi expulzau şi pe adolescenţi astfel încât, la vârsta de douăzeci de ani ajungeau cu toţii la fel de uzaţi, îmbătrâneau înainte de vreme.
— Pot să măresc imaginea? şopti Porter.
Vinson era imediat în dreapta lui, cu scaunul tras cât mai aproape de Porter.

— Bineînţeles... Trebuie doar să pocniţi din degetele de la mâna dreaptă.

Miliardarul făcu întocmai şi imaginea prostituatei deveni într-o clipită mare cât toată camera. Faţa acestei fete era plină de riduri şi cicatrici. Ochii se îndreptară direct către Porter, de parcă l-ar fi putut vedea.

Vinson se apropie şi mai tare.

— Aveţi grijă, domnule Porter! Ce v-ati pus în gând să faceţi?

Porter clătină încăpăţânat din cap:

— Vreau să văd cu ochii mei. Nu e ea Mary Kelly. Mary era mai vârstnică şi...

Aici Porter se opri pentru a se-ntoarce cu faţa la Vinson:

— Pot să intru şi eu în simulare, nu-i aşa?

— Da, însă eu nu vă sfătuiesc s-o faceţi, cel puţin nu atât de curând după...

— Spune-mi cum trebuie să procedez! spuse precipitat Porter.

— Vă rog, spuse Vinson. Fizic nu vi se poate întâmpla nimic, dar mai există şi alte moduri în care v-aţi putea accidenta...

— Nu vreau decât să-mi spui cum trebuie s-o fac!

Vinson se aplecă asupra consolei şi îi arătă lui Porter cum trebuia să îşi mişte degetele în mănuşi. În mod automat, circuitele de imagine reduseră scena din cartierul East End la dimensiunile naturale. Prostituata mai aruncă o ultimă privire împrejur, gata să părăsească locul.

Apoi, se întoarse.

Şi îl zări pe Porter:

— Uau! ţipă ea. Suflete! Da, ptiu, ce m-ai speriat, zău! Ia zi, ce mi te strecori la fata-ncoa'?

— Mă vede...? spuse Porter vorbindu-i încă lui Vinson.

Prostituata se uită împrejur, cu ochii mari, speriaţi:

— Da' cu cine-mi ciripeşti acolo?

Vinson se aplecă până la urechea lui Porter:

— Domnule Porter, ea aude absolut tot ce spuneţi. Programul vă prezintă sub înfăţişarea unui gentleman cu stare, bine îmbrăcat.

— E-n ordine, şopti Porter.

Fata îl studie o vreme, apoi zâmbi şi făcu un pas către el.

— Ce zici, domnu', puţină companie nu ţi-ar strica, eh?

Porter clătină din cap.

— Retrăgeţi-vă puţin mâinile din mănuşi, şopti Vinson.

În interiorul holotancului Porter făcu un pas înapoi din faţa fetei.

Prostituata îi întâmpină gestul cu un mormăit dispreţuitor şi se pregăti să-şi vadă de drum.

— Stai puţin! îi spuse Porter. Eu caut pe cineva...

La aceste cuvinte, tânăra se opri locului.

— Caut o altă fată...

— Că ce ţi-o face aia ce nu pot eu?

— *Trebuie* să o văd...

Fata ridică din umeri şi se întoarse să plece.

— Am să... începu Porter şi apoi se întoarse către Vinson. Pot să-i dau bani? întrebă în şoaptă. Am bani?

— Bineînţeles că aveţi, veni răspunsul lui Vinson. În programul acesta, banii nu constituie nici o problemă. Dacă doriţi să dispuneţi de bani îi puteţi avea oricând.

Miliardarul îl auzi în spate pe Vinson atingând câteva din comenzile consolei.

— Lumea asta vă stă la dispoziţie, e a dumneavoastră...

Atunci Porter se adresă din nou fetei:

— Domnişoară, pot să vă plătesc pentru ajutorul pe care mi-l daţi. Vă voi da... o liră...

— Suflete! O liruţă, numa ca să trăncănesc?

Prostituata întinse mâna şi Porter îi înmână bancnota. În clipa aceea îşi zări propria mână - de fapt o mânecă a hainei. Şi bancnota de o liră sterlină. Fata i-o smuci nerăbdătoare din palmă.

Ştia prea bine că ea ar fi trebuit să muncească o săptămână întreagă pentru a câştiga suma asta. Dar ce importanţă mai avea? La urma urmei nu erau decât bani digitali pentru o târfa digitală. De fapt, o prostituată neindividualizată, prototipul femeii de stradă, căreia programatorii nu-i conturaseră personalitatea decât la nivelul strictului necesar.

Cu toate acestea, fata asta fusese programată să trăiască şi să „lucreze” în acest mediu. Să cunoască, deci, străzile şi negustorii din propria ei branşă. Fusese proiectată astfel încât să-i ştie pe toţi ticăloşii şi borfaşii şi peştii din zonă.

În plus, le cunoştea, desigur, şi pe celelalte prostituate.

Şi asta pentru că programul acesta - şi aici era punctul critic în care Porter începea să nu mai înţeleagă - nu putea să copieze

perfect realitatea! Odată ce era pus în funcţiune, modificările puteau să intervină oricând, de la cea mai nesemnificativă, la cea mai importantă.

Porter ştia prea bine ce ar fi trebuit să se întâmple în seara crimei...

Dar toate acestea ar fi putut să se schimbe...

— Caut pe cineva cu numele de Mary Kelly, glăsui Porter. E o femeie ceva mai în vârstă, care...

Prostituata din faţa lui dădu din cap în semn că ştie despre cine e vorba:

— Păi, da, o ştiu io pă Mary Kelly, cum nu! E p-acolo pă la Eastcheap, să dă la ăia de iese din Birourile Vămii, din port.

Şi, spunând acestea, îi zâmbi.

— 'ncearcă p-acolo. De nu, o fi pă la gară mai târzior, ştii, aşa când se-ntunecă...

Se aplecă înspre Porter şi, Doamne Dumnezeule, el avu impresia că simte mirosul de parfum ieftin!

— Şi-apăi de n-o dibuieşti, dulceaţă, pă mine ştii unde mă găseşti.

Zâmbetul ei larg, sfâşie întunecimea nopţii ca un fulger alb.

Apoi, fata se-ntoarse şi dispăru în ceaţă.

Vinson îşi împinse scaunul pliant şi mai aproape de consolă. „E timpul s-o şterg”, îşi spuse, însă se trezi că în loc să se mişte devine din ce în ce mai absorbit de cercetările nebuneşti pe care le făcea Porter.

În ciuda sfaturilor lui, miliardarul se încăpăţână să intre într-o cârciumă, să se lase văzut de către oameni.

Ia stai, îşi mai spuse Vinson, responsabilităţile mele au şi ele nişte limite! Porter a fost prevenit! I-am predat lecţia cu pericolul unei posibile dereglări psihologice. E jucăria lui, el să se descurce cu ea!

Îl privi pe Porter care-şi sorbea berea. Fireşte, miliardarul nu simţea nimic. Dar zgomotul de fond al cârciumii şi norii groşi de fum păreau să aibă îndeajuns de multă savoare pentru el, ca să compenseze faptul că nu putea gusta băutura.

Porter se comporta ca un puşti la ziua lui de naştere. De mai bine de-un ceas rătăcea prin oraşul simulat, bătând în lung şi-n lat străzile, rătăcindu-se, adesea şi găsindu-şi drumul de fiecare dată. Primul raid pe care îl întreprinse în zona Eastcheap nu se

soldă cu întâlnirea vreunei prostituate. Era probabil mult prea devreme, se gândi Vinson.

În urma primei descinderi, Porter hotărâse că vrea să intre în faimoasa cârciumă a lui Simpson, preţ de-o duşcă. În ciuda accentului lui Porter, nimeni nu găsi ciudată vorbirea noului venit. Acest detaliu făcea parte din program, ca şi multe altele.

Vinson se uită la ceas.

— Ce văd ei? Adică, ce văd atunci când se uită la mine? întrebă miliardarul.

— Văd un domn respectabil, cuviincios îmbrăcat, purtând o jachetă Norfolk. Bineînţeles, înfăţişarea dumneavoastră nu trebuia să fie prea extravagantă, pentru că altfel le-ar fi dat idei pungaşilor.

— Dar nici nu pot, *de fapt,* să mă jefuiască... vreau să spun... eu...

Vinson îi zâmbi:

— Nu, nu puteţi să fiţi atacat. Nu e nevoie decât de un gest: scoateţi mâinile din mănuşi şi - aţi dispărut! Iar ei îşi vor închipui cu toţii că au văzut o fantomă în faţa ochilor.

Cu toate asigurările, Vinson nu putu să nu observe că în cârciumă sprijiniţi de bar, îşi dădeau coate câţiva scandalagii, cu ochii pironiţi pe Porter.

Se pare, cugetă Vinson, că vreunul dintre tehnicienii din echipa de programare s-a lăsat dus de val şi a pus cam prea multă culoare locală.

În cele din urmă, bătăuşii se îndreptară către Porter. Vinson îşi drese glasul. Pericolul nu există, îşi spuse.

Dar, straniu, nici el nu credea ce spunea.

— Of, Doamne!... bâigui Porter.

Un individ masiv, care purta pe cap o şapcă colorată şi pantaloni de tweed acoperiţi de petice, se postă drept sub nasul lui Porter.

— Ia zi, meştere, nu ţi se-ntâmplă niscaiva şilingi în plus? Io şi cu băieţii ăştia ai mei suntem pă drojdie, cum s-ar zice...

Grăsanul rânji insinuant.

Porter se foi în scaun:

— Vinson, nu stiu ce vor...

— Da' poa' să n-auză domnu prea bine.

— Ei nu sunt reali, domnule Porter, grăi Vinson. Nu sunt decât o părticică din simulacrul dumneavoastră. Şi, dacă doriţi,

eu pot să întrerup oricând senzaţiile fizice pe care le conţine programul. Puteţi să fiţi un simplu observator al evenimentelor care vor urma, şi…

Dar, mai înainte ca Vinson să sfârşească ceea ce avea de spus, Porter îşi retrase mâinile din mănuşile de date.

— Prea târziu! spuse Vinson. Ticăloşii au fost lăsaţi cu mâinile în aer. Nu le-a mai rămas decât să se târască înapoi la bar, scărpinându-se încurcaţi în creştetul capului.

Întreaga scenă de la cârciumă începu să se estompeze.

— Domnule Porter, n-o să meargă dacă nu sunteţi în stare să menţineţi controlul asupra întregului program. Simularea se va întrerupe…

Holotancul se goli cu totul pentru a se umple apoi cu rotocoalele fumurii şi brăzdate de culori de la începutul programului, pentru ca în cele din urmă să se întunece dramatic, sfârşind prin a deveni negru.

Superb efect, îşi spuse Vinson, dacă până şi eu o spun.

— Cred… cred că am nevoie de un pic de odihnă, bâigui Porter.

— Iar eu cred că ar trebui să plec…

Vinson auzi un tunet ce venea de-afară, un sunet profund, îndepărtat. O furtună ameninţătoare se rostogolea de pe crestele munţilor. Dacă nu se urnea curând va avea de înfruntat intemperiile cu aparatul său de zbor cu propulsie.

Miliardarul îl privi cu ochi sleiţi de oboseală, tensiune şi emoţie.

Şi pe urmă, gândi Vinson, *mai era şi acea aşteptare cu sufletul la gură, suspansul… Cine oare se va dovedi a fi Jack cel adevărat? Cine e Spintecătorul? E băcanul? Sau, poate, anticarul? Sau fratele cretin al lui Bob Crachit…? Ori, cine ştie, însăşi regina Victoria Oscar Wilde…*

Şi, de fapt, cui naiba îi mai pasă de toate astea?

— Cu… cum voi putea să iau legătura cu…? Pot să te chem?

— Nu este nici o problemă, domnule Porter. Sunaţi la sediul firmei şi cei de-acolo ne vor pune în legătură directă în mai puţin de zece minute. Apelaţi la noi oricare ar fi problema: dereglări de program, defecţiuni de imagine sau orice altceva. Sunaţi-ne! Şi, dacă e necesar, mă pot repezi chiar eu până aici.

Porter făcu un semn cu capul şi se ridică din scaun. Vinson surâse şi ieşi din încăpere, cu Porter în spatele său. Unica lui

geantă, conţinând rufărie murdară şi cecul semnat de client, fusese aşezată la ieşirea din conac de către un mec-camerist scorţos. Un altul era postat acum în faţa uşii, cu jacheta lui Vinson pregătită.

— Doriţi să vă punem la dispoziţie un deviator de precipitaţii, domnule? îl întrebă mecul.

Prin uşa deschisă se auzi încă un tunet puternic.

Vinson aruncă o privire afară. În faţa casei, frunzele moarte o porniseră într-un vârtej asemănător unui dans.

— Nu, cred că o să reuşesc să alerg înaintea furtunii.

Apoi se întoarse către miliardar:

— Noroc, domnule Porter. Vă doresc vânat bogat!

Porter încuviinţă din cap:

— Mulţumesc, domnule Vinson. Vă mulţumesc pentru tot.

Vinson se înclină şi ieşi din clădire, îndreptându-se către aparatul său de zbor.

— Vrei să afli... îi mai strigă din urmă Porter... vrei să ştii cine e cu adevărat asasinul, când îl voi descoperi?

Vinson se mai întoarse o dată:

— Nu, domnule Porter. Nu mă interesează.

Şi apoi dispăru în noapte.

Porter încercă să adoarmă.

Un robot mic era aşezat lângă patul său, producând în surdină un mozaic de sunete liniştitoare, odihnitoare: adieri uşoare de vânt, susur de ape, foşnet de frunze şi de iarbă... De obicei aceste sunete îl ajutau să doarmă.

În seara aceasta, însă, nu aveau nici un efect. Furtuna se dezlănţuise violent aruncând ace de gheaţă în ferestrele bine oblonite. Conacul vuia ascuţit în bătaia vântului. Porter se gândi o clipă să îi ceară robotului să producă acele sunete ceva mai tare.

Se răzgândi şi se ridică în capul oaselor.

Ceva îl aştepta acolo, în salonul de la parter. Suspendat în timp, amânat, îngheţat. Deznodământul, oamenii, locurile şi întâmplările de acum două sute de ani... Şi, cu toate că trupul îi era frământat de oboseală şi fiecare părticică îl durea din cauza încordării, Porter îşi dădu seama că nu va putea dormi.

Şi de vreme ce nu-şi putea lua gândul de la unul şi acelaşi lucru, coborî din pat.

Apoi îşi îmbrăca halatul gros şi papucii de casă.

Porter nu îşi analizase niciodată fascinaţia pentru figura lui Jack Spintecătorul. Mai întâi, povestea fusese pentru el o pasionantă aventură poliţistă, un mister tulburător. Treptat, devenise un hobby. Apoi, însă, această pasiune devenise cu mult mai adâncă decât aceea pentru un simplu hobby. Cunoştea pe dinafară numele tuturor victimelor, datele la care fuseseră asasinate, obiceiurile şi locurile frecventate de fiecare în parte. Se apucase chiar să întreprindă cercetări asupra tuturor suspecţilor cunoscuţi, eliminând pe rând câte unul de pe lista posibililor criminali.

Şi tot aşa până când Porter începu să aibă senzaţia că de fapt îl cunoştea pe Jack Spintecătorul... Chiar dacă de fapt nu avea idee cine e el.

În timp ce Porter ieşi din dormitor şi începu să coboare, casa prinse viaţă, simţind mişcările stăpânului ei: luminile se aprindeau pe măsură ce Porter înainta, camerele se încălzeau.

În clipa în care ajunse la picioarele scărilor, îşi făcu apariţia un mec, venind de la bucătărie şi îl întrebă dacă nu doreşte să mănânce ceva. Porter răspunse scuturând din cap şi îşi continuă în tăcere mersul, traversă salonul de oaspeţi pe care aproape că nu-l mai folosea deloc în ultimul timp, trecu prin bibliotecă şi ajunse în cele din urmă înapoi în acea aripă a clădirii care acum adăpostea simulacrul Londrei.

Pătrunse în încăpere.

Privirea i se plimbă pe rând de la scaun, la mănuşile de date, care îl aşteptau pe consolă. Şi atunci, Dumnezeule, îl cuprinse emoţia. Prin tot corpul pornise parcă să-l cutreiere un fior incomparabil. Da, meritase tot efortul şi toţi banii.

Nimic nu este real, îşi spuse în gând. *Trebuie să nu uit nici o clipă acest lucru. Totul nu e decât o simulare extraordinar de fidelă, şi-atât...*

Se aşeză pe scaunul din faţa consolei. Apăsă pe butoane, aşa cum îi arătase Vinson. Privi cum holotancul se umple mai întâi cu acele rotocoale şi spirale colorate. Trase adânc aer în piept şi îşi lăsă mâinile să-i alunece în mănuşi.

Culorile dispărură, făcând loc unui fond negru ca cerneala. Un şuierat ascuţit umplu dintr-o dată încăperea. Apoi răsună din nou, de această dată mai aproape.

Ce se-ntâmplă? se alarmă Porter.

În faţa ochilor îi apăru o stradă, ceaţa londoneză şi un poliţist alergând de-a lungul străzii, cu tropotul greu al cizmelor pe caldarâm cadenţându-i şuierul fluierului.

Ce s-a întâmplat? se întrebă Porter.

Dintr-o dată un gând teribil îi răsări în minte.

Oare să se fi petrecut deja crima? Am ratat ocazia pe care am aşteptat-o atâta? A lovit, oare, pentru ultima dată mâna lui Jack cel care spintecă?

Porter mormăi nedeslusit şi, mişcându-şi degetele în felul pe care îl deprinsese de la Vinson, se pomeni păşind pe aceeaşi stradă. Fluierul poliţistului se estompă, învăluit în ceaţă.

Unde mă aflu? se întrebă.

Întorcându-şi capul spre stânga, zări o plăcuţă indicatoare: Birourile Vămii. La colţ un felinar îndepărtat şi timid arunca un con de lumină. Într-acolo se îndreptă Porter, văzând cum în jurul picioarelor sale se încolăcesc vălătuci de ceaţă.

Se postă lângă piciorul de fier verde-închis al felinarului şi citi următoarea plăcuţă cu nume de stradă.

„Eastcheap”.

Acum ştiu prea bine unde mă aflu. Dar cât e ora?

Aruncă o privire în jurul său, căutând un ceas pe strada simulată, însă atât cerul cât şi toate împrejurimile erau înecate într-o pâclă deasă ca supa.

O mână îi atinse umărul.

Se întoarse.

Lângă el se găsea o femeie, iar lumina felinarului îi cădea exact pe buzele roşii.

Iar faţa ei…! Adică, nu era tocmai sigur… în întuneric.

Dar semăna foarte tare cu…

Femeia se apropie şi mai mult.

— Ce-ai păţit, dragule? Te-ai pierdut?

— Porter îşi drese glasul:

— O… eu… o caut pe Mary, pe cineva cu numele de Mary…

— Femeia se aplecă spre el atât de tare încât el ar fi putut să jure că-i simţea greutatea trupului.

— Ei, na-ţi-o! Ce *potriveală!* Păi, numele *meu* este Mary.

— Porter studie atent faţa care acum era atât de aproape de el. Era sigur că femeia era cea pe care o căuta.

— Mary Kelly, spuse încet.

— Oi fi auzit de mine...!? spuse femeia. Na, poznă, asta chiar că e de toţi banii!

Şi, spunând acestea, femeia îl luă de braţ, cu un zâmbet larg pe faţă, şi îl conduse pe o străduţă care se sfârşea pe cheiul fluviului.

Iar Porter se lăsă dus de ea...

Camera ei nu avea decât o prăpădită de fereastră care dădea într-o cârciumă zgomotoasă. Patul dărăpănat purta urmele nenumăratelor împerecheri. Din fericire, lampa cu gaz îl scuti de neplăcerea de a analiza în detaliu încăperea sordidă în care intrase.

— Haide, drăguţule, de ce nu-ţi scoţi odată boarfele de pe tine?

Porter o privi cum îşi desface părul din conci. Apoi, îşi duse o mână la spate şi îşi descheie rapid nasturii rochiei. Până să apuce Porter să zică ceva, Femeia îşi şi scosese rochia şi rămăsese în lenjeria îmbătrânită de vreme: dresuri negre, groase, un corset strâns la refuz, pantalonaşi largi. Îi zâmbi mai mult amuzat decât excitat de imaginea pe care i-o oferea.

— Nu, îi spuse Porter. N-ai înţeles. Ştii, eu nu sunt, de fapt...

— Ochii ei se îngustară suspicioşi şi Mary îşi ridică rochia de unde o lăsase să cadă.

— Nu... n-nu eşti jupuitor d-ăla, nu-i aşa?

— Jupuitor? întrebă Porter.

Vrea să spună, un ticălos de poliţist.

— Nu, bineînţeles că nu...

Ce naiba m-am apucat să fac? îşi spuse în gând Porter. *Probabil că asta va introduce dezordine în program. Aş face bine s-o şterg pur şi simplu.*

Mary Kelly deveni din ce în ce mai speriată... Lumina palidă a lămpii cu gaz dădea la iveală mulţimea de riduri de pe faţa ei, crăpăturile şi creţurile pielii, acum umplute cu un strat gros de fard. În întunericul străzii, toate aceste detalii ar fi trecut poate neobservate, însă aici, la lumină, anii grei, lipsurile şi suferinţele erau mult prea vizibile.

— Doară nu pofteşti ceva anapoda, eh?

Porter se ridică şi văzu cu uimire că această mişcare o făcu să tresară.

E speriată într-adevăr, îşi zise. *A auzit şi ea toate poveştile. Ştie de celelalte prostituate omorâte şi e înfricoşată.*

Îngrozită! O văzu cum se trage înapoi, tremurând.

Şi-atunci şi-o imagină stând la pândă în întunericul străzii. Tresărind din cauza lamei, a tăieturii fulgerătoare. Cuţitul sfâşie deopotrivă satinul şi pielea, apoi carnea. Şi lama joacă în sus şi în jos în carne...

Făcu un pas către Mary.

Ridică un braţ.

Trebuie să-i spun, gândi Porter. *Să-i explic că nu mă aflu aici pentru a gusta din plăcerile pe care mi le poate oferi.*

Nici pe departe!

— Nu! Te rog! Nu te speria. Am vrut doar să te previn, spuse calm.

Trebuie s-o previn, îşi repetă Porter în minte.

— Cineva vrea să-ţi facă un rău... Spintecătorul...

Îi veniră în minte toate fotografiile care o înfăţişau pe Mary sfârtecată, aproape disecată de loviturile de cuţit. Dintr-o dată, din stradă se auzi un cântec intonat tare de un om care se întorcea la casa lui.

— Ai auzit de Spintecător, nu-i aşa...?

Dar, în zadar, Mary Kelly părea şi mai înspăimântată acum şi încerca să-şi facă drum cu spatele, înghesuindu-se în perete.

Şi-atunci, Porter îşi dădu în sfârşit seama!

Mary Kelly e convinsă că eu sunt Spintecătorul.

— Ah, te rog, înţelege! Lucrurile nu stau aşa cum crezi. Eu nu sunt... Adică, vezi, nici eu nu ştiu cine este acest Jack Spintecătorul, şi... Şi toate acestea - spuse cu un gest larg către cameră - nu sunt reale. Nimic din ce vezi cu ochii. Eu am cerut să fii recreată. Şi tu şi străzile dimprejur, oamenii şi...

Încet, Mary alunecă la loc în rochie, dând des din cap ca o încuviinţare continuă, făcând orice pentru ca el să rămână nemişcat. În tot acest timp un zâmbet larg şi tâmp îi era zugrăvit pe faţă.

Doamne, ce-am făcut! Am trăncănit o groază şi am speriat-o şi mai rău! Acum îşi închipuie că sunt nebun.

Toate mergeau pe dos.

N-ar fi trebuit să vin cu ea până aici. Ar fi trebuit să mă mărginesc la a o urmări de la distantă. Dar n-aş fi fost în stare

să fac una ca asta, n-aş fi putut permite să se înfăptuiască din nou crima.

— Te implor, i se adresă din nou Porter. Nu-ţi fie frică, nu vreau decât să...

Dar Mary Kelly trecu pe lângă el, deschise încet uşa, ca şi când în orice clipă bărbatul din cameră ar fi putut să se repeadă asupra ei şi, aruncând o ultimă privire lui Porter, o zbughi înapoi în stradă...

Porter o porni grăbit pe urmele ei. Străzile erau acum pline de siluete fantomatice, foindu-se de colo-colo şi împleticindu-se din cauza băuturii şi a cântecelor, lunecând de la un colţ întunecat al străzii la altul.

Prostituatele apăruseră peste tot, părând cu toatele aproape identice sub fardurile puternice şi lenjeria de satin negru şi roşu. Poate că Spintecătorul, dacă se află şi el în program, îşi spuse Porter, va alege la întâmplare una dintre aceste femei de stradă. Poate că nu era obligatoriu ca ultima victimă să fie chiar Mary Kelly. Pentru el nu conta diferenţa asta...

Sau, poate, avea ideile lui fixe, anumite trăsături pe care le căuta în victimele sale...

Porter rătăci pe străzi, se simţi cântărit de borfaşii cartierului, însă îşi păstră sentimentul siguranţei, dat de faptul că toţi aceia nu erau decât nişte mănunchiuri de date în program. Nu aveau mai multă consistenţă decât un coşmar, îşi spunea mereu în sinea lui.

Ajunse şi pe strada Lower Thames. Câteva barje se mişcau alene în susul fluviului, pe sub Podul Londrei. Apoi se îndreptă spre est, către Tumul Londrei.

Din spatele unui stâlp îi ieşi în cale o siluetă întunecată:

— Bună seara, domnule! rosti poliţistul, studiindu-l atent pe Porter.

Porter îi răspunse eu o mişcare a capului, având un ciudat sentiment de vinovăţie. Îşi continuă drumul, trecând pe lângă Turnul Londrei şi îndreptându-se spre Docurile de la St. Katherine.

Mergea spre locul unde Spintecătorul îşi asasinase ultima sa victimă.

Locul unde Mary Kelly avea să moară.

Vremea se înrăutăţi cu mult mai curând decât îşi închipuise Vinson.

— Naiba s-o ia! mormăi.

Apelă la centrul de control al aparatului pentru a verifica starea vremii în porţiunea de zbor pe care o avea înainte. Şi veştile erau proaste. Ploaie îngheţată, viteză mare a vântului, furtună. Frontul furtunii îl şi depăşise deja, deplasându-se cu aceeaşi viteză ca şi el.

Dacă o ţin tot aşa, reflectă el, *voi fi nevoit să călătoresc toată noaptea prin vifornița asta.*

Bineînţeles, aş putea s-o fac, îşi spuse. *Dar, întrebarea e dacă şi vreau s-o fac!?*

Aşadar, atâta vreme cât ideea nu-l îngrozea, era liber să facă oricând cale întoarsă. Înapoi la castel.

Se întorcea, recunoscând în sinea lui - măcar puţin - că era totuşi curios să vadă ce noutăţi mai erau în program.

Porter trecu pe lângă nişte ambarcaţiuni mici pe care câţiva muncitori le încărcau cu marfă. Ei aruncau poverile pe punţi cu o uşurinţă uimitoare, de parcă ar fi fost vorba despre saci cu pene. O carafă mare era aşezată pe un morman de cutii de lemn şi hamalii se opreau des în dreptul ei şi luau câte-o duşcă zdravănă, râzând şi râgâind tare, în aerai nopţii.

Ceva mai departe, într-un colţ, Porter detectă zgomote care trădau o altă activitate. Ţipetele icnite ale unei femei şi mormăitul înfundat al unuia dintre muncitori care îşi petrecea altfel pauza.

Porter nu se opri.

Nu acesta era locul căutat.

Trupul prostituatei Mary Kelly fusese găsit pe o străduţă lăturalnică din apropierea docurilor. Era un loc pustiu, un colţ în care, dacă a mai avut cumva răgazul să strige, nimeni nu s-a ostenit să iasă la fereastră.

Pe la mijlocul zilei de 18 noiembrie, Revista ilustrată a Poliţiei, o publicaţie care constituia o privelişte de-a dreptul senzaţională şi înfiorătoare, avea să înfăţişeze fotografiile cu trupul sfârtecat al prostituatei. Scopul prezentării lor era, conform spuselor articolului, acela de a urni mecanismul leneş şi neputincios al investigaţiilor făcute de Poliţia Metropolitană.

Forţele de ordine făceau tot ce le stătea în putinţă. Întreaga zonă din jurul lui Whitechapel era înţesată de poliţişti, câte unul la fiecare două-trei clădiri. Dar nu era omeneşte posibil să patrulezi pe absolut toate aleile şi pasarelele, darămite să le mai şi păzeşti în permanenţă pe toate.

Porter se strecură prin labirintul blocurilor de locuinţe, având sentimentul că e o emanaţie a romanelor lui Dickens.

Eu sunt fantoma viitorului şi a tehnologiei ce va veni.

În plus, ori de câte ori şi-ar fi repetat în gând că nimic din ce-l înconjura nu era real, iluzia rămânea una totală.

Ba chiar trase adânc aer în piept, sperând să poată adulmeca mirosul puternic al docurilor - un amestec de peşte stătut, iz de mucegai şi fum de cârciumă.

Îşi zâmbi în sine.

Programul nu conţinea senzaţii olfactive.

Ajunse la un drum îngust care ducea departe, la Monetărie. Porter ştia foarte bine că zidul acela de piatră cenuşie din spatele Monetăriei era locul preferat al femeilor de consumaţie ale cartierului East End.

Prostituatele se agitară la apariţia lui. Când se apropie de ele, câteva începură să-i facă semne îmbietoare.

Porter ridică o mână, oprindu-le să-şi mai ofere serviciile.

— Mary Kelly, spuse. Aţi văzut-o pe aici?

În Porter se strecură teama ca încercarea nereuşită de a o preveni să n-o fi speriat atât de tare încât să dispară şi să... să modifice cursul evenimentelor.

Una dintre prostituate făcu un gest către stânga, în josul străzii în direcţia străzii George.

— E cu unu p-acolo, aşa că, domnu' de ce nu vrei mata să...

Porter însă, cu pulsul accelerat, cu mâinile îngheţate în mănuşile de date, se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă spre strada indicată.

Un mec deschise uşa.

— Vremea asta e mult prea afurisită, explică el robotului.

Acesta, ezită, nestiind dacă trebuie să-l invite sau nu să intre.

— A adormit domnul Porter?

Robotul deschise uşa larg, permiţându-i lui Vinson să se adăpostească de ploaia îngheţată şi vântul pătrunzător de-afară.

— Domnul Porter lucrează acum la proiectul său, explică mecul.

Mă întreb cum s-o descurca, îşi spuse Vinson. *Tot eu am să plătesc oalele sparte. La urma urmei, treaba asta nu se compară deloc cu resuscitarea lui Mohamed sau a lui Schopenhauer sau măcar a lui Asimov. Cine naiba are nevoie de Jack Spintecătorul?*

Chiar şi aşa, nu putea să nege fascinaţia pe care o exercita şi asupra lui proiectul lui Porter.

Vinson trecu pe lângă mec şi i-o luă înainte:

— Ştiu şi singur drumul.

Porter luă la bani mărunţi fiecare alee, bombardat de blesteme proferate de cuplurile pe care le deranja.

E greu să-ţi imaginezi că toată această destrăbălare exista cu atât de mult timp în urmă, reflectă Porter. *Oare e scris să facă parte din condiţia umană şi această scufundare în păcat şi în beţia cea mai cruntă?*

Porter nu putea nicidecum înţelege această pasiune.

Nu pot decât să mă bucur că asemenea năravuri nu m-au atins niciodată. N-am avut niciodată bătăi de cap cu aceste probleme. Niciodată!

Oare am s-o recunosc pe Mary? E atât de întuneric aici...

Împrejur nu exista nici cea mai slabă sursă de lumină, în afară de puţinele raze aruncate de ferestrele caselor.

Apoi, însă, aruncă o privire scrutătoare de-a lungul încă unei alei şi avu certitudinea că a găsit-o din nou.

Mary rămase cu gura căscată de uimire:

— El e! Al naibii chiar mă urmăreşte!

Avea un picior ridicat şi genunchii strângeau şoldurile legănânde ale bărbatului. Porter îi privi. Şi atunci îl văzu pe partenerul ei că se opreşte şi se întoarce.

O faţă întunecată pe o alee inundată de beznă.

Mustaţă. Joben.

Pentru o secundă se aşternu tăcerea. Nu se mai auzea decât gâfâitul lui Mary şi respiraţia calmă, adâncă, regulată a bărbatului.

Porter rămase mut de uimire.

Ştia că *el era acela!*

Spintecătorul!

Se retrase fulgerător, scoţându-şi mâinile din mănuşi.

— Ce naiba faci acolo? zbieră Vinson.

Porter se întoarse, cu faţa răvăşită şi roşie, ca şi când ar fi fost surprins într-un moment jenant, de mare intimitate.

— Vi-vinson… Ce ce cauţi tu aici?

Vinson făcu un semn către furtuna de-afară.

— Furtuna asta e de vină, cu vântul ei pătrunzător şi ploaia asta de gheaţă. Mi-o luase înainte, aşa că m-am întors să petrec noaptea aici.

Vinson se apropie de consolă.

— Da' de ce dracu te-ai oprit tocmai acum? Îl aveai la mână! El era, nu-i aşa? Spintecătorul…

— Nu… nu ştiu. Se prea poate. Adică, îmi închipui că e foarte posibil ca el să fi fost. Va trebui să… să mă întorc… să văd… Mai târziu…

Vinson zâmbi.

— Ei, dacă tot mă aflu p-aici, pot să rămân prin preajmă să văd şi eu cum decurge, nu-i aşa? Nu vă deranjează, sper? Oamenii mei se vor bucura din cale-afară să audă că totul a funcţionat perfect. Înţelegeţi, din asta se poate scoate un superb fişier de date… Nu pot să-mi închipui că există vreo reţea sau vreun sistem care nu şi-ar dori să cumpere povestea adevărată a lui Jack Spintecătorul. Ba chiar aţi putea să redaţi înregistrarea de câte ori doriţi: „Noaptea pe care am petrecut-o cu Spintecătorul”.

Dar Porter nu părea deloc încântat de idee. Respira încă întretăiat. Clătină încăpăţânat din cap:

— Nu, aşa ceva n-aş putea face. Nu vreau să mai vadă nimeni aceste imagini. Nu, n-a fost decât o…

— Fireşte, înţeleg foarte bine. E vorba de nişte cercetări personale.

Vinson se proţăpise acolo, cu hainele ude scurgându-i-se pe podeaua perfect lustruită.

— Deci, aveţi de gând să mai reveniţi în program?

Porter încuviinţă din cap şi îşi linse buzele:

— Da, cred că da. De îndată ce-mi recapăt suflul. Numai…

— Perfect. N-aţi vrea să mai aşteptaţi puţin… Vreau să spun, atât timp cât am nevoie ca să mă schimb. Ştiţi, dacă tot sunt

aici, n-as vrea să ratez nici o secvenţă. Şi vă pot da şi o mână de ajutor dacă intraţi într-o încurcătură.

Vinson îi rânji prietenos lui Porter.

— Deşi mi se pare că vă descurcaţi de minune.

Ochii miliardarului nu se limpeziră încă. Părea distrat, pierdut.

Sau poate că nu e decât speriat, reflectă Vinson.

De fapt, nu ţi se întâmplă chiar în fiecare zi să stai faţă-n faţă cu Jack Spintecătorul.

— Daţi-mi voie să mă schimb şi mă întorc în câteva minute, spuse Vinson alergând spre aripa centrală a clădirii, unde se afla şi mica lui valiză.

Când Vinson reveni, purtând o pereche de pantaloni şifonaţi şi o cămaşă cam murdară, Porter se afla încă la consolă, cu acelaşi aer pierdut.

— Deci, sunteţi gata?

Porter nu schiţă nici o mişcare. Era încă învăluit în nori grei de ceaţă.

Cred şi eu că acesta e efectul unui contact direct cu Anglia victoriană, îşi spuse Vinson.

— Îl aveţi în mână, nu-i aşa? L-aţi depistat pe Spintecător? Aţi atins scopul acestei simulări.

Se îndreptă spre Porter şi îşi puse mâna pe braţul său.

— E acolo. Nu va trebui decât să-l aduceţi în holotanc, să concentraţi imaginea pe faţa lui, să o îngheţaţi, apoi, şi gata!

— Da, spuse Porter, încă rătăcit în eter.

Isuse, ce-o fi păţit? se întrebă Vinson. *Poate că nu era decât o ilustrare a stării care te cuprinde când ai obţinut exact ceea ce ţi-ai dorit: o stare îngrozitor de deprimantă, care dezamăgeşte şi deziluzionează, dacă e să-i credem pe cuvânt pe poeţi şi pe mistici.*

Doar că nu era cazul.

— Păi, atunci, dati-i drumul, domnule Porter! Ce mai asteptaţi?

Grăsanul se uită jenat la Vinson. Ezitarea lui începu să-l enerveze pe Vinson. Îl urmări atent pe clientul său în timp ce îşi apropia scaunul de consolă şi îşi trăgea încet mănuşile.

Maşinăria prinse din nou viaţă. Ecranul plin de rotocoale ca de fum se limpezi.

Şi pe urmă, Porter se trezi înapoi în lumea simulată, exact acolo unde o lăsase...

— El e! ţipă Mary Kelly spre bărbatul cu care puţin mai devreme se încleştase frenetic.

Vinson zări în treacăt pulpele prostituatei, înainte ca aceasta să-şi aranjeze rochia.

Apoi arătă cu degetul înspre Porter.

— M-a tot urmărit d-acasă!

— Nu e adevărat, Mary, glăsui Porter calm.

Vocea lui suna spartă în camera cât toate zilele.

— Eu încerc să te apăr, Mary, să te *salvez.*

Iată o nouă întorsătură, gândi Vinson. *Tipul e din ce în ce mai prins în toată povestea asta.*

Pe ecranul năclăit de ceaţă, Vinson nu putea desluşi mare lucru. Nu vedea decât ochii prostituatei aţintiţi asupra lui Porter, cu o expresie de oroare. Gentlemanul de lângă ea, un domn îmbrăcat destul de modern, cu joben şi cu veston cambrat pe talie, era întors cu spatele învăluit în întuneric.

— Poate că nu el e Jack, şopti Vinson. Dumnezeule, e foarte posibil ca Spintecătorul să lipsească cu totul din program. V-am prevenit că aşa ceva este posibil. Individul ăsta poate la fel de bine să fie un oarecare...

După ce rosti aceste cuvinte, Vinson îl văzu pe bărbatul din beznă mişcându-se. Încet, tacticos, îşi îndoi braţul, ridicându-l. Iar Vinson se gândi că va scoate un cuţit.

„Dumnezeule!” îl auzi pe Porter zicând.

— Nu vă speriaţi, domnişoară, grăi clientul prostituatei. Am eu grijă ca nebunu' ăsta să ţină distanţa!

Pentru o clipă, îndoiala se strecură din nou în inima lui Vinson.

Dar numai pentru o clipă...

Bărbatul făcu un mic pas înainte, depărtându-se puţin de Mary Kelly, dar încă învăluit în conul de umbră. Apoi, însă, dinţii lui extrem de albi şi strălucitori luciră în puţina lumină de pe stradă. Vinson văzu că n-avea deloc barbă, ci doar o mustaţă subţire.

Bărbatul ridică mâna în care ţinea cuţitul.

— Opreşte! zbieră Porter, ridicându-şi ambele mâini de pe consolă, dar păstrându-şi mănuşile. Când cuţitul se puse în

mişcare, Porter începu să-i facă semne desperate posesorului său.

— Uşurel, spuse Vinson, aproape că ai smuls firele din consolă.

Dar acum Mary se întorsese uimită către cel care până mai adineauri fusese protectorul ei către lama cuţitului. Gura îi rămase deschisă de uluire şi mută. Omul de lângă ea ridică mâna în care ţinea cuţitul deasupra capului ei. Mary se holba la acea armă lucioasă. Era fascinată, uluită, se uita şi se gândea, şi iar se uita la bărbat şi la cuţitul lui...

Apoi, în sfârşit, în mintea ei se făcu lumină.

Revelaţia brutală luă locul uimirii.

Gemu.

Începu să se zbată în încercarea de a se desprinde de individul de lângă ea, dar acesta o ţinea strâns de talie şi Mary i se zbuciuma în braţe ca un copil neputincios. Gheara era mult prea puternică.

— Bingo! exclamă Vinson. Porter, omul îţi este servit pe tavă. Acuma retrage-te şi vom lăsa programul să cerceteze cine...

Dar Porter îl împinse pe Vinson deoparte.

— Opreşte! zbieră din nou la bărbatul cu cuţit. Nu-i pricinui nici un rău. Te rog, înţelege, ceea ce vezi împrejurul tău nu este ceea ce crezi tu că este! Asta nu e Londra, şi femeia aceea nu e o prostituată. Iar eu nu mă aflu aici în realitate...

Bărbatul râse. În hohote. Râsul răsună în pereţii caselor şi produse un ecou înfiorător.

— ... Şi, bineînţeles, nici eu nu sunt Jack Spintecătorul...!

— Priveşte! strigă Porter.

Şi spunând acestea, îşi retrase repede mâinile din mănuşile de date, făcând ca imaginea lui să dispară, pentru ca pe urmă să le strecoare din nou înapoi.

Demonstraţia fu de-ajuns ca să-l facă pe Spintecător să se oprească.

— Cum ai reuşit? întrebă criminalul, cu o voce în care se citea mai degrabă curiozitatea decât teama.

Mary mai încerca încă să scape din strânsoare. Ţipetele ei răsunau până departe pe stradă. Dar Spintecătorul îşi duse cuţitul până lângă gâtul prostituatei şi îl poziţionă perfect astfel încât cu o singură mişcare, carotida ar fi fost secţionată.

Mary încetă să mai ţipe.

— Mutare de maestru! exclamă Vinson.

Porter se întoarse către el, înecat de transpiraţie, răvăşit, desperat.

— Cum pot să-i explic situaţia? Cum pot să-i spun ce se petrece? Poţi să-mi dai o mână de-ajutor?

— Fireşte! Aş putea să-i alimentez programul cu informaţii tehnice şi detalii despre simularea întregului proiect, astfel încât să poată pricepe perfect ce se întâmplă.

— Şi cât ar dura o asemenea operaţie?

Amândoi îşi ţineau privirile aţintite asupra lui Jack Spintecătorul, care aştepta încă să primească explicaţia pentru magia lui Porter.

— E o treabă de secunde, dar nu trebuie s-o facem.

— Nu trebuie? De ce nu?

Vinson se aplecă spre Porter, încercând să vorbească fără ca asasinul să-l poată auzi.

— Pentru că nu ştiu ce-ar fi atunci în stare să facă din programul acesta... din întreg sistemul dumitale...! Şi aşa mai departe, fiindcă sistemul de-aici este legat la toate afurisitele de sisteme din ţară şi din toată lumea! Ar avea front deschis! Viruşii n-ar fi nimic pe lângă posibilitatea de a se dovedi un monstru al computerelor.

— Nu, nu! Poate că îşi va da seama că n-are rost s-o omoare pe Mary Kelly, de vreme ce ea nu e reală. Şi apoi, suntem siguri că putem să punem mâna pe el.

Vinson reflectă preţ de câteva clipe.

— Nu, n-o să meargă. Vezi, dumneata,...

— Spune-mi, reluă omul din holotanc, spune-mi cum ai făcut-o! Că de nu, jur că...

Cu vârful cuţitului trase o linie subţire pe gâtul femeii. Mary ţipă.

Ochii sticloşi ai lui Porter rămăseseră pironiţi pe holotanc:

— Trebuie s-o salvez, spuse.

— Nu e decât un program, Porter! E doar...

— Dă-i informaţiile! Tu munceşti pentru mine!

Vinson nici nu se clinti.

— Executarea! lătră Porter.

Am de-ales? reflectă Vinson. *Porter mai datorează încă două milioane şi mai bine firmei mele. Dacă nu-i iese figura asta, cine ştie, poate nu mai vrea să plătească...!*

Ridică din umeri:

— Pe barba ta, Porter!

Vinson verifică mai întâi legăturile la ecran, pentru a se asigura că informaţia va ajunge la persoana dorită. Apoi, după ce conectă algoritmii stohastici, furniză sectorului de program al lui Jack întreaga documentaţie tehnică referitoare la realizarea proiectului.

Porter se aştepta ca Jack Spintecătorul să-şi lase jos cuţitul.

În loc s-o facă, el o omorî pe Mary cû o lovitură puternică şi adâncă de cuţit.

Porter gemu:

— Doamne, nu, nu...!

Trupul neînsufleţit al lui Mary Kelly alunecă asemenea unei cârpe din strânsoarea asasinului şi se întinse într-o baltă de noroi. Braţul îi căzu într-o parte, într-un gest încărcat de dramatism.

Spintecătorul şi şterse lama de rochia ieftină a prostituatei.

Porter simţi o greutate apăsându-i pe piept şi o senzaţie acută de sufocare. Făcu un pas înapoi.

— Extrem de interesant, rosti criminalul, părând că reflectează mai degrabă asupra iluminării neaşteptate pe care o suferise decât asupra actului criminal pe care tocmai îl comisese.

Accentul său era îngrijit, cuvintele erau alese cu grijă, frazele frumos alcătuite.

— Cu atât mai interesant cu cât voi habar n-aveţi cine sunt, aşa-i? Şi, ceea ce e chiar şi mai pasionant de-atât, nici măcar programul nu vă poate spune cine sunt, am dreptate?

Porter se întoarse către Vinson şi-l întrebă:

— E adevărat ce spune?

— Mi-e teamă că da. Pentru ca întregul să funcţioneze, a trebuit ca toate personajele - cele complet conturate - să fie programe independente. E, de fapt, o formă a liberului arbitru. Ele pot face tot ce vor şi programul-mamă nu le poate ţine sub control. Şi nici nu poate şti cine e fiecare. Rămâne să decideţi dumneavoastră dacă doriţi să-l analizaţi mai în amănunţime. Şi atunci va trebui mai întâi să-l opriţi.

Porter înghiţi în sec.

Jack Spintecătorul împinse cu piciorul trupul prostituatei ucise. Victima mai dădu un icnet slab. Să fi fost un geamăt? Oare mai era încă în viaţă?

Dintr-o dată, Vinson simţi fiori îngheţaţi. Stomacul i se strânse dureros.

Jack râse.

— Ştiu la ce te gândeşti, bunule domn. Nu e deloc dificil de ghicit. Vrei să rulezi programul puţin altfel, să adaugi câteva permutări şi să introduci, poate, şi câteva adrese-capcană...

Hohotul de râs al criminalului răsună sinistru:

— Vrei, deci, să mă prinzi data viitoare.

— Ce tot spune? strigă Porter către Vinson.

— Nu-ţi bate capul, strigă Spintecătorul. Acum ştiu mai mult decât am nevoie ca să evit astfel de neplăceri. De fapt, prietene, n-ai făcut decât să-mi deschizi o lume cu totul nouă pentru mine. Credeam că e amuzant să te joci de-a Jack Spintecătorul în Londra şi un oraş întreg să fie pe urmele tale, dar, domnule dragă, ceea ce mi-ai oferit dumneata este de o sută de ori mai interesant, este de-a dreptul inestimabil.

Asasinul făcu o pauză, reflectă o clipă şi repetă degustând parcă acest nou cuvânt:

— Inestimabil!

După care se întoarse şi se repezi asupra lui Porter. Acesta se retrase, repezindu-se la consolă. Una dintre mănuşi îi alunecă din mână şi imaginea de pe holotanc se micşoră până la dimensiuni de câţiva centimetri.

— Fir-ar să fie! ţipă Vinson la el. Adu imaginea aia înapoi pe ecran! Haide, odată!

Dar chiar şi cu aceste dimensiuni, amândoi putură să urmărească ce se petrecea în holotanc. Jack Spintecătorul îl împinse din calea lui pe Porter care îşi ridicase braţele ca să se apere de lovituri, şi îl ţinu o vreme sub ameninţarea cuţitului pe care îl agită în jurul imaginii eterice a lui Porter.

Apoi, simulacrul dispăru.

Porter se afla în pragul uşii de la intrare. Acum, când nu se mai afla în scaunul său, era deosebit de caraghios cu statura lui scundă şi grasă. Pielea îi era, acum, albă ca marmura.

— Probabil că vor veni oameni şi vă vor pune întrebări. Vreau să spun, în clipa în care vor descoperi ce se petrece în sistem, o

vor lua pe fir până aici, spuse Vinson clătinând din cap. Tot echipamentul, tancul, programele, totul s-ar putea să vă fie confiscat.

Vinson îl privi drept în ochi pe Porter care era îngrozit:

— Poate ar fi mai bine să plecaţi din ţară pentru o vreme. Sau, şi mai bine, părăsiţi Pământul, dacă v-a mai rămas ceva din fabuloasa avere.

Vinson ieşi pe uşă.

— D-dar cat de grav este? îi strigă din urmă Porter. Adică, el, de fapt nu e un criminal adevărat... nu poate ucide cu-adevărat... nu-i aşa?

— Vreţi să ştiţi cât de grav este? Aflaţi că beneficiind de informaţiile pe care i le-aţi furnizat poate naviga oriunde în sistemul mondial de computere, de la reţelele mamut, până la Confederaţia Han, şi chiar şi în maşinile codificate ale Uniunii Islamice Socialiste. Acum e un tip educat, instruit, domnule Porter, la curent cu toată tehnologia, datorită dumneavoastră! Nu va fi nici o dificultate pentru el să se deplaseze absolut unde îşi doreşte.

— Dar în alte spaţii simulate nu va găsi prostituate, nu-i aşa?

În ciuda gustului acru pe care-l simţea ridicându-i-se din stomac, Vinson rânji:

— Poate că aveţi dreptate aici, domnule Porter, dar nu uitaţi că în alte simulări va găsi mulţi alţi oameni simpatici cu care îşi poate face mendrele. Acolo vor fi Pizarro, Sofocle, Shakespeare, Spielberg... Toată crema civilizaţiei Occidentale e sintetizată în simulacre, care vor fi pe rând vizitate de atracţia numărul unu a Londrei, drăguţul de Jack Spintecătorul.

Porter îi întoarse spatele.

Prăpăditul de el era dărâmat, dezgustat!

— Şi ştiţi ce e mult mai rău de-atât, domnule Porter? Cu informaţia pe care i-aţi dat-o se poate juca în sistem aproape cu la fel de multă pricepere ca şi noi. Poate să-şi facă un pluton întreg de Spintecători, sau o armată, ca să fie sigur c-o să ne piară pofta să-l vânăm în sistem.

— Am vrut să prind pe cel mai mare ucigaş al tuturor timpurilor, murmură absent Porter.

— Cum să nu! zise Vinson. Şi, când eraţi mai aproape de ideal, i-aţi dat ticălosului viaţă şi libertate veşnică!

Şi spunând acestea, Vinson trase uşa în urma lui. Păşi peste o creangă ruptă care zăcea pe alee şi se îndreptă către aparatul său de zbor atât de încercat în noaptea care trecuse. Rămăsese pe gânduri...

Poate că venise vremea să-şi caute alt domeniu de activitate.

ANUL 2160

Acolo unde războaiele barbare au fost eliminate, locul lor a fost preluat de Marele Joc. Iar prin acest Joc, marile minţi ale omenirii „renăscute” pe un suport tehnologic de înaltă performanţă, pot fi iniţiate în regulile lumii noi şi pot deveni ele însele pioni cheie.

ARMĂSARUL DE RASĂ

de Anne McCaffrey

Cei care au murit îmi sunt alături.
Dar cei ce vor veni sunt înlăuntrul meu.

RUDYARD KIPLING SE TREZI, mirându-se că dormise. Surpriza mai mare era că durerea persistentă de stomac se potolise complet. O senzaţie mai slabă chiar decât o durere difuză înlocuise obişnuita sa agonie sfâşietoare.

Dar nu i se mai recomandase de mult nici un tratament pentru a-şi vindeca ulcerul. Mai mult, intuise din modul solemn în care medicii îşi clătinaseră capetele, debitând platitudini, că ziua ispăşirii păcatelor se apropia.

Iar acum, în acelaşi timp, simţurile sale mereu treze înregistrează anomalii: aerul din jurul său trăsnea a India şi nu a Anglia; era întins pe o suprafaţă dură - cum de o fi reuşit Carrie să-i înlocuiască patul dezmembrat cu un bolovan; iar în jurul lui era mai cald decât fusese vreodată în camera lui de la hotelul Bateman.

Deschise ochii şi, spre satisfacţia sa completă, descoperi că zăcea pe pământ lângă un obiect care semăna izbitor cu tunul mare de bronz care era postat în tinereţea lui, în faţa Şcolii de Arte din Lahore. Întinse o mână să atingă una din roţile imense pentru a se convinge că nu visează.

Să viseze? El, care suferise toată viaţa de insomnie? Ba mai mult, să viseze exact mirosul Indiilor? Cardamon, turmerit, mirodenii, transpiraţie, balegă, fructe şi flori putrezite, clădiri - incredibilul amalgam de umezeală şi praf al aromelor fierbinţi indiene. În plus, visase că se închina lui Zam-Zammah într-o noapte cu lună, singur în curtea care de obicei colcăia de viaţă.

De fapt, nu era chiar singur, pentru că auzea lătratul câinilor, foşgăiala şobolanilor printre pietre, zumzetul gângăniilor şi vedea umbre alunecând spre Şcoală. Pe măsură ce ochii i se acomodau cu umbrele din Lahore, observă oameni dormind claie peste grămadă, oriunde se găsea vreun colţişor care să nu fie în drumul lecticilor.

Nu, nu, se corectă el. Biciclete şi maşini. Ba nu, prima observaţie fusese cea corectă. Acest ioc semăna incredibil cu acel Lahore al copilăriei sale. Sigur visase.

Auzi sunetul ritmic al sandalelor pe dale, semn că cineva se apropia. Se ridică scuturându-şi praful de pe genunchi, şi îşi îndreptă umerii în aşteptarea străinului.

De unde ştia că străinul din noapte venea să-l întâlnească pe el, Rudyard Kipling? Cu un zâmbet amuzat, Kipling îşi răsuci mustaţa zburlită peste buze, împinse ochelarii peste cumpăna nasului şi se pregăti pentru ceea ce se aştepta să fie o întâlnire interesantă. O asemenea scenă ar fi folosit şi el într-un context ştiinţifico-fantastic.

— Ah, sahib domnule Kipling, sper că v-am găsit cu bine.

Accentul era cu adevărat hindi în inflexiune şi ton. Dar spiritul veşnic la pândă al scriitorului observă câteva discrepanţe minore. Omul îmbrăcat în alb şe înclină cu palmele şi degetele împreunate, pentru tradiţionalul salut reverenţios, însă ţinuta corpului şi a umerilor nu era deloc servilă.

— Mda, nu e rău deloc, spuse Kipling, zâmbind larg. Dar ar trebui să acorzi mai multă atenţie detaliilor. Ele îl trădează întotdeauna pe novice. Întotdeauna!

— Ce?

Dinţii albi sclipiră în umbra întunecoasă ce acoperea faţa omului, iar poziţia sa se schimbă abia simţit. Era înalt şi uscăţiv ca un Pathan, stând ţanţoş în picioare, aşa cum un indian nu stă niciodată. Avea trăsături simetrice, caracterizate de acea frumuseţe luminoasă a raselor asiatice.

— Albastru şi nu roşu trebuie să fie turbanul, iar tipul de haină nu este potrivit pentru un om de rând.. E un mic detaliu, dar contează. Şi acum - şi Kipling îşi drese iute vocea - cu ce ocazie îmi faceţi această stranie vizită?

— Sunteţi la fel de atent la detalii şi atotştiutor ca întotdeauna, d-le Kipling!

De data asta Kipling râse încetişor, un pic arogant:

— Eram pe patul de moarte, în ultimele momente conştiente. Ştiu că nu visam - sunt stăpânit mai ales de demonul insomniei - şi nu înţeleg cum am fost transportat aici în Lahore.

Îşi compuse o poză, cu o mână în şold, şi cu alta sprijinită de ţeava de bronz a statuii lui Zam-Zammah care, în confuzia generală, îi oferi un suport tactil încurajator.

Celălalt chicoti şi făcu o plecăciune, pe care Kipling o aprecie ca fiind un gest îndelung exersat.

— Domnule, tocmai m-aţi făcut să câştig un pariu substanţial. Eu susţineam că nu puteţi fi păcălit de o imitaţie. Nici chiar de una bine intenţionată.

Îşi aranjă barba, ce desenă un contur întunecat în jurul surâsului său sclipitor.

Încă o greşeală, remarcă Kipling. Dinţii ar fi trebuit să fie vopsiţi cu zeamă de pan.

— Bine intenţionată? spuse Kipling explorând cu un deget ornamentele de pe vârful obuzelor.

— Mi-am asumat rolul de a vă asigura confortul cât timp vom avea nevoie de ajutorul dvs. În nişte probleme minore...

— Nu le-aş numi minore, domnule, dacă ne gândim la eforturile pe care le-aţi depus...

— Probleme pe care sperăm că spiritul dvs...

— Sunt, deci, mort?

— În sens fizic, într-adevăr, v-ati obtinut eliberarea din Roata Fiinţelor şi a Lucrurilor.

— Şi am intrat într-o viaţă superioară?

Zâmbetul lui Kipling era maliţios.

— Aă... Hm! Ar putea fi un mod de a descrie starea dvs. actuală, sahib.

— Încetează comedia! i-o reteză tăios Kipling. Nu ai pătruns îndeajuns personajul pe care îl joci sau felul lui de viaţă ca să poţi fi amuzant preţ de mai mult de un minut...

— Vă rog, d-le Kipling, spuse omul, ridicându-şi mâna subţire, sunteţi un simulacru cu simţuri programate şi - trebuie să adaug respectuos - recompus din faptele şi esenţa cuvintelor dvs.... Noi, cei din viitorul dvs. Îndepărtat, am inventat Jocul...

Kipling zâmbi fără voie la complimentul care i se făcuse.

— Un joc uriaş, mai complex decât cel pe care l-aţi inventat pentru Kimball O'Hara, mai periculos decât urmărirea de către Shere Khan a lui Mowgli în pădure sau decât jocul lui Connar, Omul-care-trebuia-să-fie-rege. Se joacă pe o masă la fel de mare cât tot Universul şi în acelaşi timp minusculă ca vârful unui ac.

Gesturi dramatice însoţeau fiecare cuvânt şi vocea străinului avea un timbru melodios de tenor, acum după ce renunţase şi la cadenţa artificială din Hindi, iar accentul său devenise

plăcut, drept care Kipling se transformă într-un ascultător interesat de turuiala ameţitoare.

— Căci în vremurile noastre, războiul - risipă inutilă de suflete, sânge, carne şi oase - a fost eliminat...

— O clipă, cum aţi reuşit asta?

Zâmbetul alb luci din nou.

— Aşa s-a decretat, iar Jocul - Marele Joc - i-a luat locul. Sunt mulţi jucători, iar Miza e mai mare decât aţi visa, sir, dar strategia Jocului şi sortii lui sunt importanţi mai ales pentru cei ce fac trafic cu stele şi speculaţii cu planete întregi. La aceştia se adaugă alţii, oameni erudiţi ai istoriei.

— Eu, erudit? Mi se spunea Imperialistul, spuse Kipling cu mai multă acreală decât intenţionase. Aventurier politic de dreapta!

— Timpul a îndulcit aceste înţepături minore, invidioase, d-le Kipling, spuse vizitatorul pe ton împăciuitor. Vi s-a acordat locul pe care spiritul operei dvs. Îl merită. Statuat în mai multe moduri în marele joc.

Kipling tuşi, deloc nemulţumit de faptul că fusese perfect recepţionat de către posteritate.

— Ce alţi erudiţi din istorie practică acest joc?

— Pizarro...

— Într-adevăr!!

— Puteţi să-l şi întâlniţi! Vă rog să-mi spuneţi, sir, vocea vă sună a fi chiar a dvs.?

— Bineînţeles că sună ca vocea mea! Ca a cui aţi vrea să sune?

Şi Kipling se descoperi „degustându-şi” propriile cuvinte în timp ce le rostea, ascultându-le timbrul şi rezonanţa.

— Era doar un mic detaliu, sir, şi individul zâmbi cu acel zâmbet strălucitor” şi îşi mângâie barba cu un aer uşor arogant. Pizarro, Platon, Frederic cel Mare...

— Fraternizaţi cu parveniţii fără de lege? sări Kipling enervat fără voia lui.

Nu-i plăcuse niciodată Prusacul.

— Trebuie să recunoaşteţi, sir, că a fost unul din cei mai străluciţi tacticieni din întreaga istorie.

Surâsul fuse scurt şi individul reîncercă să cucerească inte-resul oaspetelui:

— Ar mai fi Bakunin… El este, trebuie să adaug, mica noastră problemă pe care am dori să o rezolvăm cu ajutorul dvs.

— Bakunin? Anarhistul rus? Ati strâns o faună ciudată!

5

— Problema în Jocul Timpului, întâlnită şi în cazul războaielor, este stabilirea pedigree-ului unui armăsar.

Kipling chicoti.

— Poate vă interesează, d-le Kipling, cât de precis aţi fost? În 1981 Ruşii au invadat într-adevăr Afganistanul şi au purtat un război atât de dificil încât au fost nevoiţi să se retragă în 1988.

— Aşa le trebuie, spuse Kipling dur, însă redeveni imediat curios. Şapte ani? Şi nu i-au putut supune pe afgani? Nici pe ţăranii de rând?

Apoi se opri pentru că informaţia produsese în sfârşit efectul de şoc.

— În 1981? Dar cât timp a trecut de atunci?

— Ah, d-le Kipling, ne va face o deosebită plăcere să vă punem la curent. Vă pot pune la dispoziţie asistenţi de încredere.

Zâmbetul alb sclipi iar.

— Un milion de „cum”, două milioane de „unde” şi şapte milioane „de ce”.

— După mintea mea, să tot fie vreo 10 milioane?

— Este de fapt, un computer, sir, un aparat sofisticat de culegere de informaţii cu o memorie remarcabilă, accesibil doar la o simplă apăsare a degetului.

— 10 milioane de servitori cinstiţi? replică cinic Kipling.

— La fel de cinstiţi pe cât sunt toate faptele ordinare.

Kipling privi în jos la cărămizile murdare din spatele statuii lui Zam-Zammah, aranjându-şi mustaţa. Deşi era în afara Roţii Lucrurilor şi întâmplărilor, prusacul tot nu asculta de nici o lege. Frederic cel Mare! E drept! Pizzaro,” ce om! Tentant, muritor-nemuritor-tentant! Ridică privirea şi-l văzu pe celălalt respirând precipitat.

— Şi ce voi avea de făcut?

— Ceea ce aţi făcut întotdeauna foarte bine, d-le Kipling, să observaţi şi să comentaţi, pentru că ştiţi să apreciaţi corect obiceiurile şi purtările altora şi particularităţile. „Şaizeci şi nouă moduri sunt de a construi un cânt…”

— ”Şi fiecare dintre ele este potrivit” Kipling termină versul şi rămase o vreme gânditor.

— Un spaniol, un rus şi un Prusac. Cred că v-ar fi de folos să introduceţi un englez în această echipă pe care aţi făcut-o.

— Nu eu am făcut-o, sir! Eu nu m-am ocupat de nimeni în afară de dvs.

— Şi rolul meu este de observator... sau de cronicar?

Celălalt ridică ambele braţe pentru a respinge ironia din vocea lui Kipling:

— Observator, vă rog, bunule domn, pentru a continua ceea ce cu onoare aţi început cu mulţi, mulţi ani în urmă şi pentru că sunteţi atât de priceput. Şi poet, dacă sunteţi drăguţ, căci versurile dvs. Încă ne mai inspiră pe noi, cei ce dorim să vedem Marea Britanie în locul pe care-l merită între naţiunile Lumii.

— Să-mi iau din nou asupra mea sarcina omului alb[1]? spuse Kipling observând că celălalt îl aprobă solemn din cap şi lăsând să-i scape un oftat.

— Ca să spunem drept, d-le Kipling, nu e vorba de omul alb cât de omul onest. Cei care se preocupă ca Legea să se aplice tuturor.

— Şi alternativa?

Zâmbetul dispăru şi până şi barba străinului părea tristă.

— Avem, realmente, nevoie de dvs.! Aici nu există est sau vest, frontiere, clase sociale, naşteri, iar în acest timp oamenii luptă să salveze câteva sute de planete.

Kipling ezită o clipă, cu toate că fraza fusese bine făcută, iar simţul responsabilităţii îi cerea să răspundă afirmativ.

Omul avea pe lume un crez al său pentru care să trăiască şi să moară, acelaşi care putea să-l scoale şi din mormânt. Moartea nu-i diminuase simţul acut al responsabilităţii, şi nu alterase deloc respectul său pentru Lege. Imaginea sa despre societate indusese întotdeauna o reţea de responsabilităţi, conform căreia fiecare individ trebuia să facă exact ceea ce i se potrivea, în modul cel mai constructiv posibil. Era o adevărată recompensă pentru el că fusese ales şi chemat pentru a acţiona tocmai în acest spirit.

— Foarte bine, accept să mă pun în slujba Legii!

---

[1] „The white man's burden” (engl.) - una din frazele care au îmbogăţit limba engleză prin intermediul scrierilor lui Kipling *(n. trad.).*

Ghidul său păru că freamătă de mulţumire şi îi reveni şi zâmbetul strălucitor.

— Iar acum, sir, unde v-ar plăcea să locuiţi? Aici?

Făcu un gest larg spre silueta semeaţă à Muzeului Lahore, cu verandele sale enorme, ca nişte uriaşe guri întunecate.

Aproape iritat, Kipling scutură din cap. Părăsise India, dorind-o cu desperare; pentru o vreme...

— Sau aici?

Împrejurimile se modificară imediat şi, spre surprinderea lui, Kipling îşi umplu plămânii cu aerul rece şi încărcat al toamnei din Vermont minunându-se cu voce tare când văzu, de necrezut, faţada familiară a clădirii Naulakha răsărind mai sus de Brattleboro. Fusese fericit acolo, înaintea războiului cu burii şi a morţii surorii sale dragi.

Câteva dintre cele mai bune opere ale sale fuseseră scrise în biroul său din Naulakha, deşi fusese oarecum singur... Se obişnuise cu asta.

fezită: Carrie nu va mai fi acolo să-i trieze vizitatorii, dar înainte de a apuca să se pronunţe, fu dezorientat din nou de faptul că acum zidurile casei din Rottingdean înlocuiseră casa lui din Vermont. Îi plăcuse casa, dar nu şi desele intruziuni ale reporterilor curioşi sau ale autobuzelor cu vizitatori. Clătină din cap dezaprobator.

— Poate aici!

Şi la aceste cuvinte se aflau pe aleea pietruită ce ducea la hotelul Bateman.

Kipling decise că nu are rost să pătrundă taina acestor schimbări miraculoase de decor. Fuseseră şi aşa prea multe noutăţi de asimilat în ultima jumătate de oră.

— Rottingdean, dacă eşti drăguţ! Ştii, adăugă Kipling iute, trăgând aer în piept când acoperişul reapăru, într-o bună zi va trebui să-mi explici cum reuşeşti să faci treburile astea.

— Totul e în minte, d-le Kipling, doar în minte!

— Atunci eu nu sunt decât o reîncarnare în mintea ta?

— Deloc, sir, dar lăsaţi-mă să vă instalez mai întâi.

Şi necunoscutul porni înainte, deschizând uşa şi făcându-i semn lui Kipling să îl urmeze.

— Aici ar trebui să găsiţi lucrurile araniate cam cum erau în 1901.

— Ce drăguţ din partea dumitale!

Kipling nu ştia cum să-l trateze pe acest gardian.

— Îmi eşti cumva cheia sau lama în această aventură?

— Umilul dvs. chela, sir!

— Acest cheia are şi un nume?

— Babra, d-le, iar aici în biroul dvs., este aparatul de comandă a celor 10 milioane de servitori oneşti.

Trecând mai departe, Babra adăugă:

— Oh, d-le, Kipling! Aţi avut perfectă dreptate cu privire la piramida lui Keops şi la antreprenorul acela al lui.

— Serios? Am avut dreptate?

Kipling privi prin uşă şi văzu că masa sa confortabilă de stejar fusese înlocuită cu un şir de misterioase obiecte strălucitoare.

— Bunule Dumnezeu! Se mai fac şi minuni pe lângă recompense.

— Mai exact, acţiune şi reacţiune, d-le Kipling, spuse Babra şi surâsul său străluci, apreciind complimentul. Sunteţi obişnuit cu maşina de scris? Bănui că fusese inventată pe vremea dvs. Sau obişnuiaţi să angajaţi o secretară?

— Preferam întotdeauna un stilou şi aveam încredere doar în cuvintele pe care le scriam cu mâna mea.

— Ei bine, această claviatură nu e o prostie şi nici n-o să vă facă vreun rău. Dar înţelegerea ei este foarte simplă: comenzile sunt mnemonice cuvintelor, primele litere din cuvânt reprezintă comanda. Un nimic pentru cineva cu memoria dvs.

Babra se strecură politicos pe lângă Kipling, care îşi ştergea ochelarii, pregătindu-se pentru lecţie.

— Iată!

Ecranul se lumină şi Kipling rămase cu gura căscată.

— S-au inventat atâtea între timp...

— De genul călătoriilor şi descoperirilor?

Kipling făcu o grimasă, recăpătându-şi aplombul şi se apropie să privească acea minune, simţind abia acum o mare compasiune şi înţelegere pentru luptătorii assegai ce se treziseră atacati cu o armă Bren.

— E simplu ca bună ziua, d-le.

— Într-adevăr? Trebuie să învăţ să-l stăpânesc pe acest djin.

— Ei, ai scos-o la capăt, spuse Supervizorul Simulacrelor când ghidul reintră în mediul de control.

Babra îşi scoase turbanul şi se prăbuşi în cel mai apropiat scaun.

— Îmi datorezi 90 de credite, iar Sevijah încă 40. Bătea câmpii despre autenticitatea - şi vocea ei reveni la cadenţa demult dispăruţilor indieni - costumaţiei şi accentului meu infailibil.

— Şi cel mai important, mică prietenă a lumii, confederaţia îţi datorează un comision substanţial din acest Război. Rudyard nu şi-a dar seama care este adevăratul tău sex.

— În ciuda imposturii şi mai ales a poveştii mele atât de mincinoase spuse Babra desprinzându-şi barba şi strâmbându-se din cauza lipiciului care-i întindea pielea.

— Domnul Kipling ar trebui să îşi aducă aminte care este fiinţa mai periculoasă decât bărbatul.

— Hai să vedem dacă măcar acest armăsar are nobleţea de rasă de care avem nevoie.

„Luptele de astăzi diferă de cele din trecut
Încep neaşteptat şi se sfârşesc mai iute decât au început
Astfel că victimele n-au vreme pentru-a fi distruse
Iar prăzile învingătorilor sunt puţine şi reduse
Războaie în comerţ şi lovituri de stat
Contează cine-nvinge, iar sânge nu-i vărsat”.

Kipling admiră versurile pe care tocmai le scrisese. Privi iritat peste umăr la imprimanta care în acel moment termina de tipărit ceea ce el tocmai scrisese pe ecranul sensibil. Încă o dată ar fi dorit ca maşina să nu-i fi făcut una ca asta. Sau cel puţin să aibă bunul simţ să-l aştepte până termină un vers. Nu-i plăcea să-i fie furate cuvintele chiar înainte ca cerneala să se fi uscat şi trimise să fie afişate atât de brutal, fără ruşine şi într-un anume fel chiar umilitor, înainte ca el să aibă putinţa de a rafina şi şlefui poemele sale scrise postum. Graba cu care înregistrau totul era aproape obscenă.

Grijuliu puse tocul jos şi se lăsă pe spate în scaun. Trebuia să recunoască faptul că unele dintre noile facilităţi de care dispunea aici la Rottingdean erau de-a dreptul încântătoare: de exemplu, scaunul acesta care se plia şi se supunea celei mai mici mişcări a corpului era doar una dintre minunile pe care le poseda acum în această pe jumătate viaţă a lui.

Îşi împinse scaunul de lângă masă ca să poată vedea atât manuscrisul cât şi cuvintele scrise pe ecranul de transpunere. Nici pe hârtie nici pe ecran, cuvintele nu reuşeau să închege acea baladă nemaipomenită care ar fi putut să placă noilor săi stăpâni, şi Kipling mârâi iritat în sinea lui. În mod cert, pe el, unul, nu-l mulţumeau.

De ce, pentru numele tuturor sfinţilor, am acceptat un asemenea amestec în singurătatea criptei mele, răspunzând provocării lor. Un om, chiar şi unul mort de mult, mai are totuşi unele drepturi inalienabile... Asta era o frază drăguţă... a altcuiva? A cui? Kipling avea uneori eclipse de memorie. Făceau ravagii.

Ar trebui să indentifice sursa acelei fraze. Prăpădita aia de claviatură avea totuşi părţile ei bune. Chiar şi lui îi plăcuse să extragă tot felul de informaţii, plimbându-se de la o sursă la alta, fascinat de istorie, aflată atât de aproape în noul lui mediu. Era ca şi cum ar fi hoinărit printr-un muzeu incredibil ca să... care ar fi cuvântul potrivit... ah, da, ca să acceseze... orice informaţie vroia.

Dar informaţia, gândi el şi apăsă mâinile pe braţele scaunului, care se încovoiară, „informaţia” nu era tot ce ar fi avut nevoie. Ceea ce îi trebuia era să iasă afară şi, aşa cum obişnuia, să observe personal şi oricât de mult vroia, să simtă pulsul acestei civilizaţii noi, necazurile şi bucuriile cetăţenilor ei. Şi aşa cum îi spusese individul acela, Babra, fusese resuscitat tocmai pentru asta. Numai aşa putea să găsească cuvintele potrivite pentru a evoca sentimentele pe care le aşteptau de la el. Avea un contract verbal care îl obliga şi era privat de mijloacele prin care l-ar fi putut îndeplini onorabil.

De fiecare dată când îi amintise lui Babra de această condiţie a contractului, acesta se eschivase folosind o scuză sau alta, care, luate în parte, păreau destul de onorabile. Trebuia să cunoască întâi destul de bine bazele politicii actuale, ca să ştie ce să unnărească: existau nemulţumiri în anumite sectoare ale administraţiei publice; nu exista nici un ghid disponibil; fuseseră descoperite sabotaje sau acţiuni subversive (încă mai există sabotori?); într-un cuvânt toate puteau fi considerate amânări evazive.

Cineva bătu politicos la uşă. Tresărind, căci Babra nu bătea niciodată, Kipling se roti cu scaunul spre uşă:

— Da!

— Pot să îndrăznesc a vă răpi o clipă din timpul dvs., d-le Kipling? întrebă o femeie.

Vocea sa, chiar uşor nazală, era a unei persoane educate, iar tonul trăda mândrie.

— Da, da, bineînţeles!

Cu o atingere, Kipling diminuă luminozitatea ecranului în timp ce cealaltă mână întorcea poemul său cu faţa în jos. Azi nu avea chef de critici. Se ridică politicos în picioare să-şi întâmpine musafirul.

Dintr-o privire îşi dădu seama că nu o mai văzuse niciodată, chiar dacă faţa ei şi coafura părului său blond îi erau familiare. Purta un costum elegant, al cărui albastru închis, cald îi punea în evidenţă ochii, cu o croială bărbătească dar bine tăiat şi dintr-o stofă fină. Mai avea un şirag dublu de perle la gât şi cercei cu perle în urechi; elegant, dar nu ostentativ.

Fiind obişnuită să întreţină ea atmosfera, femeia traversă camera cu mâinile întinse, cu un zâmbet exersat pe buze şi evaluându-l rapid din ochi. Kipling considera nepotrivit ca o femeie să se complacă în haine masculine, dar ea o facea fără să-şi piardă feminitatea.

— Este o mare onoare, d-le Kipling, să vă întâlnesc faţă în faţă, spuse cu ton sigur, iar zâmbetul ei direct adăugă candoare vorbelor, căci trebuie să ştiţi că baladele şi poemele dvs. au inspirat multe generaţii.

El făcu o plecăciune graţioasă şi îi arătă un scaun.

— Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă ea arătând spre ecranul albastru.

Din nou, acelaşi surâs uşor, îndatoritor. El o contrazise:

— Nimic important.

— Chiar aşa? Dar totuşi scriaţi...

Din expresia feţei ei se citea o îngrijorare cu doar câteva grade mai adâncă decât cea conţinută în simpla curtoazie.

— Nimic care să ne împiedice a amâna pentru câteva momente, doamnăă...

Îşi încheie fraza cu o intonaţie crescătoare, sugerându-i discret să-şi spună numele.

Oricum, ea se aşeză într-un mod graţios, cu spatele drept, picior peste picior şi cu mâinile în poală, cu palmele în sus. O femeie foarte studiată. Purtarea ei era prima recomandare

bună despre ea. Atât de multe femei din această eră erau încrezute şi zgomotoase, lipsite de eleganţă şi foarte entuziasmate de lucruri pe care el le considera triviale. Imperiul fusese construit dându-se atenţie minuţioasă fiecărui detaliu, iar aceste generaţii frustrate ar face bine să renască vechile obiceiuri şi ordinea, tot aşa cum reînviaseră vechi personalităţi.

— Cu greu mi-a venit să cred cât de norocoşi suntem, începu ea cu căldură, când am auzit că aţi fost resuscitat pentru a ajuta Anglia în cumpăna actuală. Sunteţi cea mai potrivită persoană ca să spulberaţi apatia în care am căzut. Să ne ridicaţi pe noi toţi spre noi culmi în ciuda greutăţilor copleşitoare... - făcu o pauză cât să-i arunce un mic zâmbet -- ... care au ruinat naţiunea noastră, ce a fost odată măreaţă. Am, de asemenea, mari speranţe că puteţi să vorbiţi şi cu prietenii noştri Americanii. Îmi amintesc că aţi locuit là un moment dat într-un stat din Noua Anglie, aşa că probabil veţi da dovadă de simpatie şi înţelegere...

Kipling ridică mâna, simţind cum îi creşte iritarea.

— Dragă doamnă, aşa închis cum am fost în această cameră, dimpreună cu ăsta - şi arătă spre monitor - n-am prea avut contact cu *„tempora et mores”,* aşa că n-am vorbit cu nimeni şi în mod sigur cu nici un american.

— Dar chiar acest aspect vreau să-l discutăm, d-le Kipling, îi spuse femeia cu un zâmbet năucitor. Într-adevăr, nu puteaţi să faceţi dovada clarviziunii dvs. Întemniţat aici. Cu atât mai mult cu cât odată aţi avut lumea întreagă la dispoziţie şi aţi colindat-o!

Kipling se uită la ea, brusc suspicios.

— Doamnă, pe cine reprezentaţi, dacă nu pe aceia care m-au aşezat în această cameră?

După un mic râs sardonic, ea continuă să-i zâmbească, având o expresie luminoasă şi aproape satisfăcută de sine.

— Reprezint pe aceia - alt grup - care consideră orice restrângere a libertăţilor intolerabilă.

— Nu sunteţi unul dintre ei? gesticulă el către tavan.

— Am fost recrutată de ei, da, la fel ca şi dvs. şi alţii. Mi-au promis o mulţime de compensaţii ca să accept această existenţă extinsă.

O grimasă uşoară îi traversă faţa şi Kipling citi o dezamăgire similară cu a sa în legătură cu rostul vieţii lui noi.

— Nu e aşa, d-le Kipling, că judec corect când apreciez că munca dvs. stagnează din lipsă de inspiraţie şi stimulare?

— În această privinţă, aveţi dreptate, doamnă...

Din nou Kipling creă o pauză pe care interlocutoarea sa ar fi trebuit să o umple cu numele ei, dar aceasta ignoră întrebarea implicită.

— Am fost fermecat de spectacolul succesiunii de peisaje de la Lahore la Naulakha, oferindu-mi şi mai mult dacă-mi foloseau talentele în ajutorul programului lor de revitalizare. Păreau destul de mulţumiţi.

— Dvs. nu sunteţi, d-le Kipling?

Kipling începu să se plimbe cu mâinile împreunate la spate.

— La început am fost foarte mulţumit că am fost readus în forma mea, - şi râse greoi arătând spre coipul său - şi am avut o energie fantastică: am scris - dacă pot fi lipsit de modestie - câteva balade drăguţe.

Râse pentru a doua oară:

— Dar mi-e imposibil să continui să scriu pentru patru pereţi. Nu ştiu cine îmi citeşte poemele, nici cum această nouă generaţie reacţionează la ele. Chiar şi criticele cele mai răutăcioase ar fi binevenite în această situatie de criză. Stiti cumva, doamnă, dacă spusele mele au vreun efect oarecare în susţinerea cauzei?

— Cu toată sinceritatea vă asigur, d-le Kipling, că poezia dvs. este bine distribuită şi aşteptată cu aviditate. Dar aţi putea face mai mult, mult mai mult, în libertate.

Se uită la ceasul ei de mână.

Şi dacă am ajuns aici, îmi daţi voie să v-o demonstrez - şi arătă spre ecran.

El goli ecranul şi se dădu mai în spate.

— N-aţi văzut nici una din înregistrările dvs.?

— Înregistrări cu mine?

Kipling tresări şi simţi un fior de mânie. Nu i se spusese nimic despre înregistrări.

Femeia tastă rapid o serie de comenzi şi imediat ecranul se lumină umplându-se cu propria lui imagine, şezând la masa de scris, urmărind cu creionul pe hârtie în timp ce citea cu glas tare un poem pe care îl terminase doar cu câteva zile în urmă.

Aşa obişnuia el să le citească. Dar niciodată nu-şi închipuise că recitarea lui era... care era cuvântul acela nou... monitorizată, cu atât mai puţin înregistrată. Faptul i se păru un amestec intolerabil în intimitatea lui, cu atât mai mult cu cât nu fusese prevenit. Era atât de tulburat încât nici nu asculta înregistrarea... chiar dacă toţi locuitorii din Insulele Britanice o văzuseră şi ascultaseră. Se uită la imaginea sa de pe ecran cum se relaxează, satisfăcută de recitare. Privi cum simulacrul său făcu o ultimă adăugire cu stiloul - o parte din mintea lui îşi aminti că adăugase un semn de exclamare. Apoi, imaginea sa îşi îndreptă calm mustaţa cu un gest care putea fi descris doar ca uşor încrezut.

„Dintre toate ale lumii umilinţe...”

Deodată, şiruri de litere traversară ecranul în timpul acestei replici a biroului său de la Rottingdean:

PROGRAMUL INSPIRAŢIONAL A FOST PRODUS PENTRU DVS.
DE LABORATOARELE DE SIMULARE
BRITISH TELECOM

Kipling mormăi o înjurătură. Una era să treacă de limitele morţii şi cu totul altceva să fie expus publicului în cele mai intime momente ale creaţiei. Era inacceptabil şi insuportabil.

— Cu cel mai adânc respect, d-le Kipling - începu femeia pe un ton amabil - mi se pare că aţi fost tras pe sfoară, şi noi, eu, dorim să reparăm lucrurile atât cât putem.

— Şi ce propuneţi?

Kipling nu putu să-şi îndulcească tonul, căci se sufoca de indignare.

— Alăturaţi-vă grupului nostru!

— Şi cine sunteţi voi, doamnă? întrebă cu un ton care tăia posibilitatea oricărui răspuns echivoc.

Ea ridică o sprânceană în semn de mirare la această întrebare. Apoi îşi îndreptă umerii, ridică bărbia cu mândrie:

— Ei bine, eu sunt Margaret Thatcher.

Intonaţia ei îi sugeră lui Kipling că ar fi trebuit să ştie. Cu un uşor reproş ea continuă.

— Am fost prim ministrul cu cel mai îndelungat mandat din toată istoria Angliei. După vremea dvs. bineînţeles.

— Hm!

Era chiar o descendentă a bătrânilor Asquith, gândi Kipling. Apoi îşi aminti că cercetase câteva capitole nu tocmai străluci-toare din istoria scrisă de ea, pe care le găsise prin bibliotecile computerului.

Istoria este atât de des rescrisă pentru a servi necesităţile prezentului, spuse ea surâzând cu jumătate de gură, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Gesticulă spre computer:

— Tot ce-aţi citit acolo a fost reeditat de ei. Dar şi aşa, pe vremea mea, Anglia era încă o putere deloc neglijabila. Cred că se va ridica din nou. Dar pentru a fi alături de noi, d-le Kipling, va trebui să părăsesti facilităţile şi siguranţa de aici - şi arătă spre confortabilul birou - şi să observi pe viu, să înţelegi această eră fascinantă şi decisivă. Nu îţi pot fi de-ajuns doar aceste imagini distorsionate oferite de cei ce ne-au resuscitat, cei ce vă ţin prizonier şi crează o versiune cvasi-idealistă şi copilărească a adevărului. Vino cu noi, d-le Kipling, vei fi un observator şi de asemenea un om de acţiune.

Un sunet slab se auzi în linîştea camerei şi ea se ridică brusc, cu un surâs încurajator.

— Mă voi întoarce pentru a afla răspunsul dvs., d-le Kipling, cu prima ocazie când veţi putea fi accesat. Deocamdată urmează să mai fiţi întrerupt.

— Dar ultimul meu poem - arătă el spre hârtie - nu e termi-nat.

Surâsul ei dovedea înţelegere şi bunăvoinţă pentru naivitatea lui.

— Ei nici nu ştiu şi nici nu le pasă. V-am luat de la lucru un timp prea îndelungat şi a fost apelată rutina de întrerupere automată.

Dispăru înainte ca Kipling să poată emite vreun protest, sau să poată formula vreuna din întrebările presante care îşi aşteptau înfrigurate răspunsul.

Realiză că era aşezat la birou, cu o coală proaspătă de hârtie în faţă şi cu stiloul favorit în mână. De această dată, totuşi, Kipling îşi aminti că nu se afla acolo unde fusese înainte. Aceasta era, într-adevăr, prima situaţie în care îşi dădea seama că îi fusese întreruptă starea conştientă în mod voit. Şi că,

aidoma unui copil care primise o pedeapsă fusese aşezat la masa de lucru să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

Trânti stiloul cu o exclamaţie de dezgust.

Şi cucoana aia pisăloagă, Thatcher! Nici nu i-a spus cum ar putea să dea de ea. Sau poate trebuia să fie discretă. La gândul acesta furia şi sentimentul de frustrare se diminuară. Se ridică, împingând brutal scaunul atât de confortabil şi începu să bântuie prin camera care înainte i se păruse confortabilă. Acum, după ce fusese pus în gardă cu privire la adevărata sa poziţie, nu putea să-şi găsească locul.

Cum putuse, el, Rudyard Kipling, să accepte o reîntoarcere la statutul de şcolar? Nu, asta era mai rău ca la Devon: îl frapa repetarea situaţiei dezolante din Lome House. Îşi începuse viaţa în acele blestemate „Holloways”, numai ca s-o sfârşească reîncarnat de nişte indivizi la fel de împilatori: British Simulacra Ltd.

Se plimbă întâi de-a lungul camerei, apoi de jur-împrejur, lovind iritat mobilierul al cărui aer familiar se risipise. Străbătu cu paşi mari diagonala camerei, după ce îşi croi drum liber printre mobile.

— D-le Kipling - spusé Babra facându-şi apariţia - care este problema?

Asta îi dădu lui Kipling satisfacţia de a şti că-i prinsese pe temnicerii săi cu gardă coborâtă. Barba lui era la fel de falsă ca şi tot restul deghizării. Îşi reprimă dorinţa de a pune la curent pe vizitator cu trezirea sa intelectuală, însă pricepu cât de nechibzuită îi fusese ieşirea.

— Nu-mi regăsesc inspiraţia...

— Dar, d-le Kipling, aţi fost extraordinar, spuse Babra şi Kipling nu reuşi să-i descopere nota de falsitate în glas. Toată lumea e încântată de versurile dvs.! Fără excepţie!

Kipling îşi reţinu un zâmbet în faţa acestei figuri hirsute. Se încruntă la Babra:

— Nu toată lumea, spuse el rece şi măsurat. Eu nu sunt mulţumit.

Opri protestul celuilalt printr-un gest.

— Linguşirile nu-mi vor fi de folos. Ceea ce îmi trebuie mie este ceea ce mi-aţi promis.

— Promis?

Babra era surprins.

— Mi-aţi promis că voi fi un observator. Ceea ce pot observa aici - şi arătă în jurul său - sunt doar aceşti patru pereţi, aceiaşi pe care îi ştiam pe dinafară încă din viaţa mea anterioară.

Îl ţintui cu un deget pe vizitator:

Tu şi cu şefii tăi vroiaţi să îmi folosesc tocmai puterea de observaţie. Cum aş putea să o fac încuiat între aceşti patru pereţi?

Babra gesticulă neputincios spre ecran.

Nu trebuia decât să accesaţi...

— Cutia aia, spuse Kipling şi îşi ţuguie dezgustat buzele, n-are nici sensibilitate nici miros: chiar şi sunetul este atenuat, distorsionat, poziţionat. Nu te-am întâlnit decât pe tine şi tu mi-ai spus numai ce *vroiai* să ştiu. Asta sigur nu se cheamă observaţie, ci terci gata mestecat, pe care eu ar trebui să-l înghit.

Babra i se împotrivi.

— D-le Kipling, puteţi observa orice scenă doriţi, orice zonă a Londrei metropolitane şi multe suburbii, Liverpool, Birmingham... V-am arătat cum să apelaţi punctele de observaţie majore.

— Este pur şi simplu inadecvat, d-le Babra, complet nepotrivit! Nu am fost obişnuit să lucrez aşa: acest mod nu poate reliefa starea reală sau situaţia exactă a traiului în aceste zile şi timpuri. Am nevoie de stimulentul contactului, al implicării personale, de gestul mulţimii, de amalgamul de voci, de amalgamul mirosurilor, de senzaţiile de vânt şi soare, de ploaie! Am nevoie să trăiesc în această lume, nu să iau mostre de realitate ca o zeitate controlată.

Kipling citi expresia şocată din ochii lui Babra.

— Du-te! Vorbeşte cu şefii tăi şi eliberaţi-mă dintre aceşti patru pereţi, ca să pot să-mi îndeplinesc eficient sarcinile pe care mi le-au încredinţat.

Părând stupefiat la auzul acestui ultimatum, Babra se întoarse să plece.

— Oh, credeam că te convinsesem asupra faptului că deghizarea ta e imperfectă. Nu uita să te uiţi în oglindă. Ţi-ai pus barba strâmb, şi se întoarse cu spatele, mulţumit de împunsătură şi de relativa furie cu care se închise uşa.

Aşteptă un moment, apoi se duse şi el la usă, să-şi încerce şansa. Dar mânerul refuză să se rotească. Cum o fi putut Madame Thatcher să intre dacă el nu putea să iasă?

Furia îi reveni.

O bătaie rapidă în uşă îl făcu să exclame:

— Intră!

— - D-le Kipling, credeţi-mă - spuse doamna Thatcher - nu avem nici un moment de pierdut, dacă vreţi să vă smulgeţi de aici. Ar fi trebuit să vă previn că, în nici un fel, nu trebuia să formulaţi ultimatumuri. Ei tind să oprească simulacrele încăpăţânate. Pentru totdeauna.

— Doamnă Thatcher - începu el ferm - nu mai puteam tolera...

— Bineînţeles, d-le Kipling, replică ea cu o indignare egală cu a lui, şi din fericire v-aţi dovedit destul de folositor astfel încât nu vor renunţa la programul dvs. fără o dezbatere serioasă! Dar trebuie să fim destul de departe de aici când vor descoperi fuga noastră.

Pentru prima oară, Kipling se uită în spatele uşii biroului şi văzu doar un gol.

— Ce e acolo? întrebă îndepărtându-se de vidul fără culoare, în mod cert nu voi sări din lac în puţ. Ce-mi oferă grupul tău, în afară de libertate? Cu ce monedă se plăteşte pentru libertate?

— Cu harul dvs., d-le Kipling! Acelaşi har pe care British Simulacra l-a cerut de la dvs., dar fără întemniţare. Veţi fi la fel de liber ca şi noi să mergeţi unde veţi voi.

— Ca să spionez? întrebă Kipling circumspect.

Doamna Thatcher scutură uşor din cap:

— În mod cert, nu. Angajăm personal calificat pentru treaba asta. Veţi fi ceea ce sunt şi eu acum: un „agent provocateur”. Spiritul dvs. de observaţie va fi aplicat la lumea reală, nu la aceasta - şi arătă ecranul întunecat - credeţi-mă, d-le Kipling, veţi avea colegi eminenţi, aveţi încredere în mine!

Îi plăcea constanta ei, în comparaţie cu Babra care era mereu confuz şi inconsistent.

— Poziţia de pion pe o tablă de şah nu vi se poate potrivi, d-le Kipling. Deşteptaţi Leii Angliei împreună cu noi! Până când şi cele mai insensibile suflete ale englezilor vor fi sensibile la Ruşine.

Îi aruncă o privire ironică, ridicând dintr-o sprânceană.

— Doamnă!

Dar, îndrăzneala ei, bine cântărită, îi plăcu lui Kipling mai mult decât linguşirea murdară a lui Babra.

— Nu mai putem întârzia, d-le Kipling! Ar putea fi fatal!

Kipling încă ezita, fiind derutat de rugămintile la fel de fierbinţi ca ale lui Babra. Atunci câteva personaje se apropiară din golul dimprejurul uşii de la Rottingdean, unul într-un costum pe care îl recunoscu a fi din secolul al XVII-lea, un micuţ îndesat cu togă de om de stat grec; apoi, a treia era o femeie înaltă într-o unifonnă bărbătească de soldat medieval şi lângă ea un tip rotunjor într-o redingotă pe care, pe măsură ce se apropia, cu surâsul său maliţios, se vedeau urme de vin şi grăsime.

— Colegii mei, d-le Kipling…

„Şi fiecare acolo, pe steaua lui
Sa-şi facă lumea aşa cum crede şi poate
Pentru acel Dumnezeu al lucrurilor toate…"

A cincea figură veni în fugă din neant, cu faţa crispată de efort şi panică. Kipling nu întâmpină nici o dificultate în a-l recunoaşte pe bărbatul cu tunică slavă, pantaloni bufanţi şi papuci de pâslă, ca fiind Bakunin. Figura lui apăruse în multe ziare de-a lungul Războiului.

Dépéche-vous! La porte jusqu'à ferme, striga el grăbindu-se să ajungă la ei şi respirând precipitat.

— Dl. Bakunin are claustrofobie, d-le Kipling, spuse d-na Thatcher cu o curioasă detaşare, cu ochii strălucitori fixându-l pe Kipling, aşteptând să se decidă.

Kipling aruncă o privire de evaluare asupra grupului. În ciuda veşmintelor atât de stranii, cu toţii se purtau ca nişte fiinţe obişnuite cu asemenea haine. Autenticitatea era vădită, chiar şi în petele de mâncare; nici gând de vreun fals Hindus cu accent ciudat şi barbă lipită strâmb. Aceşti oameni erau adevăraţi şi la fel şi graba lor.

Rudyard Kipling păşi hotărât dincolo de uşa camerei din Rottingdean, în neant.

ANUL 2165

Tehnologia avansată a simulacrelor este mărul păcatului din Paradisul tehnologiei moderne; o ispită căreia nimeni nu-i rezistă: chiar şi creatorii de sim*-uri reuşesc doar cu greu să-şi menţină, am spune, detaşarea.*

SIMBODY TO LOVE
(IUBIND UN SIMULACRU)
Simţăminte de iubire
de Karen Haber

ÎN OCEANUL NOPŢII, undele electronice pulsau continuu între continente, de-a lungul canalelor şi conductoarelor Corporaţiei Motorobotica Inc. Simonei Dubois îi plăcea schimbul de noapte şi îl alegea ori de câte ori se ivea ocazia.

În timpul orelor liniştite dintre miezul nopţii şi zorii zilei se putea concentra asupra proiectării simulacrelor sale, se putea pune la curent cu bârfa mondenă din Europa şi din Estul îndepărtat, fără să se teamă că Sanjei Yamamoto, capriciosul ei şef american, ar da buzna în birou pentru a verifica productivitatea anagajatilor. Productivitatea - un concept japonez-american foarte ciudat. Muncă, muncă, muncă. Nu-i de mirare că puritanii fuseseră alungaţi din Anglia. Nimeni nu ştia cum să se relaxeze sau să se distreze pe aici, gândi ea, amintindu-şi cum îi râsese în nas Sanjei când ea venise să ceară obişnuita vacanţă de o lună în august.

— Nu înţeleg cum poate Comunitatea Europeană să ţină pasul, a răspuns.

Ochii săi negri străluceau cu maliţie.

— O lună de concediu!? Chiar aşa se obişnuieşte la Robotique? Când mai aveţi timp de munca? Îmi pare rău, Simone, dar acum te afli în New Tokio ca oaspete economic şi nu la Paris, iar noi obişnuim să ne luăm doar două săptămâni de vacanţă după un an de muncă grea.

Oaspete economic. În sinea ei, Simone pufni la auzul eufemismului. În evul mediu ar fi fost considerată ostatecă, un pion angrenat în lupta pentru putere. Dar în secolul XXII, împărăţiile războinice fuseseră înlocuite de fiefuri economice care depăşeau frontierele geografice. Şi pe deasupra, în loc de nobili, funcţionarii cei mai valoroşi erau schimbaţi între companii sau comunităţi economice rivale. Pentru ca nu se puteau lipsi de Mark Chambon, preşedinte la Robotique, Simone fusese cea desemnată ca ostatecă.

Ecranul îi afişă linia de comandă a „Marseillezei” - îl reprogramaseră după prima săptămână petrecută cu bâzâitul

strident care se făcea auzit ori de câte ori sosea E-mail[1] din Europa. Privea holograma aurie din câmpul de mesaj de deasupra tastaturii sale. În timp ce citea mesajul, zâmbetul îi dispăru.

— *Merde!*

Companiilor Robotique şi Motorobotica li se cerea să întreprindă un retuş asupra proiectului comun al simulacrului lui Thomas Jefferson, achiziţionat de Sfera Comercială Han.

Primul Cetăţean Laisun Chim ar dori ca Jefferson să aibă platfus şi să-i placă prostituatele adolescente.

fn mod normal, asta ar fi treaba lui Mark Chambon, însă Mark era în concediu de paternitate în Uniunea Islamică Socialistă. Chambon fiind plecat, iar Simone exilată în America, compania era asemenea unui trup fără cap, bântuind în noapte.

Mai degrabă pe Mark ar trebui să-l simuleze, gândi ea. O sămi fie dator vândut pentru asta. Cel puţin o săptămână la ferma lui din Nice, când se încheie anul la Motorobotica. Fără nevastă-sa sau plodul lui.

O femeie micuţă cu părul negru băgă capul pe uşa biroului.

— Ce-i mormăiala asta? Era cumva în dogita aia de limbă franceză?

— Natalya, vino să-mi dai o mână de ajutor.

Simone o pofti recunoscătoare să intre şi reluă holo-mesajul.

Natalya ţistui în semn de compasiune.

— Munca pe rupte. Dar credeam că-ţi place Jefferson! Ţi-a părut rău când Sanjei i l-a dat în primire prietenului tău cel sexi pentru pregătirea finală. Îţi aminteşti de discuţiile pe care le-ai avut cu el...?

Da, da, sigur, Nat, dar acum sunt prea ocupată ca să ţin dezbateri politice cu Moş Tom.

Acum Simone îşi aşeză o şuviţă din părul ei roşcat după ureche.

— Ştii că Sanjei vrea să-l resuscitez pe Michelangelo înainte de Marea Serată a lui. I-am spus că nu eu sunt cea mai potrivită pentru treaba asta, dar el a insistat.

Ochii i se îngustară imitându-l pe şef:

„Dar, Simone, eu am nevoie de flerul franţuzesc, ochiul atent la detaliu”, zise ea imitându-l destul de bine pe Yamamoto, cu vocea lui puternică şi nervoasă.

---

[1] Electronic-mail = poştă electronică (*n. trad.).*

Natalya o răsplăti cu un ţistuit admirativ.

— Şi pentru asta-mi rămân două săptămâni. Şi nu-mi pasă ce-a scris Vasari despre el, fiindcă adevărul e că Michelangelo este un personaj tare alunecos.

Nathalya afişă o expresie complice.

— Tot timpul ai probleme când e vorba de homosexuali, spuse Simone.

— Simone, ar trebui să o laşi mai uşor cu predispoziţiile tale heterosexuale. Fă-ţi un implant. Poate aşa ai să găseşti mai multă simpatie pentru bietul Michelangelo.

Ochii ei îi întâlniră pe ai Simonei ca o invitaţie directă.

— Şi pentru mine...

— Te rog, Nat, nu te - cum se spune - nu te înfierbânta chiar acum. Am nevoie de ajutorul tău. Crezi că poţi să-l revizuieşti pe Jefferson?

— Nu ştiu.

— Doar în seara asta? Lasă-mi un mic răgaz să-l pregătesc pe marele Buonarotti.

Zâmbi cât putea de dulce.

— Te rog!

— Sigur, sigur. Şi nu mai clipi din ochii ăia verzi la mine!

Natalya îşi scutură capul.

— Ştii că sunt o fraieră. Dă-mi toate coordonatele. Dar nici eu nu prea am chef să discut politica internaţională cu Jefferson. Se prinde atât de greu de ceea ce s-a întâmplat cu preţioasele sale State Unite.

— Eh, trebuie să fie o mare dezamăgire pentru el, nu? Gândeşte-te, să te trezeşti dintr-un somn foarte lung ca să descoperi cum copilul tău preferat s-a îngrăşat, a chelit şi a devenit dependent de droguri sau narcotice!

— Se enervează atât de tare...

— Pare că se enervează. Nat, aminteşte-ţi că e doar un program foarte deştept. Este proiectat să pară supărat. El e totuşi doar software şi nu wetware.

Natalye îşi dădu ochii peste cap.

— Da, da, doar un program! Atunci de ce toţi cumpărătorii sfârşesc prin a dori să facă dragoste cu simulacrele? Sau să-i contemple cum o fac. Întotdeauna trebuie să-i adaptăm să guste plăcerile sexuale.

— Tot felul de libidinoşi pe aici în zilele astea.

Simone îi aruncă un rânjet răutăcios:

— Îţi datorez o cină. Curând!

— Normal. Şi ai grijă ca Jefferson să-şi ţină gura când mi-l trimiţi, ori ţi-l pun în braţe iar, C.O.D.

Natalya făcu cu ochiul şi dispăru. Transferul de la un display la altul îi luă Simonei o secundă şi apoi era perfect liberă să se concentreze asupra simulacrului marelui artist.

— Haide odată, lua-te-ar dracii!

Se jucă cu tastatura, ajustând semnalul de câmp. Suprafaţa ecranului rămase ceţoasă, plină de particule albastre şi verzi ce sclipeau cu străfulgerări portocalii. Simone goli ecranul şi începu din nou, iar după o clipă văzu o figură. Era neclară, ca o schiţă în creion desenată în grabă de o mână nerăbdătoare. Dar în timp ce amplifica semnalul, figura dispăru, vijelia verde-albastră reîncepu şi ea se lăsă să cadă în fotoliu dezgustată.

— *Merde, merde* şi iar *merde!* Nu mai avusese atâtea probleme cu un *sim* de multă vreme. Ce naiba avea semnalul ăsta? Auzise ea de bruiajul de la companiile rivale. Oare asta să fie?

Era gata să pună pariu pe meschina ei vacanţă că Maquina Hilliard de la Maquinatech nu avusese atâtea probleme când o crease pe renegata aia ridicolă Ioana d'Arc.

Simone cercetă încă o dată imaginea ceţoasă.

— Haide odată, Michelangelo!

Intensifică programul şi fu răsplătită cu reapariţia imaginii neclare. Nu putea distinge decât un braţ, un picior sau o mână graţioasă. Aproape că reuşise să-l prindă. - Hai la mămica! spuse ea. *Andiamo!*

Putea să vadă articulaţiile mâinii, degetele lungi şi graţioase.

— *Questo-dové?* întrebă o voce bărbătească în falset.

— Îh. Prea strident.

Mâinile Simonei dansară pe clape.

— *Basta!* strigă o voce răsunătoare de bariton. Era o voce potrivită pentru discursuri!

Simone reexamină imaginea şi văzu ochii negri mişcându-se pe o faţă cu pielea albă, cu o formă frumoasă şi încadrată de un păr negru cârlionţat.

— *Che cos'e? Una quadratura?*

— Engleza. Trebuie să vorbească engleza.

— Ameţită de succes, apelă codul lingvistic.

— Aşa mai zic şi eu, spuse el.

Tăcu un moment privind-o cu atenţie.

— Cine eşti? Maica Superioară? Dumnezeu? Nu, Dumnezeu nu poate fi femeie. Ar trebui să repictez întreg tavanul Capelei. Dar ce perspectivă ciudată. Cap mare. Fără trup. Ai părul şi ochii frumoşi. Nasul un pic cam mare, cred. Şi buzele prea subţiri.

— Mulţumesc, zise ea sec. Ce altceva mai vezi? Privi în jos.

— Stau în aer, dar asta nu este neobişnuit. Râsul lui era foarte colorat.

— Oricum e mai bine decât întins pe spate pe schelă.

— Nu mai e nevoie de schelă, Michelangelo. Te-am adus în vizită în secolul XXII.

— Hî! Maică Precistă, ce vrei să spui?

— E un pic mai greu de explicat. Eşti un simulacru. Un program.

— Program? Muzică?

— Nu. Computer, electronică.

— - Ce?

— Las-o baltă.

Simone îşi trecu degetele prin păr nemulţumită. Se aştepta ca echipa de tranziţie să-l pregătească. Ea doar finisa simurile. Rezumatele nu prea erau domeniul ei. Trebui să-şi croiască drumul prin mistificări.

— Te afli în viitor. Te-am, hm, hm, pictat în viitor. Prin magie.

— Magie! Isuse! Nu-i spune Papei!

Îşi făcu cruce nervos.

— Relaxează-te. Tot n-aş şti căruia dintre ei să-i spun.

— Căruia dintre ei?

— Sunt trei acum.

— De trei ori mai rău, oftă Michelangelo. Şi bănuiesc că mi-ai oferit această magică audientă ca să mai pictez încă trei Capele?

— Nu, nu de asta te-am...

— Ca să nu mai amintim de sculptură. Parcă aud, *Dio mio!* altă Pietà. Michelangelo. De data asta să n-o faci pe Maria aşa de tânără şi de frumoasă. Şi n-ai putea să-i faci rănile mai puţin vizibile?

Buzele *sim*-ului se strâmbară cu dispreţ.

— Dă-i cuiva un patrafir şi imediat va deveni critic de artă.

— Linişteşte-te, Michelangelo. Papii nu ştiu că eşti aici.

— Nu ştiu? O privi uimit.

Apoi îi apăru o căutătură vicleană pe faţă.

— Eu lucrez doar pentru Biserică şi pentru familiile de frunte. Medici şi prietenii lor. Să înţeleg că un mare nobil are nevoie de serviciile mele?

— Nu există nici un nobil italian în secolul XXII. Cu atât mai puţin un Medici.

— Nici un Medici? Şi totuşi mai există papi? Şi pe deasupra sunt şi mai mulţi! Asta înseamnă că Roma a triumfat asupra Florenţei.

În ochii lui sclipiră lacrimi.

E foarte bun, gândi Simone. *Foarte convingător. Merit o primă pentru el.*

Apoi spuse cu glas tare:

— N-a mai existat un papă la Roma din 2075, când naveta italiană care transporta un satelit nuclear a explodat deasupra Neapolelui.

— A explodat? Navetă? Ce tot îndrugi acolo?

Ea zâmbi îngăduitoare.

— Cea mai mare parte a Italiei nu mai este locuită acum. În special între Neapole şi Florenţa. Nu e unicul caz. Pământul este otrăvit. Fierbinte.

— Tot magie? Şi rea de data asta. Cred că eşti o vrăjitoare rea venită să mă ispitească.

Îi arătă pumnul.

— Te rog, nu sunt vrăjitoare. Sunt doar desenatoare...

— O femeie artist? Expresia lui era cu totul dispreţuitoare acum.

— Deci, Maică Superioară, tu m-ai pictat, *alla prima?*

— Cred că s-ar putea spune şi aşa.

Simone începu să se simtă cam năucită. Chiar era Michelangelo cel adevărat atât de ager?

— Ce crezi despre opera mea?

Îşi privi mâinile şi picioarele cu plăcere îşi trecu mâinile pe tors în sus, făcând o plecăciune pentru a-şi arăta aprobarea.

Bine, gândi ea, *ar face bine să-i placă.* Simone îl folosise pe Mark Chambon ca model, iar Michelangelo avea aceeaşi graţie virilă, aceeaşi musculatură de dansator. Aceleaşi şi totuşi cumva altele. Într-un fel, acest *sim* părea mai vibrant. Trupul părea plin de o energie latentă. Şi încă se mai afla în maşină!

— Aş putea spune că pictezi excelent, spuse Michelangelo minunându-se de mâinile sale. Şi mai mult ca sigur, sunt gata să încep lucrul.

— Minunat! Şeful meu are o treabă pentru tine.

— Şeful tău?

— Patronul.

— Ah, patronul tău. Şi aş putea şti şi cât se plăteşte?

Uitase observaţiile lui Vasari: Michelangelo avusese un spirit ascuţit pentru afaceri.

— Ăăă, foarte mulţi, spuse repede. Cel mai mult, desigur.

— *Bene.* Cu ce materiale? Marmură? Frescă?

— Arhitectură.

— Păcat. Acum nu sunt interesat să construiesc ceva.

Ridică din umeri.

— Poate sculptură, ce zici? Asta e altceva. Aş pune mâna imediat pe o daltă, capul îmi vâjâie de idei. Totuşi, dacă vreţi arhitectură, de ce nu vorbiţi cu Da Vinci?

— Am încercat. Crede-mă. Dar altcineva e în posesia - ăăă - l-a angajat.

Michelangelo încuviinţă.

— Întotdeauna era foarte căutat în pofida temperamentului său acru. Deştept om, Da Vinci, însă un intelocutor plicticos. Dacă eşti într-adevăr vrăjitoare, ai putea să-l scoţi din mormânt, peste timp.

— Ne-am gândit la el. Dar cu toate datele lui Vasari, tot nu ştim destule despre el.

— Vasari?

Michelangelo îşi dădu ochii peste cap.

— După atâta timp, tot mai funcţionează epava aia înfumurată?

— Nu, nu, nu. Dar opera lui, „Vieţile artiştilor” a fost un succes extraordinar. Probabil publicată după ce ai, ăăă, murit tu.

Îl privi cu atenţie. De obicei, simulacrele reacţionau violent la orice menţiune despre moartea modelului lor original. Michelangelo chicoti.

— Mă întrebam eu de ce mă bătea la cap să-i spun anecdote.

Deci, acest Buonarotti era mai flexibil decât celelalte simulacre, gândi Simone. Perfect. Îl programase cu referinţe combinate din nouă surse diferite. Poate asta îi conferise mobilitate.

Dar testul final era să îl scoată din holotanc. Şi momentul sosise.

Trase cu ochiul la trupul de *sim* care aştepta, şi nerăbdarea îi făcu inima să tresară. Această tehnică fusese omologată în decursul acelui an. Era încă o operaţie în timpul căreia simulacrele - şi o dată cu ele, luni întregi de muncă - puteau fi pierdute.

— Michelangelo, îţi voi schimba mediul puţin, spuse Simone. S-ar putea să te simţi ciudat pentru o clipă.

Apăsă pe buton în timp ce el nu era atent. În spatele tastaturii ataşat de o. pânză de cordoane ombilicale coaxiale, trupul *sim*-ului era gata în baia de electroliţi, un foetus palid, adult, fără caracteristici şi gol, aşteptând atingerea modelatoare a personajului şi a inteligenţei.

Câmpul imaginii se sparse în mii de schije scânteietoare. Semnalul slăbi şi se răspândi ca şi cum ar fi încercat să evadeze din mâinile ei ocupate.

— Nu! spuse Simone, întoarce-te aici, Buonarotti. N-am să las toată munca asta să fie distrusă.

Semnalul se întări şi pulsă încet. Corpul *sim*-ului se cutremură, contractându-se în baia primară. Furioasă, tastă codul, amplificând continuu.

— Grăbeşte-te, şopti ea.

Se auzi un sunet puternic ca de bălăceală şi apoi el apăru în picioare în faţa ei cu pielea strălucitoare datorită băii electrolitice. Cablurile colectoare rămăseseră răsfirate şi desprinse, în spatele lui. Corpul îi strălucea ca luminat pe dinăuntru. Era bine proporţionat, puternic, bine coordonat şi, demn de atenţia unei femei. Dar faţa - ei bine - faţa era uimitoare. Ceea ce fusese un spaţiu gol, avea acum mobilitate şi forme mişcătoare. Buze cărnoase, senzuale, conturând un surâs întrebător. Nasul bine cizelat şi pometţii proeminenţi îi conduseră privirea în sus, spre ochii remarcabili în care strălucea curiozitatea şi amuzamentul.

Simone se holba uimită la propria-i creaţie. Pentru o secundă, Michelangelo îi întoarse privirea. Apoi, repede, se îndoi de la mijloc schiţând o falsă plecăciune.

— Maică Superioară.

Era complet gol.

Îmbrăcămintea! Am uitat îmbrăcămintea!

Simone se repezi la tastatură, făcu ajustările necesare şi le adăugă la semnalul actual.

Trupul lui Michelangelo străluci mai tare, o aură de argint topit ascunse detaliile de la gât până la glezne.

Încet, strălucirea se risipi, lăsând în loc o cămaşă de mătase neagră şi nişte pantaloni negri mulaţi.

— Interesant.

Artistul îşi trase mânecile.

— Sigur nu ai uitat ceva?

Degetele de la picioare se bâţâiau libere.

— Scuză-mă.

Îi dădu o pereche de cizme de cow-boy cu tocuri joase care păreau să i se potrivească într-o oarecare măsură.

— Şi acum, unde sunt?

— New Tokio, California.

— Unde? Ochii lui se holbaseră de mirare.

— Cred că îi spuneaţi Lumea Nouă, spuse ea.

Fragmente de istorie zburară prin memoria ei - cât de multe ştia Italia secolului al XVI-lea despre America de Nord? Nu-şi mai aminti: lucrase la prea multe *sim*-uri, concentrată asupra prea multor detalii.

— Şi aceasta este o cameră rece şi neprimitoare în Lumea Nouă, cred, spuse Michelangelo şi păşi ţanţoş, măsurându-i biroul. Unde sunt perdelele de catifea? Dar servitorii? Probabil că aparţii unui ordin sărăcit, Maică Superioară.

Simone îi urmări degetul îndreptat spre perna portocalie de pe canapea. Fiecare mişcare pe care o facea era plină de graţie şi siguranţă. Ochii lui nu pierdeau nici un detaliu. Fără îndoială, era cel mai fermecător *sim* pe care îl crease vreodată.

— Ciudat, spuse el. Văd totul, dar nu are substanţă. Vrăjitoriile voastre nu au putere?

Simone îşi scutură capul.

— Ca să te fac să simţi ceva trebuie să urmez procedee foarte complicate. Eu te pot simţi, de exemplu.

Îşi întinse mâna şi îi atinse braţul. Carnea sa de *sim* era caldă şi aproape că putea simţi pulsul bătând sub piele.

— Dar tu nu mă poţi simţi.

— Păcat, deşi nu-mi stătea în obicei să ating femeile.

Şi îi aruncă o privire ambiguă.

— Ştiu.

Simone nu reuşi să-şi stăpânească regretul din voce.

La dracu, trebuie să fie atât de frumos! Făcuse o treabă prea bună.

— Aş vrea să văd mai mult din această Lume Nouă, spuse el.

— De ce nu?

Putea să-i testeze mobilitatea. Sanjei va dori ca acest *sim* să poată opera în orice situaţie.

— Vino! spuse Simone. Facem o plimbare.

Au rătăcit de-a lungul holurilor întunecate, prin conuri de lumină roz date de sporturile din tavan, au rătăcit până ce au făcut un tur complet al coridorului în jurul ferestrei Atriumului. Michelangelo fu surprins la vederea sticlei şi a luminilor ciudate şi chiar a covoarelor. Dar se arătă dispreţuitor faţă de graficele computerelor, înrămate în plastic argintiu care erau aşezate pe pereţi.

— Fără suflet, zise. O insultă.

Şi Simone le ura.

— Sunt de aceeaşi părere. Dar nu-i spune lui Sanjei când îl vei întâlni. Fac parte din software-ul pe care l-a adaptat pe când era copil.

— Lui Sanjei?

— Patronul care a avut nevoie de prezenţa ta aici.

— Şi el e magician? Vrăjitor?

— A fost, râse Simone. Până când şi-a putut permite să-şi angajeze ucenici.

Sim încuviinţă.

— O tradiţie foarte înţeleaptă. Şi eu am fost ucenic şi astfel m-am format.

Se opri ca să o studieze în penumbra holului, întinse braţul şi îi ridică uşor bărbia.

— Ai un cap frumos cu trăsături nobile. Aş dori să te desenez. În special ochii sunt foarte frumoşi.

Ea simţi că i se încălzesc obrajii şi şi-l imagină pe Mark râzând la vederea roşeţei. Dar lauda lui Michelangelo era ceva special.

— Mulţumesc.

El îşi înclină capul, dar atenţia îi fusese deja atrasă în altă parte.

— Acesta este doar un coridor într-o clădire prost proiectată. Unde este oraşul? Pieţele pline de oameni, de muzică şi viaţă?

Un zâmbet strălucitor îi lumină faţa.

— Ah, să poţi auzi fâlfâitul aripilor de păsări şi susurul fântânilor arteziene! Asta îmi doresc!

— America nu e renumită pentru piaţetele sale, se scuză Simone. Această ţară a fost clădită cândva pe principiul eficienţei. În nici un caz pentru frumuseţe sau pace sufletească. Şi-apoi, aici e foarte cald, deci apa este preţioasă. Raţionalizată. Nu sunt prea multe fântâni.

— Apă raţionalizată? Nici o fântână? Nici un loc în care oamenii să se adune şi să se plimbe într-o seară caldă?

Ochii săi se dilataseră de neîncredere.

— Nu prea. Cel puţin nu pe aici.

Simone nu putea să-i suporte privirea dispreţuitoare. Ar fi vrut să-i spună că acolo de unde venea ea, totul era altfel. Civilizat. *Ce mult i-ar plăcea Parisul lui Michelangelo,* gândi ea. Dacă ar putea să-l ducă acolo. Dar nu, era doar un *sim* resuscitat pentru a face o treabă anume. Şi orice atracţie simţită pentru el trebuia s-o ascundă. Bineînţeles că se simţea înrudită cu el. Era creaţia ei: deci nimic altceva decât mândrie maternă.

— Ce loc sărac! Michelangelo suspină. Atunci unde se duc oamenii? Ce fac ca să se distreze?

— Aici în California? ridică din umeri. Aş putea să te duc la un supermagazin non-stop, cred. Dar nu suport locurile astea. Dacă am fi în Franţa...

— Franţa? Nu eşti de aici? O fixă surprins.

— Nu. O exilată. Sau ostatică, cred.

— Înţeleg.

O privi drept în ochi, cu simpatie. Poate ar fi mai bine să nu-mi mai arăţi nimic.

Se putea să fi obosit? Dar *sim*-urile erau neobosite, în afara cazului în care ar fi fost întrerupte. Simone se uită la ceas. Era deja 5 dimineaţa. În jumătate de oră va veni schimbul de dimineaţă. Deodată se simţi nerăbdătoare, desperată să-şi protejeze simulacrul de piraţii reţelei americane. Chiar şi de Natalya care avea doar gânduri bune. Nici unul nu i-ar înţelege sufletul lui de artist. Da, cel mai bine pentru el ar fi să se întoarcă în siguranţa maşinii.

— O să te mai văd? întrebă el când intrară în birou.

— Sigur. Mâine seară.

— Bine. La revedere.

Ploaia sclipitoare a semnalului simulacrului îl acoperi cu un clipocit, corpul *sim*-ului căzu înapoi în creuzet. Michelangelo dispăruse. Biroul părea acum rece şi gol. Îşi închise terminalul şi se grăbi spre staţia de metrou.

Siguranţa maşinii, culoarea sidefie şi deschisă, non-spaţiul interminabil îl învăluiau pe Michelangelo.

Un nor ciudat, gândi el. *Îl văd dar nu-l simt. Am crezut că este Raiul. Dar acesta nu este Raiul. Lumea Nouă? Şi ea departe de a fi un rai. Ce n-aş da să văd Florenţa din nou. Sau Roma. Dar Pământul este otrăvit, cel puţin aşa spune Maica Superioară.*

— Maica Superioară? Vrei să spui femeia Dubois?

Vocea era acordată ciudat, înaltă apoi joasă, bâzâind, distorsionată, şi parcă nu era o voce, ci zumzăitul unei insecte. Sau geamătul marmurei tăiate de uneltele pietrarului. Michelangelo nu putea spune dacă îl auzise sau îl simţise în oasele sale simulate. Oricum, nu prea îi păsa. Un om micuţ, bărbos, îmbrăcat într-un costum de pânză neagră şi ieftină, care nu i se potrivea, veni spre el prin aer. Picioarele lui păşeau de-a lungul a ceea ce ar fi trebuit să fie un perete, dacă ar fi existat pereţi în acest nor. Corpul său era perpendicular pe direcţia perspectivei lui Michelangelo, iar craniul său pal i se zărea printre şuviţe unsuroase de păr.

Una quadratura, gândi Michelangelo.

— Iarăşi?

— Nu. Nu sunt o pictură şuie, decadentă spuse străinul.

Făcu un pas lung şi se găsi faţă în faţă cu Michelangelo. Sau faţă în faţă cu traheea lui Michelangelo: era mai mic cu aproape un cap.

— Poţi să-mi auzi gândurile?

— A auzi nu este termenul cel mai potrivit, dar cred că merge. Da. În orice caz, pot auzi toate transmisiunile care au loc.

— Transmisiune? Vorbeşte cineva normal pe aici?

— Comunicaţii atunci. Pot auzi toate comunicaţiile. Numele meu este Mihail Bakunin şi încep să-mi doresc să fi fost surd.

— Eu sunt Michelangelo Buonarotti.

— Ştiu, am fost de faţă la naşterea ta - aş spune. S-au perfecţionat de-a lungul anilor. Eşti norocos.

— Ce este acest loc?

Bakunin ridică din umeri.

— Voltaire spune că este o maşinărie extraordinar de sofisticată în care noi suntem personalităţi simulate din motive burgheze - un fel de animale domestice. Unii spun Hades. Alţii Rai. Eu îi spun „Calea”.

— Calea? Şi unde duce?

— Oriunde. Şi nicăieri. Oricând. Şi niciodată.

Michelangelo se încruntă.

— Nu mă interesează ghicitorile.

— Va trebui să te obişnuieşti cu ele, maestre.

Bakunin îi zâmbi subţire, satisfăcut.

— Da, da, ştiu cine eşti. Sau ai fost. Existenţa ta de acum este o întreagă enigmă. Unde eşti? Când? Cum? Numai pe această cale poţi afla răspunsul. Te poate duce la un capăt, sau la un mijloc de a ajunge undeva.

Bakunin chicoti.

— Cine sunt ceilalţi la care te-ai referit?

— Camarazii noştri din trecut. Mari conducători şi gânditori, sau cel puţin aşa îi consideră posteritatea. Nu pot spune că sunt întotdeauna de acord.

— Savonarola este printre ei?

— Stai să mă gândesc. Pizarro, Ioana D'Arc, Machiavelli, Cleopatra, Jack Spintecătorul, Socrate, Regina Victoria, J. Edgar Hoover, Thomas Jefferson, Torquemada. S-ar putea să fi uitat unul sau doi. Dar nu, nu-i nici un călugăr Dominican nebun. Îmi pare rău.

— Nu era nebun, spuse Michelangelo. S-ar putea să fi fost cel mai sănătos la minte din toată Florenţa şi în Italia.

— Greşea, spuse Bakunin fioros. Credea în ordinea morală, dar nu şi în natura omului. Singurul lucru despre care a avut dreptate a fost răsturnarea guvernului. Şi chiar şi atunci, a săvârşit greşeala de a susţine stabilirea unui fief rival.

— E o absurditate să crezi în natura umană, replică Michelangelo.

— În ce altceva să crezi?

Bakunin îi aruncă o privire în pieziş.

— Fără îndoială că orice artist ştie asta.

— Şi orice artist care crede în natura umană după ce a avut de-a face cu Papa Julius este de două ori tâmpit.

— Nu judeca oamenii după conducătorii lor. Judecă-i după faptele lor.

Michelangelo respinse argumentul cu un gest.

— Bakunin, cred că tu eşti inocentul aici. Ce s-ar mai râde de tine la Florenţa. Şi chiar mai tare la Roma.

— Nimeni nu râde la Florenţa sau la Roma acum.

— Nu, bănuiesc că nu.

Pictorul dădu trist din cap.

— Dar în vremea mea...

— La care ai vrea să te întorci, fără îndoială. Să vezi Florenţa înainte de a fi fost atinsă de focurile iadului?

Michelangelo se holbă la el cu neîncredere.

— Doamne, este posibil?

— Orice este posibil pe această Cale.

Bakunin dădu din cap rânjind. Da rânjetul său dispăru împreună cu faţa sa chiar în timp ce se afla în faţa lui Michelangelo, dizolvându-se într-o ploaie de lumină alb-aurie.

Ca focul lui Dumnezeu, se gândi. *Prea strălucitor, chiar şi pentru mine. Îşi închise ochii.*

— Simone, te-ai întrecut pe tine însăţi, spuse fericit Sanjei Yamamoto.

Se uită la simulacrul lui Michelangelo cu o mândrie posesivă. Asemenea unui fermier provençal privindu-şi livezile de măslini, gândi Simone. Şi adăugă cu glas tare:

— Îmi pare bine că vă place. Cred că este cea mai mare reuşită a mea de până acum.

Michelangelo îl cântări pe Sanjei. Părea fascinat de omul acesta unic, şi se holbă la el ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată ceva asemănător.

— Michelangelo, acesta este Sanjei Yamamoto, spuse Simone. Patronul tău.

— De ce mă fixează aşa, Simone? întrebă Sanjei, oarecum jenat.

Îşi îndreptă gulerul cămăşii sale galbene cu aplomb.

— N-am mai văzut niciodată o astfel de faţă, şopti Michelangelo.

Întinse mâna ca şi cum ar fi dorit să-l atingă pe Sanjei, apoi păru că se răzgândeşte.

Simone se grăbi să-i explice:

— Cred că eşti primul japonezo-american pe care îl întâlneşte, spuse ea. După cum ştii, Sanjei, trebuie să admiţi câteva discrepanţe în programarea *sim*-ului şi un timp de întârziere în aclimatizare.

— Desigur, desigur, spuse el puţin afectat. Îmi pare bine să te cunosc, Michelangelo.

Îşi întinse mâna. Michelangelo îl fixă fără nici o expresie.

— Dă mâna, spuse Simone încet. Vrea să-ţi tragă mâna în semn de prietenie.

— Ah.

Sim făcu o plecăciune şi îşi întinse mâna spre cea a patronului.

— Ce strânsoare, scânci Sanjei.

— Ajunge, Michelangelo, dă-i drumul.

Simone se întoarse către capul companiei Motorobotica, în semn de scuze.

— Nu-şi cunoaşte propria forţă. Unul din neajunsurile limitării senzoriale pe care le-o impunem:

— Cred că ai dreptate.

Încruntându-se, Sanjei îşi masă palma.

— Dar este o necesitate economică, indiferent de ce crede Tech Hilliard şi gaşca lui de la Maquina Tech. Să mergem. Vreau ca pictorul nostru să viziteze casa înainte să se înnopteze.

Michelangelo stătea încordat pe scaunul din spate al maşinii lui Sanjei - un Golden Omega. Îşi trădase emoţia doar o dată, când traficul şi clădirile se împuţinară, lăsând să se zărească poalele aurii ale dealurilor de deasupra oraşului New Tokio, punctate pe alocuri de chiparoşi verzi. Apoi ochii i se măriră şi parcă se umplură cu lacrimi. Dar când Simone îl întrebă ce se întâmplase, el se întoarse cu spatele, fără să o bage în seamă.

Sanjei ţâşni din maşină şi gesticulă mândru către propria casă:

— Am ajuns. Ce părere ai?

Simone măsură cu privirea clădirea în stil Neo-Mediteranean Reînviat şi îşi înăbuşi un surâs. Având în vedere că era arhitectura americană din a doua parte a secolului XXII, nu era chiar rea. Sanjei avea de ce să fie mândru. Muncise mult pentru această bogăţie. Şi cei mai mulţi japonezo-americani erau morţi după case mari şi impunătoare.

— Acesta este palatul tău? întrebă Michelangelo.
Tonul său avea o nuanţă dispreţuitoare.
— Ce este această substanţă albă? Piatră nu e. Şi cu siguranţă nu este lemn. Recunosc ţiglele de pe acoperiş ca fiind de teracotă. Dar aceasta?
Atinse exteriorul casei cu prudenţă, ca şi cum s-ar fi ferit să nu ia vreo boală.
— Stucco, spuse Sanjei, cea mai bună imitaţie din poliresin a stucaturilor pentru tencuială. Rezistent la căldură, ploaie şi frig. Şi rezistă cel mai bine la cutremure.
Michelangelo încuviinţă dar era clar că nici nu-l ascultase, în schimb, privea peste canion la un şir de pini Mediteraneeni a căror boltă graţioasă umbrea creasta unui deal.
Simone începu să se agite. Dacă *sim*-ul ei s-ar fi defectat, termenul de captivitate s-ar fi putut prelungi.
— Poate ar trebui să-i arăţi ce aveai de gând, spuse ea repede.
— Da. Este aici în spatele casei.
Sanjei arătă spre o pantă uşor înclinată pe care iarba blondă ajungea până la coapsă.
— Vreau să construiesc aici o zonă de recepţii combinată cu un centru de conferinţe.
Arătă apoi spre arbuştii cenuşii-verzui aşezaţi pe locul viran.
— Toţi aceşti copaci pot fi, bineînţeles, tăiaţi.
— Ce? strigă Michelangelo, să tai copacii şi să pui în schimb mai mult din ăsta, cum îi spui, terciuială? Dumnezeule, cine şi-ar mai dori să vină în vizită aici!
Sanjei se strâmbă.
— Simone, nu m-am aşteptat la o astfel de reacţie. Credeam că ne-am înţeles asupra acestui proiect.
— Michelangelo, poate n-ar trebui să spui ce ai recomanda, spuse ea.
— Aduceţi-l pe Da Vinci. Îi place să se joace cu de-astea.
— Am încercat, răspunse Sanjei. Dar SONY a înhăţat toate drepturile asupra lui, încă din '72. Iar parcul acela de distracţii îl are pe Frank Lloyd Wright.
— Pe cine? întrebă Michelangelo.
— Lasă acum, spuse Simone, am mai discutat asta înainte. Asta este munca ta.
— Bine. Înţeleg ce vrea patronul.

Se înclină către Sanjei.

— Pot să-i proiectez acest centru de conferinţe. Dar trebuie să discutăm termenii.

— Să ce? spuse Sanjei. Simone, ce vrea să spună?

— Crede că va fi plătit, spuse ea încet. Nu am putut separa discernământul în afaceri de motivaţia artistică a lui Michelangelo fără să stric programul.

— Extraordinar. Acum o să plătesc un *sim* pe care l-am creat chiar eu?

Sanjei scutură din cap.

— Să vezi când o auzi Chambon despre asta...

Începu să se îndepărteze.

— Stai! Şi Simone alergă după el de-a lungul aleii de teracotă. Sanjei, ascultă-mă!

Îşi aruncă o privire peste umăr, dar Michelangelo era din nou captivat de decor şi uitase de ei.

— Ştii că *sim*-urile sunt ca şi copiii mici când ies prima oară din maşină. Se agaţă de detaliile pe care le-am dat personajelor, de parca ar fi tăiaţi în piatră. Tu ai copii, ştii cum sunt.

Sanjei încuviinţă, înmuindu-se. Întotdeauna îi plăcea să discute despre copiii lui.

— Adevărat.

— Bun, atunci îţi dai seama că un *sim* trebuie privit ca un copil rebel. Vrea să fie plătit. Deci fii de acord şi plăteşte-l.

Făcu cu ochiul.

— Negociază puţin ca să fie satisfăcut. Nu uita, Papa Julius i-a plătit celui original 3 000 de coroane pentru a picta Capela Sixtină. Să nu te surprindă dacă cere mult.

— Ai dreptate. Sanjei o bătu pe umăr. Bun punct de vedere, Simone. Îmi doresc, însă atât de mult ca treaba să iasă la timp!

Se uită la ceas.

— Am o întâlnire la şase. Hai să negociem preţul.

Se apropiară de *sim* în timp ce acesta îşi ştergea o lacrimă.

— *Che bella vista,* spuse el încetişor, seamănă aşa de mult cu Toscana.

— Ţi-e dor de casă? Înţeleg ce simţi, spuse Sanjei. Dar ascultă, Michelangelo, hai sa discutăm despre plată: La cât te-ai gândit?

— 1 500 de coroane, spuse simulacrul. Plata înainte.

— Hm, ştiu şi eu?

Sanjei îşi întoarse privirea şi zâmbi conspirativ către Simone.

— E cam mult. Ce zici de 1 000?

— 1 200 sau n-o fac.

— S-a făcut.

— Am nevoie de hârtie, cărbune, riglă, spuse Michelangelo.

— Hârtie? Aă, da. Simone o să te ajute în problema asta, spuse Sanjei. Vrei să mai verifici ceva cât suntem aici?

— Nu, vă rog.

Michelangelo se întoarse şi îi aruncă Simonei o privire desperată.

— Am văzut destul.

— Iată. Planurile pentru continuarea palatului, Maică Superioară. Terminate.

Michelangelo se lăsă pe spate în scaunul de piele neagră al Simonei, suspinând uşurat.

— Cutia asta magică pe care o foloseşti este mult mai rapidă decât mâna şi cărbunele! Aproape la fel de rapidă ca şi ochiul.

Simone privi peste umărul său la ecran unde o execuţie în alb şi albastru închipuia proiectul unei clădiri măreţe cu două etaje.

— Înveţi foarte repede, spuse ea. Nu orice simulacru poate stăpâni tastatura, cu atât mai puţin să proiecteze cu ea.

Îl bătea pe spate, permiţându-şi pentru un moment luxul de a-şi ţine mâna în cârlionţii negri de la baza gâtului.

Mă simt mândră de această realizare, îşi spuse. *Nimic mai mult.*

— Hai să i-l trimitem lui Sanjei, spuse ea apăsând tasta pentru transfer. Acum am o surpriză pentru tine.

Aduse un program nou pe ecran.

— Priveşte.

Clădiri calde, de culoarea nisipului apărură de-a lungul unei văi verzi, despărţită în două de cursul lin al unui râu. Oraşul era dominat de o catedrală graţioasă cu un dom roşu impunător şi cu un turn cu clopot. Ochii lui Michelangelo se umplură de lacrimi.

— Verdele Arno, şopti el. Ponte vechio. Clopotniţa lui Giotto.

Îşi întinse mâna, o apucă pe cea a Simonei şi, cumva, reuşi s-o facă uşor.

— Îţi mulţumesc, dragă Simone.

Atingerea era fierbinte, absorbind toată atenţia ei şi concentrând-o puternic pe acele cinci degete graţioase care o ţineau captivă.

— Am găsit o casetă veche de turism la bibliotecă, spuse ea repede. M-am gândit că o să-ţi placă.

Încă îi mai ţinea mâna, dar ochii îi alunecaseră înapoi pe ecran. Înfometat, privea cum camera panorama de la o rămăşiţă antică la alta în peisajul toscan.

Bzzzzz!

Semnalul liniei personale al lui Sanjei acoperi semnalul ecranului. Regretând, Simone îşi eliberă mâna şi conectă pe audio.

— Vreau să-ţi vorbesc, spuse Sanjei.

Nu părea mulţumit.

— Între patru ochi.

— Sosesc.

Ce s-o fi întâmplat?

Simone se grăbi spre uşă, apoi se opri ca să se uite la Michelangelo.

— Programul acela cu Florenţa va mai continua o jumătate de oră, după care o va lua de la început, spuse ea. Distrează-te. N-o să lipsesc mult.

Biroul lui Sanjei era după colţ, de fapt ocupase întregul colţ al clădirii având cea mai bună vedere a zgârie norilor albi din centrul oraşului New Tokio.

Sanjei stătea la biroul său din răşină de alabastru cu spatele la peisaj, cântărindu-şi din ochi ecranul. Faţa sa era ca un nor de furtună.

— Ai văzut asta? spuse arătând către ecran.

Era execuţia arhitecturală a lui Michelangelo.

— Da, în treacăt.

— Cum ai putut să-mi trimiţi aşa ceva? Nu ai nici un pic de respect? Nici un pic de consideraţie faţă de inteligenţa mea?

Simone se holbă cu gura căscată.

— Despre ce e vorba? Proiectul mi se pare bun, răspunse ea rece. A făcut ce i-ai spus.

— A desenat un cavou de marmură bun pentru un duce renascentist.

Sanjei apăsă pe un buton, detalie şi mări până când desenul umplu tot ecranul.

— Statui de îngeri din marmură. Isuse, ce dracu crede că e asta?

— Florenţa în secolul XVI, răspunse ea repede.

Dar Sanjei n-o asculta. Se ridică în picioare şi măsură încăperea cu pasul.

— Greşit, complet greşit. Nu pot să-l folosesc.

— Ţi-am spus că specialitatea lui este sculptura, nu arhitectura.

— Bine, va trebui să-l refacă. Arată-i exemple cu clădiri moderne, pentru numele lui D-zeu. Poze cu casa mea.

Simone suspină.

— Dacă asta doreşti, dar cred că n-o s-ajute cu nimic.

— Sanjei bătu cu pumnul în birou.

— Nu te plătesc ca să te contrazici cu mine.

Simone îl fixă calmă.

— Tu nu mă plăteşti deloc.

— A, ba da.

Zâmbi într-un fel care îi puse un nod în gât.

— Începând cu această dimineaţă eşti angajată la Motorobotica.

— Ce?!

— Chambon mi-a cerut ca munca ta aici să fie permanentă pentru a facilita viitoarele acţiuni comune.

— Nu te cred.

Simonei îi dispăru orice culoare din obraji. Se simţea ameţită şi îi era frig.

— Cartela ta verde a fost revocată, spuse Sanjei, acum eşti cetăţean al Statelor Unite.

— Dar paşaportul meu de C.E.E.…

Sanjei băgă mâna în birou, scoase un pacheţel şi i-l pasă.

— Nu mai e valabil. Păstrează-l ca souvenir.

— Imposibil, spuse ea. Refuz postul.

Sanjei râse larg.

— Ai înnebunit? Vei deveni o nevoiaşă, un cetăţean fără lucru. N-o să te mai poţi întoarce niciodată în Franţa - după ce virusul ăla a contaminat toată recolta, nimeni nu mai poate trece de vamă fără acordul patronului. Şi dacă refuzi angajarea

aici, vei fi racolată de armata americană. Ai să te trezeşti într-o uniformă kaki, construind simulacre de Douglas MacArthur.

— Dar nu vreau să stau aici.

— Asta nu e nici un secret, spuse Sanjei, frecându-şi fruntea.

Se aşeză tăcut, apoi vorbi pe un ton mai scăzut.

— Ascultă, Simone, ştiu că este un şoc şi îmi pare rău. Dar astfel de lucruri se întâmplă uzual. Eşti un programator de *sim*-uri al naibii de bun şi sunt fericit să te am aici. E destul loc pentru extindere. După ce te vei instala aici cu noi, îţi voi da voie să vizitezi Franţa. - Se opri - De ce nu te duci înapoi la birou să te mai gândeşti? Şi nu uita de proiectul lui Michelangelo.

— Nu, n-o să uit.

Ca o somnambulă, se bălăbăni înapoi în birou şi închise uşa.

— Michelangelo...

Scaunul de lângă ecran era gol. Pe ecran, un mesaj scris cu litere portocalii plutea în câmpul de imagine.

„Maică superioară, am făcut ce mi-ai cerut. Acum trebuie să plec acasă sau să-mi găsesc o casă care să mi se potrivească mai mult decât acest secol fără de graţie şi mizerabil. Adio”.

— Nu, spuse Simone. NU, nu, nu.

Corpul, lipsit de trăsături al simulacrului, stătea în baia neonatală, lângă ecranul de pe birou. Simone aproape că răsturnă rezervorul când se repezi la birou.

Fiecare *sim* era însemnat în informaţiile companiei pentru a avea acces uşor la el. Era uşor să-l găseşti şi să-l aduci înapoi. Degetele Simonei zburară peste tastatura în timp ce scana baza de date. Nici urmă de el. Până la urmă deschise un meniu ilegal care includea fiecare simulacru generat în Statele Unite din '63 încoace. Codul lui Michelangelo lipsea.

„Codul *sim*-ului Michelangelo” ceru ea. „Caută”.

„Şters” răspunse maşina.

A fost un elev mai bun decât aş fi bănuit, gândi ea. Desperată, Simone verifică lista încă o dată. Dar Michelangelo dispăruse. Pierise în lumea nimănui din maşină! Probabil că acum nu mai era decât un semnal electronic codat. I-ar lua ore dacă nu chiar zile, ca să-l reconfigureze, dacă ar fi fost posibil.

Lacrimile cu care se luptase începură să evadeze şi îi picurară pe obraji.

— La dracu, la dracu, *merde!*

Simone se cufundă în scaun, îşi îngropă faţa în palme şi plânse în hohote. A fost abandonată de două ori - şi de simulacru şi de Mark! Mark! Îşi ridică capul, uitând de lacrimi. Îl va suna pe linia personală. O să-l implore să se mai gândească. Probabil că nevastă-sa îl forţase s-o facă. Marie fusese întotdeauna geloasă. Da, îl va suna şi îl va ruga să-şi schimbe decizia.

„Numărul acesta nu mai există” anunţă ecranul.

— Mai încearcă, spuse ea.

„Numărul acesta nu mai...”

Simone întrerupse legătura. Era prinsă aici. Sanjei avea dreptate. Fără muncă sau sponsor în C.E.E., nu se putea întoarce. Nu avea de ales.

Ecranul de pe perete scânteie şi începu să deruleze caseta cu Florenţa pe care o ceruse pentru Michelangelo - nu mai târziu de dimineaţa aceea? Privi peisajul desfăşurându-se, mulţumită că o distrăgea. Un loc frumos, Florenţa. Aproape la fel de frumos ca Parisul. Simone se îndreptă. Exista o alternativă. Nu era nevoită să rămână aici.

Săptămâni de zile urlaseră ecranele de ştiri despre nebunul care se îndrăgostise de un *sim* şi intrase în maşină. De ce nu? De ce să nu meargă să-l caute pe Michelangeio la Florenţa?

Îşi şterse ochii, ignorând vocea care îi striga dinăuntrul capului că înnebunise. Era uşor să-şi schimbe fişa de personal, să-şi scoată 5 kg din greutatea ei înregistrată, după care s-o includă în programul de *sim.* Modelul cefalic şi harta personalităţii fură transferate în câteva secunde. *Voi intra,* gândi *ea. Îl voi găsi şi dacă nu putem găsi Florenţa, poate îl conving să se întoarcă cu mine afară. Ce bine ar fi să-i aud iarăşi vocea.*

„Nu făcea parte din obiceiurile mele să ating femeile în mod normal”. Atingerea. Se puteau atinge amanţii în spaţiul simulat? Va vedea ea. Şi ca expresie a sacrificiului total pentru iubire, va deveni orice dorea el. Dacă nu putea iubi o Simone, poate l-ar fi iubit pe Simon.

Un tânăr subţiratic cu păr blond-roşcat o privi pe Simone de dincolo de ecran. Ochii lui verzi erau plini de afecţiune.

Un ucenic pentru Michelangelo, gândi ea. *Un prieten, şi dacă el va vrea, un amant.*

Toate acestea le voi realiza cu ajutorul tău. Şi încercând, mor.

Scoase din trusa de prim ajutor o seringă plină cu narcotice, care străluci ca un rubin în lumina din birou. Ameţită toastă către domul de pe ecran. *„Bon voyage, bon chance”.* Înţepătura injecţiei a fost rapidă şi la fel de repede dispăru. În timp ce afară se lăsă întunericul, ochii ei erau atraşi de strălucirea ecranului. Aproape că putea simţi căldura soarelui Toscan pe faţă. *La Florenţa,* îşi spuse ea. *La Florenţa.* Prin atingerea unui buton, Simone îl trimise pe Simon zburând, de-a lungul căilor electronice ce duceau de la ecran spre inima maşinii.

EPILOG

Înăuntrul ca şi în afara computerului, spiritele resuscitate se mişcă după bunul plac al stăpânilor Jocului şi al tehnicilor lor, gata să le îndeplinească dorinţele, nemişcaţi în lăcaşurile lor electronice. În aşteptare.

Dar ce se va întâmpla dacă o singură mână va greşi, va aluneca, şi secretul re-creării va trece de la făuritor la cel făurit? Dacă soluţia eliberării de sub dominaţia maşinăriei de resuscitat va ajunge în posesia simulacrelor, iar acestea se vor năpusti asupra societăţii decadente a secolului XXIII, care vor fi tulburările care vor urma? Anarhişti, criminali, filosofi şi nebuni înarmaţi cu toate cunoştinţele omenirii vreme de secole vor devasta lumea nouă dar străveche cu o ardoare nemaivăzută.

Ce vor pretinde ei?

Ce anume îşi vor dori?